6

ΤΟ «ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ» ΚΡΑΤΟΣ

προγραμμα

μαρτης 1981

ΡΗΞΗ

πολιτικο δελτιο πληροφορησης για μια προλεταριακη αριστερα

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ

παλευουμε γιατι:

1. Αρνουμαστε το νεο προγραμμα σπουδων
2. Αρνουμαστε την εξουσια του καθηγητη, την εντατικοποιηση, τον εκσυγχρονισμο του κεφαλαιου
3. Αρνουμαστε να γινουμε γραναζια του ιατρικου κατεστημενου κ εμποροι της υγειας του λαου.

γενικη συνελευση

Η ΩΡΑ ΤΗΣ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗΣ

Ἡ ἱστορική ἀποτυχία τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, τέτοιας πού εἶχε διαμορφωθεῖ στή χώρα μας, ἱστορική ἀποτυχία πού σφραγίστηκε καί "ἐπισημοποιήθηκε" θά λέγαμε στίς δέκα μέρες πού ἀκολούθησαν τίς 16 Νοέμβρη ὅπου οἱ δύο φορεῖς τῆς "σύγκρουσης" τῆς 16 Νοέμβρη ἀπό τήν μιά ὡρισμένες πολιτικές ὀργανώσεις καί ἀπό τήν ἄλλη κάποιοι δῆθεν "αὐτόνομοι" ἐχθροί τῶν βιτρινῶν τήν "κοπάνησαν" κανονικώτατα καί ἐγκατάλειψαν τό κίνημα στή βαρύτερη ἧττα πού ὑπόστηκε μετά τή μεταπολίτευση σφραγισμένη ἀπό τό αἷμα ἑκατοντάδων τραυματιῶν καί τῶν δύο νεκρῶν μας, ὅπως καί ἀπό τήν ἄλλη ἡ ἐμφάνιση μιᾶς πολιτικῆς δύναμης πού ἀπό τήν Κυριακή τίς 16 τό βράδυ πάλεψε γιά νά διαμορφωθεῖ μιά ἀπάντηση τοῦ κινήματος ἐνάντια στούς δολοφόνους, τόν προβοκάτορα Παπαντρέου καί τούς σοσιαλφασίστες, καί πού γιά μιά βδομάδα ἀγωνίστηκε γιά νά διαμορφωθεῖ μιά τέτοια ἀπάντηση χωρίς ὅμως νά τό ἐπιτύχει στό βαθμό πού θά ἔπρεπε, ἀκριβῶς γιατί τῆς ἔλειπε μιά προχωρημένη ἰδεολογικοπολιτική καί ὀργανωτική συγκρότηση, αὐτά τά γεγονότα ἔβαλαν πιά ἐπιτακτικά, ἀναπόδραστα τό ζήτημα τῆς ἰδεολογικοπολιτικῆς καί πάρα πέρα ὀργανωτικῆς συγκρότησης τοῦ κινήματος, ἀκριβῶς γιά νά ξεπεράσει τήν ἧττα καί νά ἀνοίξει τό δρόμο σέ μιά πάρα πέρα διαμόρφωση.

ΚΡΙΣΗ

Ὅπως δείχνουμε κι'ἀλλοῦ, ὅπως ἐπαναλαμβά

⟹

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

γειτονιες

νουμε έδώ καί ένα όρισμένο καιρό ή μεταπολίτευση καί τά όριά της, ή μεταπολίτευση καί ή πολιτική της τελειώνουν.

Μπαίνουμε σέ μιά νέα ίστορική περίοδο ΚΡΙΣΗΣ. Κρίσης όχι μόνο τής μεταπολίτευσης καί τής συσσώρευσης τοῦ κεφάλαιου στήν Ἑλλάδα, κρίσης όχι μόνο κομμάτων όργανώσεων καί ...ἀτόμων ἀλλά μιᾶς κρίσης τής παγκόσμιας συσσώρευσης, τοῦ παγκόσμιου συσχετισμοῦ δυνάμεων, κρίσης πού πιθανώτατα μᾶς όδηγεῖ μέχρι καί ένα γενικευμένο νέο πόλεμο.

Μέσα σ'αὐτές τίς συνθῆκες τό κίνημά μας, δέν μπορεῖ νά ἀρκεστεῖ ή στήν ἀποχώρηση στό ίδιωτικό έπίπεδο καί τήν δῆθεν "κοινωνικήκριτική" οὔτε στήν μεταβολή του σέ ένα ἀριστερό γραναζάκι τοῦ ρεβιζιονισμοῦ, χωρίς δυνατότητα πρωτοβουλίας, χωρίς καμμιά προοπτική, χωρίς κανένα πρόγραμμα.

Μέσα σ'αὐτές τίς συνθῆκες δέν μποροῦμε νά μείνουμε στά "παλιά".

Δηλαδή εἶναι φανερό πώς ή κριτική στόν παλιό τρόπο τῆς όργάνωσης, στόν παλιό τρόπο πολιτικῆς, πού έγκαινιάστηκε ἀπό τό '77 καί μετά γιά νά μαζικοποιηθεῖ μέ τό κίνημα τῶν καταλήψεων σήμερα δέν ἀρκεῖ, πρέπει πιά νά βάλουμε μπρός τή διαδικασία γιά τήν οἰκοδόμηση ένός ΝΕΟΥ τρόπου πολιτικῆς, ένός νέου τρόπου όργάνωσης, ένός ΝΕΟΥ προγράμματος τοῦ κομμουνισμοῦ καί τῆς έπανάστασης σήμερα.

Διαφορετικά ή παραμονή στήν κατάσταση πού βρισκόμαστε, σέ μιά κατάσταση μισονάρκωσηςμέ ἀπότομα ξεσπάσματα δέν μπορεῖ παρά νά μᾶς μεταβάλει σέ ἀπλό ἄλλοθι γιά τήν πολιτική στροφή τοῦ Παπαντρέου, θῦμα σέ μαζική κλίμακατῶν έμπόρων τῆς μουσικῆς, τῶν ίδιοκτητῶν "πάμπ", καί στό κάτω - κάτω τῶν έμπόρων ήρωΐνης. Ἡ παραμονή μας στήν κατάσταση αὐτή τῆς μισονάρκωσης δέν μπορεῖ παρά νά έχει σάν ἀποτέλεσμα τήν μεταβολή μας σέ θεατές τοῦ θανάτου μας, θεατές πού θά βλέπουν τά πτώματά μας νά ψηφίζουν ΠΑΣΟΚ στίς έκλογές ή έσωτερικό ή Μπριλλάκη - Πανελλαδική ή ΚΚΕ (μ-λ) - Πανελλαδική, πού θά χειροκροτοῦν ή θά κρύβονται όταν οί μεγάλοι Ζορρό θά καῖνε ένα ἀκόμα μαγαζί, πού θά "ἀρνοῦνται" ύποτίθεται τήν πολιτική ένῶ θά συζητᾶνε κάθε μέρα γιά τό ποιός θά βγεῖ στίς έκλογές.

Μά θά πεῖ κάποιος : Δέν θά μπορούσαμε σήμερα νά ξαναβάλουμε μπρός τήν διαδικασία ἀνάπτυξης τῶν κοινωνικῶν ἀγώνων, πού μόνοι αὐτοί μποροῦν νά ύπονομεύσουν τό καθεστώς ; Αὐτό πού έγινε μέ τίς φοιτητικές καταλήψειςδέν μπορεῖ νά γίνει κι ἀλλοῦ ; Δέν μπορεῖ ίσως νά έπαναληφθεῖ στά Πανεπιστήμια ;
Ἔ λοιπόν όχι ! Κι ἄς δοῦμε γιατί :

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

Α. Τό συνολικό πολιτικό πλαίσιο εἶναι διαφορετικό. Πάει νά πεῖ πώς τό κίνημα τῶν καταλήψεων ἦταν ένα κίνημα πού βρίσκονταν στό μεταίχμιο δύο έποχῶν. Ἦταν ἀπό τήν μιά ένα κίνημα πού στηριζόταν στό <u>παλιό</u> φοιτητικό κίνημα, δηλαδή εἶχε σάν κεντρική του θεματολογία τό ζήτημα ΕΥΚΟΛΟ ΠΤΥΧΙΟ. Σ' αὐτή τή βάση μποροῦσε νά κινητοποιήσει μιά μάζα φοιτητῶν πού ίδεολογικά εἶχε διαμορφωθεῖ μέ βάση τήν ίδεολογία τῶν κομμάτων καί τῶν παλιῶν όργανώσεων τοῦ φοιτητικοῦ χώρου. Ἐπί πλέον καί ή συνολική πολιτική κατάσταση ἦταν ἀκόμα διαφορετική. Ἀκόμα τό ΠΑΣΟΚ έξακολουθοῦσε νά διατηρεῖ ύπολείματα τῆς πολιτικῆς τῆς "ριζοσπαστικῆς ἀντιπολίτευσης" καί έπομένως ύπῆρχε ένα συνολικό πολιτικό κλῖμα πού έπέτρεπε τήν ένταξη τελικά τῶν καταλήψεων στό "γενικό ἀντικυβερνητικό μέτωπο". Κάτι τέτοιο πιά δέν μπορεῖ νά έπαναλειφθεῖ, κι αὐτό φάνηκε ἀπό τίς Ι6 Νοέμβρη καί μετά καί μέ τήν τύχη τῆς κατάληψης τοῦ Πολυτεχνείου. Ὁποιοδήποτε νέο κίνημα στό Πανεπιστήμιο ἀπαιτεῖ καινούργια πραγματικότητα, καινούργιους συσχετισμούς δυνάμεων. Γιά τούς ύπόλοιπους κοινωνικούς χώρους αὐτό πού φαίνεται στό φοιτητικό χῶρο ίσχύει ἀκόμα περισσότερο, καί είδικάγιά τόν έργατικό χῶρο, όπου οί προσβάσεις τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς έχουν περιοριστεῖ στό έλάχιστο, καί όπου ή ἧττα τοῦ έργοστασιακοῦ συνδικαλισμοῦ καί ή ήγεμονία τοῦ ΚΚεξ δέν έπιτρέπουν έλπίδες γιά μιά νέα κινητοποίηση σέ ἄμεσο κοινωνικό πεδίο πρίν νά ύπάρξει μιά συνολική ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ πού νά ἀποσταθεροποιήσει τό συνολικό πολιτικό καί κοινωνικό πλαίσιο. Ἐπί πλέον ή ἀνάπτυξη τῆς ἀνεργίας, οί ἀπολύσεις, ή ἀνοργανωσιά, ή ἀδυναμία τελικά ἀποτελεσματικοῦ ἀγώνα στό έργοστάσιο, στό χῶροδουλειᾶς, στρέφουν όλο καί περισσότερο τήν έργατική τάξη πρός τήν ἀναζήτηση ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΔΙΕΞΟΔΩΝ ἀπό τήν κρίση, πράγμα πού δουλεύει τελικά πρός τήν ένίσχυση τῶν έκλογικῶν αὐταπατῶν.

Καί φυσικά τό μόνο φωτεινό σημεῖο στό κοινωνικό έπίπεδο σήμερα, ή θέληση καί ή ἀνάπτυξη μιᾶς δουλειᾶς πρός τήν κατεύθυνση τῆς γειτονιᾶς δέν μπορεῖ νά ἀποτελέσει στό έβρυακό στάδιο πού βρίσκεται βάση γιά ἄμεση ἀνάπτυξη <u>κοινωνικῶν ἀγώνων</u>, παρ'όλο πού προοπτικά θά ἀποτελέσει όπωσδήποτε κάτι τέτοιο.

Η ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΟΤΗΤΑ

Β. Ταυτόχρονα ή ίδεολογική καί όργανωτική κατάσταση τοῦ κινήματος, σέ ἀκόμα μεγαλύτερο βαθμό δέν έπιτρέπουν τέτοιες αὐταπάτες. Γιά τήν ἀνάπτυξη ένός όποιουδήποτε κινήματος ἀπαιτοῦνται πάντα δύο πράγματα : Μία ἀντικειμενική διάθεση τοῦ κόσμου, μιά"αὐθόρμητη διάθεση" καί <u>πάντα</u> ένα κάποιο έπίπεδο όργανωτικότητας. Μόνο όταν εἶναι κανείς κρεττίνος ή τυφλός μπορεῖ νά φανταστεῖ μιά κατάσταση "ἀπόλυτου αὐθόρμητου". Ἴσως μόνο ό Ἀδάμ καί ή Εὔα νά ἀνταποκρίνεται σ'αὐτή τήν ἀναζήτηση μερικῶν γιά τό ἀπόλυτο αὐθόρμητο. Διαφορετικά ή δράση τῶν ἀνθρώπων έχει πάντα ένα κάποιο έπίπεδο γνώσης, ἀπόψεων κλπ., αὐτό πού λέμε θεωρητικό, ίδεολογικό, πολιτικό, έπίπεδο κλπ. καί ταυτόχρονα ένα κάποιο έπίπεδο όργάνωσης τῆς δράσης, κι'αὐτή ή όργάνωση λειτουργεῖ σέ διάφορα έπίπεδα. Ὀργάνωση τῆς καθημερινῆς πρακτικῆς, όργάνωση σέ μακρόχρονη βάση, όργάνωση γιά ἄμεσους ή μακρινούςστόχους κλπ. Αὐτό τό έπίπεδο ίδεολογικοπολιτικῆς ἀντίληψης καί όργανωτικῆς δυνατότητας καθορίζει κάθε φορά τό πού μπορεῖ νά φτάσει ένα κίνημα. Ἔτσι ή προηγούμενη φάση τοῦ κινήματος εἶχε τόσο ένα ίδεολογικό έπίπεδο,"κρίση τῆς παλιᾶς πολιτικῆς, κρίση τῶν μοντέλλων ἄρνηση τῆς έντατικοποίησης, στό έπίπεδο φοιτητῶν, ἄρνηση τῆς ίεραρχίας γενικά καί ἀφηρημένα κλπ.", ένῶ ταυτόχρονα έπιβιώνανε καί όλες οί παλιές ἀπόψεις τῶν όργανώσεων έστωκαί σέ ύποχώρηση. Ἐκεῖνο πού έλειπε σχεδόν έντελῶς ἦταν μιά νέα ἀντίληψη γιά τήν έπανάσταση, ένα νέο πρόγραμμα, κι όλα αὐτά έμφανίζονταν σκόρπια καί πολλές φορές ἀντιθετικά : Κίνημα νέων, κίνημα γυναικῶν κλπ. Ὅσο γιά τήν "ἀντικαπιταλιστική" ίδεολογία αὐτή βρισκότανστά

συνεχεια στη σελιδα 89

ΙΔΟΥ Η ΡΟΔΟΣ ΙΔΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ

῎Εχουν περάσει πάνω ἀπό τρεῖς μῆνες ἀπό τή στιγμή πού οἱ δολοφόνοι τοῦ κράτους σκότωσαν τούς δύο ἀγωνιστές τοῦ κινήματός μας, τήν Κανελλοπούλου καί τόν Κουμή, καί ὅμως μοιάζει σάν αὐτοί οἱ δυό νεκροί νά μήν ὑπῆρξαν ποτέ, μοιάζει σάν ὅλα νά εἶναι ὁμαλά στόν ὁμαλότερο τῶν δυνατῶν κόσμων. Καί οἱ δολοφόνοι ἑτοιμάζουν καί πάλι τά γκλόμπς τους.

Αὐτή ἡ "παράδοξη σιωπή" ἀπό ὅλους τούς "παράγοντες" ἐκείνης τῆς νύχτας κάνει ἀντίθετα πιό βαρύ τό γεγονός, φωλιασμένο στό "πίσω μέρος τοῦ μυαλοῦ" ὅλων, παρόν πίσω ἀπό κάθε πολιτική ἐξέλιξη, πίσω ἀπό τούς ὑπολογισμούς καί τή συμπεριφορά ὅλων.

Σήμερα, τρεῖς μῆνες μετά, μποροῦμε ἄνετα νά τραβήξουμε τά συμπεράσματα γιά τούς νικητές καί τούς ἡττημένους ἐκείνης τῆς βραδιᾶς. Νικητές ἦταν οἱ δολοφόνοι. Αὐτοί ἐπέβαλαν τελικά τήν τάξη τους. Καί μαζί τους, νικητές, καί ὅλων τῶν εἰδῶν οἱ δεξιές δυνάμεις.

Τό ΠΑΣΟΚ ἐπέβαλε τή δεξιά στροφή του καί τή γρήγορη σοσιαλδημοκρατικοποίηση πού εἶχε ἐγκαινιάσει ἤδη ἀπό τό καλοκαίρι. Τό ΚΚεξ πρόβαλε καί πάλι σάν ὁ τραμποῦκος σκυλευτής τῶν δολοφονημένων.

Αὐτή ἡ ἧττα ὅμως δέν ἦταν δοσμένη ἀπό τά πρίν. Αὐτή ἡ νίκη τῆς Δεξιᾶς δέν ἦταν προδιαγραμμένη. ΠΑΙΧΤΗΚΕ. Παίχτηκε τό βράδυ τῆς Ι6 πρός Ι7, παίχτηκε τίς δύο ἑπόμενες μέρες ὅταν ὅλη ἡ πολιτική κατάσταση μποροῦσε νά παλατζάρει, μποροῦσε νά στραφεῖ ἐνάντια στούς δολοφόνους, καί πράγματι κρεμόταν ἀπό μιά τρίχα. Καί ἐκεῖ φάνηκε ἡ ἀποφασιστική ἔλλειψη τοῦ "ὑποκειμενικοῦ" παράγοντα.

῞Οταν τό βράδυ τῆς Κυριακῆς, ἀπέναντι στή δολοφονία, ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῆς "ὀργανωμένης" ἄκρας ἀριστερᾶς, ἀντί νά ἐξεγερθεῖ, λούφαξε "περιμένοντας νά δεῖ", ὅταν τό πρωί τῆς Δευτέρας μείναμε μονάχα μιά δεκάδα ἀνθρώπων νά προσπαθοῦμε νά κινήσουμε τό μηχανισμό μιᾶς ἀντεπίθεσηςτοῦ κινήματος, ἐνῶ οἱ διάφορες ψευτο-ἡγεσίες -τόσο τῶν ὀργανώσεων ὅσο καί τῶν δῆθεν αὐτόνομων- τήν εἶχαν "κοπανήσει", ὅταν τή Δευτέρα τό κῦμα τῆς ἀγανάκτησης ἐνάντια στή δολοφονία ἄρχιζε ν'ἀγκαλιάζει πλατιά στρώματα νέων καί κόσμου καί μόνο μιά προκήρυξη ὑπῆρχε πού καλοῦσε σέ κινητοποίηση. ῞Οταν οἱ Κνίτες ἦρθαν τό πρωί μέ τ'αὐτιά κατεβασμένα στό Πολυτεχνεῖο γιά νά φτάσουν μέχρι τό ἀπόγευμα νά τό καταλάβουν καί νά ἐμποδίσουν τή συγκέντρωση πού καλούσαμε γιά τό ἀπόγευμα, ἀφοῦ εἶδαν ὅτι τελικά ἡ "ἄκρα ἀριστερά" εἶχε ἐξαφανιστεῖ, ὅταν τό βράδυ χιλιάδες ἄνθρωποι, πού εἶχαν μαζευτεῖ ἔξω ἀπό τό Πολυτεχνεῖο ἔμεναν ἀνοργάνωτοικαί χωρίς προοπτικές, ὅταν τίς ἑπόμενες μέρες οἱ διάφορες ὀργανώσεις καί "κόμματα" καλοῦσαν σέ συγκεντρώσεις καί τίς ἀνακαλοῦσαν μέσα στήν ἴδια μέρα, ὅταν ἐγκατέλειψαν τά γραφεῖα τους φοβούμενοι διάφορες ὑποθετικές "διώξεις", ἀντί νά ἔχουν τή διάθεση αὐτοί νά καταδιώξουν τούς δολοφόνους, φάνηκε πώς τελικά δέν ἦταν δυνατό παρά νά ἡττηθοῦμε γύρω ἀπό ἕνα πράγμα στό ὁποῖο θά μπορούσαμε ἄσφαλτα νά νικήσουμε.

᾿Αλλά ἀκριβῶς αὐτό τό "θά μπορούσαμε" εἶναι τό κλειδί τῆς ἱστορίας. Γύρω ἀπό αὐτή τή λέξη πού ἐκφράζει τήν ἀντικειμενική δυνατότητα καί τήν ὑποκειμενική ἀδυναμία, βρίσκεται τό κίνητρο γιά τήν ἀνάγκη κάποιων τομῶν, γιά τήν ἀνάγκη μιᾶς κάποιας ἐξέλιξης. Αὐτή ἡ ἧττα δέν εἶναι γιαμᾶς ἀπό ἐκεῖνες πού συντρίβουν ἕνα κίνημα. Συντρίβουν κάποιες μορφές του, παρουσιάζουν ἀνάγλυφα κάποιες ἀδυναμίες του, προκαλοῦν τό ξεπέρασμά τους.

Φυσικά, ἀκριβῶς ἐδῶ εἶναι τό πρόβλημα, τό ρώτημα, ἐδῶ θά πρέπει ν'ἀπαντήσουμε : Μήπως αὐτή ἡ ἄκρα ἀριστερά, πού ἔχει διαμορφωθεῖ στή χώρα μας, εἶναι ἡ ἴδια ριζικά ἀνίκανη γιά ὁποιοδήποτε προχώρημα, κομμάτι ἑνός κόσμου παρασι-

τικοῦ, ἀναποφάσιστου, χωρίς ψυχή, ἤ μᾶλλον μέ ψυχή μπακάλη καί δικολάβου;

Πιστεύουμε πώς αὐτό ἰσχύει γιά ὁρισμένες μορφές της. Ὅμως ἀπό τήν ἄλλη, μαθηματικά βέβαια, ἄσφαλτα, μπαίνουμε σέ μιά διαδικασία διεύρυνσης τῶν δυνάμεων τῆς πραγματικῆς ἀντιπολίτευσης. Καί γι'αὐτό δέ θά χρειαζόταν κάν νά ἀνατρέξουμε στήν ἐμφάνιση τῶν ὑποκειμενικῶν στοιχείων πού ἀρχίζουν νά φαίνονται -διεύρυνση τοῦ κινήματος τῆς νεολαίας, ἀνάπτυξή του στίς γειτονιές, κλπ.- δρόμο πού ἀκολουθοῦσαμε μέχρι τώρα στίς ἀναλύσεις μας, ἀλλά θά μπορούσαμε γιά πρώτη φορά νά ἀρκεστοῦμε σέ κάποια ἀντικειμενική ἀναγκαιότητα. Ἡ συγκρότηση τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς -μιά νέα συγκρότηση- πρέπει νά γίνει προγραμματικά, ἀκόμα καί ἐνάντια στόν ἑαυτό της. Κι αὐτό δέν ἀποτελεῖ μιά κάποια "σιβυλλική φράση", δέν ἀποτελεῖ μόνο μιά ἔκφραση ἀγανάκτησης -"πρέπει ἐπιτέλους νά τελειώνουμε μέ τίς μεσοβέζικες καταστάσεις, πρέπει νά τελειώνουμε μέ τήν ἀτέλειωτη καί κενή φρασεολογία"- ἀποτελεῖ μιά διαπίστωση τόσο τῆς ἔκπτωσης μέχρι τό τελευταῖο σκαλί, τῆς ἀποσύνθεσης αὐτῆς τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, πού κουτσά-στραβά δούλεψε μέχρι σήμερα, ὅσο καί τήν ἀνάγκη μιᾶς ἠθικῆς καί ἰδεολογικῆς μεταρρύθμισης, μπρός σ'ἕναν κόσμο πού τρίζει, σ'ἕναν κόσμο πού δέ μπορεῖ νά ἀρκεῖται σέ σαλονίστικες καταλήψεις οὔτε στό κίνημα κάποιας "χρυσῆς νεολαίας" τῶν κεντρικῶν μπάρ, σ'ἕναν κόσμο πού εἶναι βουτηγμένος στό αἷμα, τόν ἱδρώτα, τή σκληρότητα, καί πού ἤδη μᾶς πλήρωσε μέ τό αἷμα δύο συντρόφων.

Καί ἐδῶ πρόκειται γιά μιά διαπίστωση γενικότερη. Στή χώρα μας, "νέο κίνημα", μεταφερμένο ἀπό διάφορους κρετίνους, σήμαινε ἁπλά καί μόνο διάφορες ντάντα-εσωτερίστικες φράσεις τοῦ τύπου "ἡ φαντασία στήν ἐξουσία", σήμαινε τό θέατρο τῆς ἐπανάστασης, ὄχι τήν ἴδια τήν ἐπανάσταση, σήμαινε καφενεῖο τῆς Νομικῆς καί συνελευσιακούς ρήτορες. Ὅμως, στό ἐξωτερικό (ἀπ'ὅπου ὑποτίθεται πώς ἀντλοῦν τά πρότυπά τους ὅλοι οἱ ἐπίδοξοι συνεχιστές τοῦ εὐρωπαϊκοῦ Μάη) νέο κίνημα σήμαινε καί νεκρούς συντρόφους καί ἀτέλειωτα κρύα πρωϊνά ἔξω ἀπό τίς πόρτες τῶν ἐργοστασίων, σήμαινε στρατιωτική προετοιμασία καί ἀντιμετώπιση τῶν μπάτσων, σήμαινε πολυφωνία στή συζήτηση καί σιδερένια αὐτοπειθαρχία τοῦ κινήματος στή διάρκεια τῆς ὁποιασδήποτε ἐνέργειας, σήμαινε φυλακή, δίκες, διώξεις, ὅλα αὐτά πού ἀντιμετωπίζουν ὅσοι θέλουν πραγματικά νά κάνουν τήν ἐπανάσταση. Καί γι'αὐτό οἱ σύντροφοι μποροῦσαν νά νιώθουν ἀληθινή χαρά καί ἔξαρση μέσα ἀπό τήν ἐπανάσταση, μποροῦσαν νά 'χουν φαντασία καί νά τήν θέλουν στήν ἐξουσία, ὄχι τό ὀνειροπόλημα τοῦ καφενόβιου καί ἀτομικιστή, ἀλλά τή φαντασία τοῦ ἀγωνιστή πού ὁραματίζεται πού οἰκοδομεῖ μιά νέα κοινωνία.

Γι'αὐτό καί ἐδῶ ἔχουμε τό φαινόμενο, ὅταν ἐμφανίστηκαν οἱ πρῶτες φυλακές καί διώξεις, νά βλέπουμε διάφορους "ἐπαναστάτες", ὅταν μπαίνουν γιά λίγο στή φυλακή, νά γυρνᾶνε ἀγνώριστοι καί "κουρεμένοι" γιά πάντα. Γι'αὐτό βλέπουμε ὅτι τούς δολοφονημένους συντρόφους μας δέν τούς ἐκδικηθήκαμε ἀλλά λουφάξαμε. Γιατί ὅταν ἕνα κίνημα δέν ἔχει προβληματισμό, ἀγκαζάρισμα, φαντασία, ἰδεολογικό περιεχόμενο, δέν μπορεῖ ν'ἀντιμετωπίσει καί τήν καταπίεση. Ὅταν ἕνα κίνημα ἔχει ἐγκαταλείψει, ὅπως λέει, τήν "τριτοδιεθνιστική λογική τῆς αὐτοθυσίας" γιά νά περάσει στή λογική τοῦ ἀτομικισμοῦ καί τοῦ "πῶς τή βρίσκω", τότε ἔχει ἀντικαταστήσει τήν αὐτοθυσία μέ κάτι χειρότερο. Δέν οἰκοδομεῖ μιά ἄλλη λογική γιατί εἶναι ἄθλιο ἰδεολογικά. Καί ἡ φευτο-αυτοθυσία ἔχει σάν ἄλλη πλευρά τοῦ νομίσματος τήν πιό ἄθλια ἐγκατάλειψη καί παραλυσία. Καί ἄς μήν πᾶμε μακριά. Ἄς θυμηθοῦμε μερικούς ἀπό τούς πρωταθλητές τῆς "αὐτοθυσίας" στή χώρα μας, ὅλους ἐκείνους πού ἦταν ἡγέτες στίς "σκληρές" μεταπολιτευτικές ὀργανώσεις -λενινιστές, μαρξιστές-λενινιστές, ΕΚΚΕτζήδες, καί ἄλλα ἠχηρά παρόμοια- πού στή συντριπτική τους πλειοψηφία τό συμπέρασμα πού ἔβγαλαν ἀπό τό λάθος δρόμο τους δέν ἦταν παρά : "Χαράμισα τόσα χρόνια", καί προσπαθοῦνε τώρα νά τά καλύψουν μέ ὅλων τῶν εἰδῶν τίς... "ἀπολαύσεις". Αὐτές εἶναι οἱ δύο ἠθικές τῶν μικροαστῶν πού θεωροῦνε τήν πολιτική "αὐτοθυσία" καί ἐπένδυση. Ἄν ἀποτύχει ἡ αὐτοθυσία καί οἱ ἐπενδύσεις τους δέν ἀποδώσουν, περνᾶνε στό πάντα ἀνοιχτό δρόμο τοῦ καταναλωτισμοῦ. Γι'αὐτό καί ἀπ'τίς δύο ὄχθες τήν πολιτική πραχτική τή θεωροῦν "αὐτοθυσία". Ὅσο ἐξακολουθοῦν νά "θυσιάζονται", νιώθουν καμάρι καί περηφάνεια γιά τά τόσα πού ἐγκαταλείπουν "χάριν τοῦ λαοῦ". Ὁ-

ταν ἀντίθετα ἡ ἐπένδυση ἔχει ἀποτύχει, τότε κατηγοροῦν τή λογική τῆς "αὐτοθυσίας" καί κηρύσσουν τίς "ἀνθρώπινες ἀξίες", δηλαδή τίς ἀξίες τοῦ μικροαστοῦ ἑαυτούλη τους.

Γι' αὐτό καί γενικά θεωρεῖται δεδομένο πώς ὅσοι ἀγωνίζονται "καταπιέζουν κάποιες ἀνάγκες". Λές καί "ἀνάγκες" εἶναι μονάχα ἐκεῖνες πού ἔχουν οἱ ἴδιοι καί ὅλοι οἱ μικροαστοί ἐπί γῆς, καί δέ μποροῦν νά φανταστοῦν πώς ὑπάρχει καί μιά συμπεριφορά ἄλλου τύπου, μιά συμπεριφορά πού δημιουργεῖ ΝΕΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ, τήν ἀνάγκη τοῦ ἀγώνα, τῆς συλλογικότητας, μιᾶς ἄλλης ἀνθρωπιᾶς, πέρα ἀπό τήν φεύτικη αὐτοθυσία καί τόν ξέφρενο ὠχαδερφισμό, δέ μποροῦν νά καταλάβουν πώς κάποιοι ἄνθρωποι "τή βρίσκουν" ἀγωνιζόμενοι στό κίνημα καί δέν εἶναι διχασμένες προσωπικότητες, καί πώς ἀκριβῶς αὐτός εἶναι ὁ νέος τύπος ἀνθρώπου πού τείνει νά δημιουργήσει τό ἐπαναστατικό κίνημα. Μονάχα ἕνας σύντροφος πού βλέπει ἀπό αὐτή τή σκοπιά τήν πολιτική πραχτική του μπορεῖ τή φυλακή νά μήν τή δεῖ μόνο σά στέρηση τῆς ἐλευθερίας ἀλλά καί σάν χῶρο κοινωνικῆς ἔρευνας, πολιτικῆς πάλης, μελέτης,καί ἔτσι νά κατανικήσει τό φόβο του.

Ἡ Ι6 Νοέμβρη σήμανε ἀκριβῶς αὐτό τό κάλεσμα τῆς ζωῆς γιά μιά νέα ἠθική καί φιλοσοφική πραγματικότητα πού παραπέρα θά μεταβληθεῖ καί σέ ὀργανωτική.

"Δέ μᾶς παίρνει ἄλλο" ἡ παλιά πολιτική. Μπορεῖ αὐτό νά εἶναι σχετικά σκληρό. Μπορεῖ νά σημαίνει πώς μέ ἀρκετούς πού μέχρι τώρα βρεθήκαμε μαζί, δέ θά ξαναβρεθοῦμε. Ἀλλά αὐτό εἶναι τό δευτερεῦον. Τό κύριο εἶναι πώς οἱ τομές θά πρέπει νά γίνουν. Καί μιά ἠθική καί φιλοσοφική τομή εἶναι πρῶτα ἀπ' ὅλα τομή ταξική. Σημαίνει πώς μιά τέτοια μεταρρύθμιση δέν εἶναι νοητή παρά μόνο στό βαθμό πού μετακινεῖται ἡ ταξική βάση τῆς πολιτικῆς πραχτικῆς τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς ἀπό ἀνώτερα σέ κατώτερα -ταξικά- στρώματα τῆς νεολαίας, ἀπό φοιτητές σέ νέους μαθητές καί ἐργαζόμενους, ἀπό τό κέντρο στή γειτονιά, κ.ο.κ. θά πρέπει νά εἶναι μιά τομή ὀργανωτική. Ξεπέρασμα τοῦ χειροτεχνισμοῦ τῶν ὁμάδων καί συγκρότηση κάτι σταθερότερου, μιᾶς πολιτικῆς κίνησης, μιᾶς πολιτικῆς ὀργάνωσης.

Ἕνα ἐπιχείρημα πού συχνά προβάλλεται εἶναι τό ἑξῆς:Καί ποιοί ἄνθρωποι θά κάνουν αὐτές τίς τομές, θά οἰκοδομήσουν μιά τέτοια λογική ὅταν τό κίνημα εἶναι πεσμένο; Αὐτή ἡ λογική εἶναι λάθος. Ἡ διαδικασία γιά μιά ὁποιαδήποτε πολιτική τομή δέν ἀρχίζει ὅταν ὅλα πᾶνε καλά. Ἀντίθετα, σχεδόν πάντα, ἀφετηρία της εἶναι μιά πολιτική στροφή πού βάζει μπροστά τήν ἀναγκαιότητα μιᾶς τομῆς.

Καί σήμερα, ἀκόμα καί ἄν δέν ὑπῆρχαν οἱ δυνατότητες γιά μιά οἰκοδόμηση, θά ἔπρεπε νά τίς ἐφεύρουμε. Εὐτυχῶς ὅμως ὑπάρχουν, ἔστω καί ἄν πάρα πολλοί δέ μποροῦν νά τίς δοῦν γιατί κοιτάζουν τόν ἀφαλό τους ἤ τόν περίγυρό τους. Εἶναι οἱ χιλιάδες νέοι πού βρέθηκαν ἔξω ἀπό τό Πολυτεχνεῖο τήν Δευτέρα τό βράδυ, εἶναι ἐκεῖνοι πού ἦρθαν στίς συγκεντρώσεις πού μποϋκοτάρισαν οἱ ὀργανώσεις τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, εἶναι ἐκεῖνοι πού παντοῦ ἀπαιτοῦν μιά ἀλλαγή, κάτι τό σοβαρότερο, στή γειτονιά, στό σχολειό, ἀκόμα καί στό πανεπιστήμιο, βρίσκονται στή συντριπτική τους πλειοψηφία ἔξω ἀπό ὀργανώσεις, ἔξω ἀπό τό "κέντρο", ἀλλά βρίσκονται ἀκόμα καί μέσα στίς ὀργανώσεις.

Ἐμεῖς μέχρι τώρα ἀρνιόμαστε τίς φεύτικες οἰκοδομήσεις ὀργανώσεων. Τώρα πιά πιστεύουμε στην ἀναγκαιότητα μιᾶς οἰκοδόμησης γιατί ἀλλιῶς θά πηγαίνουμε ὅλο καί πιό πίσω.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΠΡΟΒΟΚΑΤΟΡΩΝ

Τό παρακάτω κείμενο κυκλοφόρησε σάν προκήρυξη στίς 24/ΙΙ/80. Ἐπειδή δέν ἔγινε πλατύτερα γνωστό καί ἐξακολουθεῖ σέ μεγάλο βαθμό, ἐκτός ἴσως ἀπ'τίς προοπτικές, νά ἀπηχεῖ τίς ἀπόψεις μας, τό δημοσιεύουμε.

Ἡ Κυριακή Ι6 Νοέμβρη θά μείνει στήν ἱστορία. Θά μείνει στήν ἱστορία τῆς "μεγάλης πολιτικῆς" ἐκείνης πού ἀφορᾶ τούς συνολικούς προσανατολισμούς τῆς χώρας, ὅπως καί τῆς "μικρῆς πολιτικῆς" τοῦ τί συμβαίνει δηλαδή στό χῶρο τοῦ "κινήματος". Τό χαραχτηριστικό αὐτῆς τῆς "ἀλησμόνητης" μέρας, κοινό τόσο στό ἐπίπεδο τῆς "ὑψηλῆς" πολιτικῆς ὅσο καί τῆς "μικρῆς" τέτοιας, εἶναι ἡ ΤΟΜΗ ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ καί ἡ ΑΠΑΡΧΗ ΞΕΚΑΘΑΡΙΣΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΙΣΗΣ, τόσο στό ἐπίπεδο τῆς συνολικῆς πολιτικῆς ὅσο καί στό ἐσωτερικό τοῦ κινήματος. Κι'ἄς δοῦμε τά πράγματα πιό συγκεκριμένα.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ

Κι'ἀλλοῦ τό εἴχαμε τονίσει πώς μετά τήν ἐπιστροφή στό ΝΑΤΟ, τήν εἴσοδο στήν ΕΟΚ καί τό πέρασμα σέ μιά ἐποχή ἐκλογικῆς ἀβεβαιότητας, τελειώνει ἐκείνη ἡ πολιτική περίοδος ΑΠΡΟΣΜΕΤΡΗΤΗΣ ΣΥΓΧΙΣΗΣ σ'ὅλα τά ἐπίπεδα, ἐμφάνισης τοῦ καινούργιου κάτω ἀπό τό ντύμα τοῦ παλιοῦ, ἑνός ἀξεδιάλυτου ἀλαλούμ.

Ἔτσι, μιά δύναμη πού ἔθρεψε τή δικτατορία-ἡ δεξιά-ἐμφανίστηκε σά φορέας τοῦ "ἐκσυγ*χρονισμοῦ", μια ἄλλη δύναμη, σοσιαλοδημοκρα*τική στή κοινωνική της φύση καί μάλιστα τύπου μικροαστικός σοσιαλισμός-τό ΠΑΣΟΚ-ἐμφανίζοταν σάν "αὐθεντικά ἀριστερή", ἐνῶ τέλος μιά δύναμη βαθειά ἀντεπαναστατική, πραχτόρικη, τό ΚΚεξ, πρόβαλε σά "σκληρή ἀριστερά". Αὐτό τό φαινόμενο δέν ἔκφραζε ἁπλά μιά "μεταμφίεση" τῶν πολιτικῶν δυνάμεων, ἀλλά κάτι πολύ πιό βαθύ, τήν ἴδια τήν ἀλλαγή τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων, καθώς καί τό μεταβατικό καί ρευστό χαρακτήρα αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς, δηλαδή τή ρευστότητα τῶν κοινωνικῶν τάξεων τῆς χώρας, πού *ἔδινε στά πολιτικά σχήματα αὐτό τόν ἰδιότυπο* μεταμφιεσμένο χαρακτήρα. Ἔτσι, ὁ "ἐκσυγχρονισμός" ἀναλήφθηκε ἀπό τίς πιό παραδοσιακές δυ

νάμεις, οἱ "ἐκσυγχρονιστικές δυνάμεις", ΠΑΣΟΚ κλπ, ἐμφανίζονταν σάν ἀντιεκσυγχρονιστικές, καί ἔχανε τό σκυλί τόν ἀφέντη του.

Ὅμως, ἐπιτέλους, τά πράγματα "καθαρίζουν". Ἡ δεξιά ἀποδείχνεται ἀνίκανη νά μπορέσει νά συνεχίσει ἕναν ὁποιοδήποτε ἐκσυγχρονισμό, ἔχει ἀνάγκη ἀπό φρέσκο αἷμα. Καί τό ΠΑΣΟΚ ἀναλαμβάνει στά γρήγορα νά προσφέρει κάτι τέτοιο στήν ἀστική τάξη. Μέσα σέ λίγους μῆνες, ἀνατρέπει ὅλο τόν "ἀριστερισμό" του καί προβάλλει μ'ἕνα νέο πρόσωπο, πιό ἀποκρυσταλλωμένο, τοῦ ἀληθινοῦ "ἀνανεωτή" καί ἐκσυγχρονιστή, ΜΕΣΑ στά πλαίσια τοῦ καθεστῶτος

Αὐτές οἱ δύο δυνάμεις ἁρπάζουν τήν εὐκαιρία, μέ τήν 7η ἐπέτειο τοῦ Πολυτεχνείου, νά καθορίσουν τελικά τή φυσιογνωμία, τή στάση τους.

Ἀπό τή μιά ἡ δεξιά, δολοφονώντας ἄμεσα, ἀνοίγει τελικά θέμα "Πολυτεχνείου", πού ὁ γιορτασμός του κάθε χρόνο μέ ἐπίσημο, κρατικό τρόπο, σφράγιζε τή"μεταπολίτευση"καί ἀπό τήν ἄλλη τό ΠΑΣΟΚ, ἀναλαμβάνοντας τήν ἐπίθεση ἐνάντια στήν ἄκρα ἀριστερά, ὑπέρ τῆς "νομιμότητας" κλπ, χτυπάει τόσο στό ἴδιο τό ἐσωτερικό του ὅσο καί πρός τή κατεύθυνση τοῦ λαοῦ, ὅπου καθορίζει τά ὅρια τῶν προσδοκιῶν μιᾶς ὁποιασδήποτε "ἀλλαγῆς". Κι'αὐτά εἶναι ξεκάθαρα, εἶναι ὁ "οὐσιαστικός ἐκσυγχρονισμός" τοῦ ἑλληνικοῦ ἀστικοῦ κράτους, εἶναι ὁ "ἐξευρωπαϊσμός" του, πού ἀκριβῶς ἐπαγγέλεται τό τόσο "ἀντιευρωπαϊκό" ΠΑΣΟΚ.

Καί φυσικά δέν εἶναι τυχαῖο τό ὅτι σάν σύμβολο μιᾶς τέτοιας ἀλλαγῆς διαλέχτηκε τό Πολυτεχνεῖο, ἐκεῖνο τό γεγονός πού ἀκριβῶς σφράγισε τή μεταπολίτευση. Δέν εἶναι τυχαῖο, πώς τό ἴδιο τό καθεστώς πού ξεκίνησε μέσα ἀπό τή συσκότιση τοῦ Πολυτεχνείου, ὁδηγεῖται στό τέλος του, μέσα ἀπό τήν ἀποκάλυψή του τελικά. Δηλαδή, τό Πολυτεχνεῖο, πού ξεκίνησε ἀπό τούς τότε "προβοκάτορες", ὅπως τούς χαρακτήρισε τότε ἡ ἀντιπολίτευση, πού ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἔκφραση τοῦ ἀγώνα ἐνάντια στά παζαρέματα μέ τή χούντα, στίς 16 Νοέμβρη τοῦ '80, τείνει καί πάλι νά ἐπιστρέψει στούς φορεῖς του, τούς "2000 προβοκάτορες", ὅπως τούς χαρακτηρίζουν τά ἴδια καθάρματα, πού τότε μίλαγαν γιά "300 προβοκάτορες"(τουλάχιστον αὐξήθηκαν στό μεταξύ). Τό Πολυτεχνεῖο, πανηγύρι καί ἀπάτη, σύμβολο ἀκριβῶς τῆς μεταπολιτευτικῆς συσκότισης τελειώνει.

Ἔτσι, μέσα ἀπό τό Πολυτεχνεῖο, ὁδηγούμαστε ἐπιτέλους σέ κάτι πιό ξεκάθαρο, ὁδηγούμαστε ἐπιτέλους σέ πολιτικά σχήματα καί ἐκφράσεις λιγότερο μπάσταρδες. Ἀκριβῶς αὐτό, πού χαρακτήριζε τή μεταπολίτευση, ἡ οὐσιαστική συνεργασία ἀνάμεσα στά κόμματα, σέ τελική ἀνάλυση ἡ ἐθνική ἑνότητα καί τό "ἤπιο κλίμα", καί ταυτόχρονα οἱ φραστικές σκιαμαχίες κ' τό "ἀντιδεξιό κλίμα", ὁ τύπος τοῦ"ἑλληνικοῦ καυγά",-κράτα με,μή τόν χτυπήσω-τείνει νά παραχωρήσει τή θέση του σέ κάτι πιό ὥριμο(!),τήν ἀνοιχτή καί ἀπροκάλυπτη συνεργασία. Ἔτσι,τουλάχιστον, θά ξέρουμε μέ τί ἔχουμε νά κάνουμε ἔτσι, καί ὁ λαός θά μπορεῖ πιό ξεκάθαρα νά διαλέξει στρατόπεδο.

Στήν περίοδο πού μπαίνουμε, θά τείνει νά ἐπιβεβαιώνεται σ'ὅλα τά μέτωπα αὐτή ἡ διαδικασία. Στά Πανεπιστήμια θά μπεῖ μπροστά τό σπάσιμο τῶν καταλήψεων, στόν ἐργατικό χῶρο θά πᾶνε στίς καλένδες οἱ δῆθεν κινητοποιήσεις καί ἡ ἀντιπολίτευση θά χωθεῖ στή ΓΣΕΕ. Ἡ προοπτική θά μεταφερθεῖ ἀνοιχτά, ξετσίπωτα, στίς ἐκλογές καί μάλιστα μέ στόχους ὄχι πιά τή μεγάλη "ἀλλαγή", ἀλλά μιά"κάποια ἀλλαγή", δηλαδή, τόν ἐξωραϊσμό τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΤΙΚΗΣ ΑΚΡΑΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

Καί φυσικά αὐτή ἡ ἀλλαγή τῆς πραγματικότητας δέ πρόκειται ν'ἀφήσει ἀλώβητη τήν ἴδια τήν ἄκρα ἀριστερά, πού ἀποτέλεσε τόν πυροδότη τῶν γεγονότων.

Τελικά, κι'αὐτή ἡ ἄκρα ἀριστερά ἦταν ἴσως τό πιό γνήσιο ἄνθος τῆς μεταπολίτευσης : πολλά λόγια καί λίγα ἔργα(ἤ μᾶλλον καί λίγα λόγια καί λίγα ἔργα), ἔλλειψη ἀνάλυσης καί πρωτοβουλίας, μέ συσσωρευμένες ἀτέλειωτες ἀποτυχίες στή πλάτη της. Πρώτη καί ἀποφασιστικότερη, ἀμέσως μετά τή μεταπολίτευση, ἡ ἀδυναμία της νά παρέμβει σέ μιά κατάσταση,πού ἡ δεξιά ἔπαιρνε τή πρωτοβουλία τῶν κινήσεωνγιά ἀντικατάσταση τῆς χούντας, ἐνῶ αὐτή ἡ ἄκρα ἀριστερά εἶχε βλακωδῶς ταυτίσει χούντα καί δεξιά, ἀστικό καθεστώς στήν Ἑλλάδα καί Ἀμερικάνους. Καί τότε ἀκόμα πολλά ἦταν δυνατά, τή στιγμή πού οἱ ὀργανωμένοι στό ΚΚεξ καί τό ΠΑΣΟΚ δέν ξεπερνοῦσαν τίς μερικές ἑκατοντάδες, ἐνῶ τό κράτος εἶχε παραλύσει. Κι'αὐτή ἡ ἄκρα ἀριστερά ἔκανε τήν πρώτη της διαδήλωση,μόλις τήν 1η Ὀκτώβρη, γιά τή Κύπρο, δυόμιση μῆνες μετά τήν πτώση τῆς χούντας.

Στή συνέχεια, ὅταν τό μέτωπο μετατοπίστηκε στό ἐργοστάσιο, αὐτή ἔμεινε προσκολλημένη στό Πανεπιστήμιο, ἀκριβῶς γιατί ἡ "ἀνάλυσή" της δέ μιλοῦσε γιά ἐργοστάσια στήν Ἑλλάδα. Κι'ἔτσι, ἔφτασε νά ἐνδιαφερθεῖ γιά τούς ἐργατικούς ἀγῶνες, ὅταν τό μεγάλο κῦμα εἶχε πιά περάσει.

Τέλος, ὅταν, ἀπό τό '77-'78 καί μετά, ἐμφανίστηκε ἡ ἀναγκαιότητα καί ἡ δυνατότητα ἐ-

νός νέου κινήματος τῆς νεολαίας, τό πολέμησε ὅσο μποροῦσε, μέχρι πού τῆς ἦρθε ἡ κατραπακιά τῶν καταλήψεων καί ἡ ἐμφάνιση αὐτοῦ τοῦ νέου κινήματος, κλπ, κλπ.

Μέ τόσες ἀποτυχίες στήν πλάτη της, αὐτή ἡ ἄκρα ἀριστερά εἶναι πολύ φυσικό νά βρίσκεται σέ κρίση ἐδῶ καί μερικά χρόνια, εἶναι πολύ φυσικό νά ἀντιμετωπίζει τήν ἀμφισβήτηση τοῦ ἴδιου τοῦ ρόλου της, τῆς ἴδιας τῆς ἰδεολογίας της καί τῆς ὀργανωτικότητάς της. Ἀπό τήν περίοδο τῶν καταλήψεων καί μετά, ζοῦμε σέ μιά νέα ἀντιφατική κατάσταση. Μιά κατάσταση, ὅπου κάτι νέο γεννιέται, ἔχοντας ὅμως, κουβαλώντας μαζί του, ἕνα σύνολο ἀπό τίς ἀδυναμίες τοῦ παλιοῦ. Μιά κατάσταση, ὅπου παλιά ὀργανωτικά σχήματα προσπαθοῦν νά διασωθοῦν "ἀριστερεύοντας", ὅπου ἡ γενικευμένη ἀνευθυνότητα τῆς μεταπολίτευσης μοιάζει νά βασιλεύει ὅπου ἡ θολούρα πολλαπλασιάζεται. Ἔτσι, ἀπό τή μιά ἀναπτύσσεται ἕνα νέο πολιτικό ὑποκείμενο ὁ ἐξεγερμένος νεολαῖος, πού ἐκπαιδευτικό σύστημα, δουλειά, οἰκογένεια, τόν πνίγουν ἀπό παντοῦ καί πού σηκώνει στίς πλάτες του τό βάρος τοῦ "ἐκσυγχρονισμοῦ" τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἐντατικοποίηση, ἐξετάσεις, ἀνεργία, χειρότερες δουλειές κλπ, ἀπό τήν ἄλλη οἱ ὀργανωμένες δομές τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς ἀδυνατοῦν νά ἐκφράσουν αὐτό τό νέο πολιτικό ὑποκείμενο.

Ἔτσι, ἐνῶ ἀπό τίς καταλήψεις καί μετά, μοιάζει σάν ὅλη ἡ ἄκρα ἀριστερά νά μετακινεῖται πρός τά ἀριστερά, θέλοντας νά προσαρμοστεῖ στή νέα πραγματικότητα, ὡστόσο ἡ μεταπολιτευτική σύγχιση παραμένει, γιατί αὐτή ἡ μετακίνηση εἶναι σέ πολλά ἐπιφανειακή.

Ἡ πορεία τῆς 16 Νοέμβρη ἦρθε ν'ἀποτελέσει τή τομή. Κι ἄς δοῦμε τά πράγματα πιό συγκεκριμένα.

Οἱ ὀργανώσεις τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, σπρωγμένες ἀπό μιά κατάσταση στό φοιτητικό χῶρο, ὅπου ὅλα εἶναι "ἀριστερά" στά λόγια καί τήν δυνατότητα τῆς διαδήλωσης, καταχτημένη ἀπό τίς καταλήψεις καί μετά, προχωρᾶνε μαζί μ'ἕνα κομμάτι τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος στήν ἀπόφαση τῆς πορείας μέχρι τήν πρεσβεία, μέ μιά λογική μή σύγκρουσης ἤ περιορισμένης σύγκρουσης.

Εἶναι γνωστό τί ἀκολούθησε: μιά δολοφονική ἐπίθεση μεγάλης κλίμακας, μιά πολιτική ἐνέργεια ἀποφασιστικῆς σημασίας, πού ἀκριβῶς διαχωρίζοταν ἀπό τό μέχρι τώρα "ἧξεις ἀφίξεις" μεταπολιτευτικό κλίμα. Καί ἐκεῖ ἐπάνω, αὐτή ἡ ἄκρα ἀριστερά ἀπόδειξε σ'ὅλο της τό μέγεθος τήν ἀνικανότητά της. Ἀντί ν' ἀνοίξει ἡ ἴδια τή "νέα περίοδο", μέ μιά ἐπίθεση μεγάλης κλίμακας ἐνάντια στούς δολοφόνους, ἀντί νά μεταβάλει τό πολιτικό κλίμα εὐνοϊκά, ὅπως εἶχε τή δυνατότητα, ὅπως φάνηκε τόσο τό βράδυ τῆς Δευτέρας στήν Ἀθήνα, ὅπως φάνηκε στή Θεσσαλονίκη, στήν Πάτρα καί νά στριμώξει κυβέρνηση καί ἀντιπολίτευση, προτίμησε νά παρουσιάσει, σέ κλίμακα ἄφταστη μέχρι τά τώρα, τήν ἀνικανότητά της γιά ὁτιδήποτε ξεπερνάει τήν αὐτοεπιβεβαίωση τῆς κάθε ὁμάδας. Τά γεγονότα εἶναι ἀληθινά κωμικοτραγικά. Τά θυμίζουμε στά γρήγορα: ἐγκατάλειψη τήν Δευτέρα τοῦ Πολυτεχνείου στους Κνίτες, πού σιγά-σιγά παίρνουν ἐπάνω τους, σαμποτάρισμα τῆς συγκέντρωσης τῆς Δευτέρας. Στή συνέχεια, τή Δευτέρα τό βράδυ, ἀνάληψη πρωτοβουλίας ἀπό τήν πλευρά τους γιά συγκέντρωση στά Προπύλαια, τήν Τρίτη καί πορεία. Ὅμως οἱ ἴδιοι ἐγκαταλείπουν κι'αὐτοί τήν πρωτοβουλία καί μόνο λίγοι ἄνθρωποι κάνουμε μιά μικροπορεία ἀπό τά Προπύλαια, μέσα σ'ἕνα κλίμα φόβου καί ἀποπροσανατολισμοῦ. Τή Τρίτη τό πρωί, οἱ ὀργανώσεις, πού εἶχαν καλέσει γιά τή Τρίτη τό μεσημέρι (ΚΚΕμ-λ, Β'Πανελλαδική, ΟΚΔΕ, ΟΣΕ, Μαχητής), συζητᾶνε γιά μιά συγκέντρωση τήν Πέμπτη, στά Προπύλαια, χωρίς πορεία, πού ὅμως ἐγκαταλείπεται κι'αὐτή ἀπό τό ΚΚΕμ-λ καί τή Β'Πανελλαδική. Ἀπέναντι σ'αὐτή τή κατάσταση, ἀπό συνέλευση τοῦ χώρου στή Νομική, τή Τρίτη τό βράδυ, βγαίνει ἡ ἀνάγκη συγκέντρωσης ἔστω τή Παρασκευή, στά Προπύλαια. Τήν ἑπόμενη μέρα, συμφωνοῦμε σ'ἕνα κείμενο(μαζί καί μέλη τῆς Πανελλαδικῆς πού ἁπλά τή Τετάρτη τό βράδυ ἔβαζαν κάποιους ὅρους γιά τόν τρόπο τῆς συμμετοχῆς τους). Καί παρόλα αὐτά, τήν Πέμπτη, ὄχι μόνο ἐγκαταλείπουν τή συγκέντρωση, ἀλλά καί "διευκρινίζουν" στίς ἐφημερίδες, πώς δέν συμμετέχουν στή συγκέντρωση τῆς Παρασκευῆς, κάνοντας ἔτσι δήλωση καλῆς συμπεριφορᾶς καί θέ-

● Η οργάνωση Κ.Ο. «Μαχητής» καί η ΕΚΟΝ «Ρ.Φ.» (Β' Πανελλαδική) ανακοίνωσαν ότι δέν συμμετέχουν στήν «ομάδα πρωτοβουλίας Πολυτεχνείο '80» καί δέν συνδιοργανώνουν τήν εκδήλωση, πού έχει αναγγελθεί γιά σήμερα στά Προπύλαια.

● Επίσης εκπρόσωποι τού ΚΚΕ (μ-λ) δήλωναν χτές ότι δέν συμμετέχει ούτε τό κόμμα αυτό στή σημερινή συγκέντρωση στά Προπύλαια.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
21-11-80

λοντας τελικά νά σαμποτάρουν ἤ καί ν'ἀφήσουν ἔκθετο ἔστω καί τό λίγο πού μπόρεσε νά γίνει. Κι'ὅλα αὐτά, μέσα σ'ἕνα κλίμα ὑστερίας κ'πανικοῦ, πραγματικά κωμικοτραγικοῦ. Αὐτό, πού εἶχε φανεῖ καί ἄλλοτε, η ἀνικανότητα αὐτῆς τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, ὅταν σκουραίνουν τά πράγματα καί χρειάζονται γρήγορες ἀποφάσεις, ἐμφανίζεται καί πάλι ἀλλά μέ διαφορετικούς ὅρους, μέ ὅρους τομῆς. Δηλαδή, σήμερα αὐτή ἡ στάση δέν ἐκφράζει τή μάζα οὔτε κἄν τῶν ἰδίων τῶν μελῶν αὐτῶν τῶν ὀργανώσεων. Σήμερα αὐτή ἡ στάση δέ μπόρεσε νά "περάσει". Ἀντίθετα ὄξυνε τήν ἀνυποληψία αὐτῶν τῶν σχημάτων.

Πάει νά πεῖ, πώς ἀπό 'δῶ καί πέρα, αὐτές οἱ δυνάμεις δέ μποροῦν νά παίζουν τό ρόλο ὀργανωτικοῦ πόλου τοῦ κινήματος καί θά ὑποχρεωθοῦν νά ξεκαθαρίσουν τίς προθέσεις καί τό πρόσωπό τους. Ἡ μεταπολιτευτική θολούρα ΚΑΙ ΕΔΩ τελειώνει.

ΟΙ «ΑΝΑΡΧΟΑΥΤΟΝΟΜΟΙ»

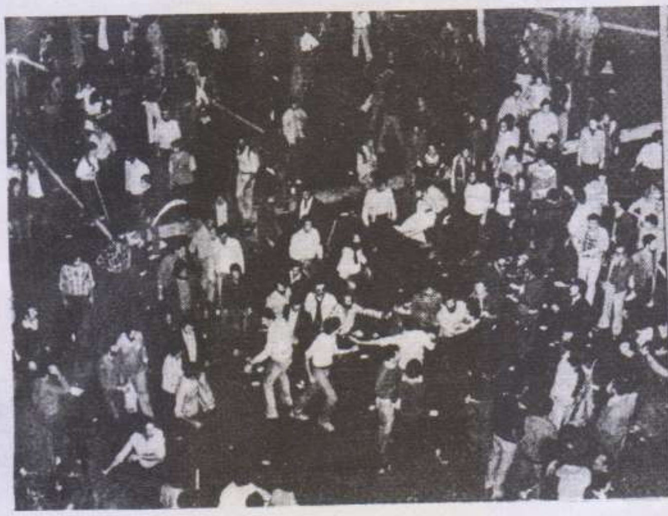
"Ολες αὐτές τίς μέρες ἔγινε πολύς λόγος,
γιά τούς "ἀναρχοαυτόνομους", γι'αὐτούς, πού
σπάνε τίς βιτρίνες,κοκ. Μέσα ἀπό τή σύγχιση
πᾶνε νά ξεχαστοῦν ἕνα σύνολο ἀπό πραγματικό-
τητες καί ἀπό τίς δύο πλευρές. Τόσο ἀπό αὐ-
τούς πού δικαιολόγησαν τήν πολιτική τους ἐξα
φάνιση μέ βάση τόν "κίνδυνο τῶν φρηκιῶν",ὅσο
καί ἀπό τούς διάφορους ψευτοηγετίσκους, ψευ-
τοαυτόνομους. Δηλαδή κατ'ἀρχήν, ὅτι καί ἐδῶ
καί σ'αὐτό τό χῶρο, ἦταν σαφέστατη ἡ ἀποτυχί
α. Καί τό πρόβλημα δέν εἶναι, ἄν πρόκειται
γιά προβοκάτσια, πρόκειται γιά αὐτοπροβοκάτ-
σια καί ἀνικανότητα πολιτική.

Δηλαδή, ὅταν στά Χαυτεῖα μπαίνει φωτιά
στόν τρίτο ὄροφο τοῦ κτίριου κάτω ἀπό τό ὁ-
ποῖο βρισκόμαστε, ὅταν στή Σταδίου,μέ τίς βι
τρίνες πού σπάζουν καί τά καπνογόνα πού ρίχ-
νουν διάφοροι μέσα στήν ἴδια τους τήν πορεία
γίνονται λαγοί πρῶτοι οἱ "αὐτόνομοι" καί αὐ-
τοδιαλύονται σάν μπλόκ, τί τοποθέτηση μποροῦ
με νά κάνουμε."Οταν τελικά ἡ αὐτονομία, πού
δέν εἶναι παρά ἡ αὐτονομία τῆς τάξης ἀπό κά-
θε ἀστική πολιτική, μεταβάλλεται στό πολιτι-
κό ἄλλοθι τοῦ κάθε κρετίνου καί κομπλεξικοῦ
ἡγετίσκου, πού τήν φαντάζεται ἕνα νέο γκρου-
πούσκουλο, πού μάλιστα δέν ἔχει καί πολλές ἀ
παιτήσεις, καταλαβαίνουμε τό μέγεθος τῆς σύγ
χισης."Οταν οἱ ἀπόψεις γιά κοινωνικό κίνημα
καί ἐνάντια στή γενικολόγα πολιτική, ἐκφράζο
νται ἀπό ἐκείνους πού δέν συμμετέχουν σέ ΚΑ-
ΝΕΝΑ κοινωνικό κίνημα καί περιμένουν μόνο κά
θε Πολυτεχνεῖο καί Πρωτομαγιά-δηλαδή μόνο γε
νικοπολιτικές ἐκδηλώσεις-γιά νά ἐκφραστοῦν,
γίνεται φανερό πώς διαφθείρονται ἀκόμα κ' οἱ
ἔννοιες. Δέν εἶναι τυχαῖο ἐξάλλου, ὅτι οἱ δι
άφοροι "αὐτόνομοι πολίτες" ἔμειναν καί οἱ ἴ-
διοι ἔκθαμβοι μπρός τήν ἔκταση τῶν γεγονότων
καί ἐξαφανίστηκαν τίς ἑπόμενες μέρες περισσό
τερο ἀπό τούς ΚΚΕμ-λ τούς ὁποίους βρίζουν.

'Ακόμα κι'ἐδῶ πιστεύουμε πώς θά γίνει το
μή. Οἱ χιλιάδες τῶν νέων,πού σήμερα βρίσκον-
ται σέ ἀντίθεση μέ ὅλη τήν πολιτική δομή τῆς
χώρας, πού δέν μποροῦν ν'ἀνεχτοῦν τή συσσώ -
ρευση τοῦ πλούτου ἀπό τήν μιά μεριά καί τήν
δική τους μιζέρια ἀπό τήν ἄλλη, πού εἶναιπρα
γματικά ἐξεγερμένοι, πού θέλουν νά "τά σπά-
σουν", δέν ἔχουν γιά μᾶς καμμιά σχέση μέ με-
ρικούς τύπους πού τό "παίζουν" αὐτόνομοι(κι'
ἐδῶ τό παίζουν ἔχει ὅλη τή κυριολεχτική του
σημασία) καί πού φροντίζουν νά ψευτοκολακεύ
ουν αὐτούς τούς νέους, χωρίς νά προσφέρουν ἤ
νά προσπαθοῦν νά διαμορφώσουν κάποια προοπτι
κή. Γι'αὐτό καί σταθήκαμε ἐνάντιοι στούς πα-
νικόβλητους τῶν ὀργανώσεων, πού ἤθελαν νά κα
ταγγείλουν τά "ἀλήτικα στοιχεῖα", γιατί ἀκρι
βῶς ξέρουμε, πώς ἔτσι σπρώχνουν πέρα ἀπό τήν
ἀνάγκη τοῦ ὀργανωμένου κινήματος τά πιό ἐξε-
γερμένα στοιχεῖα, ἕνα ὅλο καί μεγαλύτερο κομ
μάτι νέων προλετάριων. Γι'αὐτό γιά μᾶς δέν ἤ
ταν κεντρικό ζήτημα τό σπάσιμο, γιατί ξέρου-
με, πώς στήν κόλαση πού ζοῦν αὐτοί οἱ νέοι,
στά γκέττο τῆς συνοικίας, τῶν ἄθλιων σχολει-
ῶν, τῆς ἀνεργίας, ξεπηδάει κάτι καινούργιο ,
κάτι πού δέν ἔχει συνηθίσει ἡ "καλῶς σκεπτό-
μενη" καί ἐπαρχιακή ἄκρα ἀριστερά,ξεπηδάει ἡ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ, χωρίς κανένα δέσιμο
μέ τήν'Ελλάδα τοῦ μπακάλη καί τοῦ χωριοῦ,μιά
νεολαία τῶν γκέττο τῆς μεγαλούπολης,πού μέσα
της φωλιάζει βαθειά ἡ αὐθόρμητη θέληση τῆς
καταστροφῆς αὐτοῦ τοῦ κόσμου, πού τήν συνθλί
βει καθημερινά.

Αὐτή ἡ νεολαία γιά μᾶς θά πρέπει νά βρεῖ
τό δρόμο ἀπό τήν ἐξέγερση στήν κοινωνική ἐπα
νάσταση, ἀπό τό τσάκισμα τῆς βιτρίνας, τσά-
κισμα τῶν ἀφεντικῶν.'Η ἀντίθεση μας εἶναι ἀ-
κριβῶς μ'ἐκείνους πού τοῦ δείχνουν τή βιτρί-
να καί τοῦ λένε "νά ὁ στόχος",στρέφοντάς τον
ἀλλοῦ, κι'ὄχι μ'αὐτό καθαυτό τό γεγονός. 'Η
ἀντίθεση μας εἶναι μ'ἐκείνους πού νομίζουν
-κι'αὐτοί δέν εἶναι μόνο μερικοί ἀστεῖοι"αὐ-
τόνομοι", ἀλλά ἄλλοι πολύ πιό σοβαροί καί ἐ-
πικίνδυνοι- πού λένε πώς αὐτή ἡ νεολαία θά
πρέπει νά ὀργανωθεῖ μέ βάση τή βία της καί
μόνο.'Ενῶ ἐμεῖς πιστεύουμε πώς ἡ ὀργάνωσήτης
πρέπει νά γίνει μέ βάση μιά διπλή διαδικασία
μέ βάση τό πρόγραμμα μιᾶς ἄλλης ζωῆς,μιᾶς ἄλ
λης κοινωνίας. Οργάνωση μέ βάση τή βία της
καί μόνο δέν μπορεῖ παρά νά καταλήξει στήν
αὐτοκαταστροφή αὐτῆς τῆς νεολαίας καί τοῦ κι
νήματος μαζί, ὅπως ἔγινε στήν'Ιταλία,ὅπου ὁ-
δηγήθηκε σέ μιά λογική βίας χωρίς πρόγραμμα,
χωρίς κομμουνισμό.

'Εμεῖς λοιπόν ἔχουμε μιάν"ἄλλη θέση".Ξε-
κινάμε θεωρώντας δεδομένη τή βία αὐτῆς τῆς
νεολαίας, θέλοντας ἀπ'αὐτή νά πάμε πάρα πέρα
κι'εἴμαστε σ'ἀντίθεση μέ δύο θέσεις, ἐκείνη,

πού άρνεΐται νά κοιτάξει μ'άνοιχτά τά μάτια αύτή τή βία καί κρύβεται σάν τή στρουθοκάμηλο-οί καλώς σκεπτόμενοι τής άκρας άριστεράς-καί τούς άλλους πού φαντάζονται τήν άλλαγή τής κοινωνίας σάν βία χωρίς πρόγραμμα, χωρίς στόχο καί προσπαθούν τήν κοινωνική βία τής νεολαίας νά τήν κάνουν θεωρία τής βίας.

Η «ΤΡΙΤΗ ΘΕΣΗ»

Πολύς λόγος έγινε αύτές τίς μέρες πάνω στήν άνάγκη "διαχωρισμού" δύο χώρων, όπως καί πολλά λέχτηκαν γιά μάς, τή ΡΗΞΗ κι'άλλους συντρόφους πού άρνήθηκαν τή λογική τού διαχωρισμού καί όπως είπαν διάφοροι, σταθήκαμε στή μέση τού δρόμου.

Καταρχήν ξεκινάμε άπό μιά διαπίστωση:ότι αύτή ή περίεργη"μεσαία"άποψη ήταν έκείνη πού αύτές τίς μέρες τού πανικού κατόρθωσε ν'άποτελέσει κουτσά-στραβά ένα πόλο πρωτοβουλιών, γιά όλο τό κίνημα τής άκρας άριστεράς,τή στιγμή πού οί έκφραστές τών δύο άλλων άπόψεων ήταν όλοκληρωτικά άνίκανοι γιά τίποτε άλλο έκτός άπό πανικό καί σκυλοφάγωμα μεταξύ τους. Καί ή έπιμονή μας ένάντια στόν λεγόμενο διαχωρισμό δέν βγαίνει άπό κάποια παπαδίστικη άντίληψη τού τύπου "όλοι ένωμένοι".Βγαίνει άπό μιάν άλλη άντίληψη, τήν άντίληψη τής ένωσης όσων είναι δυνατόν νά ένωθούν. Γι' αύτό, παρόλο πού ξέρουμε, ότι σήμερα οί χώροι δέν είναι δύο άλλά τρείς, δέν βάλαμε μπροστά τό ζήτημα τής όργάνωσης τού "δικού" μας χώρου. Κι'αύτό, γιατί έξακολουθεί νά βασιλεύει ή σύγχιση. Ή λογική τού διαχωρισμού θά βοηθούσε ίσως νά χτίσουμε κάποιο μαγαζάκι, άλλά έπειδή ό στόχος μας είναι ή συγκρότηση ένός όλόκληρου πολιτικού ρεύματος, γι'αύτό καί φροντίζουμε νά μή διασπάμε τό κίνημα μέ τό πρόσχημα τής συγκρότησης.

Δηλαδή, μέχρι σήμερα, τά δύο τελευταία χρόνια τουλάχιστο, τό κίνημα είχε άνάγκη τόσο άπό έναν όργανωμένο πόλο(κουτσά-στραβά τίς όργανώσεις πού ύπήρχαν), όσο καί άπό μιά δύναμη πού νά φέρνει νέες ίδέες,άντιλήψεις κλπ Μέχρι σήμερα αύτά τά δύο πράγματα μέσα στό χώρο δέν ήταν ένωμένα. Γι'αύτό, ότι πράγμα μεγάλης κλίμακας έκανε αύτό τό κίνημα έμπερι είχε πάντα καί τίς δύο δυνάμεις,π.χ. καταλήψεις. Όμως σιγά σιγά άρχισε νά διαμορφώνεται κάτι καινούργιο, κάτι πού θέλει δηλαδή, νά συνδιάσει τά στοιχεία τών μέν καί τών δέ σέ μιά νέα σύνθεση, πού θέλει άπό τήν μιά τήν όργάνωσή του, άλλά άπό τήν άλλη σέ νέες βάσεις καί πού είναι άναγκαίο γιά νά πάει τό κίνημα μπρός: όργάνωση καί νέα άντίληψη, άντίσταση καί πρόγραμμα, κοινωνικό καί πολιτικό κ.ο.κ. Καί βρίσκεται παντού, τόσο στήν έξεγερμένη νεολαία, όσο καί μέσα σέ όργανώσεις ή πού μόλις έχει φύγει άπ'αύτές. Ή περιβόητη "τρίτη άποψη" δυναμικά άντιπροσωπεύει τή πλειοψηφία τού κινήματος. Όσο όμως δέν έχει διαμορφωθεί, όσο δέν έχει άναπτυχθεί σάν ξεκάθαρο ρεύμα, ό στόχος μας θάναι νά ένώνονται οί δύο συνιστώσες τού κινήματος. Καί τελικά προχωράει. Αύτός είναι ό δρόμος.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΔΩ ΚΑΙ ΜΠΡΟΣ

Φυσικά τό κίνημα δέχτηκε ένα σόκ, φυσικά καί κινδυνεύει άπό διάφορες διώξεις, φυσικά καί γίνεται προβληματική ή όργανωτική του συγκρότηση, μιά καί ή κρίση τών παλιών όργανώσεων δέν σημαίνει αύτόματη άντικατάστασήτους άπό άλλες. Όμως συνολικά ή πρωτοβουλία τής πορείας, έπιτρέποντας ν'άναπτυχθούν όλες οί άντιθέσεις καί τά προβλήματα μέχρι τόν παροξυσμό τους, έσπασε γιά τά καλά ένα κλίμα θολούρας. Μακρόχρονα θ'άποτελέσει μιά τομή κι' ένα ξεκαθάρισμα. Άφαιρώντας τά προσωπεία άπό τίς πολιτικές δυνάμεις, θά έπιτρέψει μιά πιό συνειδητή τοποθέτηση τού κόσμου. Μέσα άπ'τήν Έλλάδα τής σοσιαλ-θολούρας καί τού λαϊκισμού, κάναμε ένα βήμα πρός μιά αύστηρότερη ταξική άναπροσαρμογή τών πολιτικών δυνάμεων.Κ' σέ μάς, στήν άκρα άριστερά, σίγουρα γίνεται συνείδηση πώς τά πράγματα δέν είναι άστεία, οί άντίπαλοι δολοφονούν, γίνεται συνείδηση, πώς όργανωτικά πρέπει νά προχωρήσουμε.

Καί πού βρίσκεται ή λύση. Μήπως μπορούμε σήμερα νά λύσουμε τά προβλήματα μιάς συνολικής πολιτικής συγκρότησης. Πιστεύουμε πώς αύτό άκόμα δέν είναι ώριμο. Πώς περνάει σήμερα όταν δεχόμαστε μιά έπίθεση σέ κεντρικό πολιτικό έπίπεδο, σέ δύο πράγματα: ένα στήν άντιμετώπιση τής τρομοκρατίας καί δύο καί βασικότερο στή μεταφορά τής άντιπαράθεσης άλλού,έκεί πού βρίσκεται ή δύναμη μας, στούς κοινωνικούς χώρους, στήν πάλη γύρω άπό τά συγκεκριμένα προβλήματα καί τά συμπεράσματα πού θά τραβήξουμε.

Έκεί σήμερα μπορούμε νά κάνουμε μερικά βήματα γιά τή συγκρότηση ένός ένιαίου προγράμματος καί άρα γιά τό προχώρημα τής συνολικής συγκρότησης. Κάθε προσπάθεια νά δοθεί ή άπάντηση στούς δολοφόνους σ'ένα κεντρικό έπίπεδο καί μόνο, θάναι λαθεμένη καί δέν μπορεί παρά νά όδηγήσει σέ δύο δρόμους: ή στήν παρέμβαση κάποιου Ζορρό, άλά"17 Νοέμβρη" πού θά άναλάβει νά "καθαρίσει" γιά πάρτη μας ή στή συγκρότηση ένός δεξιού πόλου, μέ έκλογική κ' μάλιστα άσθενική, λογική.

Σήμερα ή συγκρότηση καί ή άντιμετώπιση τής τρομοκρατίας περνάνε άπό πολύ ποικίλα μέτωπα, πού έχουν ένα κέντρο, τήν άναφορά σέ κάποιο κοινωνικό χώρο. Αύτή μπορεί νά είναι ή όποιαδήποτε ύπαρχτή διέξοδος. Καί διευκρινίζουμε πάρα πέρα: τό ζήτημα δέν είναι νά πούμε, ότι είναι άνάγκη νά γίνει ή συγκρότηση ένός χώρου. Αύτό είναι δοσμένο. Τό ζήτημα βρίσκεται πέρα άπό τήν άντικειμενική κατάσταση. Βρίσκεται στόν τομέα τού ύποκειμενικού παράγοντα. Κι'έκεί τά πράγματα δέν έχουν προχωρήσει. Δέν έχει διαμορφωθεί άκόμα άπό τόν ίδιο τόν κόσμο πού άποτελεί πραγματικά αύτή τήν τρίτη, καί γιά μάς πλειοψηφική σέ τελική άνάλυση, άποψη, ή δυνατότητα τής άμεσης συγκρότησης ένός πολιτικού πόλου.

Έπομένως ή προσπάθεια άπάντησης στό γενικό πολιτικό έπίπεδο κύρια, θά μοιάζει μέ τό πένθιμο σόλο μιάς μικρής όμάδας καί δέ θά έκπροσωπεί πραγματικά τόν κόσμο πού σήμερα μπορεί νά βρεί τό δρόμο τής ένότητας καί τής διαμόρφωσης του καί πάλι στό έπίπεδο τών χώρων του, γιά νά ξαναπεράσει αύριο σέ μιά άνώτερη ένότητα στό συνολικό πολιτικό έπίπεδο.

Ταυτόχρονα ἡ ἰδεολογική καί θεωρητική ἑνοποίηση μπορεῖ νά κάνει πραγματικά ἅλματα καί ἡ ἀντίσταση στή τρομοκρατία ν'ἀποτελέσει ἕνα σημεῖο κεντρικῆς ἀναφορᾶς γιά τό σύνολο τοῦ κινήματος.

'Αθήνα 24 Νοέμβρη 1980

ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

16 Νοέμβρη, βράδυ

Στη Θεσσαλονίκη, για το τι θα γίνει για το πολυτεχνεῖο εἶχαν υπάρξει δύο τάσεις. Η μια, με εσωτερικό και ΠΠΣΠ κύρια, που έβλεπε συμμετοχή στη συγκέντρωση τῆς ΦΕΑΠΘ στις 16 και η άλλη, από τούς υπόλοιπους, που εκτιμούσανότι πρέπει να χωριστοῦμε πολιτικά με ξεχωριστή συγκέντρωση, στις 17, αφοῦ εἴχαμε αυτή τη δυνατότητα. Ετσι σχηματίστηκε η"επιτροπή διοργάνωσης", που με τις εξελίξεις που ακολούθησαν, βρέθηκε στο κέντρο τῶν γεγονότων.

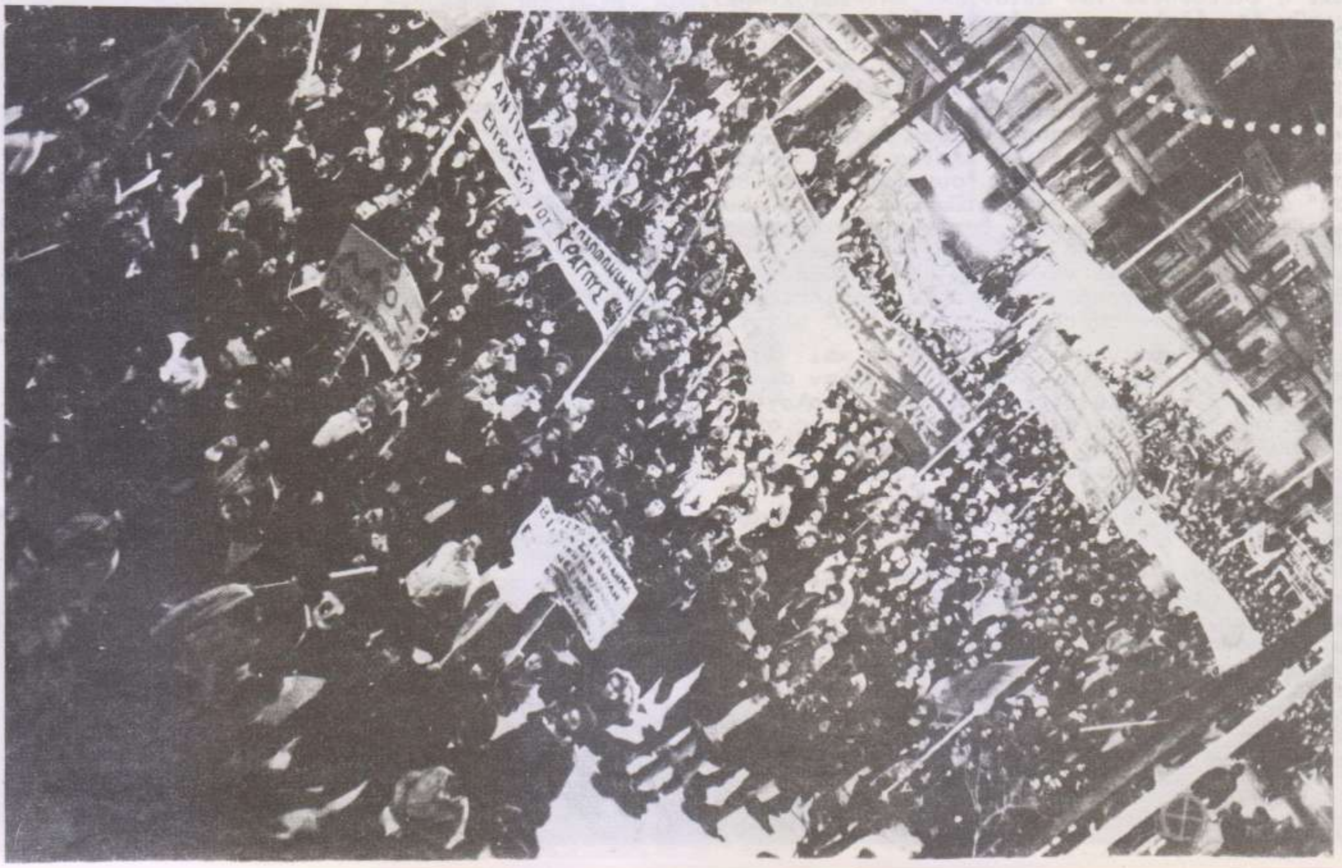
Το χτύπημα τῆς πορείας στην Αθήνα κι η ύπαρξη νεκρῶν άρχισαν να γίνονται γνωστά το βράδυ τῆς Κυριακῆς. Αμέσως άρχισε να μαζεύεται κόσμος στην κατάληψη τῆς Βιομηχανικῆς, έγινε μια πρώτη ενημέρωση και διασταύρωση τῶν πληροφοριῶν πού υπῆρχαν και ξεκίνησε μια καμπάνια. Σε λίγες ὧρες άρχισαν να κολιοῦνται οι πρῶτες ανακοινώσεις, και τα ξημερώματαβγήκαν ντουντοῦκες στα κεντρικά σημεία (Βαρδάρη Αριστοτέλους). Η επιτροπή βρέθηκε και αποφάσισε ότι η πορεία, με βάση τα καινούργια γεγονότα, έπρεπε να γίνει οπωσδήποτε (ακόμα καιάν αυτό σήμαινε σύγκρουση με την αστυνομία), και να πάρει ένα χαρακτήρα πολιτικῆς απάντησης και καταγγελίας τῶν δολοφονιῶν.

Γίνεται μιά προσπάθεια να βρεθοῦν κι αυτοί που είχαν πάει στις 16, να πειστοῦν κι αυτοί να συμμετέχουν στην πορεία, που πιά έπαιρνε το χαρακτήρα απάντησης στη κρατική επίθεση.

17 Νοεμβρη

Ολη μέρα ομάδες τῆς"επιτροπῆς διοργάνωσης" με ντουντοῦκες και προκυρήξεις (χειρόγραφες στην αρχή, πολυγραφημένες στην συνέχεια) οργανώνουν κυριολεχτικά τη Θεσσαλονίκη, στο κέντρο τις γειτονιές, και το πανεπιστήμιο ενημερώνοντας το κόσμο για τα γεγονότα τῆς Αθήνας και καλῶντας σε πορεία το απόγευμα. Κάνεις δεν ή ξερε τι ακριβῶς συνέβηκε, οι φῆμες ανεβάζουν τούς νεκρούς σε 4. Ολοι όμως μέσα σε εκεῖνο το χάος νοιώθουν πως αυτό δεν πρέπει να περάσει έτσι, κι η συμμετοχή τοῦ κόσμου εἶναι καταπληχτική.

Στο Πολυτεχνεῖο εκτός από την επιτροπή κατεβαίνουν η ΠΠΣΠ, το εσωτερικό κι αναρχικοί. Μια μάζωξη μέσα στο Πολυτεχνεῖο που θα συζητοῦσε το οργανωτικό και την αυτοάμυνα τῆς πορείας δεν καταφέρνει να γίνει. κι έτσι η συζήτηση γίνεται έξω. Αρχίζουν να μπαίνουν προβλήματα τοῦ τύπου: "να φτιαχτεῖ οργανωτική επιτροπή που θα καθορίσει το πολιτικό πλαίσιο", "να φύγει όποιος έχει μαντήλι"κλπ. Αρχίζει η προβοκατορολογία απο μικροφώνου, ο κόσ-

μος διστάζει,τελικά το εσωτερικό αποχωρεί, η ΠΠΣΠ μένει,κι η πορεία ξεκινάει.

Ηταν η μαζικώτερη πορεία που έγινε ποτέαπ' την εξωκοινοβουλευτική αριστερά στη Θεσσαλονίκη. Πέντε (5) χιλιάδες άτομα,κάπου 4 ώρες πορεία. Συνθήματα: "το αίμα κυλάει, εκδίκηση ζητάει","έτσι τιμάμε το Πολυτεχνείο","Αντρέα είσαι συνένοχος","η δεξιά δολοφονεί-ο Αντρέας συμφωνεί ,"ΚΚΕ - ΠΑΣΟΚ συνένοχοι", "ένας στο χώμα χιλιάδες στόν αγώνα","απόψε τιμάμε τούς νεκρούς μας".

Η πορεία πήρε πολύ κόσμο απο τα πεζοδρόμια,όπου όλοι πάθαιναν στην αρχή την πλάκα τους και ρωτούσαν γιατί λέε συνένοχη την αντιπολίτευση,και πολλοί ήρθαν μετά μαζί μας.

Η αστυνομία προτίμησε να μην ενοχλήσει,κι αρκέστηκε να γεμίσει με ΜΑΤ τα στενά γύρω απ' το Υπουργείο και την Αμερικανική πρεσβεία.

17 - 25 Νοεμβρη

Είναι καταπληκτικό το πόσο ένα τόσο σημαντικό γεγονός όπως η πορεία τής Δευτέρας αφήνεται ανεκμετάλευτο,το πως οι όροι απάντησης και συνέχειας που αυτή δημιούργησε ξεφούσκωσαν μέσα σε μια γενικευμένη σύγχιση.

Ηδη απ'τις 18 Νοέμβρη κάνεις δεν είχε διάθεση για τίποτε. Το κλίμα τής Αθήνας,περνώντας μέσα απο κομματικά τηλέφωνα και τις διάφορες γραμμές που έφτασαν εσπευσμένα απ' την Αθήνα,άρχισε να διαποτίζει τα κεφάλια και να κόβει τα πόδια τών διαφόρων.

Οι εφημερίδες κι η πορεία τής Δευτέρας είχαν δημιουργήσει μια μεγάλη ευαισθητοποίηση τού κόσμου. Μπήκε το θέμα για μια συνέχεια, να ξεκινήσει δηλ. μια μεγάλη καμπάνια πληροφόρησης που να πιάνει και γειτονιές,κι έτσι να βρεθούμε σε θέση ισχύος προλαβαίνοντας τη συζήτηση στο κοινοβούλιο και τη κατάστασηπού θα διαμόρφωνε. Ομως τόσο οι οργανώσεις όσο και η πλειοψηφία τών αυτόνομων και τών αναρχικών δεν ήθελαν να ακούσουν τίποτε. Το κέντρο γι'αυτούς ήταν άλλου. Ηταν το ξεκαθάρισμα" που κυριάρχησε μέσα στο χώρο,αυτή η τρισάθλια διαδικασία που οι μισοί έβαλαν σκοπό τής ζωής τους να υπερασπίσουν τις επαναστατικές πράξεις εκείνων που έσπασαν βιτρίνες(λες και τίποτε άλλο δεν έγινε εκείνο το βράδυ στην Αθήνα) απέναντι στην "συκοφαντική επίθεση" άλλων συνεπών επαναστατών και ντούρων μαρξιστών-λενινιστών που έσπευδαν να διαχωριστούν απ'τις πράξεις εκτόνωσης που "αποκόβουν απ'το λαϊκό κίνημα και είναι συγκεκριμένηπροβοκάτσια και σίγουρα υπήρχαν και χαφιέδεςκαί πρέπει να περιφρουρηθούμε στό μέλλον" κλπ.

Ο ίδιος κρετινισμός χαρακτήρισε και όσες συζητήσεις έγιναν που όλες εξελίχτηκαν σε ατέρμονες βιτρινολογίες και προβοκατορολογίες. Το κίνημα "στάθηκε έκθαμβο μπροστά στις σπασμένες βιτρίνες τής Ζόναρς,ξεχνώντας τούς νεκρούς και τα σπασμένα κεφάλια" όπως προφητικά έγραφε η προκύρηξη τού ΚΚΕ (μ-λ),η προκύρηξη που "επίσημα" άνοιξε αυτή τη διαδικασία.

Αυτό δεν έχει να κάνει μονάχα με τις ευθύνες τού Α ή τού Β,φυσικά. Η πολιτική απάντηση στα γεγονότα τής Αθήνας,μονάχα στην Αθήνα να μπορούσε να δωθεί. Η κατάσταση εδώ δενμπορούσε παρά να καθορίζεται τελικά από το πολιτικό κλίμαπου δημιουργιόνταν στο Κέντρο.Η αδυναμία τής Αθήνας κι η σιωπή που σκέπασε τα πράγματα,δεν μπορούσε παρά να μπλοκάρει κι όσους ακόμα έβλεπαν μιά συνέχεια εδώ. Η Θεσσαλονίκη κι η Πάτρα τη Δευτέρα έκαναν εκείνο που μπορούσαν να κάνουν σαν περιφέρεια.Κι ίσως λιγάκι να έδειξαν τις δυνατότητες μιάςαπάντησης στο κράτος,αυτής,που δεν δόθηκε ποτέ.

Κι η κατάσταση εξελίσονταν πολύ γρήγορα. Ακόμα και μέσα στο Πανεπιστήμιο,στις συνελεύσεις που έγιναν,ήταν φανερόότι ο"χώρος" δεν είχε να πεί τίποτε,κι ήταν διαρκώς υποχρεωμένος ν'αμύνεται και ν'απολογείται. Ετσι οι συνελεύσεις μια-μια χάθηκαν.

25 Νοεμβρη

Η ΦΕΑΠΦ είχε προγραμματίσει συγκέντρωση και πορεία για να "καταγγείλει τούς παρακρατικούς που δρούν μέσα στα σώματα ασφαλείας και τούς προβοκάτορες που έδρασαν στα πλαίσια οργανωμένου σχεδίου για να χτυπηθεί η πο-

ρεία τής ΕΦΕΕ ".

Η "σκληρή"αυτή πλατφόρμα ανάγκασε όσους ήθελαν ίσως να συμμετέχουν, να οργανώσουν μαζί με τον υπόλοιπο "χώρο" ξεχωριστή πορεία. Παρ'όλο που κατέβηκε αρκετός κόσμος (δύο χιλιάδες περίπου) η πορεία αυτή ήταν απ'τιςπιο άθλιες που έγιναν ποτέ. Αφού στην αρχή οι οργανώσεις καθόρισαν σαφώς και με ακρίβεια τούς πολιτικούς στόχους και τον ειρηνικό χαρακτήρα τής πορείας και κάλεσαν όσους δεν συμφώνουν να πάνε στο διάβολο,έγινε η περιφορά τής αδυναμίας μας στούς δρόμους τής Θεσσαλονίκης,ενώ κάποια περίεργα κορδονάκια και σκεπάσματα συνθημάτων συμπλήρωναν το σκηνικό. Ακομα και αν πρός τα έξω αυτή η πορεία μπορούσε να λειτουργήσει δείχνοντας την ύπαρξη μιάς διαφορετικής άποψης απ'αυτή τής ΦΕΑΠΦ, δεν παύει να είναι και μια πορεία απ'αυτές που όλοι λένε ,"αμάν να τελειώσει".

Η συζήτηση στη Βουλή ήρθε να σημαδέψει τελεσίδικα αυτή την αντίστροφη πραγματικότητα τών θυμάτων και τών θυτών,ενώ η σιωπή τών πεζοδρομίων έβαζε τις βάσεις για την σημερινή διάλυση κι εξόριζε τον Κουμή και την Κανελοπούλου στο χώρο τών φαντασμάτων για άγνωστο ακόμα χρονικό διάστημα.

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 73 : Ο ΛΑΟΣ ΑΝΤΙΣΤΕΚΕΤΑΙ

ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ 80 : ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ – Η ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΣΥΝΕΡΓΕΙ

Χτές, 16 Νοέμβρη τοῦ 80, οἱ μπάτσοι καί τά φασιστικά ΜΑΤ ΔΟΛΟΦΟΝΗΣΑΝ 2 διαδηλωτές, ἔστειλαν ἄλλους 200 στό νοσοκομεῖο καί μετάτρεψαν τήν Ἀθήνα σέ πεδίο μάχης καί μακελιοῦ.

Οἱ λόγοι :

– Γιατί ἕνας ὁλόκληρος πολιτικός καί κοινωνικός χῶρος δέν ἀποδέχτηκε τό πανηγύρι καί τήν κηδεία πού κυβέρνηση καί ἀντιπολίτευση ἔχουν μετατρέψει τό Πολυτεχνεῖο.

– Γιατί αὐτό τό κίνημα ἀποφάσισε, ἐνάντια στήν ἀπαγόρευση τῆς ἀστυνομίας καί τό ξεπούλημα τῆς ΕΦΕΕ, νά κάνει πορεία στήν Ἀμερικάνικη Πρεσβεία καί νά ἀντιπαρατεθεῖ στό γενικότερο "ἤπιο" ἐκλογικό κλίμα πού ἔχουν ἐπιβάλει κυβέρνηση κι ἀντιπολίτευση.

– Γιατί γιά πρώτη φορά μετά 4 χρόνια (μετά τίς 25 Μάη 76), χιλιάδες λαοῦ καί νεολαίων δέν τσάκισαν μέ τό πρῶτο ντοῦ τῶν μπάτσων μπροστά στή Βουλή, ἀντιστάθηκε καί ΣΥΓΚΡΟΥΣΤΗΚΕ. Συγκρούστηκε καί κατάφερε νά σπάσει τό ἐκλογικό κλίμας νομιμοφροσύνης τοῦ ΚΚΕ καί τοῦ ΠΑΣΟΚ καί ν' ἀντιπαρατεθεῖ δυναμικά μέ τ' ἀφεντικά καί τήν ἀστυνομία τους.

– Γιατί πιά ἡ εἰκόνα τῆς "φιλελεύθερης", "δημοκρατικῆς", Ἑλλάδας ἔχει χρεωκοπήσει, τό δῆθεν μεταπολιτευτικό "Κράτος Δικαίου" φαίνεται ὅτι δέ μπορεῖ ν' ἀνεχτεῖ κάν τήν ὕπαρξη αὐτοῦ τοῦ κινήματος πού τό ἀμφισβητεῖ οὐσιαστικά καί ἔμπραχτα καί ἄρα εἶναι ὑποχρεωμένο νά τό κυνηγάει σάν "προβοκάτορα", νά τό φυλακίζει σάν "τρομοκράτη" ἤ ἀκόμα καί νά τό δολοφονεῖ.

Τελικά, ὁ Νοέμβρης τοῦ 73 δέν εἶναι καί πολύ μακριά μας: Φέτος, Πολυτεχνεῖο 80, τό ἴδιο κράτος καί ἡ ἴδια ἀστυνομία ξαναχτύπησε καί μακέλεψε τό κίνημα ἐκεῖνο πού, ὅπως καί τότε, ἦρθε σέ ἀνοιχτή ρήξη μ' αὐτό. Στό Πολυτεχνεῖο τοῦ 73, ὅπως καί σήμερα, κυβέρνηση κι ἀντιπολίτευση μίλησαν καί μιλᾶνε γιά "300 προβοκάτορες".

ΣΗΜΕΡΑ, 17 ΝΟΕΜΒΡΗ, 7 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ καλοῦμε ὅλους ὅσους εἶναι ἐνάντιοι στή δολοφονία τῶν 2 ἀγωνιστῶν καί στήν κρατική τρομοκρατία σέ ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ, ΔΕΥΤΕΡΑ 17/11, στίς 5 τό ἀπόγευμα.

17/11/80

Ὁμάδα Πρωτοβουλίας
Πολυτεχνείου '80

ΙΑΝΟΣ: ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Τό παρακάτω κείμενο διαβάστηκε σάν εἰσήγηση σέ συγκέντρωση πού ἔγινε στή Θεσσαλονίκη στίς 27/2/81.

Τό γεγονός ὅτι ΠΑΣΟΚ-ΚΚΕ, στίς 16 Νοέμβρη, βρέθηκαν μαζί μέ τό κράτος, στήν ἴδια πλευρά τοῦ ὁδοφράγματος, ἐπισημοποιεῖ καί σφραγίζει ὁριστικά καί ἀμετάκλητα τή διαδικασία ἐνσωμάτωσής τους σ'αὐτό. Εἶναι πιά φανερό, ὅτι ἡ ἀντιπολίτευση εἶναι ἀναγκαῖος στυλοβάτης τοῦ σημερινοῦ κράτους καί τῶν προδιαγραφῶν ἐκσυγχρονισμοῦ του. Βρισκόμαστε δηλαδή στό τέλος τοῦ γνωστοῦ μονοκομματικοῦ κράτους τῆς δεξιᾶς, κυρίαρχη μορφή τῆς μετεμφυλιακῆς περιόδου, εἴμαστε πιά μπροστά στήν ἐπίσημη δημιουργία τοῦ "κοινωνικοῦ κράτους". Φυσικά, αὐτό δέν ἀρχίζει στίς 16 Νοέμβρη. Εἶναι μιά διαδικασία πού ἀρχίζει ἀπό τήν μεταπολίτευση, μέ τά γνωστά αἰτήματα τῆς ἀντιπολίτευσης γιά "ἀνάπτυξη καί πρόοδο", γιά νά ἐπισημοποιηθεῖ πιά ὁριστικά στίς 16 Νοέμβρη, ὁριοθετώντας τόν ἑαυτό της μαζί μέ τό κράτος ἀπέναντι στούς ἐξτρεμιστές ἀμφισβητίες τῆς ταξικῆς γαλήνης.

ΤΟ «ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ» ΚΡΑΤΟΣ

Τό κοινωνικό κράτος, ἀναγκαῖο γιά τήν ἐπιβίωση καί ἀνάπτυξη τοῦ σύγχρονου καπιταλισμοῦ, πού ἔχει ἤδη πραγματωθεῖ στήν Εὐρώπη καί τήν Ἀμερική ἀπό διαφορετικούς βέβαια δρόμους, μπαίνει πιά σάν ἀναγκαιότητα κ' στή σημερινή Ἑλλάδα. Γι'αὐτό εἶναι χρήσιμο νά δοῦμε, τόσο τί ἐννοοῦμε μέ τό "κοινωνικό κράτος", ὅσο καί τή χοντρική πορεία οἰκοδόμησής του στή Δύση.

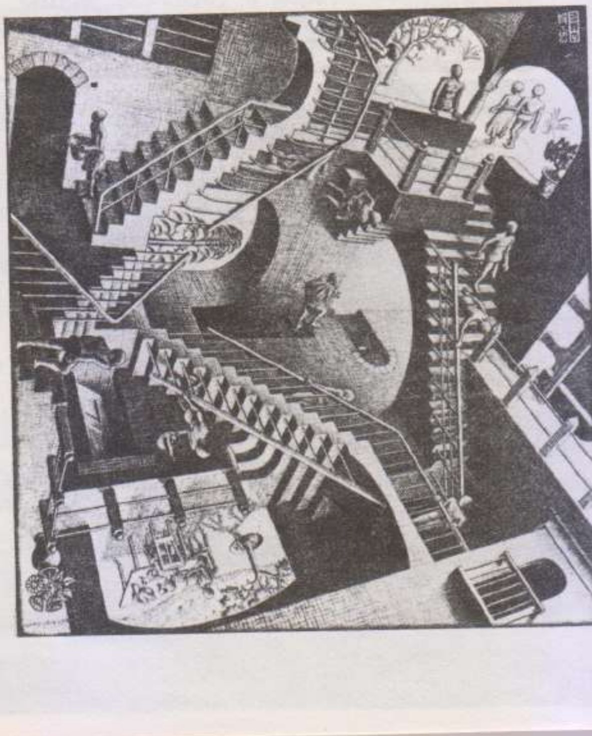
Τό σύγχρονο Δυτικό κράτος εἶναι ἕνα "κοινωνικό κράτος", πού σημαίνει ὅτι ἀσχολεῖται μέ τή σχεδιοποίηση τῆς παραγωγῆς, τήν ἀστυνόμευση, τήν πληροφόρηση, τήν πολεοδομία, τήν ἐκπαίδευση, τόν οἰκογενειακό προγραμματισμό κλπ. Ἐδῶ καί χρόνια τό κράτος στή Δύση ἔπαψε ν'ἀποτελεῖ ἁπλά ἕναν μηχανισμό καταστολῆς ἐπάνω στόν κόσμο. Ἀντίθετα δρᾶ σέ δύο ἐπίπεδα, ἐπάνω καί κάτω. Δρᾶ στό ἐπίπεδο τῆς κορυφῆς, τῆς συνολικῆς οἰκονομικῆς πολιτικῆς, ἀλλά καί στό ἐπίπεδο τῶν μαζῶν, δηλαδή, σ'ἐκεῖνο τῆς γειτονιᾶς, τῆς ἐπιχείρησης, τῆς διασκέδασης, τῆς οἰκογένειας.

Αὐτό σημαίνει, ὅτι τό σύστημα τῶν κομμάτων, συνδικάτων, συλλόγων, ἑνώσεων ἔγιναν σταδιακά στοιχεῖα αὐτοῦ τοῦ κράτους, γιά τόν ἔλεγχο τῶν μαζῶν καί τό καναλιζάρισμα τοῦ ταξικοῦ ἀνταγωνισμοῦ σέ προβλεπτές καί ἐλέγξιμες ἀπό τό σύστημα ἀντιδράσεις. Μέσα ἀπ'τή καθιέρωση τοῦ κοινωνικοῦ κράτους ἐπιχειρήθηκε-καί πέτυχε ἀρκετά-νά ἐξαλειφτεῖ κάθε θεσμικά ἀνταγωνιστική δύναμη, ἐντάσσοντας τούς θεσμούς της σ'αὐτό καί ὑποτάσσοντας ἄρα σ'αὐτό τήν ἀνταγωνιστική τάξη, τό προλεταριάτο.

Παλιά, τό μοντέλο ἀνάπτυξης ἦταν νά θεωρεῖ τήν ἐργατική τάξη μόνο σάν παραγωγική δύναμη, καθηλώνοντάς την σ'ἕνα ἄθλιο ἐπίπεδο ζωῆς. Αὐτό βέβαια ὁδήγησε σέ ἀλεπάλληλες κοινωνικές κρίσεις, στό φόβο μιᾶς ἐπαναστατικῆς ἔκρηξης στή Δύση, πράγμα πού ὁδήγησε τήν ἀστική τάξη στήν ἀνάγκη ἑνός ἄλλου μοντέλου καπιταλιστικῆς ἀνάπτυξης. Ἑνός μοντέλου, πού θάβαζε τέρμα στίς κυκλικές κρίσεις(ὑπερπαραγωγή-μείωση τῆς ζήτησης,πτώση τοῦ κέρδους-οἰκονομικά κράχ). Τό νέο μοντέλο εἶναι αὐτό, πού λέγεται κεϋνσιανός καπιταλισμός, μέ κύριο γνώρισμα τόν καταναλωτικό χαρακτήρα.

Τό "κοινωνικό κράτος" τοῦ καταναλωτικοῦ καπιταλισμοῦ εἶναι ἕνα κράτος κοινωνικῶν παροχῶν μέ ἐπιδόματα ἀνεργίας, ἀσφάλισης, μαζική ἐκπαίδευση, περίθαλψη κλπ. Ἡ ἐργατική τάξη ἀντιμετωπίζεται ὄχι μόνο σάν παραγωγική δύναμη ἀλλά καί σάν καταναλωτής. Πού πάρα πέρα σημαίνει αὐξήσεις μισθῶν γιά νά μποροῦνν ἀπορροφηθοῦν τά καταναλωτικά προϊόντα,πού πάρα πέρα σημαίνει τεράστια ἄνοδο τοῦ βιοτικοῦ της ἐπιπέδου συγκριτικά μέ τήν προπολεμική περίοδο. Τέλος σημαίνει, ὅτι οἱ ἐνδιάμεσοι φορεῖς, κράτους καί τάξης, δηλαδή, συνδικάτα κόμματα, ἑνώσεις κλπ ἐντάσσονται στό σύστημα καθορισμοῦ τῶν μισθῶν, τῶν παροχῶν κλπ,ἐντάσσοντας τήν ἐργατική τάξη μέσα στήν ἀνάπτυξη καί τούς ρυθμούς ἀνάπτυξης τοῦ κεφάλαιου.

Ἔτσι ἔγινε μέ τά παλιά σοσιαλοδημοκρατικά κόμματα ἤ τά κόμματα τῆς 3ης Διεθνοῦς στή Δύση, μέ τά συνδικάτα κλπ. Κάθε θεσμό τῆς παλιᾶς ταξικῆς ἀντιπολίτευσης τόν συγχωνεύει ὁ καπιταλισμός σά στοιχεῖο τοῦ κράτους.Δημιουργεῖται, ἔτσι, τό κοινωνικό κράτος, ὅπου κράτος καί κεφάλαιο συγχωνεύονται καί ὅπου ὅλοι οἱ φορεῖς τῆς ἐξουσίας γίνονται κομμάτια τοῦ κράτους. Ἔτσι, τό κεφάλαιο, τό κράτος, τείνει νά χωνέψει κάθε παλιό αἴτημα τῆς ἐργατικῆς τάξης ἤ ἄλλων στρωμάτων, ἔξω ἀπό ἕνα καί μοναδικό...τήν καταστροφή τοῦ κεφάλαιου. Ἄν κάποτε ἡ δημιουργία τῶν συνδικάτων ἀποτέλεσε ἀντικείμενο αἱματηρῆς πάλης ἀνάμεσα στό κεφάλαιο καί τήν ἐργατική τάξη, σήμερα εἶναι κομμάτι τοῦ μηχανισμοῦ ἐλέγχου τῆς τάξης, σέ πολλές χῶρες τῆς Δύσης. Ἄν κάποτε οἱ κοινωνικές ἀσφαλίσεις, τό ἐπίδομα ἀνεργίας, ἡ ἐξασφάλιση ἀπό τήν πεῖνα ἦταν αἰτήματα ἀνταγωνιστικά μέ τό σύστημα, σήμερα ἔχουν γίνει ὁ-

ροι ἀναπαραγωγῆς τοῦ συστήματος. Κι αὐτό,γιατί ἡ διατήρηση ἑνός καταναλωτικοῦ ἐπιπέδου στήν ἐργατική τάξη εἶναι ἀπαραίτητη γιά τό σύστημα.

Ἡ διαδικασία στησίματος τοῦ κοινωνικοῦ κράτους, πού στήν Ἀμερική ἄρχισε μετά τήν κρίση τοῦ '29 καί ξαπλώθηκε στήν Εὐρώπη μετά τόν πόλεμο, ἐμφανίζεται σάν ἀνάγκη πιά τοῦ Ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ στή δεκαετία τοῦ'70.

ΤΟ «ΜΟΝΟΚΟΜΜΑΤΙΚΟ» ΚΡΑΤΟΣ

Στήν Ἑλλάδα, δέν ὑπῆρχε οὔτε "κεϋνσιανός καπιταλισμός" οὔτε κοινωνικό κράτος. Ὑπῆρχε ἰδιαίτερα μετά τόν ἐμφύλιο μιά ἰδιαίτερη μορφή: Τό "φτωχοχαφιέδικο κράτος",δηλαδή, ἕνα κράτος, πού κοινωνικά στηριζόταν στήν ἐξάπλωση τῶν μικροαστικῶν στρωμάτων τῆς πόλης καί σέ μιά κομπραδόρικη, μεταπρατική(εἰσαγωγεῖς-ἐξαγωγεῖς) καί οἰκοδομική ὀλιγαρχία. Μέ βιομηχανική ἀστική τάξη ἀδύναμη καί μέ μιά ἐργατική τάξη μικρή ἀριθμητικά,τῆς ὁποίας τό ἐπίπεδο κατανάλωσης παρέμενε ἀμελητέο.

Αὐτή ἡ κοινωνική πραγματικότητα τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ ἀντανακλιόταν καί στόν "μονοκομματικό" χαραχτήρα τοῦ κράτους. Ἡ ἀντιπολίτευση ἀποκλειόταν ἀπό τό κράτος,τά χαρτιά κοινωνικῶν φρονημάτων ἔδιναν κι ἔπαιρναν οἱ Λαμπράκηδες ἀντιμετωπίζονταν σάν αἱμοσταγεῖς ἐξτρεμιστές. Ἔτσι, ἡ ἀντιπολίτευση ἀντιμετωπιζόταν σάν ἀνταγωνιστική δύναμη, ἔστω καί ἄν προγραμματικά(σ'ἐπίπεδο δηλαδή αἰτημάτων)δέν ἐρχόταν σέ σύγκρουση μέ τό καθεστώς. Ἀρκοῦσε καί μόνο τό πρόγραμμά της γιά κάποια "κοινωνική δικαιοσύνη", γιά 15% στή Παιδεία, γιά δημοτική, γιά τεχνική ἐκπαίδευση , γιά ΑΝΑΠΤΥΞΗ, γιά νά τήν μεταβάλει σέ ἀνατρεπτική δύναμη γιά τόν ἀδύνατο ἑλληνικό καπιταλισμό. Γι'αὐτό στήν Ἑλλάδα πρίν τή δικτατορία, ἀνταγωνισμοί ἀνάμεσα σέ ἀστικά κόμματα,δηλαδή Παπανδρέου-Καραμανλή, ἔπαιρναν μορφή ἀντιπαράθεσης ἀκόμα καί στούς δρόμους. Ἡ προοπτική τῆς ἥττας τῆς Δεξιᾶς στίς ἐκλογές τοῦ '67 ὁδήγησε σέ πραξικόπημα, ἐνῶ ἕνα ρεφορμιστικό κόμμα σάν τήν ΕΔΑ καταδιώκοταν ἀμείλικτα ἀπό τό καθεστώς.

Ἡ δικτατορία σήμαινε ἀκριβῶς τήν ἀδυναμία τοῦ μετεμφυλιακοῦ κράτους "νά σταθεῖ",ὑπῆρχε ἡ ἀνάγκη μεταρρύθμισής του. Ὁ ἑλληνικός καπιταλισμός, πού ἀπό τό '60 καί μετά μπαίνει σέ φάση ἀνάπτυξης, φτάνει στήν ἀναγκαιότητα ἑνός νέου κράτους. Στά ἑπτάμισυ χρόνια πού κράτησε, οἱ κοινωνικοί μετασχηματισμοί προχώρησαν, ἡ ἐργατική τάξη διογκώθηκε , οἱ μισθωτοί πολλαπλασιάστηκαν, ὁ χαραχτήρας τῆς ἀγροτιᾶς μεταβλήθηκε ριζικά, ἡ βιομηχανική ἀστική τάξη περνάει στό προσκήνιο. Ὁ ἑλληνικός καπιταλισμός βρίσκεται ἔτσι μπρός στήν ἀνάγκη τοῦ "νεοκαπιταλισμοῦ",στήν ἀνάγκη τοῦ κοινωνικοῦ κράτους.

Η ΤΟΜΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΠΟΛΙΤΕΥΣΗΣ

Ἡ μεταπολίτευση ἦταν ἡ πρώτη τομή.Τά πολιτικά κόμματα πῆγαν πρός τ'ἀριστερά(ΚΚΕἀντί ΕΔΑ, ΠΑΣΟΚ ἀντί κέντρο κλπ). Γίνονται ἀποδεκτά μέσα στό καθεστώς χωρίς νά διώκονται καί μάλιστα σάν παράγοντες κοινωνικῆς ἰσορροπίας Αὐτό ἦταν τό πρῶτο ἀποφασιστικό βῆμα στή δημιουργία τοῦ κοινωνικοῦ κράτους. Ταυτόχρονα γίνονται ἕνα σύνολο ἀπό ἀλλαγές:ἐκπαιδευτική μεταρρύθμιση, πού στίς κατώτερες βαθμίδες δημοτικό, γυμνάσιο, λύκεια πετυχαίνει χωρίς δυσκολίες, εἴσοδος στήν ΕΟΚ, μισθολογικές αὐξήσεις, διεύρυνση κοινωνικῶν ἀσφαλίσεων, βιομηχανική ἀποκέντρωση κλπ. Κι ἐδῶ ὑπάρχει ἡ μεγάλη ἀντίφαση. Ἡ Ν.Δημοκρατία καί ὁ κρατικός μηχανισμός κληρονομημένα ἀπό τό παλιό καθεστώς καί μέ δεδομένο τήν ἀδύναμη βάση τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ, εἶναι ἀνίκανοι νά ὁλοκληρώσουν τόν μετασχηματισμό. Αὐτό ἔχει σάν συνέπεια ν'ἀναπτύσσεται,στά πρῶτα χρόνια τῆς μεταπολίτευσης, ὁ ἀνταγωνισμός ἀνάμεσα στά ἀντιπολιτευτικά κόμματα καί τή κυβέρνηση. Σέ ὅλους τούς κοινωνικούς χώρους, ἀγρότες, ἐργά-

τες, ὑπάλληλοι, φοιτητές, τράπεζες κλπ δημιουργοῦνται οἱ βάσεις τῆς ἐξουσίας τῶν κομμάτων, ὅπως καί στούς δήμους, στίς κοινότητες, συλλόγους κλπ. Δηλαδή, ἡ ἐργατική δύναμη ἐλέγχεται ἀπό τήν ἀντιπολίτευση, πού εἶναι ὑποχρεωμένη φραστικά νά βρίσκεται σέ ὀξύ ἀνταγωνισμό μέ τή κυβέρνηση μιά πού ἡ διαδικασία ἔνταξής της στό κράτος προχωράει πολύ ἀργά. Ἀπέναντι στό μονοκομματικό κράτος τῆς Δεξιᾶς, συγκεντροποιημένο στά χέρια μιᾶς ἀνίκανης ὀλιγαρχίας, προβάλλει ἀπό τήν ἀντιπολίτευση ἡ διεκδίκηση τοῦ "κοινωνικοῦ κράτους", ὅπου θά συμμετέχουν εὐρύτερα στρώματα τεχνοκρατῶν, κομματικῶν γραφειοκρατειῶν, προοδευτικῶν καταρτισμένων ἐπιστημόνων κλπ.

Ἀκόμα, γιά παράδειγμα, ἡ διεκδίκηση γιά μεγαλύτερη ἁρμοδιότητα στούς δήμους, ἡ ἀποκέντρωση, ἡ ἐνίσχυση τοῦ ρόλου τῶν πολεοδόμων, ἡ συνδιοίκηση στά Πανεπιστήμια καί οἱ κάποιες νύξεις συμμετοχῆς στίς ἐπιχειρήσεις, σκοπεύουν ἀκριβῶς στήν οἰκοδόμηση τοῦ ταυτόχρονα νεοκαπιταλιστικοῦ καί κοινωνικοῦ κράτους.

Ἀπό τήν μεταπολίτευση καί μετά,παρ'ὅλες τίς ἀντιθέσεις, τά βήματα πού ἔγιναν ἦταν σημαντικά. Καί εἶχαν πάντα ἕνα σημεῖο τομῆς.Τή κοινή ἀντίθεση κυβέρνησης, ἀντιπολίτευσης σέ κάθε λαϊκή κινητοποίηση, πού ξεπέρναγε τά ὅρια τῆς κοινῆς συμφωνίας.

Ἀπό τόν Ἰούλη τοῦ '74, οἱ πρῶτες διαδηλώσεις ἀντιμετωπίστηκαν σάν ἐκδηλώσεις προβοκατόρων. Σέ κάθε λαϊκή ἐκδήλωση, ξεπρόβαλλε, ἀπό κόμματα καί φυλλάδες, τό "φάντασμα" τοῦ ἀριστεροχουντισμοῦ, τῶν προβοκατόρων. Ἀγρότες, 23 Ἰούλη, 25 Μάη παντοῦ οἱ ἐξτρεμιστές καί εἶναι φυσικό. Ἡ ἑνότητα τοῦ κράτους, τό νέο κράτος δέν μπορεῖ νά οἰκοδομηθεῖ ἐργαστηριακά. Οἰκοδομεῖται πάντα ἐνάντια στό κοινό ἐχθρό, τήν ἐργατική δύναμη πού ἐξεγείρεται,

πού θέλει νά πάψει νᾶναι ἐργατική δύναμη καί θέλει νά γίνει τάξη.

Καί ἡ πορεία εἶναι χαρακτηριστική.Μπορούμε νά τήν παρακολουθήσουμε ἀπό τόν 'Α.Παπαντρέου. Στίς 24 'Ιούλη τοῦ '74 παίρνει μιά βαθύτατα ἐξτρεμιστική θέση:"'Η μεταπολίτευση δέν εἶναι τίποτα ἄλλο παρά ἀλλαγή φρουρᾶςτοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ." Πρόκειται ἀκόμα γιά τόν 'Αντρέα τοῦ ΠΑΚ, τόν δεμένο μέ κάποια μυθική ἀντίσταση, μ'ἕναν ἀέρα "ἐκρηκτικῶν" καί ἀδιαλλαξίας.

Σύντομα περάσαμε στόν ἀδιάλλακτο ἀλλά πολιτικό Παπανδρέου, πού δέν κάνει πιά ἐξτρεμιστικές δηλώσεις, ἀλλά πού τό κόμμα του εἶναι δεμένο μέ τά ἐργοστασιακά σωματεῖα.'Αρνεῖται τήν Εὐρωπαϊκή σοσιαλοδημοκρατία.'Αναζητᾶ τόν δρόμο τῆς αὐτόνομης μεσανατολικῆς ἀνάπτυξης. Προβάλλει παντοῦ τήν "ἀλλαγή", ριζική καί ἀμετάκλητη.

Τέλος, φτάνουμε στόν Παπανδρέου τοῦ '80. Τό γελοῖο ζιβάγκο ἔχει ἀντικατασταθεῖ ἀπό τή γραβάτα. Τώρα πιά καί σοσιαλοδημοκρατία καί Εὐρώπη καί συμμετοχή στή ΓΣΕΕ καί θάτσερ καί ἄμεση ἐπίθεση στούς φοιτητές. Καί φυσικά ἡ μεγάλη εὐκαιρία. Τό Πολυτεχνεῖο τοῦ '80,ὅπου ἀναλαμβάνει νά καλύψει τούς δολοφόνους, νά βγάλει τό κράτος ἀπό τή δύσκολη θέση.'Εδῶ,ἀκριβῶς γίνεται μιά νέα ἀποφασιστική στροφή. Πιά ἡ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ γιά τήν πραγματοποίηση τοῦ κοινωνικοῦ κράτους ἔχει ὁλοκληρωθεῖ. Εἶναι ἀπό τή μιά "μηχανισμός",κράτος μέ τήν παραδοσιακή ἔννοια, καί ἀπό τήν ἄλλη εἶναι κνίτης σοσιαλοφασίστας καί ἀπεργοσπάστης μέσα στή σχολή καί τό ἐργοστάσιο, εἶναι δηλώσεις τοῦ Ράλλη καί λόγοι τοῦ Παπανδρέου,βρίσκεται ἀπέναντι ἀπό τίς μάζες σάν ΜΑΤ καί μέσα τους σάν πράκτορας τοῦ κράτους, πού φροντίζει γιά τήν "ὁμαλή διεξαγωγή" τῆς πολιτικῆς πάλης. Εἶναι συνολική κρατική πολιτική γιά τήν ἐκπαίδευση καί τήν ἀναπαραγωγή τῆς ἐργατικῆς δύναμης καί ἀναλαμβάνει νά τήν ἐφαρμόσει σάν ἐντατικοποίηση μέσα στούς μαθητές, σάν ὀργάνωση τῆς ἐργατικῆς δύναμηςστούς Δήμους, σάν προγράμματα τοῦ Τεχνικοῦ 'Επιμελητήριου κλπ.

Φυσικά κάτι τέτοιο ἔχει προχωρήσει σημαντικά σάν πολιτική προϋπόθεση, ἀλλά πολύ λιγώτερο σάν κοινωνική πραγματικότητα.'Αλλά καί σ'αὐτό τό ἐπίπεδο τά βήματα εἶναι σημαντικά Σέ Πανεπιστήμια, σέ κέντρα ἐρευνῶν,ἀκόμα καί κρατικές θέσεις αὐξάνονται οἱ θέσεις γιά τήν ἀντιπολίτευση.Ὁλόκληρα κυκλώματα τοῦ τύπου δημοσιογράφοι, δικηγόροι, βιομηχανία διασκέδασης(θέατρο, κινηματογράφος, τραγοῦδι), ἐκδόσεις κλπ, ἡ ἀντιπολίτευση καί ἡ "ἀριστερά" ἔχουν μιά σχεδόν ἀποκλειστική κυριαρχία. Μέσα ἀπό χιλιάδες πόρους, μέσα ἀπό μιά ἀδιάκοπη καθημερινή δραστηριότητα, ἡ ἀντιπολίτευση οἰκοδομεῖ τό κοινωνικό κράτος, ξεπερνώντας ἔτσι καθημερινά τό ἀπαρχαιωμένο "μονοκομματικό" κράτος.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

"Ετσι, τό ὅτι ἡ ἄκρα ἀριστερά ἀπόρησε ἡ ἴδια γιά τή "στροφή" τοῦ 'Αντρέα, ὀφείλεται στό ὅτι ἡ ἴδια δέν ἔχει καταλάβει τό τί συμβαίνει.'Εξακολουθεῖ νά παίζει στό πολιτικό ἐπίπεδο τό ρόλο τοῦ προχωρημένου φυλάκιου αὐτῆς τῆς ἴδιας ἀντιπολίτευσης, βάζοντας σάν κεντρικό της σύνθημα τό "κάτω τό κράτος τῆς δεξιᾶς". Αὐτή ἡ ἄκρα ἀριστερά δέν καταλαβαίνει, πώς αὐτή ἡ ἀντιπολίτευση δέν εἶναι ἴδια κοινωνικά μέ ἐκείνη τοῦ '74. Τότε ὁ 'Αντρέας Παπανδρέου ἦταν ἕνας τυχοδιώκτης, πού μπορούσε νά κατεβάζει, ὅτι τοῦ γούσταρε, μήν ἔχοντας καμμιά πρόσβαση σέ θέσεις ἐξουσίας.Σήμερα εἶναι κι ὅλας, ἀντιπροσωπεύει κι ὅλας ἕνα κομμάτι τοῦ κράτους, ἕνα κομμάτι του κράτους πού συνεχῶς θά αὐξάνεται, ἄσχετα μέ τό ἄν τό ΠΑΣΟΚ θά πάρει τήν κυβέρνηση. Αὐτό πού δέν ἔχει καταλάβει αὐτή ἡ ἄκρα ἀριστερά,εἶναι πώς τό κράτος δέν εἶναι ἕνας ἁπλός μηχανισμός,ἀλλά ὅτι ἀντίθετα, ὅσο προχωράει ὁ καπιταλισμός, κράτος γίνονται οἱ ἴδιες οἱ καπιταλιστικές σχέσεις, οἱ ἴδιες οἱ σχέσεις ἐξουσίας.

"Ετσι λοιπόν σήμερα τά κόμματα τῆς ἀντιπολίτευσης εἶναι κι ὅλας, ἕξι χρόνια μετά τή μεταπολίτευση, ἕνα δίχτυ ἀπό δήμαρχους, κοινοτάρχες, ἔμμισθους συνδικαλιστές, καθηγητές Πανεπιστήμιου, βιοτέχνες ἀκόμα καί βιομήχανοι, ἐκδότες, ἑκατομμυριούχους τῶν μαζικῶν μέσων ἐνημέρωσης, τοῦ τύπου, τῆς διασκέδασης Γι'αὐτό κι ὅλοι αὐτοί εἶναι τόσο λυσσαλέοι ἐνάντια στούς ἐξτρεμιστές, περισσότερο κι ἀπό τήν ἴδια τήν κυβέρνηση. Γιατί ὁ ρόλος τους σάν κράτος στηρίζεται σέ μιά βασική προϋπόθεση, τόν ἔλεγχο τῶν μαζῶν, τόν ἔλεγχο τῆς ἐργατικῆς δύναμης, πού ἄν τόν χάσουν, χάνουν τήν ἐξουσία τους.'Εκεῖ, βρίσκεται καί ἡ ἰδιαιτερότητά τους, ἐκεῖ βρίσκεται σέ χῶρες σάν τήν 'Ελλάδα-καθυστερημένες καί "μονοκομματικές"-καί ὁ ἀποφασιστικός τους ρόλος.Στήν 'Ελλάδα δέν μπορεῖ νά οἰκοδομηθεῖ κεϋνσιανός καπιταλισμός καί κοινωνικό κράτος χωρίς τήν ἀντιπολίτευση. Τό κοινωνικό κράτος στήν 'Ελλάδα ἔχει σάν βασικό του φορέα τήν ἀντιπολίτευση. Κι'αὐτό ἄν τό ψάξουμε δέν εἶναι καθόλου περίεργο.'Η "ἀριστερά" καί ἡ ἀντιπολίτευ

ση εἶναι ἐκεῖνες πού προώθησαν τήν ἰδέα τῆς "ἀνάπτυξης". Ἡ "ἀριστερά" εἶναι ἐκείνη πού προωθεῖ τήν ἰδέα τῆς ἀποκέντρωσης, τοῦ "οὐδέτερου" κρατικοῦ μηχανισμοῦ, τῆς "ἀποδοτικῆς ἐκπαίδευσης", τῆς "συμμετοχῆς στίς ἀποφάσεις", τῆς "συμμετοχῆς στό ἐθνικό εἰσόδημα", τῆς αὔξησης τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ κλπ, δηλαδή τοῦ κοινωνικοῦ κράτους καί τοῦ κεϋνσιανισμοῦ. Ἡ παραδοσιακή ἀστική τάξη δέν ἔχει ἀπό μόνη της τήν δυνατότητα τῆς αὐτομεταρρύθμισης, ὄντας τόσο ἄθλια καί ἀδύναμη κοινωνικά καί μέ τόσο ἀντιτιθέμενα συμφέροντα. Ἔχει ἀκριβῶς ἀνάγκη ἀπό τό "νέο αἷμα" τῆς ἀντιπολίτευσης, γιά νά προχωρήσει μέ σπρωξιές στόν ὅποιο ἐκσυγχρονισμό καί μεταρρύθμιση.

Ἀπό τίς Ι6 Νοέμβρη καί μετά, τό ἑλληνικό κράτος, πού εἶχε σάν σφραγίδα του τόν Καραμανλῆ, ἔχει τώρα ἕνα δικέφαλο τέρας, τόν Καραμανλῆ καί τόν Παπανδρέου, πού συμβολίζει ἀκριβῶς τό πέρασμα σέ μιά νέα φάση, στή φάση τοῦ κοινωνικοῦ κράτους.

Ὅσο γιά τό "κάτω τό κράτος τῆς Δεξιᾶς", μποροῦμε νά πληροφορήσουμε τούς ἀγαπητούς ἀναγνῶστες, ὅτι αὐτή εἶναι καί ἡ θέληση τῆς ἀστικῆς τάξης. Θά ἤθελε μιά κυβέρνηση τῆς Δεξιᾶς χωρίς κράτος τῆς Δεξιᾶς, πάει νά πεῖ μιά κυβέρνηση λιτότητας, ἀλλά ἕνα κράτος "ἀποδοτικό", ρεφορμιστικό, πανεθνικό, ἤ μᾶλλον παγκομματικό. Αὐτό πού μέ ἄλλα λόγια ἔκφρασε ὁ "ἔξυπνος" τῆς ἠλίθιας Δεξιᾶς, ὁ Ἀνδριανόπουλος, στήν Ἐλευθεροτυπία. Λέει, πώς τά μέτρα πού ἔχουμε πάρει στό οἰκονομικό καί κοινωνικό ἐπίπεδο σάν κόμμα εἶναι πολύ πιό μπροστά ἀπό τήν πολιτική μας ἰδεολογία, πού παραμένει καθυστερημένη. Καί ἐξηγεῖ πάρα πέρα, πώς αὐτή ἡ καθυστέρηση τῆς πολιτικῆς ἰδεολογίας ὀφείλεται στή κοινωνική βάση τοῦ κόμματος. Καί πράγματι αὐτό εἶναι τό πρόβλημα. Ἡ Δεξιά εἶναι ὑποχρεωμένη νά ἔχει μεταρρυθμιστική πολιτική, μέ βάση τίς ἀνάγκες τοῦ κεφάλαιου, ἐνῶ ἀπό τήν ἄλλη ἐκπροσωπεῖ τίς πιό ἀπαρχαιωμένες πολιτικά καί κοινωνικά δυνάμεις καί ἕναν ὅμοια καθυστερημένο κρατικό μηχανισμό. Ἄρα, ἡ ἴδια ἡ ἀστική τάξη, ἀκόμα καί ἡ ἴδια ἡ "φωτισμένη" Νέα Δημοκρατία, νοιώθει σά βάρος τό κράτος τῆς Δεξιᾶς. Ἄλλη μιά περίπτωση ἐθνικῆς ὁμοψυχίας ἀπό τήν ἄκρα ἀριστερά μέχρι τήν "ἀντιδικτατορική" δεξιά, ἀπό τίς πολλές πού εἴχαμε μέχρι τώρα.

Η 16 ΝΟΕΜΒΡΗ ΤΟΥ 1980

Μά θά πεῖ κανείς, αὐτή ἡ διαδικασία, ὅπως ἤδη τονίζεται, ἄρχισε κι ὅλας ἀμέσως μετά τή μεταπολίτευση. Γιατί λοιπόν ἐπιμένουμε στίς Ι6 Νοέμβρη τοῦ '80 σά σημεῖο τομῆς. Γιατί παρόλο πού συνολικά ἀπό τή μεταπολίτευση καί μετά ἀρχίζει μιά νέα περίοδος γιά τόν ἑλληνικό καπιταλισμό, καί μ'αὐτή τήν ἔννοια ἀπό τότε καί μετά μπαίνει μπρός ἡ διαδικασία τῆς ἀλλαγῆς τοῦ κράτους καί τῶν πολιτικῶν δυνάμεων, ἀπό μιά συνολική, ἱστορική θά λέγαμε ἄποψη, ὅμως ὑπάρχουν σημεῖα τομῆς πού χαρακτηρίζουν μιά περίοδο. Κι αὐτό τό σημεῖο ἦταν ἡ σφαγή τῆς Ι6 Νοέμβρη. Σ'αὐτή τή σφαγή κυβέρνηση καί ἀντιπολίτευση βρέθηκαν ἀπό τήν ἴδια πλευρά τοῦ ὁδοφράγματος. Καί κάτι τέτοιο εἶναι ἐξαιρετικά σημαντικό, εἶναι μιά τομή ἱστορικῆς σημασίας, θά λέγαμε, στά πολιτικάπράγματα. Κι ἄς τό δοῦμε πιό συγκεκριμένα, δηλαδή, τή δημιουργία τοῦ κοινωνικοῦ κράτουςστήν Ἑλλάδα σήμερα.

Ἡ περίοδος '74-'80 ἦταν μιά περίοδοςμετάβασης. Ἦταν μιά περίοδος σύγχισης καί ξεκαθαρίσματος τῶν πολιτικῶν καί κοινωνικῶν δυνάμεων.

Σ'αὐτή τήν περίοδο ἡ κυβέρνηση ἦταν πιό πίσω ἀπό τίς ἀνάγκες τοῦ κεφάλαιου, δεμένη μέ τήν παλιά δομή καί τή κοινωνική της βάση. Σ'αὐτή τήν περίοδο, ἡ μόλις θεσμοποιημένη ἀντιπολίτευση, ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, ἀναζητοῦσε ἀκόμα ψαχουλευτά τό δρόμο της, ἔξω ἀπό τό κράτος, ὄντας ὑποχρεωμένη νά παίζει τό ρόλομιᾶς κάποιας ἀντιπολίτευσης.

Οἱ καιροί ὅμως ἀλλάζουν. Ἡ Δεξιά δέν μπορεῖ μόνη της νά διαχειριστεῖ τό νέο κράτος καί ἡ ἀντιπολίτευση δέν εἶναι δυνατόν, ὅσο πιό πολύ γίνεται ἐξουσία, νά ἐκφράζει τίς ἀνευθυνότητες τῆς βάσης. Θά πρέπει πιά νά ἐκφράζει τήν ὑπευθυνότητα τῆς ἐξουσίας. Ἡ τάση νά ἑνοποιηθοῦν ὅλα τά κόμματα ὁριστικά καί ἀμετάκλητα γύρω ἀπό τήν ἀνάγκη ὑπευθυνότητας καί ἀποκλεισμοῦ τῶν"ἀνεύθυνων"καί ἐξτρεμιστῶν εἶναι ὁλοφάνερη. Κι αὐτή ἡ συμμαχία, πού βάφτηκε ἀπό τό αἷμα τῆς Κανελλοπούλου κ' τοῦ Κουμῆ, δέν εἶναι τυχαία καί περιστασιακή, ὅπως κάθε συμμαχία πού σφραγίζεται μέ αἷμα. Στή βουλή δέν θά ὑπάρχουν πιά "ἀνεύθυνοι", αὐτοί θά περιοριστοῦν στό δρόμο.

Αὐτή ἡ ἐπιχείρηση ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΔΡΑΙΩΣΗΣ τοῦ κοινωνικοῦ κράτους ἔπρεπε νά γίνει σέ κάποιων τήν πλάτη. Καί ἡ ἐπιλογή δέν ἦταν τυχαία. Ἔπρεπε νά γίνει στή πλάτη τοῦ κινήματος τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς καί στό κοινωνικό ἐπίπεδο στή πλάτη τῶν φοιτητῶν. Γιατί εἶναι ἀπό αὐτό τόν χῶρο, πού γιά πρώτη φορά ξεπήδησε τό '79 μιά νέα κοινωνική ἀντιπολίτευση-μέ τίς καταλήψεις- καί πού γιά πρώτη φορά μετά τή μεταπολίτευση ἦταν ἀνοιχτά καί "ξεδιάντροπα" πέρα ἀπό τά ἀντιπολιτευτικά κόμματα καί τό σπουδαιότερο πέρα ἀπό τή λογική τους.

Διάφοροι ἀκροαριστεροί δέ θά ἔπρεπε ν'ἀποροῦνε πού τούς χτύπησε ὁ Παπανδρέου. Τό γάν

τι τὄχαν ρίξει οἱ ἴδιοι ἕνα χρόνο πρίν, μέ
τίς καταλήψεις, γιατί ἔτσι ἄνοιξε γιά ἕναχρό
νο μιά ἐπικίνδυνη διαδικασία πορειῶν,συγκεν-
τρώσεων κλπ. Ἐπίσης τό ἀντιτρομοκρατικό κίνη
μα μέ σαφέστατο ἀντικρατικό χαρακτῆρα ὁδήγη-
σε στό σχηματισμό μιᾶς ἀντιπολίτευσης τοῦ
δρόμου σέ εὐθεία ἀντίθεση μέ τή λογική τῶν
κομμάτων. Λογική πού προσπαθοῦσε καί προσπα-
θεῖ νά περιορίσει τίς ἀντιθέσεις μέσα ἀπό τό
πέρασμα στίς κάλπες. Τό σύνθημα γιά τήν ἀντε
πίθεση τοῦ κράτους,μέ ὅλες του τίς λεγεῶνες,
ἔπρεπε νά δοθεῖ: ΜΑΤ+Κνίτες+ἐπίθεση τοῦ ἰδί-
ου τοῦ Παπανδρέου στίς καταλήψεις τοῦ Πολυτε
χνείου καί στό Πανεπιστήμιο γενικότερα.

Εἶναι φανερό λοιπόν, πώς μπήκαμε ὁριστι-
κά στήν περίοδο, ὅπου ἀντιπολίτευση τοῦ κοι-
νοβούλιου θά σημαίνει κομμάτι τοῦ κράτους κί
ἀντιπολίτευση τοῦ δρόμου θά σημαίνει ἐξτρεμι
στές καί προβοκάτορες. Εἶναι γνωστό ἐξάλλου,
πώς ἕνα κράτος οἰκοδομεῖται ἐνάντια σέ κάτι,
ἐνάντια στούς ἐχθρούς του. Τό παλιό μονοκομ-
ματικό κράτος εἶχε οἰκοδομηθεῖ ἐνάντια στήν
παλιά ἀριστερά. Τό κοινωνικό κράτος εἶναι φυ
σικό νά οἰκοδομεῖται ἐνάντια σ'ἐκείνους, πού
ξεφεύγουν ἀπό τήν ἔνταξη στούς νόμους τοῦ κε
φάλαιου. Ἐνάντια, δηλαδή, σ'ἐκείνους πού θέ-
λουν ἤ πού ἀντικειμενικά ἐκφράζουν τόν κοινω
νικό ἀνταγωνισμό.

Τελειώνοντας, θά πρέπει νά ξεκαθαρίσουμε
μιά πιθανή παρανόηση. Ἡ τάση αὐτή τοῦ σύγχρο
νου καπιταλισμοῦ δέν ὁδηγεῖ ἀναγκαστικά στήν
ρομποτοποιημένη κοινωνία τοῦ "1984", ὅσο κι
ἄν ἡ ἀστική τάξη θἄθελε κάτι τέτοιο. Κι'αὐτό
μποροῦμε νά τό δοῦμε τόσο στό διεθνές ἐπίπε-
δο, ὅσο καί στό ἐσωτερικό.

Εἶναι σήμερα καθαρό, πώς αὐτό πού ὀνομά-
στηκε "κρίση τοῦ πετρέλαιου", στήν πραγματι-
κότητα ἦταν ἡ ἀρχή τῆς ἀνατροπῆς μιᾶς παγκό-
σμιας οἰκονομικῆς καί κοινωνικῆς ἰσορροπίας,
ὅσο καί ἰσορροπίας σχέσεων μεταξύ κρατῶν. Ἤ-
δη ἡ πρώτη προϋπόθεση πού στήριξε τίς οἰκονο
μικές βάσεις τοῦ κεϋνσιανισμοῦ, διαλύεται σά
τήν ἄμμο. Ἀλλά καί στή Δύση, εἶναι πιά φανε-
ρό, ὅτι ὁ "καταναλωτικός καπιταλισμός", στη-
ριγμένος στή βιομηχανία διαρκῶν καταναλωτι-
κῶν ἀγαθῶν (αὐτοκίνητα, ἠλεκτρικές συσκευές
κλπ), ἔχει φτάσει στά ὅριά του. Οἱ κοινωνι -
κές παροχές μειώνονται καί σάν ἀπάντηση οἱ
"κοινωνικοί προλετάριοι" κατεβαίνουν στούς
δρόμους. Καί τό ζήτημα δέν εἶναι τό τί θέλει
ἡ ἀστική τάξη, ἀλλά τό πῶς τελικά μπορεῖ τό
ἐπαναστατικό κίνημα νά παρέμβει σ'αὐτές τίς
νέες ἀντιθέσεις, πού γεννάει καί ἀναπαράγει
ἡ οἰκοδόμηση καί ἡ ἐξέλιξη τοῦ κοινωνικοῦ
κράτους. Ἡ κρίση τοῦ '60 ἔφερε τό '68. Ἡ ση-
μερινή κρίση δημιουργεῖ σιγά σιγά τίς προϋπο
θέσεις γιά τό δικό της "'68".

Γιά τήν Ἑλλάδα τώρα, τό πρῶτο πού πρέ-
πει νά τονιστεῖ, εἶναι, ὅτι ἡ "καθυστέρηση"
τῆς ἀστικῆς τάξης θά τῆς κοστίσει μᾶλλον ἀ-
κριβά. Γιατί τό "οἰκονομικό θαῦμα", πού γέν-
νησε τό κοινωνικό κράτος τῆς Δύσης, εἶναι ἀ-
δύνατο μέσα σέ μιά παγκόσμια συγκυρία ἀπαγο-
ρευτική. Ἔτσι, ὑποχρεωτικά, τά βήματα θά μέ-
νουν μισά, καθώς θἄχουν νά ἐξισορροπήσουν ἀ-
πό τήν "ἀντίσταση στή σοσιαλομανία" τοῦ ΣΕ[illegible]
ὥς τήν ἀντίσταση τοῦ κόσμου στόν ἐκσυγχρονι-
σμό, ὅπως εἴδαμε στά Πανεπιστήμια. Ἡ βιομηχ[illegible]
νική ἀστική τάξη, ἀδύναμη ἀκόμα κοινωνικά, θ[illegible]
πρέπει νά ἐμπεδώσει τή κυριαρχία της πάν[illegible]
στά παραδοσιακά κυρίαρχα στρώματα, πού ἐπι-
μένουν ν'ἀντιδροῦν. Τό χάος τῶν πολιτικ[illegible]
προγραμμάτων, ἡ μέσα σέ ἕξι μῆνες στροφή το[illegible]
ΠΑΣΟΚ στή σοσιαλοδημοκρατία, τό δίπολο Ράλλ[illegible]
-Ἀβέρωφ στή Ν.Δ., δέν εἶναι παρά ἡ ὁρατ[illegible]
πλευρά ἑνός παγόβουνου πού ἔχει τίς ρίζεςτ[illegible]
πάνω σέ τέτοιες εὐαίσθητες ἰσορροπίες.

Στίς ἐκλογές πού ἔρχονται ἡ ἐπιλογή τῆ[illegible]
οἰκοδόμησης αὐτοῦ τοῦ κοινωνικοῦ κράτους εἶ-
ναι κοινός τόπος, τόσο γιά τή Ν.Δ. ὅσο κα[illegible]
γιά τό ΠΑΣΟΚ καί τήν "ἀριστερά". Αὐτό προσδ[illegible]
ορίζει φυσικά τό χαρακτῆρα τῆς ἀλλαγῆς πού [illegible]
παγγέλλονται καί προϊδεάζει τίς ἐξελίξεις,ἐ-
ξελίξεις ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΠΟΥ ΗΔΗ ἔχει μπε[illegible]
καί τό ξέρουμε ὅλοι, ΤΟΥ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ.

Αὐτό ὅμως δέν σημαίνει σέ καμμιά περίπτ[illegible]
ση, ὅτι ἡ σημερινή πολιτική κρίση θά λυθεῖ [illegible]
π'αὐτές. Κανένα ἀπό τά δύο"κόμματα ἐξουσίας"
Ν.Δ. καί ΠΑΣΟΚ δέν μπορεῖ ἄμεσα τουλάχιστο[illegible]
νά ὁλοκληρώσει αὐτή τή διαδικασία ἐκσυγχρο[illegible]
σμοῦ. Κι'αὐτή ἡ κρίση μπορεῖ ἴσως νά πυροδο-
τήσει ἐκεῖνες τίς διαδικασίες, πού θά φέρο[illegible]
τελικά στό προσκήνιο τήν πραγματική κρίσ[illegible]
πού βράζει τόσα χρόνια στόν κόσμο, νά φέρε[illegible]
τίς μάζες στό προσκήνιο.

Ὅλα αὐτά, πέρα ἀπό μελλοντολογία, κά[illegible]
θέλουν νά δείξουν. Καθώς "οἱ καιροί ἀλλά-
ζουν", γίνεται ὅλο καί πιό ἀναγκαῖο, νά γν[illegible]
ρίζουμε τό ποῦ τό πάει ὁ ἀντίπαλος. Τό κεί-
μενο αὐτό, θέλοντας ν'ἀνοίξει μιά διαδικασί[illegible]
συζήτησης μέσα στό κίνημα, ξεκινάει ἀπό τ[illegible]
ἀναγκαιότητα κατάκτησης μιᾶς ὀπτικῆς τοῦ σή-
μερα, βασικῆς προϋπόθεσης γιά τό ξεπέρασμ[illegible]
τῶν ἀδυναμιῶν μας καί τήν οἰκοδόμηση μιᾶς κ[illegible]
ντρικῆς πολιτικῆς παρέμβασης.

ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ – ΕΡΓΑΤΕΣ ΣΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ

Μέσα στό Ι980 οἱ ἀπολύσεις ἀπό τίς δου-
λειές ἔφτασαν τίς 200.000, μέ τά ἴδια τά ἐ-
πίσημα στοιχεῖα. Τό κύμα τῶν ἀπολύσεων ἤταν
πιό ἔντονο ἀπό κάθε προηγούμενο χρόνο,γι'αὐ-
τό καί οἱ κινητοποιήσεις εἶχαν στά ἐργοστά-
σια -σέ μιά περίοδο χωρίς ἄλλους μεγάλους ἐρ
γοστασιακούς ἀγῶνες- σάν κέντρο ἀπεργίες καί
καταλήψεις ἐνάντια στίς ἀπολύσεις καί τό
κλείσιμο ἐργοστάσιων. Οἱ δύο σημαντικότερε ς
κινητοποιήσεις τόν τελευταῖο καιρό, μέ θέμα
τίς ἀπολύσεις, ἔγιναν στά ὑφαντουργικά ἐργο-
στάσια τῆς Μπάρκο στήν Ἀθήνα καί τῆς Φόν
Μπάουμ στή θεσσαλονίκη, ὅπου ἡ συντριπτική
πλειοψηφία ἤταν ἐργάτριες καί εἶχαν τήν πιό
μαχητική στάση, καθώς καί τῆς Ντόϊτς στήν Α-
θήνα.

Οἱ ἐργάτες τῆς Μπάρκο μάλιστα τόλμησαν ἐ-
κεῖ πού γιά καιρό δέν εἶχαν προχωρήσει οἱ ἐρ
γάτες. Στό Σύνταγμα, ἔσπασαν μέ τή βία τόν
κλοιό τῆς ἀστυνομίας, ἔξω ἀπό τό ὑπουργεῖο
Συντονισμοῦ καί ὅρμησαν μέσα σ'αὐτό μετά ἀπό
τίς ἀλλεπάλληλες κοροϊδίες, ἐντοπίζοντας συγ
κεκριμένα στό κράτος τόν ὑπεύθυνο γιά τό κλεί
σιμο τοῦ ἐργοστάσιου καί γιά τήν ἀπόλυση 650
ἐργατῶν.

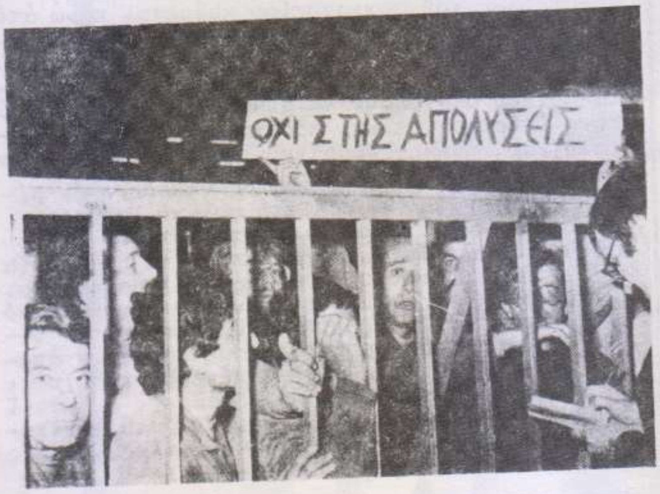
Φυσικά, μετά ἀπό μιά τέτοια "ΠΑΡΑΝΟΜΗ ἐ-
νέργεια", τά ΜΑΤ μπῆκαν στό ὑπουργεῖο, ἐνῶ
παράλληλα κατέφθασαν βουλευτές τοῦ ΚΚεξ καί
τοῦ ΠΑΣΟΚ γιά νά "καλμάρουν τά πνεύματα".
Ἔτσι,μέ τήν παρέμβαση τῶν ΜΑΤ (δυό κλοῦβες)
καί τῶν βουλευτῶν, οἱ ἐργάτες διώχτηκαν τε-
λικά ἀπό τό ὑπουργεῖο.

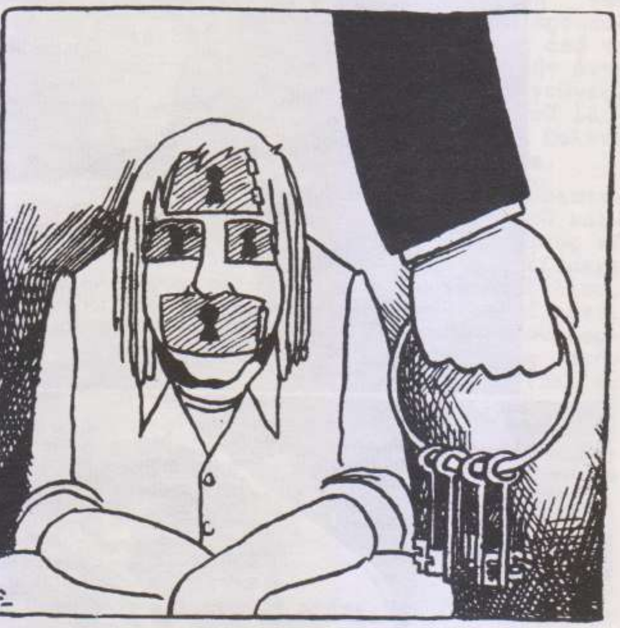

Οι εργάτες της ΜΠΑΡΚΟ εισβάλλουν στό ὑπουργείο

Οι εργάτες της ΝΤΟΥΤΣ στό κατειλημένο εργοστάσιο

ΞΕΣΗΚΩΜΑ ΣΤΟΝ ΚΟΡΥΔΑΛΛΟ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ ΚΥΡΙΤΣΗ

Σκοπός τοῦ κράτους καί τῶν γουρουνιῶν πού διευθύνει εἶναι ὁ θάνατός μας. Αὐτή τή στιγμή, ὁ Φίλιππας Κυρίτσης καί ὁ Γιάννης Σκανδάλης βρίσκονται στίς φυλακές Πατρῶν (Σ.Σ. : τήν τελευταία στιγμή μάθαμε πώς οἱ δύο κρατούμενοι ἀγωνιστές μεταφέρθηκαν ὄχι στήν Πάτρα ἀλλά στήν Κέρκυρα) μετά ἀπό βίαιη μεταγωγή. Κανείς δέν ξέρει ποιά εἶναι ἡ κατάστασή τους. Τελευταία πληροφορία ἦταν ἡ μαρτυρία κάποιου κρατούμενου πού εἶδε τό Φίλιππα Κυρίτση ἄσχημα χτυπημένο, νά βγάζει αἷμα ἀπό τό στόμα. Πάνω στό τραπέζι τοῦ ἐπισκεπτήριου στίς φυλακές Κορυδαλλοῦ, τοῦ ἔκαναν φάλαγγα. Μετά τόν ἄγριο αὐτό ξυλοδαρμό καί τά βασανιστήρια πού ὑπέστησαν ἀπό τά γουρούνια τοῦ Δ.Φ.Κ. καί τήν μεταγωγή τους στήν Πάτρα (Κέρκυρα), κανείς δέν ξέρει καί δέ μπορεῖ νά εἶναι σίγουρος γιά τή ζωή τους. Τό τελευταῖο μέσο πού μοῦ μένει νά ὑπερασπίσω τή ζωή μου καί τούς συντρόφους μου εἶναι ἡ ἀπεργία πείνας πού ἔχω ἀρχίσει ἀπό χτές 17/3/81 καί σήμερα κατεβαίνω καί σέ ἀπεργία δίψας.

Ἀπαιτῶ τήν ἄμεση ἐπαναφορά τῶν συντρόφων Φ. Κυρίτση καί Γ. Σκανδάλη σέ νοσοκομεῖο. Τήν ἐξέτασή τους ἀπό γιατρούς δικούς μας. Τώρα πιά ὅποιος σιωπᾶ σ'αὐτό τό ἔγκλημα δέν εἶναι μόνο συνένοχος, εἶναι δολοφόνος. Δέ θά σταματήσω ἄν δέν ἱκανοποιηθεῖ αὐτό τό βασικό μου αἴτημα.

Ἡ ἐπανάσταση δέ φυλακίζεται, δέν καρατομεῖται. Ἡ ὥρα πού θά πληρώσουν γιά τά ἐγκλήματά τους τά γουρούνια τοῦ κράτους ἔφτασε.

ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΑ ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Κορυδαλλός 18 Μάρτη 81

Σοφία Κυρίτση

Τή στιγμή πού τό περιοδικό ἦταν σχεδόν ἕτοιμο νά κυκλοφορήσει ἔγινε ἡ "αὐτοκτονία" τοῦ κρατούμενου Ξυράφη, ὁ βασανισμός καί ἡ μεταγωγή τῶν Κυρίτση Σκανδάλη καί ἡ ἀπεργία πείνας δεκάδων κρατούμενων στόν Κορυδαλλό. Ἐπίσης, κάτι πού εἶναι ἐξαιρετικά σημαντικό, ἡ πρώτη διαδήλωση ἔξω ἀπό τόν Κορυδαλλό, πού εἶχε τεράστια ἐπιτυχία καί ἀπήχηση στούς ἴδιους τούς κρατούμενους.

Ἔτσι ἔστω καί τήν τελευταία στιγμή δημοσιεύουμε τά κείμενα τῶν κρατούμενων ἀπό τόν Κορυδαλλό πού ἔφτασαν στά χέρια μας

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Γυναικεῖες Φυλακές

Κορυδαλλός
28/1/81

Ἕνας συγκρατούμενός μας πέθανε ξυλιασμένος ἀπό τό κρύο, ἄρρωστος, μόνος, στό ὑπόγειο κολαστήρι τῆς σύγχρονης ἱερᾶς ἐξέτασης. Ὑπάρχουν φορές πού οἱ λέξεις δέν ἔχουν ὅση δύναμη χρειάζεται γιά νά ἐκφράσουν τό περιεχόμενό τους. Ἰδιαίτερα ὅταν ἐξοικειωθήκαμε μ'αὐτές, συνηθίζοντας στήν κτηνώδη βία, δίνοντας τή σιωπηρή συγκατάθεσή μας ὅταν αὐτή πραγματώνεται μέσα ἀπό τό ἴδιο τό κράτος, αὐτό πού, ἀπό τ'ἀποτελέσματά του πάνω μας, εἶναι γιά μᾶς τό πιό ὀργανωμένο συνδικάτο τοῦ ἐγκλήματος. Πῶς νά μεταδώσεις σέ τρεῖς ἀράδες ὅλο τό μέγεθος τῆς φρίκης, τοῦ τρόμου, τῆς ὀργῆς καί τῆς πίκρας πού νιώθει ἕνας φυλακισμένος, μόλις μερικές δεκάδες μέτρα πιό πέρα ἀπό τά τείχη πού μᾶς χωρίζουν ἀπ'τόν τό πο τῆς ἐκτέλεσης.

Κάθε μέρα, ὁ μπαμπούλας τῆς μεταγωγῆς, ὁ μπαμπούλας τοῦ ψυχιατρείου κρέμεται πάνω ἀπό τά κεφάλια μας. Μᾶς ἀρπάζουν ὅπως τά κοτόπουλα πού τά στέλνουν γιά σφαγή. Ἡ ἐνστικτώδικη αὐτοάμυνά μας στούς μηχανισμούς τῆς φυλακῆς πού στοχεύουν νά συνθλίψουν κάθε ἀνθρώπινη ὑπόσταση, εἶναι πρόσχημα γιά τήν ἐξόντωσή μας, ἠθική, σωματική. Ὁ Θεοφυλίδης δέν εἶναι ὅπως γράφτηκε ὁ πρῶτος νεκρός πού πέθανε σάν τό σκυλί μέσα στή φυλακή. Παρόμοια περίπτωση εἶχε καταγγελθεῖ παλιότερα στίς φυλακές Θεσσαλονίκης. Μᾶς λείπουν τά στοιχεῖα γιά ν'ἀπαριθμήσουμε κι ἄλλες. Οἱ μανδαρῖνοι τῆς δικαιοσύνης σιωποῦν, δέν περιμένουμε ἀπό τούς θύτες νά ἐπέμβουν γιά νά σώσουν τά θύματά τους. Ὅμως, μ'ὅση δύναμη μᾶς ἔχει ἀπομείνει καταγγέλουμε αὐτό τό ἔγκλημα πού πάει νά περάσει ἀπαρατήρητο καί ζητᾶμε ν'ἀκουστεῖ ἀτόφια καί ἡ δικιά μας φωνή. Γιά μιά κοινωνία πού δέ θά δημιουργεῖ ἐγκληματίες, φυλακές καί φυλακισμένους.

Ἀκολουθοῦν 19 ὑπογραφές

Κλειστές Γυναικεῖες Φυλακές

Κορυδαλλός 18/3/81

Καταγγέλουμε: Τοῦτες τίς φυλακές πού μυρίζουν αἷμα σφαγείου.

Καταγγέλουμε: Τό θάνατο τοῦ Γιώργου Ξυράφη, ἐκείνου τοῦ παληκαριοῦ τῶν 22 χρόνων πού πόνεσε, ἐξευτελίστηκε, βασανίστηκε μέσα σ'αὐτά τά τείχη γιά νά ξεψυχίσει τελικά στά χέρια τῶν δεσμοφυλάκων του. Καταγγέλουμε τούς ἠθικούς αὐτουργούς στό θάνατό του, τό ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης, τό διευθυντή τῶν Κ.Δ.Φ.Κ. Κρηνή, τόν ἰατροδικαστή Γιαμαρέλο, τό κράτος τους πού ὑποβιβάζει τόσο πολύ τήν ἀνθρώπινη ζωή. Γιά ὅλους τούς ἄλλους, ὅλους ἐμᾶς πού βρισκόμαστε δεσμῶτες σ'αὐτό τό κολαστήριο, ἡ ἠθική αὐτουργία σ'ἕνα ἔγκλημα τιμωρεῖται περισσότερο ἀπό τή "φυσική" αὐτουργία. Τό ἴδιο ἀπαιτοῦμε καί γιά τούς ἐνόχους πού ἀξώθησαν στήν αὐτοκτονία τό Γιῶργο Ξυράφη.

Καταγγέλουμε: Τό βασανισμό μέ φάλαγγα τοῦ πολιτικοῦ κρατούμενου Φ. Κυρίτση, τή μεταγωγή του στίς φυλακές τῆς Κέρκυρας, μαζί μέ τό σύντροφό του Γιάννη Σκανδάλη, τήν πειθαρχική ἀπομόνωση τοῦ Κυριάκου Μοίρα. Τόσο οἱ Φ. Κυρίτσης-Γιάννης Σκανδάλης ὅσο καί ὁ Κυριάκος Μοίρας ἔχουν φοβερά κλονισμένη ὑγεία ἀπό τή φθορά καί τήν ἐξοντωτική μεταχείριση πού ἔχουν ὑποστεῖ στίς φυλακές. Δέ θέλουμε νά θρηνήσουμε κι ἄλλα θύματα. Δέ θέλουμε γά ὑπογράφουμε κι ἄλλο μεταθανάτιο κείμενο. Απαιτοῦμε τήν ἄμεση ἐπιστροφή τῶν Φ. Κυρίτση καί Γ. Σκανδάλη καί τήν περίθαλψή τους στό νοσοκομεῖο κρατουμένων μαζί μέ τόν Κυριάκο Μοίρα.

Καταγγέλουμε τήν ἐξουθένωσή μας,ἠθική καί σωματική, καταγγέλουμε τό κρατικό σύστημα παραγωγῆς ἐγκληματιῶν, ἀπογοητευμένων ἀνθρώπων φυλακῶν καί ψυχιατρείων. Εἴμαστε ἡ εἰκόνα καί τό ἀποτέλεσμα τῆς φριχτῆς κοινωνίας πού ζοῦμε. Μᾶς χρειάζονται σάν πρόσχημα γιά τούς καταπιεστικούς φασιστικούς μηχανισμούς πού συντηροῦν τό σύστημα τῆς ἐκμετάλλευσης.

Δυό μονάχα μῆνες πέρασαν ἀπό τή δολοφονία τοῦ Θεοφυλίδη. Μιά μέρα μόνο ἀπό τότε πού ἕνας ἀκόμα κρατούμενος, ὁ Γ. Νούλης, σώθηκε τήν τελευταία στιγμή ἀπό τό θάνατο, ὅταν ἀποπειράθηκε ν'αὐτοκτονήσει προτιμώντας αὐτή τή λύση ἀπό τήν ἀργή σταδιακή ἐξόντωση. Ἕνας χρόνος ἀπό τό πογκρόμ τοῦ ὁμαδικοῦ ξυλοδαρμοῦ καί τῶν μεταγωγῶν στίς γυναικεῖες φυλακές, ὅταν οἱ γυναῖκες πάλεψαν γιά ἀνθρώπινες συνθῆκες διαβίωσης τῶν φυλακισμένων.

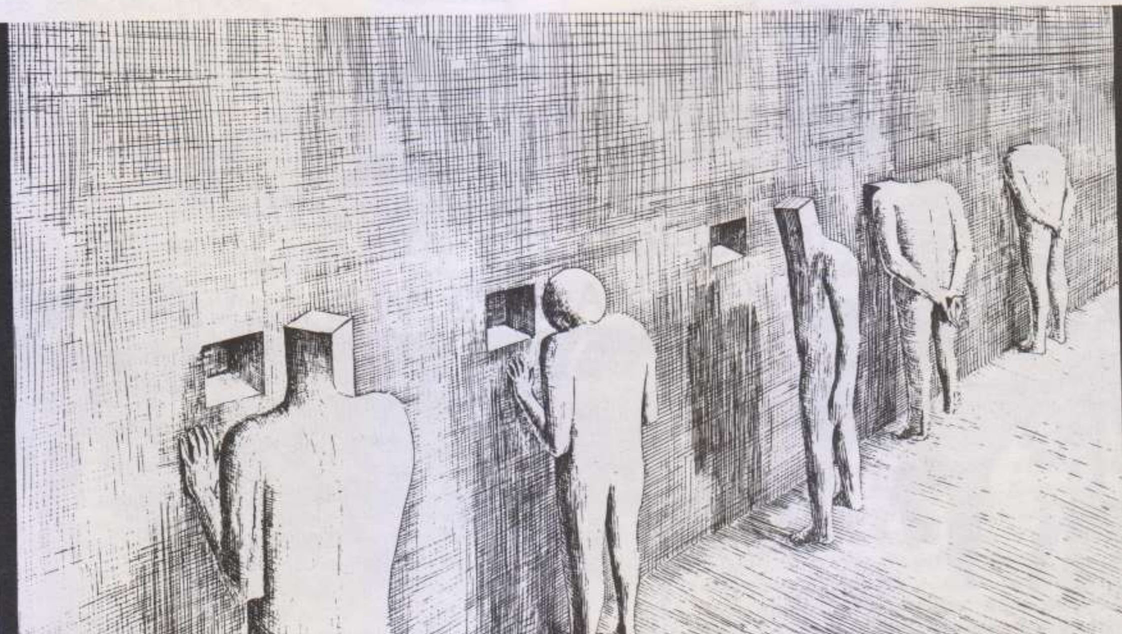
ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ Η ΣΙΩΠΗ, ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ Η ΑΝΟΧΗ,

ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ

Ἀκολουθοῦν 21 ὑπογραφές γυναικῶν κρατουμένων.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΝ

Εἶναι γνωστό ὅτι στά τέλη Ἰούλη 1980 οἱ τώρα κρατούμενοι στίς Κ.Γ.Φ.Κ. καί Δ.Φ.Κ. Ἰσαβέλλα Μπερτράν, Μάνια Μπαρσέφσκι, Λιάνα Χατζάκου, Κρίστια Μακρίδου, Κώστας Ζηρίνης καί Κυριάκος Χριστοφῆς ὑπέβαλαν αἴτηση ἀναίρεσης στόν Ἄρειο Πάγο κατά τῶν ὑπ'ἀριθμό 427,428, 466,467, 493 ἀποφάσεων τοῦ Πενταμελοῦς Ἐφετείου Ἀθηνῶν. Σήμερα, ἔπειτα ἀπό τήν παράλογη καί ἀστήριχτη καταδίκη τῶν προαναφερθέντων μέ τόν 774, εἶναι πλατιά γνωστό ὅτι οἱ καταδίκες δέ στηρίχτηκαν σέ συγκεκριμένες ἀποδείξεις γιά τήν ὑπόθεσή μας, δέν ὑπῆρξαν πράξεις γιά νά λειτουργήσει κάποια ἀποδειχτική διαδικασία. Ἀντίθετα, διαστρεβλώθηκαν γεγονότα καί ἐκλήφθηκαν ὑποθέσεις σάν ἀποδεδειγμένες πράξεις, μέ ἀποτέλεσμα τήν αὐθαίρετη καί "ἀστεία" ἀπόφαση τοῦ Πενταμελοῦς Ἐφετείου. Πίσω ἀπ'αὐτή τήν ἀπόφαση καλύφθηκε ἡ προσπάθεια τοῦ κράτους νά ἐπιβάλει τό νόμο 774, πού χαρακτηρίστηκε πλατιά σάν τρομοκρατικός. Ἡ ὕπαρξη αὐτοῦ τοῦ νόμου, ἀφοῦ εἶχε ἀρχίσει μετά ἀπό τή γενική κατακραυγή νά γί

νεται προβληματική, ἔκανε νά ἐπινοηθεῖ ἕνα τεχνητό κλίμα δῆθεν ὕπαρξης τρομοκρατίας καί νά λειτουργήσει ἡ κρατική καταστολή χωρίς τήν ὕπαρξη συγκεκριμένου ἀντικείμενου. Ἐπί ἡμερῶν Μπάλκου κλείστηκαν στίς φυλακές μέ δίκες "προκάτ" οἱ Φίλιππας καί Σοφία Κυρίτση, Γιάννης Σκανδάλης καί ἀργότερα ἐμεῖς.

Ὅλες οἱ ἐνδείξεις καί οἱ πληροφορίες συντείνουν σήμερα στήν ἑξῆς διαπίστωση. Τό κράτος συνεχίζει σήμερα τό ἀρχικό πρόγραμμα μέ τήν παρεμπόδιση τῆς ἐκδίκασης τῆς ἀναίρεσής μας στόν Ἄρειο Πάγο. Ἤδη ἔχουν συμπληρωθεῖ 8 μῆνες ἀπό τήν ὑποβολή τῆς αἴτησης. Ἄν πάρουμε ὑπόψη ὅτι βρισκόμαστε στά τέλη Μάρτη, εἶναι φανερό πώς ἡ ὑπόθεση τῆς ἀναίρεσης ἔχει προγραμματιστεῖ τό πιθανότερο γιά τό καλοκαίρι μέ τόν μίνιμουμ κίνδυνο δημοσιότητας. Αὐτή ἡ τακτική ἀποδεικνύει τή σκευωρία σέ βάρος μας καί μάλιστα τήν ὀξύνει καί τήν κάνει ἀκόμα πιό ξεδιάντροπη.

Ζ η τ ᾶ μ ε : I) Νά ὁριστεῖ ἡ ἀναίρεση τό ἀργότερο μέχρι τέλη Μάη, καί ἐπειδή δέν ὑπάρχει περίπτωση οὔτε οἱ ἐμπνευστές τῆς σκευωρίας νά ὁμολογήσουν τήν πραγματικότητα ἀλλά οὔτε εἴμαστε κι ἐμεῖς διατεθειμένοι νά δεχτοῦμε σιωπηρά τήν τροπή, ἀρχίζουμε σήμερα I9/3/I98I, ἀπεργία πείνας.

2) Ἀπαιτοῦμε νά δοθεῖ ἑλληνική ὑπηκοότητα στή συγκρατούμενή μας Ἰσαβέλλα Μπερτράν ὥστε νά διασφαλιστεῖ ἡ παραμονή της στήν Ελλάδα μετά τήν ἀποφυλάκισή της.

3) Ζητᾶμε νά ἀναγνωριστεῖ τό δικαίωμα τῆς ἐργασίας γιά τή μείωση τῆς ποινῆς στό συγκρατούμενό μας Κ. Χριστοφῆ.

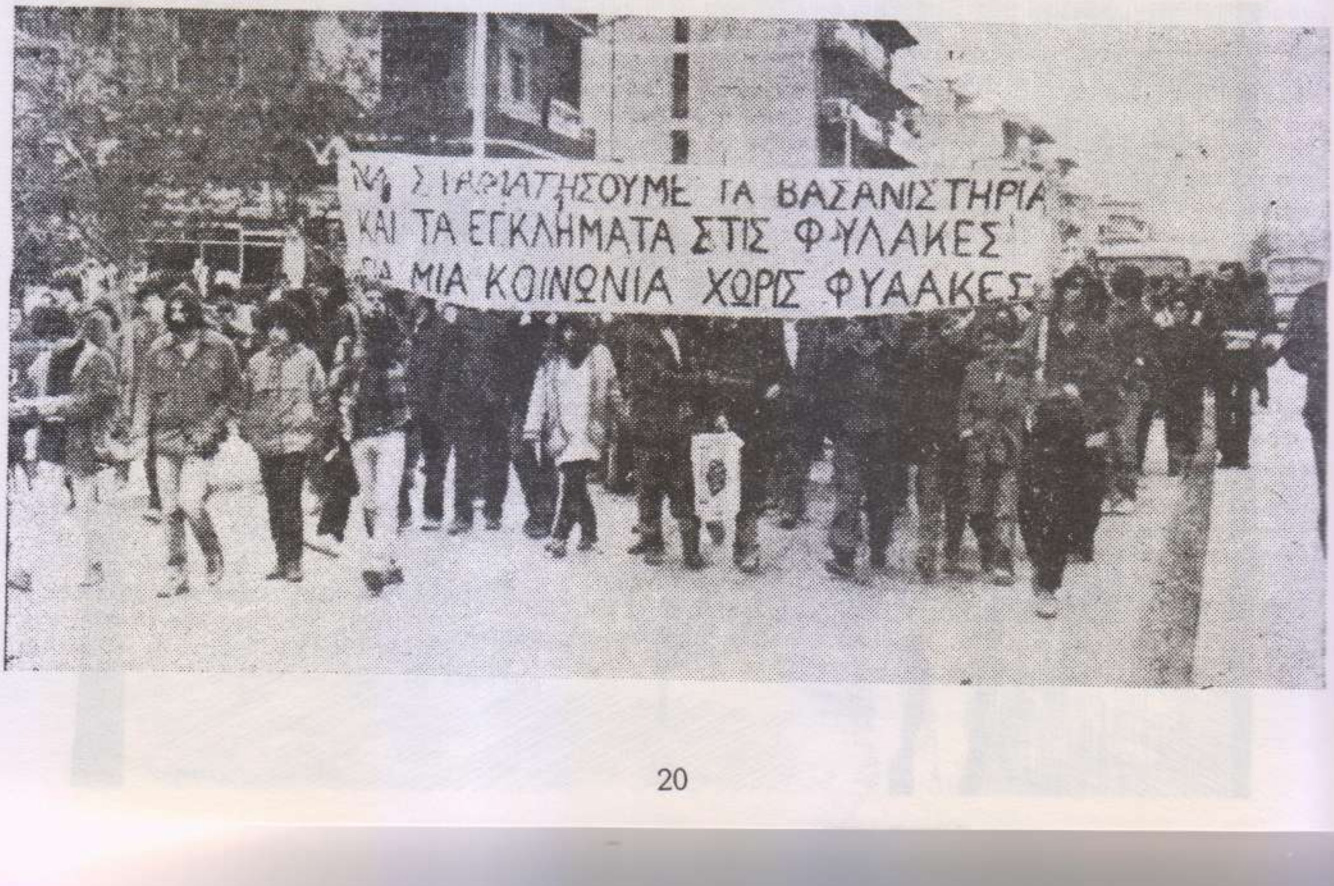
4) Ἀπαιτοῦμε, μετά τά γεγονότα τῶν Δικαστικῶν Φυλακῶν Κορυδαλλοῦ καί τήν ἐγκληματική στάση ὅλων τῶν ὑπεύθυνων (Διευθυντῶν καί Ὑπουργείου) πού ὁδήγησαν στό θάνατο τό νεαρό Ξυράφη καί πού πρίν λίγες μέρες ἀδίσταχτα ἔστειλαν στήν Πάτρα τούς πολιτικούς κρατούμενους Φίλιππα Κυρίτση καί Γιάννη Σκανδάλη, ἐνῶ κλείσαν στήν ἀπομόνωση τόν Κυριάκο Μοίρα, τά ἑξῆς: I) Νά βγεῖ ἀπό τήν ἀπομόνωση ὁ Κ. Μοίρας γιατί κινδυνεύει ἡ ζωή του (ἔχει ὀξύτατο πρόβλημα ὑγείας), 2) Νά ἐπιστρέψουν στόν Κορυδαλλό οἱ Φίλιππας Κυρίτσης καί Γιάννης Σκανδάλης γιατί τά πρωτοφανῆ αὐτά γεγονότα θά στραφοῦν ἀργά ἤ γρήγορα ἐνάντια σ' ἐκείνους πού τά ἐπινόησαν καί οἱ εὐθῦνες θά εἶναι βαρειές, 3) Νά σταματήσει πιά ἡ ἐξοντωτική μεταχείριση τῶν πολιτικῶν καί τῶν ποινικῶν κρατούμενων.

5) Συμπαραστεκόμαστε στήν ἀπεργία τῆς συγκρατούμενής μας Σοφίας Κυρίτση καί ζητᾶμε τήν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων πού ἀντιμετωπίζει.

Δέ θά σταματήσουμε ἄν δέν: I) ὁριστεῖ δικάσιμος γιά τήν ἀναίρεση, 2) Διασφαλιστεῖ ἡ παραμονή τῆς Μπερτράν στήν Ἑλλάδα μέ τήν ἀπόχτηση ἑλληνικῆς ὑπηκοότητας, 3) Γυρίσουν ἀπό τήν Κέρκυρα οἱ Κυρίτσης, Σκανδάλης καί βγεῖ ἀπό τήν ἀπομόνωση ὁ Κ. Μοίρας.

Οἱ πολιτικοί κρατούμενοι

Μάνια Μπαρσέφσκη
Λιάνα Χατζάκου
Ἰσαβέλλα Μπερτράν
Κώστας Ζηρίνης
Κυριάκος Χριστοφῆς

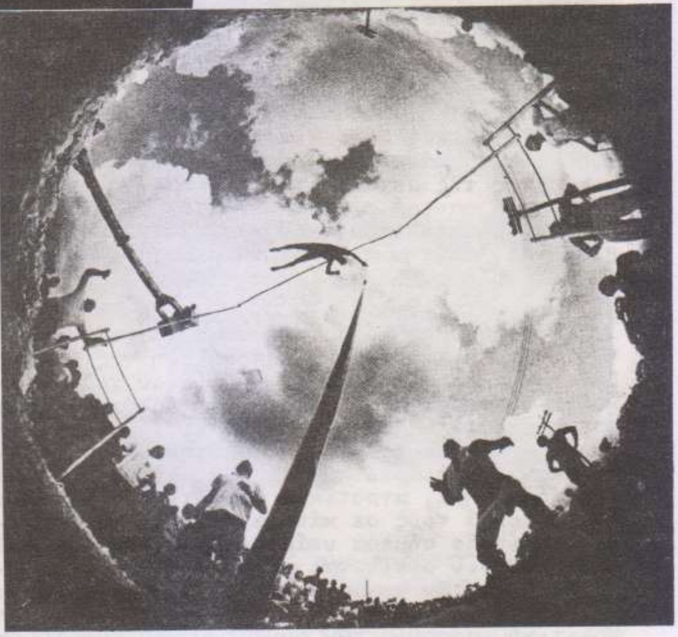
ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΠΟΥ ΕΡΧΟΝΤΑΙ

Το 1977 κυκλοφόρησε μια αφίσσα απ'τηνΟΠΑ με όλο το ζωολογικό κήπο τῶν πολιτευτῶν και με σύνθημα ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΑΠΑΤΗ ΑΥΤΩΝ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ Η επιλογή τοῦ συνθήματος δημιούργησε πολλά προβλήματα. Αλλοι έλεγαν"μα τι νόημα έχειτό "αυτῶν τῶν εκλογῶν" όταν εἶναι γνωστό πως κάθε μορφή κοινοβουλευτικῆς αντιπροσώπευσης εμπεριέχει μια απάτη"; Και ποιά θέση παίρνου με σήμερα σε σχέση με τις νέες εκλογές που παρουσιάζονται;

Κατ'αρχάς η πολιτική πραχτική μας δεν καθορίζεται απο αφηρημένες διαπιστώσεις τοῦ τύπου "κάτω η αντιπροσώπευση", και "ποτέ αντιπροσώπευση", γιάτι αν υπάρχει ο κοινοβουλευτικός κρετινίσμος υπάρχει και το αντίστροφο του, ο αντικοινοβουλευτικός τέτοιος. Το πρόβλημα εἶναι σίγουρα πως η αντιπροσώπευση δεν εἶναι το ιδεῶδες μας, αλλά την κοινωνία που ζοῦμε δεν την επιλέγουμε στις ονειροπολήσεις μας, την αντιμετωπίζουμε στην καθημερινή ζωή μας. Κι αυτό σημαίνει πως πολλές φορές αυτές ή εκεῖνες οι εκλογές καθορίζουν και την πολιτική πραχτική μας, όχι με τη γενική φιλοσοφική έννοια "ζοῦμε στον καπιταλισμό", αλλά με την καθημερινή απτή έννοιατοῦ ποιές άμεσες και συγκεκριμμένες συνθῆκες αντιμετωπίζουμε. Ετσι ενῶ όλες οι εκλογές έχουν μέσα τους το στοιχεῖο τῆς απάτης,γιάτι πάντα υποσχονται περισσότερα απ'ότι μποροῦν να πραγματώσουν και πάντα έχουν ένα στοιχεῖο αποξενωτικό μια και αναθέτουν τη λύση τῶν προβλημάτων σε κάποιους άλλους, σε κάποιους αντιπροσώπους που αναλαμβάνουν να "καθαρίσουν"γιά τις μάζες.

Ομως αν μέσα στο καπιταλισμο έψαχνε κάνεις για αλλοτριωτικές διαδικασίες που δέθά έπρεπε να συμμετέχει τότε αληθινά θα έπρεπε να αυτοκτονήσει, γιατί καθημερινά,αδιάκοπα, αντιμετωπίζει τέτοιες αλλοτριωτικές διαδικασίες, στη δουλειά, τη ζωη, τις προσωπικές σχέσεις του. Με αυτή την έννοια η επιμονή τῶν θεωρητικά αντιεκλογικῶν στο ζήτημα τῶν εκλογῶν και η αναφορά τους σ'αυτές σαν "έγκλημα καθοσιώσεως" τοῦ επαναστάτη δεν δείχνει τίποτε άλλο από την εμμονή τους στα θέματα τῆς "αντιπροσώπευσης" σαν κεντρικῶν θεμάτων τῆς πολιτικῆς παρέμβασης και όχι τῶν ουσιαστικῶν κοινωνικῶν αλλαγῶν, παρ'όλο που αδιάκοπα μιλᾶνε καθημερινά για "κοινωνική επανάσταση", δείχνει την πραγματική μικροαστική εξεγερμένη ψύχη τοῦ αναρχικοῦ αντιεκλογικοῦ που όλα τ'άλλα δέχεται να τα"απαλλοτριώνει", μόνο την "ψῆφο του"δεν δέχεται, εξακολουθεί δηλαδή να κινεῖται ο ίδιος στα πλαίσια τῆς αντιπροσώπευσης.

Ολα αυτά τα λέμε για να τονίσουμε πως "η απάτη ΑΥΤΩΝ τῶν εκλογῶν" εἶχε ένα συγκεκριμενό νόημα, δεν αναφέρονταν σε κάποια γενική αντιεκλογική μπούρδα, αλλά στο κύριο χαρακτηριστικό τῶν συγκεκριμένων εκλογῶν.Η θέση μας ήταν: Μ'αυτές τις εκλογές τίποτε ουσιαστικό δεν πρόκειται ν'αλλάξει, αντίθετα εἶναι εκλογές που σκοπέυουν στην σταθεροποίηση μιας κατάστασης για λύση τῶν μεγάλων προβλημάτων τῆς αστικῆς τάξης, ΕΟΚ, ΝΑΤΟ, προεδρία, όπως και σε εκτόνωση για χτύπημα τῶν αγύων τοῦ λαοῦ, και όσο το δυνατό σταθεροποίηση τῆς κατάστασης μετά τις κατακτήσεις που εἶχε ο κόσμος και ιδιαίτερα το εργατικό κίνημα απ'τη μεταπολίτευση και μετά. Μέσα σ'αυτό το πλαίσιο που δεν διαταράσσονταν απο καμμιά απειλή για το κυρίαρχο μπλόκ αντίθετα μάλιστα σφραγίζονταν απ'την προσπάθεια τοῦ ΚΚΕΞ να εξοντώσει το εσωτερικό, η συμμετοχή και αποδοχή αυτῶν τῶν εκλογῶν ήταν πραγματική απάτη. Μ'αυτή τη σκοπιά πρέπει να βλέπουμε κάθε φορά τις εκλογές, μιά σκοπιά συγκεκριμένη, μια σκοπιά προώθησης ή οπισθοδρόμησης τοῦ κινήματος απορρίπτωντας τόσο την ψευδολενινιστική θέση τῆς συμμετοχης σε κάθε εκλογή, όσο και την αντίστροφη "τοῦ περιμένουμε να δοῦμε". Γιατί εξ άλλου η τοποθέτηση τοῦ Λένιν στηρίζονταν σε πρακτικές - τη Ρωσία - όπου οι δύο - όλες κι όλες - εκλογές που έγιναν ήταν κατάκτηση απέναντι στόν Τσαρισμό και τη φεουδαρχική απολυταρχία.

Α. ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΟΥ 81

Οι εκλογές τοῦ -81 εἶναι διαφορετικές.Εἶναι εκλογές ΚΡΙΣΗΣ. Εκλογές που η σημερινή μορφή διακυβέρνησης τοῦ καθεστῶτος θα μπεί σε κρίση και θ'ανοίξει μια φάση επιτάχυνσης τῶν πολιτικῶν και κοινωνικῶν εξελίξεων. Κι αυτό για πολλούς λόγους.

Ι . Σήμερα στην Ελλάδα βρισκόμαστε σε μια στιγμή ισσοροπίας ανάμεσα σε δύο δυνάμεις στο εσωτερικό τοῦ καθεστῶτος - κυβέρνησηςκι αντιπολίτευσης με διαφορετικές κατευθύνσεις η κάθε μιά, χωρίς δυνατότητες ηγεμονίας τῆς μιας ή τῆς άλλης δύναμης. Αυτό έχει φανεί σ' όλες τις συγκρούσεις καί αντιθέσεις τῆς τελευταίας περιόδου και απο την"παράξενη ακινησία" που έχει καταλάβει θεσμούς και κοινωνικές δυνάμεις σαν αποτέλεσμα αυτῆς τῆς ισορροπίας. Σήμερα καμμιά απο τις δυνάμεις αυτές - κυβέρνηση κι αντιπολίτευση δεν μπορεῖ να κυβερνήσει μόνη της, ενῶ ταυτόχρονα δεν υπάρχει καμμιά ενδιάμεση δύναμη, και άμεσα τουλάχιστο δεν εἶναι δυνατή μια οποιαδήποτε συμπαραταξή τους. Αρα η εκλογική διαδικασία θ'αποκαλύψει και στο θεσμικό - επίπεδο αυτή

την ισοροπία τῶν δυνάμεων και συνακόλουθαθά επιταχύνει την πολιτική και κοινωνική κρίση που θ'αποκαλυφτεῖ σ'όλη της την κρίση μετά τις εκλογές.

Και αυτή η πολιτική ισοροπία εἶναι το αποτέλεσμα τῆς συσσωρευσης τῶν αντιθέσεωντῆς μεταπολίτευσης, που δεν πρόκειται να αναλύσουμε ιδιαίτερα εδῶ. Μια και πολλές φορές έχουμε επισημάνει και εξηγήσει αυτό που λέμε "τέλος τῆς μεταπολίτευσης" και εξ άλλου εἶναι πιά φανερό σ'οποιονδήποτε. Οι σταθερές τοῦ μεταπολιτευτικοῦ καθεστῶτος αντικαθίστανται απ'την ρευστότητα μιᾶς άμεσα ΑΔΙΕΞΟΔΗΣ κρίσης.

II. Ο δεύτερος λόγος τῆς σημασίας τῶν εκλογῶν στην επιτάχυνση και αποκάλυψη τῆς κρίσης βρίσκεται στην κατάσταση τοῦ ίδιου τοῦ λαϊκοῦ κινήματος. Και εδῶ οι εκλογές θα παίξουν απελευθερωτικό ρόλο. Κι αυτό γιατί οι κοινωνικές αντιθέσεις που συσσωρεύτηκαν και εκδηλώθηκαν στη διάρκεια τῆς μεταπολίτευσης – εργατικό κίνημα, αγροτικό, φοιτητικό βοίσκονται με τη σειρά τους σε κάποια καμπή. Στο κοινωνικο επίπεδο σήμερα υπάρχει κάποια σχετικήνέκρα, που δεν οφείλεται απλᾶ και μόνο στη κακη διάθεση τῶν κομμάτων – που εξ άλλου πάντα την είχαν – αλλά ακριβῶς στο γεγονός πως η *πολιτική ισοροπία τῶν δυνάμεων πού εκφράζεται* στο συνολικό επίπεδο δεν εἶναι παρά η διεστραμένη αντανάκλαση μιας παρόμοιας ισοροπίας στο επίπεδο τῆς ταξικῆς πραγματικότητας, στο μέτωπο τῶν ταξικῶν συγκρούσεων. Οι κοινωνικοί αγῶνες δεν έχουν τη δυνατότητα να προχωρήσουν σήμερα άμεσα, αν δεν κουνηθεί το συνολικό πολιτικό πλαίσιο. Μ'αυτή την έννοια η προσοχή τοῦ κόσμου εἶναι καλῶς – κακῶς εντοπισμένη στίς εκλογές. Και πιστεύουμε πως το κριτήριο τοῦ λαοῦ εἶναι τις περισσότερες φορές άσφαλτο. Βλέπει πως αυτές οι εκλογές θα επιτρέψουν σε πολλά πράγματα να αλλάξουν.Και αυτή η αλαγή – που σαν κύριο χαρακτηριστικό της θα έχει την εμφάνιση στο φως τῆς ημέρας τῆς κρίσης τῆς μεταπολίτευσης και την ΑΚΥΒΕΡΝΗΣΙΑ θα επιτρέψει στις λαϊκές μᾶζες και το κίνημα να κερδίσουν νέες θέσεις.

Δεν μποροῦμε σήμερα να φανταστοῦμε ανάπτυξη κοινωνικῶν κοινημάτων μιᾶς κάποιας έκτασης πρίν απ'τις εκλογές. Δεν μποροῦμε να φανταστοῦμε σημαντικές πολιτικές εξελίξεις ακόμα και στο δικό μας χῶρο πρίν απ'τις εκλογές.

Β. Η ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΗ ΜΑΣ

Προσδιορίσαμε λοιπόν πως αυτές οι εκλογές μᾶς ενδιαφέρουν, "χρειάζεται" ν'ασχοληθοῦμε μαζί τους, πως πολλά πράγματα θ'αλάξουν μ'αυτές, και για το κίνημα πρός το καλύτερο. Αρα εἶναι σαφές πως ενῶ όπως όλες εμπεριέχουν το στοιχεῖο τῆς εξαπάτησης – άλλα λένε τα κόμματα, άλλα σκέφτονται, άλλα θα κάνουν, άλλο φαντάζεται ο κόσμος, άλλο θα τοῦ έρθει – όμως δεν παυουν να έχουν μια πρωταρχική σημασία, να αποτελοῦν ένα σημεῖο πολιτικῆς καμπῆς.

Αυτό ξεκαθαρίστηκε. Απο εκεί και πέρα τι κάνουμε εμεῖς;

Σ'αυτό το ερώτημα υπάρχουν μερικές πιθανές απαντήσεις. Ας τις δοῦμε:

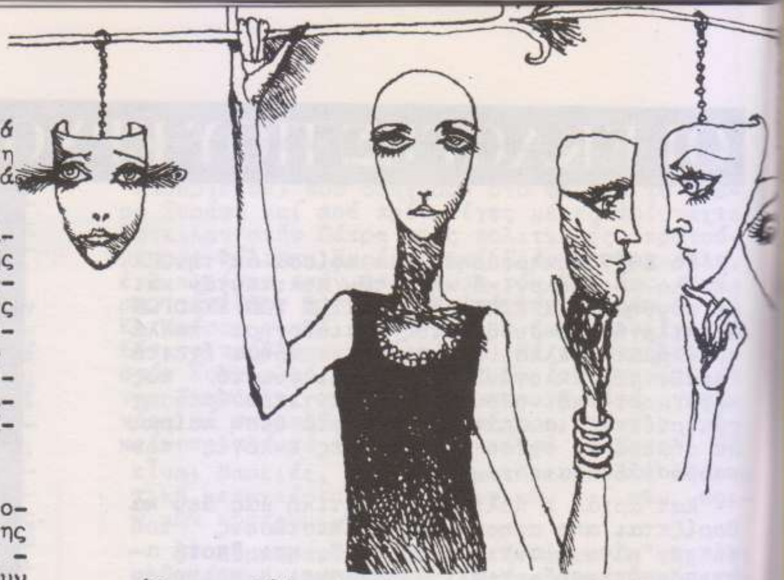
I. Το κατέβασμα στις εκλογές.

Αυτή την περίοδο πολύ συζητιέται η περίπτωση να κατέβει" η άκρα αριστερά στις εκλογές. Κι απ'όσο ξέρουμε την άποψη αυτή υποστηρίζουν η Β'Πανελλαδική και το ΚΚΕ(μ-λ), χωρις να λείπουν και διάφοροι άλλοι μαϊντανοί τῶν"εκλογικῶν αντιπαραθέσεων". Αυτή η άποψη, απορίπτωντας κατ'αρχή τη λογική τῆς μη συμμετοχῆς (εξ άλλου εδῶ βρισκόμαστε στην αντίθετη θέση : λογική μόνιμης συμμετοχῆς) προχωράει πάρα πέρα με βάση "την ανάγκη συγκρότησηςτοῦ χώρου" και προτείνει κάθοδο στις εκλογές, πιθάνα με κάποιο Γκλέζο μαζί, μια και οι διαπραγματεύσεις ΕΔΑ – ΠΑΣΟΚ δεν πήγαν καλά. Αυτή την τοποθέτηση δεν πρόκειται, όπως έχειφάνει να την αντιμετωπίσουμε με την τοποθέτηση "πούφ εκλογές" που πολύ θα βόλευε τη "συμμαχία". Θά θελήσουμε μάλιστα να την συζητήσουμε.

Αυτά που αναφέραμε πρίν σε σχέση με τηντοποθέτηση απέναντι στις εκλογές δεν αρκεί, όπως καταλαβαίνουμε για να στοιχειοθετήσει ΚΑΘΟΔΟ στις εκλογές. Για κάτι τέτοιο δεν αρκεί μόνο να χαρακτηρίσουμε γενικά τις εκλογές κι άρα το ενδιαφέρον μας ή όχι μ'αυτές, αλλά θα πρέπει να δοῦμε τους ιδιαίτερους όρους που μποροῦν να επιτρέψουν μια οποιαδήποτε συμμετοχή με συνδιασμούς σ'αυτές.

Και εδῶ μπαίνουν ένα σύνολο από πράγματα. Πρωταρχικό εἶναι πως το κατέβασμα στις εκλογές ενδιαφέρει τους έπαναστάτες μόνο όταν κρίνουν ότι μέσα απ'εκεί μπόρουν να απευθυνθοῦν σε ευρύτερες μᾶζες απο μια αριστερή σκοπιά, και μποροῦν να βοηθήσουν στην οργάνωση αυτῶν τῶν μαζῶν. Τέλος αν μποροῦν να εμφανιστοῦν με κάποια εχέγγυα σοβαρότητας, και δεν βλέπουν τις εκλογές σαν ευκαίρια διατήρησης πολιτικῶν οργανισμῶν που παίρνουν την κάτω βόλτα.

Ας δοῦμε λοιπόν αυτούς τούς όρους και τι εκπληρώνεται από το προτεινόμενο σχῆμα. Κατ' αρχάς εἶναι σ'όλους φανερό πως η συμμετοχή στην εκλογική διαδικασία, όντας κάτι που σε οδηγεί σε έντονη θεσμοποίηση και απόσπαση από το επίπεδο τῶν καθημερινῶν αγώνων πρέπει να στηρίζεται – αν δεν θέλουμε να στρέφει προς τα δεξιά την πολιτική μας πραχτική – σε μια έντονη "αριστερή παρουσία στούς κοινωνικούς αγῶνες, έτσι ώστε να μη μεταβάλεται η εκλογική λογική σε κυρίαρχη. Τώρα όταν δοῦμε το επιπεδο τῆς αθλιότητας που βρίσκεται η " άκρα αριστερά" και η συμμετοχή της στούς αγῶνεςόλη αυτή την τελευταία περίοδο, κάνουνε σαφές πως αντίθετα, η εκλογική λογική, εἶναι η μόνη που θα ξεκουνήσει κάποιες οργανώσεις από το λήθαργο και την κρίση τους. Αρα όχι μόνο έλλειψη "εξωκοινοβουλευτικῶν αγώνων"αλλά και προσπάθεια οικοδόμησης με βάση τις εκλογές. Οι οποιεσδήποτε "αρισ ερές" θέσεις στις εκλογές θα ειναι αποδυναμωμένες σε σχέση με τον κόσμο, μια και η συγγεκριμένη"αριστερή"παρουσία στούς κοινωνικούς αγῶνες εἶναι αρκετά χα

μηλή, και επι πλέον με τη λογική τῆς χαμένης ψήφου μπορεί να υπάρχει ακόμα και εχθρική θέση απ'την πλευρά του κόσμου.

Πάρα πέρα, ποιοί κατεβαίνουν στις εκλογές και με τι στόχο; Και εδῶ εχοῦμε να κάνουμε με τις οργανώσεις τις μετά το πολυτεχνεῖο τοῦ80. Τις οργανώσεις που απέδειξαν την ανικανότητά τους να εκπροσωποῦν, να εκφράζουν, να μιλᾶνε στο όνομα ενος οποιουδήποτε κινήματος, οργανώσεις που έχουν μπεί στη φάση πιά τῆς αμετάκλητης αποσύνθεσης και που η διάσπασή τους εἶναι αναπόφευκτη. Και μπρός σ'αυτη την κατάσταση εφευρίσκεται το τελευταῖο χαρτί, οι εκλογές, πασ-παρτοῦ τῆς δεξιᾶς ηγεσίας αυτῶν τῶν οργανώσεων για να επιτρέψουν μια "συγκρότηση τῆς άκρας αριστερᾶς" πρός τα δεξιά -πρέπει φυσικά μέσα απ'τις εκλογές και με τέτοιους όρους - και να διατηρήσουν την τελευταία στιγμή την ενότητα-έστω και ψεύτικη - τῶν οργανώσεων τους. Αρα τα πράγματα παίρνουν όλο και περισσότερο τα χαρακτηριστικά κομπίνας επιβίωσης.

Τέλος σ'ότι αφορᾶ τη σοβαρότητα τῆς καθόδου, αν ανταποκρίνεται στην αλήθεια η άποψη πως η "συμμαχία" θα κατέβει με την ταμπέλλα "γενιά τοῦ Πολυτεχνείου" σαν προμετωπίδα, τότε πράγματι έχουμε έναν ακόμα λόγο ν'αμφιβάλουμε ολοκληρωτικά για την τόσο τραυματισμένη σοβαρότητα μιᾶς τέτοιας εκλογικῆς καθόδου.

Και επι πλέον αν σήμερα αυτές οι εκλογές φάνουν πως μποροῦν να ξαναδώσουν ζώη στο πτῶμα τῆς άκρας αριστερᾶς τῆς μεταπολίτευσης, εἶναι σίγουρο πως τα μετεκλογικά αποτελέσματα θα εἶναι οικτρά για τούς ίδιους που προωθοῦν αυτή την εκλογική κάθοδο. Το κομμάτιασμα και η κρίση θά έχει αναβληθεί, αλλά θα ξεσπάσει πόλυ πιο ορμητική - όπως πάντα μετά τις εκλογές για τέτοια σχήματα.

II . Καταλαβαίνουμε φυσικά πολλούς απο τούς συντρόφους που δέχονται τελικά να κατέβουν στις εκλογές γιατί αρνιοῦνται τη λογική τοῦ "κάθομαι και βλέπω" και έχουν τη θέληση να παρέμβουν σε εκλογές τέτοιας σημασίας, πράγμα που το εκμεταλεύονται διάφορες δεξιές λογικές. Ομως πιστεύουμε πως στο δίλλημα ή κατέβασμα στίς εκλογές -έστω και άθλιο - ή αποχή απο την πολιτική δραστηριότητα υπάρχει μια άλλη απάντηση.

III . Από την αρχή τονίσαμε τη σημασία αυτῶν τῶν εκλογῶν. Τονίσαμε παράλληλα πως δεν εἶναι δυνατόν σ'αυτη τη περίοδο ν'αναπτυχθεῖ κεντρικά γύρω απο κάποιο κινωνικό κίνημα - η δουλειά στην γειτονιά δεν αποτελεί σήμερα ένα τέτοιο κίνημα - μια άλλη παρέμβαση και σύγκρουση. Αρα υποχρεωτικά θα αναφερθοῦμε στις εκλογές. Το ζητημα που μπαίνει εἶναι Πῶς;

Και η απάντηση εἶναι η μόνη που μπορεί να εκφράσει το κίνημά μας σήμερα· απο τη μια συμμετοχή στην κινητοποίηση για τις εκλογές και απο την άλλη άρνηση μιᾶς καραγκιοζιλίστικης εκλογικῆς "καθόδου" που θα εἶχε σαν μόνο αποτελεσμα να αποδυναμώσει την πραχτική και τα συνθήματά μας. Και αυτή η απάντηση σήμερα δεν μπορεί να εἶνάι, στρεφόμενοι στόν κόσμο να τοῦ ζητήσουμε την "ψῆφο του", αλλά άσχετα και πέρα απο το πια εκδοχή τῆς"αλλαγῆς" θα ψηφίσει, να προωθήσουμε μερικά συνθήματα και μερικές τοποθετήσεις που θα χτυπήσουν όσο περισσότερο γίνεται τις κάποιες εκλογικές αυταπάτες, που θα κάνουν όλο και δυσκολότερη την οποιαδήποτε μετεκλογική κοροΐδία, που θα μεταθέσουν - όσο μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο -το

επίπεδο τῆς εκλογικῆς αντιπαράθεσης απο τις γενικολογίες τῆς "αλλαγῆς", και τις ουτοπίες σε κάποια πιό συγκεκριμένα προβλήματα, σε κάποια προβλήματα που συγκεκριμένα καῖνε τον κόσμο.

Μια καμπάνια που αρχίζει κιόλας σήμερα, με τη λογική, "εμεῖς και όλος ο κόσμος ενδιαφερόμαστε για: να καταργηθοῦν οι νόμοι 330 και 774 (τρομοκρατικός), ενδιαφερόμαστε να μην περάσει ο Νόμος-πλαίσιο στα Πανεπιστήμια, να χτυπηθεί η διαίρεση σε τεχνικό και γενικόσχολεῖο, να μειώθει η στρατιωτική θητεία, κλπ. Συνθήματα τέτοιου τύπου, συγκεκριμένα και όχι γενικόλογα, πραγματοποιήσιμα και απο την άλλη νευραλγικά για την ανάπτυξη οποιονδήποτε αγώνων, πέρα απο τις διάφορες εκλογικές "υποσχέσεις", εἶναι αυτό που μας χρειάζεται σήμερα. Ετσι όχι μόνο προπαγανδίζουμε κάτι συγκεκριμένο στο κόσμο, κατι που εἶναι και δικά του αιτήματα, και στριμώχνουμε τα κόμματατῆς "αλλαγῆς" γύρω απ'αυτά τα συγκεκριμένα καί όχι απο αφηρημένες διακυρήξεις. Μια τέτοια καμπάνια σε μακρόχρονη βάση μερικῶν μηνῶν, θα έσπρωχνε-στο μέτρο τῶν δυνάμεων μας **-τα πράγματα** σέ μιά πιό σωστή βάση και θα επέτρεπε μια πιό ξεκάθαρη αντιμετώπιση μετά τις εκλογέςκί απέναντι στα κόμματα τῆς αλλαγῆς απο πλατύτερο κόσμο. Εἶναι φανερό πως αντίθετα μια εκλογική "κάθοδος" θα αποδυνάμωνε την παρέμβαση μας και θα έβαζε με τον ένα ή άλλο τρόπο και αντιμέτωπο με πολύ κόσμο και στην ίδια ευθεία με άλλα κατασκευάσματα. Οσο για την λογική "καταγραφή τῶν δυνάμεων μας" πρόκειται γιά μιά λογική θα λέγαμε ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ γιά το χῶρο μας, που αντίθετα"καταγράφεται" με το σημερινό επίπεδο τῶν δυνάμεων του μόνο μέσα σέ αγῶνες, ενῶ αντίθετα η "εκλογική καταγραφή" του εἶναι η εικόνα τῆς συρρίκνωσης και τῆς γελοιοποίησης του.

Νομίζουμε πως όλα αυτά εἶναι αρκετά καθαρά στην πλειοψηφία τοῦ"χώρου". Και εἶναι φανερό πως οποιαδήποτε εκλογική κάθοδος θα έχει οικτρή αποτυχία, πέρα απο όλα τ'άλλα. Φυσικά σε μεγάλο βαθμό θα ισχύει η άποψη τῆς "αναμονῆς". Αρκετοί θα"περιμένουν να δοῦν", και έτσι θα ενισχύσουν άθελά τους τις εκλογικές θέσεις. **Αντίθετα** πιστεύουμε πως δεν χωράει αναμονή. Και η παρέμβαση μας θα εἶναι απο φασιστική , για τη συγκρότηση μας, απέναντι στις λογικές μιᾶς δεξιᾶς συγκρότησης ή μιᾶς διάλυσης.

Η "ΕΠΑΓΡΥΠΝΗΣΗ" ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΕΠΙΒΙΩΣΕΙΣ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ

Εἶναι γνωστό πώς στό ἐσωτερικό τῆς ὁμάδας πού δουλεύει γύρω ἀπό τή ΡΗΞΗ μπῆκε ἕνα πρόβλημα πού ἀφορᾶ τό θέμα "χαφιέδες" καί τῆς συμπεριφορᾶς ἀπέναντι σέ ἄτομα γιά τά ὁποῖα εἶναι δυνατό νά ὑπάρξουν ὁποιεσδήποτε ὑπόνοιες ἤ ἐνδείξεις.

Αὐτό τό ζήτημα ὅπως εἶναι φανερό δημιούργησε τεράστια προβλήματα καί ὁπωσδήποτε θά χρειαζόταν μιά σαφής καί δημόσια τοποθέτηση. Ἡ θέση μας ἦταν πώς ἐπειδή αὐτό τό πρόβλημα ἀφορᾶ συγκεκριμένους ἀνθρώπους καί τό θέμα εἶναι τέτοιο πού θά τούς κάνει ὁπωσδήποτε ζημιά νά μαθευτεῖ τό ὄνομά τους θά ἔπρεπε νά περιμένουμε ὥστε νά ὑπάρχει στή συνέχεια μιά τοποθέτηση "ἐν ψυχρῷ" πού νά μήν ἐκθέτει κανένα ἄτομο προσωπικά. Ὅμως ἡ λειτουργία τοῦ "χώρου" εἶναι τέτοια πού ἀνάμεσα ἀπό πάμπ, κουτσομπολιό, περιέργεια καί θέληση γιά πολιτικά ὀφέλη, τό συγκεκριμένο πρόβλημα μεταβλήθηκε σέ "θέμα" πού θά πρέπει νά ἀντιμετωπιστεῖ. Ἔτσι παρ'ὅλο πού δέν θά θέλαμε αὐτή τή στιγμή, γιατί κάτι τέτοιο συνεχίζει νά ἐκτρέφει τά κουτσομπολιά, θά πρέπει νά κάνουμε μιά τοποθέτηση, ἔστω καί τήν τελευταία ἔκδοσης τῆς ΡΗΞΗΣ.

η "νεα" τακτικη της ασφαλειας

Σήμερα εἶναι γνωστό πώς ἀναπτύσσεται μιά νέα τακτική τῆς ἀσφάλειας σέ σχέση μέ τή διείσδυση στούς χώρους τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, μιά τακτική πού δέν εἶναι τοῦ τύπου καί μόνο χαφιέδες καί πληροφοριοδότες σέ συγκεντρώσεις, διαδηλώσεις, "πηγαδάκια" κλπ. ἀλλά προσπαθεῖ νά πάει καί πιό πέρα, προσπαθεῖ νά εἰσχωρήσει κατ'εὐθεῖαν μέσα σέ ὀργανώσεις, παρέες, κύκλους κλπ. Κι' αὐτό ὅπως εἶναι φανερό δέν μπορεῖ νά γίνει μέ τύπους "σταλμένους", γιατί αὐτοί γρήγορα ἀποκαλύπτονται, τουλάχιστον σέ χώρους πού δείχνουν μιά στοιχειώδη ἐπαγρύπνηση, μέ ἀποτέλεσμα νά μή βγαίνει τίποτε, καί τά πρῶτα χρόνια μετά τή μεταπολίτευση ἡ Ἀσφάλεια εἶχε μεγάλη ἄγνοια γύρω ἀπό τίς πολιτικές κινήσεις καί τά σχέδια τοῦ "χώρου".

Σήμερα ἡ τακτική ἀλλάζει, στρέφεται κύρια στή στρατολόγηση ἀπό ἀνθρώπους ἤδη μέσα στό "χῶρο" ἤ στίς παρυφές του, ἀνθρώπους πού μποροῦν νά ἐμφανίσουν ἕνα κάποιο παρελθόν, ἀνθρώπους πού στό κάτω-κάτω δέν ἦταν ἐπαγγελματίες χαφιέδες ἀλλά πού μεταβλήθηκαν ἤ μεταβάλλονται κάτω ἀπό πίεση. Καί ὅπως εἶναι φυσικό, αὐτή ἡ πίεση ἐξασκεῖται σέ ἄτομα πού εἶναι πιό εὐάλωτα σέ τέτοιες πρακτικές, μέσα ἀπό δυό κανάλια πού σήμερα βρίσκονται σέ ἐξάπλωση. Πρῶτο καί κύριο, μέσα ἀπό ναρκωτικά καί στή συνέχεια ἀπό ἄλλου τύπου πρακτικές (κλοπές, κλπ.). Βασικά πρόκειται γιά τά ναρκωτικά. Καί ὁ στόχος εἶναι νέοι, ἀκόμα καί μαθητές, πού, ἀπό ἄποψη ἡλικίας, σχέσης μέ τό κίνημα, κλπ., εἶναι πιό εὐάλωτοι. Ἡ προοπτική δύο ἤ τριῶν χρόνων φυλακή γιά ἕνα τσιγάρο, μέ τήν ὁποία ἀπειλεῖ ἡ Ἀσφάλεια, τό ξύλο, κλπ., μποροῦν νά ὁδηγήσουν καί ὁδηγοῦν κόσμο σ'αὐτό τό δρόμο. Καί πάλι, δέν πρέπει νά φανταστοῦμε πώς γίνονται μέ τήν πρώτη χαφιέδες, "ἁπλά" στήν ἀρχή δίνουν μιά πληροφορία καί στή συνέχεια τά ὑπόλοιπα ἔρχονται μόνα τους. Μερικοί, στή συνέχεια, συνδυάζουν διπλό "ἐπάγγελμα", ἐκεῖνο τοῦ προμηθευτή ναρκωτικῶν -"ντήλερ"- καί τοῦ χαφιέ. Εἶναι ἕνα πρόβλημα πού ἀρχίζει νά μπαίνει ἔντονα στό κίνημα, καί μάλιστα σέ μιά ἐποχή θολούρας ὅπως ἡ σημερινή, καί πού ἀπαιτεῖ μιά αὐξημένη ἐπαγρύπνηση.

το προβλημα που μπηκε στη "ΡΗΞΗ"

Ἐμεῖς ἔχουμε ἀντιμετωπίσει μέχρι σήμερα, μετά τή μεταπολίτευση, τρεῖς-τέσσερις περιπτώσεις χαφιέδων πού γρήγορα τούς πήραμε χαμπάρι.

Εἶναι φυσικό νά ἔχουμε μιά εὐαισθησία ἀπέναντι στό πρόβλημα. Ὅλοι σχεδόν ἀπό μᾶς ὅσοι ἔχουν πάνω ἀπό δυό ἤ τρία χρόνια στήν ὁμάδα μας ἔχουν περάσει ἀπό τή φυλακή, ἔχουν ἀντιμετωπίσει δεκάδες δίκες καί ἔρευνες. Ἔχουν συχνά, ὅπου καί νά πηγαίνουν, τό χαφιέ πίσω τους. Μιά τέτοια κατάσταση, σέ συνθῆκες πού ὁ "χῶρος" γενικά εἶναι ἐξαιρετικά "ἀνέμελος" γύρω ἀπό τό πρόβλημα χαφιέδες, εἶναι φυσικό νά μᾶς βάζει κάποια ἰδιαίτερα προβλήματα ἐπαγρύπνησης. Ἔτσι, στά μέτρα τοῦ δυνατοῦ (μιά καί ἡ ΡΗΞΗ δέν ἦταν ὀργάνωση μέ μόνιμα καί σταθερά πάντα μέλη ἀλλά μιά ὁμάδα πού, πέρα ἀπό ἕνα σταθερό πυρήνα, εἶχε καί ἄλλους συντρόφους πού δουλεύουν σέ λιγότερο σταθερή ἤ μόνιμη βάση), προσπαθούσαμε νά διαφυλαχτοῦμε ἀπό τήν Ἀσφάλεια, παρόλο πού πολλές φορές κάναμε λάθη φιλελευθερισμοῦ σ'αὐτό τό θέμα.

Ὅταν, στίς 17 Νοέμβρη, τήν ἀμέσως ἐπόμενη μέρα τῆς δολοφονίας δύο συντρόφων στό Πολυτεχνεῖο, μάθαμε ἀπό σοβαρή πηγή ὅτι στόν περίγυρό μας ὑπῆρχε πρόβλημα χαφιεδισμοῦ, καί δόθηκαν καί ὁρισμένα συγκεκριμένα χαρακτηριστικά, ἀρχίσαμε, μέσα σ'ὅλη τήν ἔνταση πού ὑπῆρχε, νά κάνουμε μιά κάποια ἔρευνα γιά ἄτομα πού ἀνταποκρίνονταν σ'αὐτά τά χαρακτηριστικά. Αὐτή ἡ διαδικασία κράτησε μῆνες. Καί οἱ ὑποψίες ἔγιναν συγκεκριμένες.

Σ'αὐτή τήν κατάσταση εἴχαμε δυό λύσεις. Ἡ μιά ἦταν ἡ ἀπομάκρυνση, μιά καί δέ μπορούσαμε νά εἴμαστε σίγουροι. Αὐτή προσπαθήσαμε νά ἀκολουθήσουμε γιά ἕνα διάστημα: κόψιμο ἀπό ραντεβοῦ, κλπ. Ὅμως αὐτή ἡ λύση ἀποδείχτηκε ἀδύνατη γιατί ἀντίθετα ὑπῆρχε τάση ἔντονης παρουσίας παρά τήν ἐμφανή στάση ἀπομάκρυνσης πού κρατοῦσαν ὅσοι γνώριζαν τό πρόβλημα. Ταυτόχρονα, μᾶς ἔμπαινε καί τό ἑξῆς: "Καλό, ἀπο-

μακρύνουμε ἀπό μᾶς τό πρόβλημα γιά νά τό φορ τώσουμε στό κίνημα;" Ἔτσι, μέσα ἀπό μιά διαδικασία "σατανικῶν συμπτώσεων" καί αὐθυποβολῆς, ὁδηγηθήκαμε, τουλάχιστον ἀρκετοί ἀπό ἐμᾶς, σέ βεβαιότητα. Κάθε τί πού μαθαίναμε ἔμοιαζε νά "κολάει" στά προηγούμενα. Καί ἔτσι ὁδηγηθήκαμε σέ μιά πρακτική τοῦ τύπου "ξεσκέπασμα" πού συνοδεύτηκε καί μέ σωματική βία.

Τό ἀποτέλεσμα ἀπ'αὐτή τή διαδικασία, πού ἔγινε ἀνοιχτά, ἦταν νά δοῦμε πόσο σαθρή ἦταν μιά πρακτική τέτοιου τύπου, μέ βάση τέτοιες "βεβαιότητες". Καί τέθηκαν τά προβλήματα:

τι αποκαλυψε αυτη η υποθεση

Αὐτή ἡ ὑπόθεση ἀποκάλυψε ἕνα σύνολο ἀπό πράγματα:

Α) Πῶς δέν εἶναι δυνατό, μέ βάση ἀνεξέλεγχτες πληροφορίες, ὅσο σοβαρή πηγή καί ἄν ἔχουν, οὔτε μέ βάση ὑπόνοιες, νά προχωράει κανείς σέ τέτοιες πρακτικές. Φυσικά, ἀκόμα δέν ἔχουμε λύσει τό πρόβλημα τῆς στάσης πού θά πρέπει νά τηρεῖται. Ξέρουμε ὅμως ὅτι ἡ δική μας στάση ἦταν λαθεμένη. Ἡ ἀρχή πού πρέπει νά ἰσχύει στό κίνημα εἶναι πῶς, παρά τίς ὑποψίες πού μπορεῖ νά ἔχει κανείς,κανένας δέ μπορεῖ νά θεωρηθεῖ χαφιές προτοῦ ἀποδειχτεῖ κάτι τέτοιο. Φυσικά μπορεῖ κανείς νά πεῖ,κι αὐτή ἦταν ἡ δική μας λογική, τότε κινδυνεύεις ν'ἀφήνεις ἐλεύθερους τούς χαφιέδες. Καί ὅμως, μπρός στόν κίνδυνο νά ὁδηγηθεῖς σέ παρόμοια λάθη, πέρα ἀπό ὁρισμένα μέτρα πού πάντα πρέπει νά παίρνει κανείς, θά πρέπει πρῶτα νά ὁλοκληρώνεις τήν ὁποιαδήποτε ἔρευνα πού κάνεις καί νά μή μιλᾶς πρίν.

Β) Πώς αὐτό τό ἐπεισόδιο ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς πολιτικῆς ἔντασης πού διαπνέει μιά μικρή ὁμάδα. Μπρός στή διάλυση πού ἐπικρατοῦσε, ἰδιαίτερα μετά τό Πολυτεχνεῖο, εἶχε τήν τάση τῆς "σκλήρυνσης". Δηλαδή, ἀπέναντι στό φιλελευθερισμό πού κυριαρχοῦσε σ'ἕνα κίνημα, πού οἱ ἀδυναμίες του φάνηκαν στό Πολυτεχνεῖο καί ἀμέσως μετά, θέλαμε νά "σφίξουμε τίς γραμμές" σάν ἀντίστροφη λογική, πράγμα πού εἶχε σάν ἀποτέλεσμα τέτοιου εἴδους πρακτικές. Ἡ ἐπαγρύπνηση ἀπέναντι στήν Ἀσφάλεια δέ διασφαλίζεται μέ τέτοιου τύπου ἐκτρωματικές στάσεις ἀλλά μέ μιά συνολική πολιτική ἰδεολογικῆς καί ὀργανωτικῆς ἐπαγρύπνησης πού,ἐνῶ προστατεύει ἀπό τήν Ἀσφάλεια, δέν ἐνοχοποιεῖ συντρόφους σέ λάθος βάση καί μέ ἀποτελέσματα πού θά μποροῦσαν νά εἶναι τραγικά.

Γ) Παραπέρα, αὐτή ἡ ἱστορία ἀποκάλυψε πώς "βαθειές εἶναι οἱ ρίζες" πού μᾶς δένουν μέ παλιές πρακτικές, ὅπως στήν Ἰταλία πρόσφατα ὅπου ἀρκετοί ἄνθρωποι σκοτώθηκαν κιόλας ἀπό τήν "τιμωρό" ὀργάνωση, καί στή χώρα μας παλιότερα (πού στοίχισαν ἑκατοντάδες νεκρούς). Καί ἡ ταυτότητα ξεκινάει ἀπό τή λογική τοῦ "πολιορκημένου φρουρίου", τῆς "ἐπαναστατικῆς νησίδας" ἀπέναντι στό κράτος καί τόν στρατό τῆς ἀντίδρασης, λογική πού σέ ὁδηγεῖ πολλές φορές νά λειτουργεῖς μέ τά ὅπλα τοῦ ἀντιπάλου καί νά χρησιμοποιεῖς παρόμοιες μέθοδες πάλης μ'αὐτόν. Τό ζήτημα πού μπῆκε γιά ἄλλη μιά φορά εἶναι τό ἄν λαθεμένες μέθοδες πάλης εἶναι ἐπιτρεπτές στό κίνημα. Καί ἡ ἀπάντηση εἶναι ὄχι.

Δ) Πῶς σέ μικρές ὁμάδες εἶναι πάντα μεγάλος ὁ κίνδυνος τοῦ ὑποκειμενισμοῦ καί τῆς αὐθαιρεσίας, πώς ἀκριβῶς μορφές ὀργάνωσης τοῦ τύπου "ἄμεση δημοκρατία" κρύβουν πολλές φορές μιά λογική γενικευμένης ἀνευθυνότητας ἀπό τή μιά καί ὑπερσυγκεντρωτισμοῦ ἀπό τήν ἄλλη, πού ὁδηγοῦν σέ τέτοια λάθη.

τι δεν δεχομαστε

Πάνω σ'αὐτό τό ζήτημα ἀκούσαμε πολλές κριτικές, ὁρισμένες ἀπό τίς ὁποῖες θεωρήσαμε σωστές. Ἄλλες ὄχι.

Μποροῦμε νά ξεκαθαρίσουμε ποιές θεωροῦμε λαθεμένες:

Α) Τήν κριτική τοῦ τύπου "αὐτά τά κάνει τό ΚΚΕ". Αὐτή ἡ κριτική εἶναι πέρα γιά πέρα λάθος. Γιατί ἡ ταχτική τοῦ ΚΚΕ, πού εἶναι ἕνα "σοβαρό κόμμα" καί ὄχι "ὁμαδοῦλα" σαν καί μᾶς, δέν εἶναι ν'ἀποκαλύπτει τούς ὁποιουσδήποτε χαφιέδες ἀλλά νά βαφτίζει χαφιέδες τούς πολιτικούς του ἀντίπαλους ἤ ὅσους μέσα στό κόμμα εἶναι ἀντίθετοι στήν ἡγεσία. Στή συγκεκριμένη περίπτωση δέ συνέβαινε κάτι τέτοιο ἀλλά κάτι ριζικά διαφορετικό, ἔστω καί τραγικό. Οἱ ὑποψίες δέ συγκεντρώνονταν μέ βάση πολιτική διαφωνία, ἀλλά ἀντίθετα μέ βάση ὑπερβολική πολιτική συμφωνία πού φαινόταν ψεύτικη. Ἄρα δέν ὑπῆρχε "πολιτικό πρόβλημα". Ἕνα δεύτερο, καί γιά μᾶς σημαντικό, σημεῖο εἶναι ἡ στάση τοῦ ΚΚΕ νά "ἀποκαθιστᾶ" μετά 20 χρόνια καί συχνά μετά θάνατον, καί ἡ δική μας, πού ἦταν νά ἀναγνωρίσουμε τό λάθος μας τό ἴδιο βράδυ. Κι αὐτό ἔχει σημασία. Ἔχει σημασία γιατί τό ζήτημα δέν ἦταν πῶς "θά δείξουμε πρόσωπο ἔξω" ἀλλά πῶς πραγματικά θά ἀποκαταστήσουμε τούς ἀνθρώπους. Καί ἤδη ἀπό τήν ἑπόμενη μέρα αὐτή τή θέση παίρναμε ἀπέναντι σέ κάθε ἄνθρωπο πού ρωτοῦσε.

Β) Μιά ἄλλη ἄποψη καί κριτική εἶναι πώς ἐν γένει δέ θά πρέπει κανείς οὔτε νά βάζει τό πρόβλημα μιᾶς κάποιας ἐπαγρύπνησης, ἀλλά θά πρέπει νά ἔχει μιά στάση "ἀνοιχτή". Καί εἶναι φυσικό, μετά ἀπό ἕνα τέτοιο γεγονός, νά αὐξάνονται τάσεις τέτοιου τύπου. Ὅμως ἐδῶ ἔχουμε νά ποῦμε πώς ὁ λαθεμένος τρόπος πού ἀντιμετωπίστηκε αὐτό τό πρόβλημα δέ θά πρέπει νά ὁδηγήσει σέ λογική "παράλυσης" πού τελικά θά βοηθήσει τήν Ἀσφάλεια στή δουλειά της.

Γ) Τέλος, ἕνα σημαντικό πρόβλημα εἶναι τό γενικό συμπέρασμα πού βγάζουν μερικοί, τοῦ τύπου "νά, ποῦ ὁδηγοῦν οἱ ὀργανώσεις, οἱ ὁμάδες, κλπ." Ἕνα τέτοιο συμπέρασμα εἶναι ἀπόλυτα ἀρνητικό μιά καί εἶναι φανερό πώς βέβαια, ὅποιος δέ κολυμπάει, δέν κινδυνεύει νά πνιγεῖ, ὅμως ἀκόμα δέν ἀνακαλύψαμε καμιά ἄλλη μορφή συλλογικῆς δραστηριότητας πού θά συγκρούεται μέ τό σύστημα καί πού δέ θ'ἀντιμετωπίζει τέτοιες καταστάσεις. Ἀντίθετα, τό ζήτημα δέν εἶναι μαζί μέ τά ἀκάθαρτα νερά τῆς λεκάνης νά πετάξουμε καί τό μωρό. Τό ζήτημα εἶναι ἡ οἰκοδόμηση μιᾶς συλλογικῆς πολιτικῆς πρακτικῆς πού θά ἔχει ἀποβάλει τίς καταβολές ἑνός ξεπερασμένου παρελθόντος ἀλλά πού ταυτόχρονα θά παραμένει μάχιμη καί ἱκανή νά συγκρουστεῖ μέ τό σύστημα.

Δ) Τέλος, ἄν ὑπάρχει κάτι πού δέ δεχόμαστε εἶναι ὅλη ἡ φιλολογία γιά τόν "ἄνθρωπο" πού ἀναπέμπεται ἀπό διάφορα πάμπ, ἀπό ὅλους ἐκείνους ἀκριβῶς πού, ὄντας ἔξω ἀπό συγκεκριμένους ἀγῶνες "γιά τόν ἄνθρωπο", ἐξαντλοῦνε

τόν "ἀνθρωπισμό" τους στόν ἑαυτό τους καί τούς φίλους τους, καί φροντίζουν νά μή βρεθοῦν σέ καταστάσεις πού θά δοκιμάσουν αὐτό τόν ἀνθρωπισμό.

'Αντίθετα ἐμεῖς πιστεύουμε ὅτι, προσπαθώντας νά οἰκοδομήσουμε μιά συλλογική πολιτική πραχτική, θέλοντας ν'ἀλλάξουμε τήν κοινωνία μας καί τόν ἄνθρωπο, ἐρχόμαστε πράγματι ἀντιμέτωποι μέ τά ζητήματα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Τό κριτήριο τοῦ ἀνθρωπισμοῦ δέ διαμορφώνεται μέσα ἀπό γενικές τοποθετήσεις γιά τόν "ἄνθρωπο" ἀλλά μέσα ἀπό τή σύγκρουση. Τελικά, πρότυπό μας δέ μπορεῖ παρά νά 'ναι ὁ "ἀνθρωπισμός" τοῦ ἀντάρτη τοῦ Σαλβαντόρ καί τῆς Τουρκίας. 'Εκεῖ σήμερα δοκιμάζεται καί οἰκοδομεῖται μιά ἄλλη λογική γιά τόν ἄνθρωπο, στήν ἐπαφή καί τή σύγκρουση μέ τό ἀπάνθρωπο. Γιατί ζοῦμε στήν κοινωνία τοῦ ἀπάνθρωπου καί ἡ πάλη μαζί του δέ μπορεῖ παρά νά βάζει σέ δοκιμασία τίς ἴδιες τίς ἀρχές καί τίς ἀξίες μας.

Ὅμως, πιστεύουμε πώς μόνο μέσα ἀπό τά λάθη μας σ'αὐτή τή σύγκρουση μέ τό "ἄλλο" μπορεῖ νά ὑπάρξει μιά διέξοδος. Καί μέσα ἀπό τά λάθη μας μαθαίνουμε. Καί κάνουμε λάθη γιατί προσπαθοῦμε νά λύσουμε πραγματικά προβλήματα.

Κι αὐτή ἦταν καί ἡ θέση τῶν συντρόφων πού ὑπόστηκαν αὐτή τή μεταχείριση.

συμπερασματικα

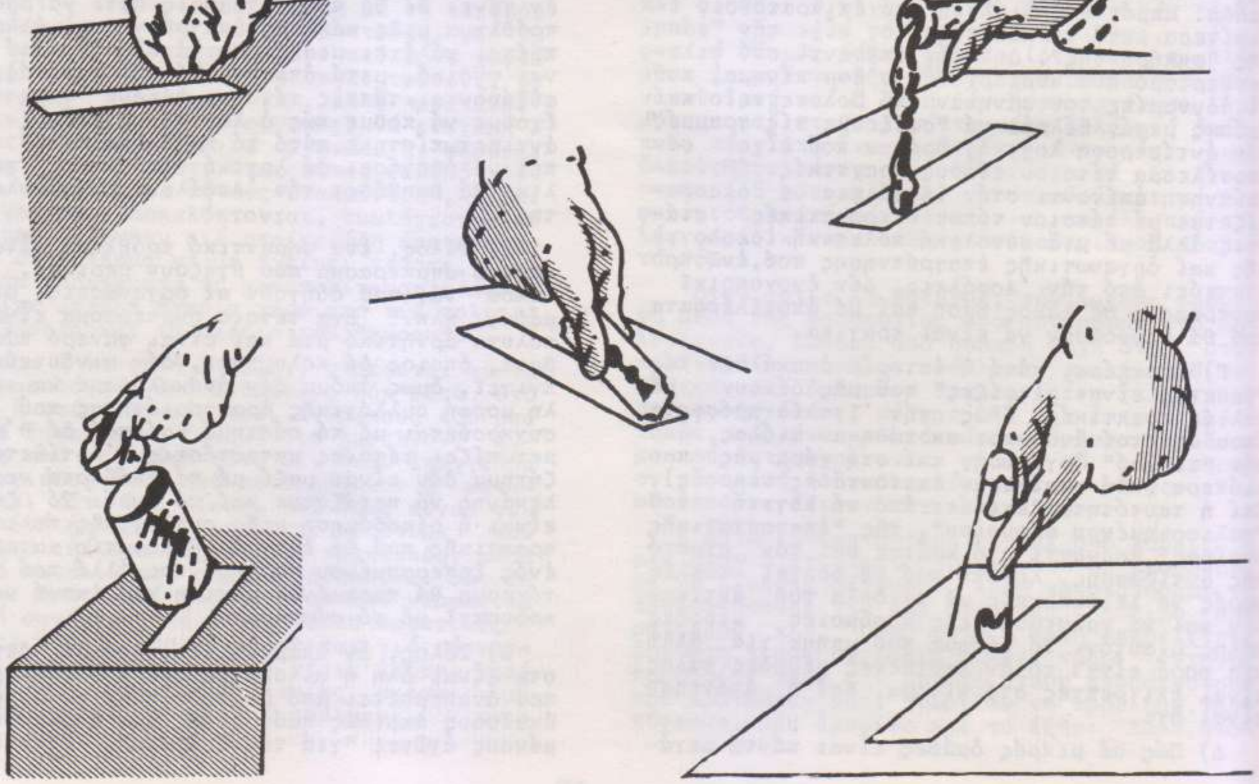
Κατ'ἀρχήν ἐμεῖς ζητᾶμε καί δημόσια συγγνώμη ἀπό τούς συντρόφους πού θίχτηκαν ἀπ' αὐτή τήν πραχτική. Τό κάνουμε καί μεταξύ μας πού βρίσκονται ἀλλά σκόπιμο εἶναι νά γίνει καί δημόσια. Κι αὐτό ὄχι ἐπειδή "τούς ὑποπτευθήκαμε", ὅπως μπαίνει ἀπό μιά δῆθεν ἀνθρωπιστική σκοπιά, ἀλλά γιατί εἴχαμε μιά λαθεμένη καί ἀντισυντροφική ταχτική ἀπέναντι στό πρόβλημα.

Παρόλα αὐτά δέν παύουμε νά πιστεύουμε στήν ἀνάγκη τῆς ἐπαγρύπνησης, πού ὅμως μπορεῖ νά λυθεῖ μέ κατ'ἀρχήν πολιτικά μέτρα, δηλαδή μέ τό ἴδιο τό ξεπέρασμα τῆς ἰδεολογικῆς, πολιτικῆς καί ὀργανωτικῆς ἀθλιότητας πού δέρνει τό χῶρο μας καί ὄχι τό ἀντίστροφο.

Πιστεύουμε ὅτι αὐτό ἦταν ἕνα φαινόμενο πού ἔκανε ἀκόμα πιό ἀναγκαῖο τό ξεπέρασμα τοῦ χειροτεχνισμοῦ καί τοῦ ὑποκειμενισμοῦ, πιό ἀναγκαία τήν οἰκοδόμηση εὐρύτερων καί σταθερότερων διαδικασιῶν.

μια αλλη αποψη για τις εκλογες

εκτος απο αγωνες υπαρχουν κι οι καλπες

ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ

'Επιμένοντας σήμερα στόν κεντρικό ρόλο πού έχει ή "γειτονιά" καί ή δουλειά σ'αὐτήν γιά τήν ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος καί τό προχώρημά του σέ νέα προβλήματα καί πρακτικές προσπαθήσαμε νά ἔρθουμε σέ ἐπαφή μέ ἕνα σύνολο ἀπό γειτονιές ὅπου μέ τήν μιά ἤ τήν ἄλλη μορφή ἀναπτύσσεται μιά - προσπάθεια παρέμβασης. Ἤρθαμε σέ ἐπαφή μέ γειτονιές πού ἔχουν σά βάση τους ἕνα στέκι ἤ ἕνα περιοδικό, μέ γειτονιές πού στηρίζονται κύρια σέ παλιούς πολιτικοποιημένους, σέ ὀργανωμένους ἤ ἀντίθετα σέ ἀνοργάνωτους νεολαίους, τέλος-εἴδαμε ἀκόμα καί γειτονιές μέ τήν παραδοσιακή "κουλτουριάρικη" λειτουργία, πού κυριαρχοῦνται ἀπό τό ΚΚεσ (Νί καί α).

Αὐτή ή ἐπαφή μέ μιά δεκάδα-περίπου διαφορετικές ὁμάδες-καί προσπάθειες μᾶς ἐπέτρεψε νά ἀποκτήσουμε μιά πρώτη εἰκόνα γιά τήν κατάσταση στήν ὁποία βρίσκονται οἱ γειτονιές, εἰκόνα πού θά θέλαμε νά κάνουμε γνωστή σ'ὅλο τό κίνημα προσπαθώντας παράλληλα νά βγάλουμε καί κάποιες κατευθυντήριες γραμμές ἀπ'ὅλη αὐτή-τήν πραγματικότητα, ὅπως καί κάποιες θεωρητικές ἀντιλήψεις.

Γι'αὐτό καί παρακάτω δίνουμε κάποια ἀποσπάσματα ἤ περιγραφές ἀπό συζητήσεις πού εἴχαμε μέ μαγνητόφωνο ἤ χωρίς αὐτό, στίς διάφορες γειτονιές. Φυσικά δέν εἶναι δυνατό νά δώσουμε ὅλες τίς ἀπόψεις ἤ τά μαγνητοφωνημένα κείμενα πού ὑπάρχουν. Γι 'αὐτό ή ἐπιλογή μας θἆναι νά παρουσιάσουμε, μερικές, τίς πιό χαρακτηριστικές γειτονιές, πού πράγματι ἐμφανίζουν μιά τεράστια πανσπερμία.

Ἄς δοῦμε συνοπτικά τίς διαφορές πού ὑπάρχουν ἀνάμεσα σέ δουλειές γειτονιᾶς διαφορετικοῦ τύπου.

Αναμεσα στο στεκι και το εντυπο

α. 'Υπάρχουν ἐκεῖνες πού στηρίζονται κύρια σέ κόσμο πολιτικοποιημένο μέ κάποια πείρα στή δουλειά γειτονιᾶς πού βρίσκεται ἤ ὄχι σέ ὀργανώσεις, καί πού σάν κύριο ὄργανο ἔκφρασης ἔχει τό ἔντυπο(Βύρωνας, Φάληρο κλπ.) καί ἀπό τήν ἄλλη δουλιές γειτονιᾶς μέ ἤδη εὐρύτερο χαρακτήρα ἀπό τήν ἄποψη τῆς συμμετοχῆς νέων-(Ηράκλειο, Αἰγάλεω κλπ.) καί πού στηρίζονται κύρια στό "στέκι" καί τήν λειτουργία του σάν χῶρο συνάντησης στή γειτονιά. Τέλος ὑπάρχουν περιπτώσεις συσπειρώσεων καθαρά νεολαιΐστικων καί μαθητικῶν πού συνήθως ἔχουν πιό ἄτυπη μορφή καί πού δέν περιέχουν καθόλου "μεγάλους" καί παλιούς πολιτικοποιημένους, καί ἀπό τίς ὁποῖες ή πιό χαρακτηρηστική περίπτωση εἶναι ή Κυψέλη, ὅπου ἔχουν φτάσει μέχρι τήν ἔκδοση ἐντύπου. Δηλαδή ἀνάλογα μέ τίς ἰδιομορφίες τῆς γειτονιᾶς, ἀνάλογα μέ τήν ταξική της σύνθεση καί τήν πολιτική της - προϊστορία παιρνει διαφορετική τροπή καί χαρακτηριστικά- ή δουλειά γειτονιᾶς πού ὑπάρχει.

β. Χαρακτηριστικό τοῦ διαφορισμοῦ, πού θά πρέπει νά ἐπιμείνουμε περισσότερο, εἶναι ἐκεῖνος ἀνάμεσα στήν λειτουργία γύρω ἀπό τό ἔντυπο καί γύρω ἀπό τό "στέκι".

Οἱ προσπάθειες πού ξεκινᾶνε, γύρω ἀπό ἕνα ἔντυπο ἔχουν πάντα μιά μεγαλύτερη πολιτική, σταθερότητα, καί ὁμοιογένεια ἀπόψεων, ἀλλά ταυτόχρονα κινδυνεύουν ἀπό γκεττοποίηση, ἀπό ἔλειψη ὀργανικῆς σχέσης μέ τό χῶρο, ἀπό τόν κίνδυνο κλεισίματος μέσα στούς κύκλους τῶν παραδοσιακῶν πολιτικοποιημένων. Μόνο στό Φάληρο φαίνεται- αὐτή τή στιγμή νά ὑπάρχει μιά εὐρύτερη σύνδεση μέ κόσμο.

Ὅμως παρ'ὅλα αὐτά καί ἐκεῖ ή διαφοροποίηση ἔντυπου καί-στεκιοῦ φαίνεται ἔντονη, μιά, καί τό στέκι-τό "πολιτικό καφενεῖο"-καί ή ὀργανωμένη πολιτική ὁμάδα-"Διάλογος"-χώρισαν ἀνάμεσά τους.

'Αντίθετα οἱ προσπάθειες πού ξεκινᾶνε γύρω ἀπό ἕνα στέκι ἔ

χουν ἀπό τήν ἀρχή μεγαλύτερη μαζικότητα καί ἀνταπόκριση ἀπό τή νεολαία ἀλλά ταυτόχρονα πολύ μεγαλύτερη δυσκολία, νά συνδυαστεῖ τό στέκι μέ κάποια πολιτική δραστηριότητα, μεγαλύτερη ἀναμοιογένεια.

Αὐτή ἡ διαφορά στεκιοῦ καί πολιτικῆς ὁμάδας γύρω ἀπό ἕνα ἔντυπο ἤ μιά ἀντίληψη ἀντανακλᾶται καί στό διαφορετικό τύπο δραστηριοτήτων πού χαρακτηρίζει τήν μιά ἤ τήν ἄλλη μορφή ὀργάνωσης , γειτονιᾶς.Οἱ συσπειρώσεις γύρω ἀπό τά ἔντυπα προωθοῦν σήμερα κύρια πολιτικές ἐκδηλώσεις - τρομοκρατία,γενικά πολιτικά- Πολωνία-προσπάθεια παρέμβασης στά "δημοτικά",ἐνῶ ὅσες, ξεκινᾶνε μέ στέκι ρίχουνε μεγαλύτερο βάρος στίς πολιτιστικές δραστηριότητες καί τά, προβλήματα ἐλεύθερου χρόνου

γ. Εἶναι φανερό πώς αὐτή ἡ διχοτόμηση εἶναι τό κεντρικό - πρόβλημα πού δέν ἐπιτρέπει νά σταθεροποιηθεῖ ἡ δουλειά γειτονιᾶς καί τείνει νά τήν ὁδηγεῖ σέ ἀδιάκοπες κρίσεις,Αὐτή ἡ ἀδυναμία συνδυασμοῦ τῶν δραστηριοτήτων ἔχει ὁδηγήσει μέχρι σήμερα σέ κρίση ὅλες - τίς δουλειές πού ἔχουν γίνει στή γειτονιά γιατί δέν μπορεῖ νά σταθεροποιήσει μιά σχέση ἀνάμεσα στό κοινωνικό ὑπόστρωμα μιᾶς δουλειᾶς στή γειτονιά (τή νεολαία καί τά στέκια της)καί τήν πολιτική κατεύθυνση(πολιτική ὁμάδα-ἔντυπο κλπ.) Αὐτή ἡ διχοτόμηση - (πού ἄν τήν ψάξουμε ἔχει καί ταξικά χαρακτηριστικά)ἀποτελεῖ σήμερα τό γόρδιο δεσμό - τοῦ κινήματος τῆς γειτονιᾶς- γόρδιο δεσμό πού θά πρέπει νά κόψει τό κίνημα γιά νά προχωρήσει.

δ. Πάντως σημαντικό εἶναι - πώς αὐτό τό πρόβλημα ἔστω καί αὐθόρμητα ἀρχίζει νά συνειδητοποιεῖται,καί νά μπαίνουν κάποιες βάσεις γιά τό ξεπέρασμά του.Τόσο στό Φάληρο,γιά παράδειγμα μπαίνει ὅλο καί περισσότερο τό ζήτημα τῆς ζωντανῆς σύνδεσης μέ τή νεολαία ὅσο καί σέ "στέκια"('Ηράκλειο,Αἰγάλεω,Χαϊδάρι)μπαίνει τό θέμα τῆς ὀργάνωσης κάποιων πολιτικῶν δραστηριοτήτων('Ηράκλειο π.χ. ἔκθεση στό χῶρο - τοῦ στεκιοῦ πάνω στό ἐργατικό κίνημα,Αἰγάλεω-Χαϊδάρι προβληματισμός καί δημιουργία ὁμάδας γιά ἐφημερίδα).'Η δυνατότητα συνδυασμοῦ τῶν δύο αὐτῶν τύπων διαφορετικῶν πρακτικῶν θά ἐπιτρέψει ἕνα ἅλμα, στή δουλειά τῆς γειτονιᾶς.

ε. Αὐτή ἡ διχοτόμηση τῆς πρακτικῆς ἀντανακλᾶται καί ἐκ - φράζεται καί στό ἰδεολογικό,

ΝΕΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟ

'Εδῶ οἱ προσπάθειες γιά μιά δουλειά στή γειτονιά εἶναι πολύ παλιές. Ξεκίνησαν ἤδη ἀμέσως μετά τή μεταπολίτευση.

Οἱ πρῶτες μορφές ἦταν ἀπ'τή μιά ὁ ἐργατικός σύλλογος καί ἀπ'τήν ἄλλη ὁ φοιτητικός.'Ο ἐργατικός σύλλογος φτιάχτηκε (Σ.Ε.Η.Ν.Ι.-σύλλογος ἐργατῶν Ηρακλείου / Νέας 'Ιωνίας) ἤδη στά τέλη τοῦ 74 ἀρχές 75 ἀπό μέλη ὀργανώσεων, ἀκόμα κ' μέλη τοῦ ΠΑΣΟΚ καί γιά ἕνα διάστημα συσπείρωνε ἀρκετό κόσμο προσπαθώντας νά παρεμβαίνει στίς ἀπεργίες στά ὑφαντουργεία τῆς περιοχῆς. 'Η δημιουργία καί ἡ δραστηριότητα του ξεκίναγαν ἀπό τό ὅτι ἀκόμα δέν ὑπῆρχαν σωματεία στήν περιοχή καί ὡς ἕνα βαθμό κάλυπτε καί τίς ἀνάγκες μιάς τοπικῆς ἕνωσης. Ομως πέρα ἀπό κεῖ ἀντιμετώπιζε καί τίς ἀδιάκοπες ἀντιθέσεις καί συγκρούσεις ἀνάμεσα στίς διάφορες ὀργανώσεις, γιά τήν "πρωτοκαθεδρεία" μέσα στό σύλλογο. Τό 76 τελικά διάλυσε σάν ἀποτέλεσμα αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων καί τῆς ἀδυναμίας νά βρεῖ ἕνα περιεχόμενο στή δουλειά του.

Παράλληλα δημιουργήθηκε καί ὁ φοιτητικός σύλλογος πάνω κάτω τήν ἴδια ἐποχή, πού ἔβγαλε καί μιά ἐφημερίδα πού κυκλοφόρησε σέ 2 φύλλα καί .....κόλλησε στό 3, γύρω στά Ι977.

Τόν ἴδιο χρόνο κι αὐτός ὁ σύλλογος διαλύεται.

Καί οἱ δυό σύλλογοι ἔκαναν διάφορες παρεμβάσεις τόσο σέ γενικά πολιτικά ὅσο καί σέ τοπικά θέματα, ἀλλά ἀκολούθησαν τή γενική πορεία -συρρίκνωσης τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς τό Ι976-77.

Τά πράγματα ὅπως καί σέ πολλές ἄλλες γειτονιές ἀρχίζουν κ' πάλι νά ξανακινοῦνται, μέ τήν ἐπιτροπή Σερίφη, πού ἀρχίζει μιά προπαγάνδα στή γειτονιά πάνω στό θέμα τῆς τρομοκρατίας καί στή συνέχεια μέ καμπάνιες πάνω σέ ἄλλες περιπτώσεις,κρατικῆς τρομοκρατίας.

'Από τό φθινόπωρο τοῦ 79 ἀρχίζει καί πάλι μιά νέα συσπείρωση παλιοῦ καί νέου κόσμου καί δημιουργεῖται ἕνα στέκι, πού λειτουργεῖ στήν ἀρχή σά χῶρος συνάντησης καί πού ἡ δουλειά του στηρίζεται στήν ὕπαρξη ὁμάδων ἐνδιαφερόντων (σινεμά - τρομοκρατία- μουσική κλπ.), μορφή πού εἶναι ἡ μόνη ἱκανή νά σταθεῖ μέσα σ'ἕνα στέκι. Γιατί τό πρόβλημα εἶναι πώς ἀπ'τή μιά δημιουργεῖται ἕνα στέκι, πού συσπειρώνει ἕνα κόσμο,χωρίς ἀπαραίτητα ν'ἀπαιτεῖ μιά πολιτική δραστηριότητα ἀπ'τήν ἀρχή, ἀλλά ἀπό τήν ἄλλη νά προχωρᾶνε καί κάποιες δραστηριότητες καί νά μήν φθείρεται ἡ κατάσταση μέσα στήν ἀπραξία.

Οἱ ὁμᾶδες ἐνδιαφερόντων πού στηρίζονται σέ ἐθελοντική βάση καί λειτουργοῦν μέσα στό στέκι εἶναι ἡ μορφή πού προσπαθεῖ νά συνδυάσει αὐτές τίς ἀναγκαιότητες.

Στό στέκι συμμετέχει πολύς νέος κόσμος καί τήν ἄνοιξη τοῦ Ι980 ὀργανώνει 2 μουσικές ἐκδηλώσεις σέ χώρους πού ἔδωσε ὁ δῆμος -πού εἶναι ΠΑΣΟΚ- καί εἶχαν μεγάλη ἐπιτυχία,συμμετεῖχαν 3000 ἄτομα.

Τό στέκι ἀποτέλεσε μιά βάση συσπείρωσης τῆς νεολαίας καί πολλῶν ἀγωνιστῶν στή περιοχή. Οταν τό καλοκαίρι τοῦ 80 ἡ ΚΝΕ ἔκανε ἐκδήλωση "ἐνάντια στή διαφθορά" καί τά ναρκωτικά στή πλατεία, μέ μερικές Ι0δες ἄτομα, ἀπό τήν ἄλλη μεριά εἶχαν συγκεντρωθεῖ οἱ ἄνθρωποι τοῦ στεκιοῦ συσπειρώνοντας Ι00δες ἄτομα καί μέ συνθήματα τοῦ τύπου "εἴμαστε διεφθαρμένοι".

Ομως γεννήθηκαν ἕνα σύνολο προβλήματα. 'Ο δήμαρχος μετά τήν ἐπιτυχία τῶν ἐκδηλώσεων ὄχι μόνο ἔπαψε νά δίνει ἕναν ὁποιοδήποτε χῶρο ἀλλά ἔπαψε νά δίνει ἀκόμα καί αἴθουσα γιά συνέλευση . Ταυτόχρονα στό ἐσωτερικό τοῦ στεκιοῦ μπῆκαν ἕνα σύνολο ἀπό προβλήματα. Προβλήματα τόσο δεμένα μέ τή πολιτική ἀνομοιογένεια, ὅσο καί κύρια μέ τήν ἀδυναμία νά βρεθεῖ μιά δυνατότητα ἐξωτερίκευσης τῆς πραχτικῆς πρᾶγμα πού εἶχε σάν ἀποτέλεσμα ὁ κόσμος νά βράζει στό ζουμί του κ' νά γεννιοῦνται ἕνα σύνολο ἀπό προβλήματα, τόσο πολιτικῶν ἀντιθέσεων ὅσο καί προβλήματα μέ ναρκωτικά καί περίεργους τύπους.

'Εκεῖνο πού χαρακτηρίζει τή δουλειά στό 'Ηράκλειο, ὅπως κ' σ'ἄλλες γειτονιές τῆς περιοχῆς εἶναι τό μεγᾶλο ποσοστό νέων ἐργατῶν καί γενικά ἐργαζόμενων πού συμμετέχουν,στή συντριπτική τους πλειοψηφία βρίσκονται ἔξω ἀπό πολιτικές ὀργανώσεις,σέ ἀντίθεση μέ πολλές ἄλλες γειτονιές ὅπου ἡ παρουσία ἐργατῶν εἶναι χαμηλή. Αὐτή ἡ παρουσία δίνει ἀρκετά χαρακτηριστικά στόν ἴδιο τό χαρακτῆρα τῆς δουλειᾶς στό 'Ηράκλειο.

Σήμερα πού ἡ δουλειά βρίσκεται σέ κρίση καί θά πρέπει νά ἀλλάξει καί ὁ χῶρος μιά καί ὁ παλιός ἔκλεισε θά πρέπει νά ξανασυζητηθοῦν τά θετικά καί τά ἀρνητικά τῆς ἐμπειρίας γιά νά μπορεῖ νά ὑπάρχει συνέχεια. Ἕνα ἀπό τά κυριώτερα ἀρνητικά ἡ ἔλλειψη ἑνός στοιχειώδους ἐντύπου.

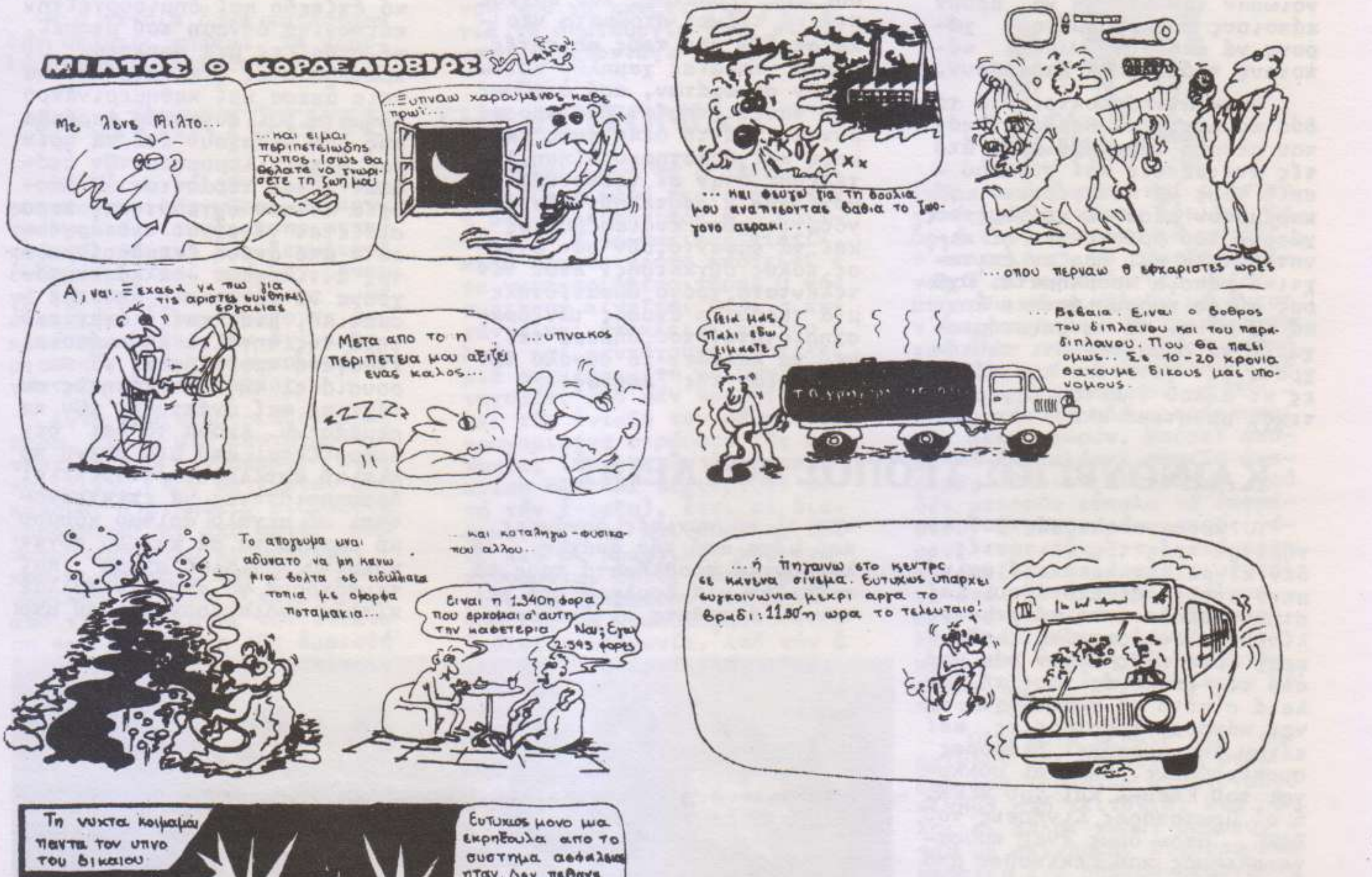
καί θεωρητικό έπίπεδο,τό ότι δηλαδή τό έπίπεδο τῆς ΘΕΩΡΗΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ τῆς δουλειᾶς τῆς γειτονιᾶς εἶναι έξαιρετικάχαμηλό,καί τίς περισσότερες φορές δέν άνταποκρίνεται στήν, πραγματικότητα.Δηλαδή,στίςπερισσότερες άπό τίς πολιτικές όμάδες-έντυπα,παρέμβασης στή γειτονιά-καί ίδιαίτερα έκεῖ, όπου κυριαρχοῦν τά μέλη πολιτικῶν όργανώσεων έξακολουθοῦν καί έπιβιώνουν οί ξεπερασμένες άντιλήψεις γιά τή δουλειά στή γειτονιά-τοῦ τύπου"δουλειά σέ σχέση μέ τά δημοτικά προβλήματα τοῦ Δήμου,πράγμα, πού έρχεται τελικά,έκτός άπό τήν περίπτωση τῆς Χαβούζας σέ άντίθεση μέ τήν ίδια τήν πραχτική άκόμα καί αὐτῶν τῶν όμάδων-πού έκ τῶν πραγμάτων άπευθύνεται κύρια στή νεολαία.

'Αντίστροφα στά "στέκια" ένῶ έχει πιαστεῖ τό θέμα νεολαία λείπει μιά άντίστροφη όλοκληρωμένη άντίληψη.Σ'αὐτή τήν έλειψη μιᾶς ΑΝΤΙΛΗΨΗΣ γιά τή, δουλειά στή γειτονιά βοηθάει πολύ.

στ. 'Η έλλειψη έπαφῆς άνάμεσα στίς διαφορετικές προσπάθειες ή έλειψη άνταλλαγῆςπείρας.Οί διαφορετικές προσπάθειες στή γειτονιά συνήθως άλληλοαγνοοῦνται.'Εδῶ βρίσκεται κι ένας άπό τούς κυρίους λόγους γι'αὐτή τή δουλειά τῆς ΡΗΞΗΣ,τό σπάσιμο αὐτοῦ τοῦ άλληλοαποκλεισμοῦ.Πάρα πέρα πολλά θά πρέπει νά γίνουν άκόμα πρός αὐτή τήν κατευθυνση, πού θά έπιτρέψει ένα ποιοτικό άλμα στή δουλειά τῆς γειτονιᾶς.

Οί γειτονιές πού ήρθαμε σέ άμεση έπαφή ήταν τό 'Ηράκλειο-τό Φάληρο-ό Βύρωνας-τοῦ Ζωγράφου,τό Χαϊδάρι-Αίγάλεω,τό Χαλάνδρι,ή Νίκαια,ή Κυψέλη, στήν 'Αθήνα.όπως καί είδαμε άπό κοντά μιά προσπάθεια πού, γίνεται στό Νέο Κόσμο καί στή Θεσσαλονίκη τό Κορδελιό, καί οί προσπαθειες πού γίνονται, στήν Τούμπα.

'Επειδή φυσικά θά ήταν άδύνατο νά παρουσιάσουμε όλεςαὐτές τίς γειτονιές δίνουμε κομμάτια ή περιγραφές πού μᾶς, φάνηκαν οί πιό χαρακτηριστικές.

Από τό περιοδικό "Ρέμμα" Νο 1, πού βγαίνει στό Κορδελιό, στή Θεσσαλονίκη.

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΓΕΙΤΟΝΙΕΣ;

Μέ τό ξέσπασμα τῆς κρίσης τῶν οργανώσεων τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, ἀπό τό '76 καί μετά βρεθήκαμε μπροστά σέ κάποιες καινούργιες καταστάσεις. Ἀπό τή μιά μεριά, ἕνας σημαντικός ἀριθμός κόσμου πού βρίσκονταν ὀργανωμένος μέσα στά διάφορα πολιτικά σχήματα ἀποδεσμεύτηκε. Ὅσοι ἀπ' αὐτούς δέν πῆγαν στά σπίτια τους, συνέχισαννά περιφέρονται μέσα στό χῶρο, προσπαθόντας νά βροῦν κάποιες καινούργιες μορφές παρέμβασεις. Ἀπό τήν ἄλλη, ἦταν ἀκριβῶς αὐτή ἡ περίοδος, πού ἐδῶ στήν Ἑλλάδα, παρουσιάστηκαν σέ μαζική κλίμακα τά κοινωνικά κινήματα ἀμφισβήτησης (νεολαία, γυναῖκες κλπ.) πού καί αὐτά κάποια στιγμή ἔνοιωσαν τήν ἀνάγκη νά βροῦν κάποιους συγκεκριμένους χώρους νά ἐκφραστοῦν καί κάποιους τρόπους νά παρέμβουν.

Ἦταν ἀναπόφευκτο αὐτά τά δύο κομμάτια νά βρεθοῦν κάπου μεταξύ τους καί μέσα ἀπό τίς ἀντιθέσεις καί συγκρούσεις τους νά καταφέρουν νά παρέμβουν μέσα σέ κείνουςτούς χώρους πού βρίσκονταν σέ κινητικότητα καί ἔβαζαν ἐπιτακτικά κάποια προβλήματα. Ὁ χῶρος αὐτός παρουσιάστηκε ἀρχικά νά εἶναι τά πανεπιστήμια- χωρίς νά σημαίνει ὅτι ταυτόχρονα δέν γίνονταν προσπάθειες κι ἀλλοῦ (γειτονιές, ἐργατικό, μαθητικό κλπ.) - μιᾶς κι εκεῖ ἦταν όξυμένες οἱ ἀντιθέσεις, τά δύο αὐτά κομμάτια παρουσίαζαν μαζικότητα , καί οἱ δυνατότητες παρέμβασης ἦταν αὐξημένη.

Οἱ καταλήψεις τοῦ Δεκέμβρη τό '79 ὅμως ἔδειξαν κάποια ὅρια (ἀντικειμενικά καί ὑποκειμενικά) τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος, ἔτσι ἡ ὕφεση στήν ἀμέσως επόμενη περίοδο, συνοδεύτηκε ἀπό μιά μετακίνηση τοῦ ἐνδιαφέροντος πρός καινούργιες κατευθύνσεις, καί ἐκφράστηκε σάν μιά τάση ἀποκέντρωσης τοῦ κινήματος - μετατόπιση δηλ. τῶν δραστηριοτήτων πέρα ἀπό τά στενά ὅρια τοῦ κέντρου τῆς Ἀθήνας. Ταυτόχρονα παρουσιάστηκε μιά ἐπέκταση τῆς ριζοσπαστικοποίησης τῆς νεολαίας, πού ἄρχισε πιά νά πιάνει στρώματα νεολαίας ἔξω ἀπό τούς φοιτητές, κύρια νεολαίας χαμηλῶν κοινωνικῶν στρωμάτων, πού ὁ χῶρος τῶν πανεπιστημίων δέν προσφέρονταν γιά τή δική τους ἔκφραση καί δραστηριοποίηση. Ἀποτέλεσμα ἦταν οἱ γειτονιές νά ἀρχίσουν ν' ἀποτελοῦν τόν καινούργιο χῶρο ἐνδιαφέροντος , καί νά ἐμφανιστοῦν σάν ὁ νέος πόλος σύγκλισης. Ἔτσι τόν τελευταῖο χρόνο ἐμφανίστηκε μιά τεράστια ἄνοδος τῶν δραστηριοτήτων πού σήμερα τείνει νά καλύψει τό σύνολο τῶν γειτονιῶν τῆς Ἀθήνας.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Ὁ προσανατολισμός τοῦ κινήματος πρός τίς γειτονιές , δέν εἶναι ἀποκλειστικό φαινόμενο αὐτῆς τῆς περιόδου. Καί στήν περίοδο μετά τή μεταπολίτευση, οἱ ὀργανώσεις τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς εἶχαν σάν μιά ἀπό τίς ἐπιλογές τους τή δουλειά σ' αὐτό τό χῶρο. Εἶχαν κάνει κάποιες προσπάθειες καί εἶχαν δημιουργήσει διάφορες συσπειρώσεις, ὅπως οἱ σύλλογοι τοῦ ΚΚΕμ-λ καί τοῦ ΕΚΚΕ, ἤ οἱ Πρωτοπόρες Κινήσεις τοῦ ΕΛΕΚ. Ἦταν ὅμως ἕνας προσανατολισμός πού ξεκινοῦσε ἀπό ἄλλες ἀναγκαιότητες, εἶχε διαφορετικό τρόπο ἀντίληψης καί λειτουργοῦσε σέ διαφορετικές κοινωνικές καταστάσεις.

Σ' ἐκείνη τήν περίοδο, ὑπῆρχε δοσμένη μιά κεντρική πολιτική συγκρότηση, πού ἔψαχνε τρόπους νά ἔρθει σέ ἐπαφή μέ τόν κόσμο, νά παρέμβει σέ κάποιους μαζικούς χώρους καί νά ἐπεκτείνει τίς δραστηριότητές της. Δέν ὑπῆρχαν ἐκεῖνες οἱ κοινωνικές δυνάμεις , πού μέσα ἀπό τήν ἀνάγκη νά λύσουν τά προβλήματά τους, θά στήριζαν μιά δουλειά στή γειτονιά. Ἀντίθετα οἱ διάφορες συσπειρώσεις ἐρχόνταν νά καλύψουν πρῶτα ἀπ' ὅλα τίς ἀνάγκες τῶν ὀργανώσεων καί μόνο κατ' ἐπέκταση κάποια προβλήματα τῆς γειτονιᾶς. Ὁ κόσμος , δέν μποροῦσε νά εὐαισθητοποιηθεῖ παρά μόνο συγκυριακάκαί ἀποσπασματικά. Ὅταν λοιπόν οἱ ὀργανώσεις ἄρχισαν νά συρρικνώνονται καί νά διαλύονται ἡ δουλειά στή γειτονιά ἀκολούθησε τήν ἴδια πορεία, μάλιστα μέ ἕνα πιό ἐπιταχυνόμενο ρυθμό.

Σήμερα ὁ προσανατολισμός στή γειτονιά ξεκινάει ἀπό ἄλλα ἐρεθίσματα καί ἀκολουθεῖ διαφορετικές διαδικασίες. Ἡ κεντρική πολιτική συγκρότηση τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς δέν ὑπάρχει, ἡ ἀμφισβήτηση τῆς νεολαίας παρουσιάζεται σέ μαζικό ἐπίπεδο καί δημιουργεῖτήν κοινωνική δύναμη πού μπορεῖ, νά στηρίξει μιά δουλειά. Οἱ πρωτοβουλίες ξεκινᾶνε ἀπό κάποια ἄμεσα καί καθημερινάπροβλήματα. Οἱ συνταγές παρέμβασης δέν ὑπάρχουν ἀπό τά πρίν καί ἡ ποικιλομορφία τῶν ἀπόψεων εἶναι τεράστια. Ἡ πορεία λοιπόν συγκρότησης παρασιάζεται νά εἶναι πιό ἀργή - αὐτό ἀπό ἄποψη ξεκαθαρίσματος ἀντιλήψεων - ἀλλά ταυτόχρονα νά εἶναι πιό ἀποτελεσματική, μιᾶς καί ἡ ἀναγκαιότητά της πηγάζει ἀπό κάποια ἐνδογενή προβλήματα, νά παρουσιάζει τῆς δυνατότητες συνέχειας καί ἀνάπτυξης τῶν παρεμβάσεων. Ἀκόμα τό ὅτι δέν καθορίζεται ἀπό μιά στενή πολιτική ἀντίληψη, ἐπιτρέπειοἱ δραστηριότητες νά ἐπεκτείνονται σέ μεγάλο ἀριθμό κόσμου μή ἐνταγμένο σέ κάποιο συγκεκριμένο πολιτικό σχῆμα καί ταυτόχρονα νά ἀγγίζει πολλάἐπίπεδα ἐνδιαφέροντος πού μπο

ρεῖ νά ξεκινᾶνε ἀπό τό στέκι νά ἐπεκτείνονται στό πολιτιστικό καί νά φτάνουν μέχρι τίς καθαρά πολιτικές παρεμβάσεις ὅπως ἡ τρομοκρατία κλπ.

Ἐδῶ πρέπει νά γίνει μιά διευκρίνηση. Αὐτή ἡ κινητικότητα πού παρουσιάζεται στό χῶρο τῆς γειτονιᾶς, δέν εἶναι τέτοια πού νά μποροῦμενά μιλᾶμε γιά ἕνα κίνημα γειτονιᾶς, ὅπως μποροῦμε γιά τό φοιτητικό. Κάτι τέτοιο θάπρο ϋπόθετε μιά τεράστια ποιοτική διαφοροποίηση. Μιά διαφοροποίηση στήν ὁποία ὁ συνολικός πληθυσμός τῆς γειτονιᾶς, κάτω ἀπό τήν ἐπίδραση κοινῶν προβλημάτων, θά βρίσκοντανσέ μιά διαρκῆ κινητοποίηση, θά συμμετεῖχε μαζικά στήν προσπάθεια ἐπίλυσης τῶν προβλημάτων του καί θά δημιουργοῦσε κάποιες ὀργανωτικές μορφές παρέμβασης.

Μιά τέτοια ὅμως κατάσταση δέν ὑπάρχει σήμερα. Τά προβλήματα πού μπαίνουν δέν ἔχουν μπορέσει νά εὐαισθητοποιήσουν τό σύνολο τῶν κατοίκων μιᾶς γειτονιᾶς - ἴσως οἱ μοναδικές περιπτώσεις ἦτανοί κινητοποιήσεις γιά τ' αὐθαίρετα στό Πέραμα Θεσ/νίκη κλπ., κι ἀκόμα λιγότερο τό περσινό πρόβλημα μέ τίς χαβοῦζες. Ἀκόμα, συνεχίζει νά ὑπάρχει ὁ ἔντονος ἐγκλωβισμός τοῦ κόσμου μέσα στίς ἰδεολογικές ἀντιλήψεις πού τοῦ προτείνονταιγιά τό ρόλο τῆς αὐτοδιοίκησης , σάν ὁ μοναδικός σωστός δρόμος γιά τήν ἐπίλυση τῶν προβλημάτων του.

Σήμερα μποροῦμε νά μιλᾶμε ἁπλᾶ καί μόνο, γιά μιά κοινωνικοπολιτική πρωτοπορεία πού ἔχει ἀρχίσει νά διαμορφώνεται καί πού ἔχει φτάσει στό σημεῖο νά συνειδητοποιεῖ τήν ἀνάγκη νά βρεθεῖ κάπου, νά παρέμβει μέσα στό χῶρο της καί νά κινηθεῖ πρός στή κατεύθυνση τοῦ νά παίξει ἕνα ρόλο γιά τή δημιουργία ἑνός κινήματος γειτονιᾶς.

ΟΙ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Ἡ γειτονιά σάν ἰδιαίτερος κοινωνικός χῶρος συγκεντρώνει κάποια χαρακτηριστικά πού τῆς δίνουν ἕνα ξεχωριστό ἐνδιαφέρον καί πού τήν κάνουν νά ἔχει τίς δυνατότητες νά ἀποτελέσει ἕνα παράγοντα ἀρκετά σημαντικό, ἄν ὄχι καθοριστικό, γιά τήν συνολική ἀνάπτυξη τοῦ κινήματος.

Αὐτό πού παρουσιάζεται σήμερα, εἶναι μιά ταυτόχρονη ἀνάπτυξη δύο κινημάτων. Ἑνός πολιτικοῦ, πού κατέχεται ἀπό κάποιες ἀντιλήψεις ριζικάδιαφοροποιημένες ἀπό αὐτές τοῦ πατροπαράδοτου κομμουνιστικοῦ κινήματος. Καί ἑνός κοινωνικοῦ πού ἐκφράζεται κύρια ἀπό τή νεολαία μέ τήν ἐπέκταση καί ἐμβάθυνση τῆς ἀμφισβήτησης τῶν ἀξιῶν τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας.

Τά διαχωριστικά ὅρια αὐτῶν τῶν δύο κινημάτων δένμποροῦν νά εἶναι, ἀπό τή φύση τους καθαρά. Τό πολιτικό κίνημα, γιά πρώτη ἴσως φορά σήμερα, βάζει σέ μεγάλο βαθμό, καί κοινωνικά προβλήματα καί στό ἴδιο βαθμό τό κοινωνικό κίνημα βάζει καί πολιτικά. Ἄν πραγματικά θέλουμε νά δοῦμε κάτι τό συνολικά καινούργιο, σίγουρα θά τό δοῦμε μόνο στό βαθμό πού αὐτά τά δύο κινήματα ξεπεράσουν τίς ἀντιθέσεις τους καί ἀκολουθήσουν μιά ἰδεολιγική καί ὀργανωτική σύγκλιση.

Καί ἐδῶ ἐρχόμαστε στό ρόλο τῆς γειτονιᾶς, σάν χῶρος πού ἔχει τίς δυνατότητες νά βοηθήσει αὐτή τή διαδικασία σύγκλισης πολύ περισσότερο ἀπ' ὅτι ὁ φοιτητικός ἤ ὁ ἐργατικός. Ὁ φοιτητικός γιατί, κατά κάποιο τρόπο ἀποτελεῖ ἕνα γκετοποιημένο χῶρο. Ὁ κόσμος πού κινεῖται μέσα σ' αὐτόν εἶναι ἀποκλειστικά νεολαία καί ταυτόχρονα ἀποτελεῖ μιά συγκεκριμένη κοινωνικήκατηγορία, πού σάν προοπτική ἔχει τήν ἔνταξή του σέ κάποια προνομιοῦχα στρώματα τῆς κοινωνίας (ἄσχετα ἄν ἡ σημερινή κρίση τῶν ΑΕΙ περιορίζει αὐτή τήν ἔνταξη), ἔτσι οἱ διαδικασίες, οἱ καινούργιες ἰδέες καί οἱ πραχτικές πού ἀναπτύσσονται ἐκεῖ, δύσκολα μποροῦν νά ξεπεράσουν τά ὅριά του καί νά κυκλοφορήσουνστήν ὑπόλοιπη κοινωνία. Ἀπό τήν ἄλλη μεριά ὁ ἐργατικός χῶρος, ἀποτελεῖ σήμερα - καί δέν εἶναι ἄσχετη ἡ κυριαρχία τοῦ ΚΚΕ σ' αὐτόν - ἕνα χῶρο δύσκαμπτο, πού δέν δέχεται εὔκολα τίς καινούργιες ἰδέες καί ἀμφισβητήσεις, ἀλλά ἀντίθετα ἔχει τήν τάση νά προβάλλει ἔντονες ἀντιστάσεις.

Σ' ἀντίθεση μ' αὐτούς τούς χώρους ἡ γειτονιά παρουσιάζει μιά ἄλλη εἰκόνα. Εἶναι χῶρος πού μέσα του ὑπάρχουνκαί κινοῦνται σχεδόν ὅλες οἱ τάξεις - φυσικά ἡ διαταξικότητα εἶναι σχετική, γιατί ὑπάρχουν γειτονιές μέ τεράστιες κοινωνικές διαφορές π.χ. Ψυχικό, Καισαριανή, καί σίγουρα ὅλα τά στρώματα καί οἱ κατηγορίες τοῦ πληθυσμοῦ (νεολαίοι, γέροι, γυναῖκες, ἄνδρες, μαθητές, ἐργαζόμενοι κλπ.). Ἔτσι ἡ ριζοσπαστικοποίηση κάποιων στρωμάτων - σήμερα τῆς νεολαίας - δέν μπορεῖ νά παραμείνει ἀποκλειστικά δικόντους προνόμιο ἀλλά ἐπιρρεάζει καί τά ὑπόλοιπα καθώς καί δέχεται ἐπιρροές ἀπ' αὐτά.

Σήμερα λοιπόν, στό βαθμό πού ἡ ἐργατική τάξη παρουσιάζεται νά ἔχει ἀποσυρθεῖ ἀπό τό προσκήνιο, πράγμα πού κάνει τή δυσκαμψία της καί τήν ἀποστροφή της στό καινούργιο

ἀκόμα πιό ἔντονα καί ὁ φοιτητικός χῶρος κάπου ἔδειξε τά ὅριά του, ἡ γειτονιά μπορεῖ ν' ἀποτελέσει τό σημεῖο ἐκεῖνο πού οἱ καινούργιες ἰδέες μποροῦν νά κινηθοῦν μέ ἄνεση ν' ἀναπτυχθοῦν, νά ἐπιρρεάσουν καί ἄλλα στρώματα πέρα ἀπότή νεολαία καί νά ἐκφραστοῦν κάποιες πραχτικές πού νά βοηθοῦν στήν ἀποαδρανοποίησηκαί τῶν ἄλλων χώρων. Μπορεῖ ἀκόμα νά ἀποτελέσει σημεῖο ἀναφορᾶς κάποιων κινημάτων πού δέν μποροῦν εὔκολα νά ἐκφραστοῦν ὁλοκληρωμένα στούς χώρους τους, ὅπως π.χ. τό μαθητικό κίνημα πού πάσχει ἔντονα ἀπό τήν ἀδυναμία νά μπορεῖ νά χρησιμοποιεῖ τά σχολεία σάν μόνιμα κέντρα του, μιᾶς καί ἡ τάση τῶν μαθητῶν, εἶναι νά τά ἐγκαταλείπουν μετά τό μάθημα.

Ὅλα αὐτά βέβαια δέν σημαίνουν ὅτι μπορεῖ νά ὑπάρξει ἕνα τεράστια ἀναπτυγμένο κίνημα στή γειτονιά, ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι χῶροι βρίσκονται σέ ἀκινησία. Σίγουρα ἐδῶ ὑπάρχει ἕνα σοβαρό μειονέκτημα τῆς γειτονιᾶς πού καθορίζεται καί ἀπό τήν κινητικότητα τῶν ἄλλων χώρων. Αὐτό πού θέλουμε νά ποῦμε εἶναι, ὅτι στή φάση πού βρισκόμαστε, τό κίνημα μπορεῖ νά περάσει, ἀναγκαστικά, κύρια μέσα ἀπό τό χῶρο τῆς γειτονιᾶς, μιᾶς καί ἐκεῖ τοῦ προσφέρονται οἱ καλλίτερες συνθῆκες καί τοῦ δίνονται οἱ μεγαλύτερες δυνατότητες.

ΦΑΛΗΡΟ

Στό Φάληρο, δπου βγαίνει ή έφημερίδα "Διάλογος" καί ύπάρχει καί τό "Πολιτικό καφε-θέατρο", μποροῦμε νά ποῦμε πώς ἔχει άναπτυχθεῖ μιά άπό τίς σημαντικότερες ἐμπειρίες δουλειᾶς σέ γειτονιά ήδη άπό παλιότερα. Στή μαγνητοφωνημένη συζήτηση πού εἴχαμεμέ μέλη τῆς συνταχτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Διάλογου (πού πουλάει περίπου 600 φύλλα στή γειτονιά) προσπαθήσαμε νά θίξουμε ὄσο τό δυνατό περισσότερα προβλήματα. Φυσικά ἐδῶ δέ μποροῦμε νά δώσουμε τό σύνολο τῆς συζήτησης, παρά μόνο μερικά ἐνδεικτικά κομμάτια.

διαλογος

ΤΟΠΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ Π. ΦΑΛΗΡΟΥ
Έτος Β΄ άρ. φύλλου 7 Μάρτης '81 δρχ. 20

Παραπαιδεία ★ Σεισμοί ★ Ναρκωτικά ★ Μαθητικά ★ Κορέα
Μουσικά Νέα ★ Κινηματογράφος ★ Άθλητικά ★ Σχολιανά
Άλληλογραφία ★ Είδήσεις...

Α. Η «ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ»

Β : Λοιπόν, νά συνοψίσω αὐτά πού ρώτησε ή Χ. Ρώτησε πῶς ξεκινήσαμε τήν προσπάθεια τοῦ Διάλογου, τί προηγούμενες ἐμπειρίες εἴχαμε, τί σχέσεις ἔχουμε μέ τή γειτονιά, πῶς άντιμετωπίζεται τό πρόβλημα τῆς νεολαίας, τί ίδιαίτερα προβλήματα παρουσιάζει ή νεολαία στό χῶρο μας, πῶς βλέπουμε τήν πορεία καίπῶς βλέπουμε τή σύνδεση γενικότερα μέ τό κίνημα, καί σέ σχέση μέ τό Καφενεῖο.

Ε : Κάποιος πού ἔχει κάνει μιά δουλειά ἐδῶ άπό παλιά ή ἔχει σχέση μέ τό χῶρο τῆςγειτονιᾶς, μέ τή Μορφωτική, ή ἔχει συμμετάσχει σέ διάφορα ἄλλα, θά μποροῦσε νά μᾶς πεῖ ἕνα ίστορικό, νά ξέρουμε ὅτι σ'αὐτή τή γειτονιά ἔχει ξεκινήσει μιά δουλειά άπό τότε, μ'αὐτό τόν τρόπο, κλπ, καί κάπως ἔτσι νά φτάσουμε στό σήμερα.

Β : Έδῶ, άμέσως μετά τή μεταπολίτευση, ήταν αὐτή ή κίνηση πού ὑπῆρχε γενικότερα, δηλαδή ὑπῆρξε κι ἐδῶ ή είσβολή τῆς νεολαίας στίς κομματικές όργανώσεις. Μετά άπό 5 μῆνες περίπου ίδρύθηκε ὁ Ρήγας Φεραῖος, ίδρύθηκε ή ΚΝΕ, ή νεολαία ΠΑΣΟΚ καί τά σχετικά. Άμέσως ξεκίνησαν καί πρωτοβουλίες γιά συλλόγους πολιτιστικούς καί γενικά τέτοιες δραστηριότητες. Πρῶτα ξεκίνησε ὁ πολιτιστικός σύλλογος τοῦ Παλαιοῦ Φαλήρου, πού στήν άρχή όνομαζόταν Μορφωτική Λέσχη καί μετά όνομάστηκε ἔτσι. Ή Μορφωτική Λέσχη εἶχε συσπειρώσει άρκετό κόσμο, ίδιαίτερα παιδιά άπό τήν ΠΠΣΠ, άπό τό Ρήγα, τό ΠΑΣΟΚ καί άπό τό ΕΛΕΚ. Εἶχαν άνοίξει ἕνα διώροφο ἐδῶ πέρα, μετά πήγανστήν Αγ. Τριάδος καί άπό κεῖ καί πέρα... ή γνωστή ίστορία μέ τίς κομματικοποιήσεις καί ὅλα αὐτά. Οί άνεξάρτητοι ἔφυγαν τελείως άπό μέσα, δέν ἔπιασε κανένα παλμό τῆς νεολαίας, ἄν καί σ'αὐτό άποσκοποῦσε πάντοτε, καί τελικά ἔφυγαν καί ή ΠΠΣΠ, ὁ Ρήγας καί τό ΠΑΣΟΚ. Στή συνέχεια πάρθηκε καί πάλι μιά τέτοια πρωτοβουλία παίρνοντας ὑπόψη αὐτή τήν ἐμπειρία, αὐτή τήν φορά άπό τόν Ρήγα καί τό ΠΑΣΟΚ, ὁ πολιτιστικός σύλλογος. Στίς ίδρυτικές συνελεύσεις τοῦ 77 ήρθε τρέχοντας καί ή ΚΝΕ, ἔπιασαν πάλι ἕνα διώροφο καί ἔκατσαν ἐκεῖ 2 χρόνια. Σήμερα ὅλος ὁ κόσμος ἔχει φύγει καί ἔχει παραμείνει μόνο ή ΚΝΕ. Αὐτός ὁ πολιτιστικός σύλλογος ὑπάρχει άκόμα, κάνει διάφορες ἐκδηλώσεις (θά γράφουμε καί στό Διάλογο), μάλιστα τώρα τελευταῖα εἶχε κάνει μιά τρελή ἐκδήλωση γιά τή γυναικεία ποίηση, γιά τήν όποία μίλησε ἕνας ἄντρας, ἐνῶ οί ποιήτριες ήταν δίπλα του καί δέν ἔβγαλαν κουβέντα. Ήταν ἕνας κνίτης, τά εἶπε καλά. Αὐτός ὁ σύλλογος ἔχει ἕνα διοικητικό συμβούλιο πού λύνει καί δένει, κνιτοκρατεῖται. Τό καλοκαίρι εἶχε μιά μεγάλη παρουσία κάτω στό Μπάτη, στό Π. Φάληρο. Εἶχε γίνει μιά ἐβδομάδα πολιτιστικῶν ἐκδηλώσεων, ὑπό τήν αίγίδα τοῦ Δήμου, ὅπου συμμετεῖχαν ὅλοι οί σύλλογοι (ἐδῶ στό Φάληρο ὑπάρχουν 32 σύλλογοι) καί τήν πρωτοβουλία τήν εἶχε αὐτός ὁ πολιτιστικός σύλλογος. Άπό κεῖ καί πέρα εἶχε ίδρυθεῖ καί ή Πρωτοπόρα Κίνηση, ή όποία ήταν κατά κάποιον τρόπο παρέμβαση τῆς ΠΕΕΚστή γειτονιά, μέ κόσμο πού εἶχε δουλέψει στούς συλλόγους. Καί αὐτή σταμάτησε άπό ἕνα σημεῖο καί μετά, δέν ξέρω πῶς άκριβῶς. Καί κάποια βραδιά μαζευτήκαμε καί φτιάξαμε τό Διάλογο. Ό Διάλογος λειτουργεῖ άπό τόν Άπρίλη τοῦ 80.

Α : Ή Πρωτοπόρα Κίνηση λειτούργησε στήν Αμφιθέα πού εἶναι πιό ἐργατική περιοχή, καί λειτούργησε σέ ἐπίπεδο παρέας. Τά παιδιά ήταν γνωστά μεταξύ τους, μερικοί άπό μικροί, καί στό γυμνάσιο, καί καθένας πού τελείωνε τό γυμνάσιο ἔμπαινε στήν Πρωτοπόρα Κίνηση. Τό 78 εἶχαν μιά παρέμβαση στό σύλλογο μέ κάτι προσφυγικά. Άλλά δέν εἶχαν καμιά συστηματική παρέμβαση, περισσότερο σάν όργάνωση βάσης λειτουργούσανε, άνάλυση ίδεολογικῶν θέσεων, κλπ., εἶχαν στήσει ἕνα ποδοσφαιρικό σωματεῖο εἶχαν κάνει μιά ἐκδήλωση καί μέ τά ἐπεισόδια τοῦ Ρέντη.

....

Β. Ο «ΔΙΑΛΟΓΟΣ» ΚΑΙ ΤΟ «ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΦΕΝΕΙΟ»

Β : Όπως καταλαβαίνετε ὁ Διάλογος (θά τό ποῦμε καί παρακάτω), δέν πιάνει μόνο μιά ἐκδοτική προσπάθεια, τουλάχιστον δέ θέλει νά πιάσει, νά μείνει στά πλαίσια μιᾶς ἐκδοτικῆς προσπάθειας. Έχει κι ἄλλες προοπτικές, πολιτιστικές ἐκδηλώσεις, μιά παρέμβαση στή ζωή μας. Σέ όρισμένες φάσεις ἔγινε κι αὐτό, ίδιαίτερα τό καλοκαίρι μέ τό άποχετευτικό πρόβλημα, άλλά άκόμα εἶναι πολύ φτωχή ή

παρέμβαση. Πάντως κι έμεῖς δέ μποροῦμε νά ζή σουμε μόνο μέ τήν έκδοτική προσπάθεια.

Ε : Πρίν άπό λίγο εἴπατε ὅτι τελικά ὑπῆρχανε δύο διαφορετικές άντιλήψεις, ἡ μία σέσχέ ση μέ τό Καφενεῖο καί ἡ ἄλλη σέ σχέση μέ τό Διάλογο. Αὐτό θά μποροῦσε νά γίνει πιό κα θαρό; Τί ἤθελαν, τί ἔβλεπαν αὐτές οἱ άντιλή ψεις;

Α : 'Εγώ βασικά δέν πιστεύω ὅτι αὐτή ἡ ἀντί ληψη πού εἶχαν τά παιδιά τοῦ Καφενείου ἤ ταν άπολιτική, άλλά μιά διάθεση ένάντι α στήν ὑψηλή πολιτική, εἴχανε μιά άντίθεση μέ τήν ὑψηλή πολιτική, θέλανε νά τήν βροῦνε καί σ'αὐτό δέν εἶμαι άντίθετος, ἄς ποῦμε, άλλά τελικά βαλτώσανε καί αὐτό τό πράγμα φάνηκε καθαρά τό καλοκαίρι. Δέν εἶχαν νά προχωρή σουν, δέν εἶχαν νά προτείνουν τίποτα, δηλαδή θέλανε νά τή βροῦνε άλλά δέν ξέρανε πῶς καί ἔτσι κωλώσανε. 'Εγώ νόμιζα πώς θά κλείσει ἀλ λά τελικά δέν ἔκλεισε. Εἶχε πιάσει σ'ἕναν κό σμο τῆς πλατείας καί τῆς συνοικίας, κατεβαί νανε διάφοροι μαθητές, ἰδίως άπό τά φροντι στήρια, δηλαδή εἶναι τό μόνο πού ὑπάρχει πού κάθεται κανείς, πίνει καφέ καί συζητάει. Λει τουργεῖ μέσα στή νεολαία, καί παράλληλα ἔ χουν κάνει καί διάφορες ἐκδηλώσεις μέ συγκρο τήματα. Περνάει πολύς κόσμος άπό τό Καφενεῖο μποροῦν πολλά πράγματα νά γίνουν. Λειτουργεῖ σά στέκι καί γιά μᾶς. "Ολοι έμεῖς στό Καφε νεῖο βρισκόμαστε κάθε μέρα.

Χ : Τίποτε ἄλλο γίνεται έκεῖ πέρα; Καμιά ἄλ λη δραστηριότητα;

Α : "Οχι, άλλά στό άποχετευτικό εἴχανε συμ μετάσχει.

Χ : 'Η χαβούζα ἦταν δική σας παρέμβαση, τοῦ Διάλογου;

Α : Δική μας άλλά κι αὐτοί εἶχαν ἔρθει, καί στή συγκέντρωση εἶχαν ντουντοῦκες, εἶχαν ἔρθει ὅλα τά παιδιά.(...) Τό καφενεῖο θά μποροῦσε νά εἶχε δεθεῖ πολύ περισσότερο μέ τή γειτονιά, δηλαδή τή γύρω περιοχή, νά μήν εἶ ναι δηλαδή άπλά ἕνα στέκι πού πάει ὁ ἄλλος καί παίζει τό τάβλι του. Τί νά σοῦ πῶ τώρα, θά μποροῦσε νά λειτουργήσει βιβλιοθήκη, θά μποροῦσε νά γίνει χῶρος γιά διάφορες συζητή σεις, νά στηθεῖ μιά ὁμάδα, θά μποροῦσε νά ἔ χει τά γραφεῖα του μέσα ὁ Διάλογος. Εἶναι ἕ νας τεράστιος χῶρος, θά μποροῦσε νά προωθή σει μιά αὐτόνομη πολιτιστική δουλειά, νά ἔρ θουν νά έγκατασταθοῦν μέσα συγκροτήματα, νά στηθεῖ ἕνας θεατρικός πυρήνας...

Γ. ΝΕΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ — ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

Α : 'Η γειτονιά εἶναι ἕνας χῶρος πρόσφορος γιά πολιτική παρέμβαση, πολύ περισσότερο ἀπ'ὅτι ἦταν παλιά, δηλαδή, ἄν τό δοῦμε καί κοινωνικά τό θέμα, ἐφόσον ὁ ἐλεύθερος χρόνος τοῦ έργαζόμενου, ὅσο προχωράει ὁ κα πιταλισμός, θά αὐξάνεται (ἤδη ἔχουμε τέτοιες τάσεις στήν 'Ελλάδα, πενθήμερο καί μειωσητοῦ χρόνου έργασίας), άπό τήν ἄλλη, ἡ έργατική τάξη γίνεται καί στήν 'Ελλάδα περισσότερο κα ταναλωτική δύναμη. 'Αντιμετωπίζεται ἔτσι, ζεῖ τόν περισσότερο χρόνο στό χῶρο πού μένει, στή γειτονιά, δέν άντιμετωπίζεται ὅπως παλιά σάν παραγωγός ὑπεραξίας. "Ετσι ὁ χῶρος τῆς γει τονιᾶς ἔρχεται νά δείξει προβλήματα ὅσον ἀ φορᾶ τήν όργάνωση τῆς ζωῆς, μιά καινούργια όργάνωση ζωῆς, διαφορετική άπό αὐτή πού έκ δηλώνουνε, μιά νέα σύνθεσή της τελικά, καί νά δώσει μιά νέα ποιότητα ζωῆς. Καί παράλλη λα ὑπάρχουν καί τά ἄλλα προβλήματα, τά διεκ δικητικά, τά ὁποῖα μπορεῖ νά φαίνονται στιγ μιαῖα, ὅπως εἶναι τό άποχετευτικό. 'Εδῶ τώ ρα, στά καινούργια προβλήματα πού δημιουρ γοῦνται στήν γειτονιά, έκεῖ πιστεύω ὅτι μπο ρεῖ νά ὑπάρξει μιά παρέμβαση τοῦ Διάλογου, πολιτική, π.χ. στά θέματα τῶν γυναικῶν ἤ στά προβλήματα τῆς νεολαίας. 'Εγώ πιστεύω ὅτι ὁ Διάλογος δέν πρέπει νά μείνει μιά προσπάθεια έκδοτική, έγώ λέω ὅτι πρέπει νά δώσουμε πε ρισσότερο βάρος σέ μιά δουλειά πρακτική, τε λείως άκτιβίστικη. 'Από τήν ἄλλη, άλλά κάπως λιγότερο σ'αὐτά, δέν ἔχουμε τίς δυνάμεις. Αὐ τό διαπίστωσα καί πρόσφατα σέ μιά ἔρευνα πού κάναμε γιά τή διασκέδαση στό Φάληρο. 'Υπάρχει φοβερή δυσαρέσκεια στόν κόσμο. Καί ὅλοι πα ραδέχονται λίγο-πολύ ὅτι ἔχουν φοβερό ἄγχος, δέ μποροῦν νά τήν βροῦν, δέν ξέρουν τί νά κά νουν, δέν ξέρουν πῶς νά σκοτώσουν τήν ὥρα τους καί άρχίζουν ν'άπονεκρώνονται σιγά-σιγά δέν ἐλέγχουν πιά τή ζωή τους, αἰσθάνονται τό χῶρο τους ξένο.

Χ : Τήν ἔρευνα ποῦ τήν κάνατε;

Α : 'Εδῶ στό Φάληρο, σκυλάδικα, σφαιριστήρια πάμπ, ντισκοτέκ, ταβέρνες...

Β : 'Εκατόν εἴκοσι κέντρα διασκέδασης...

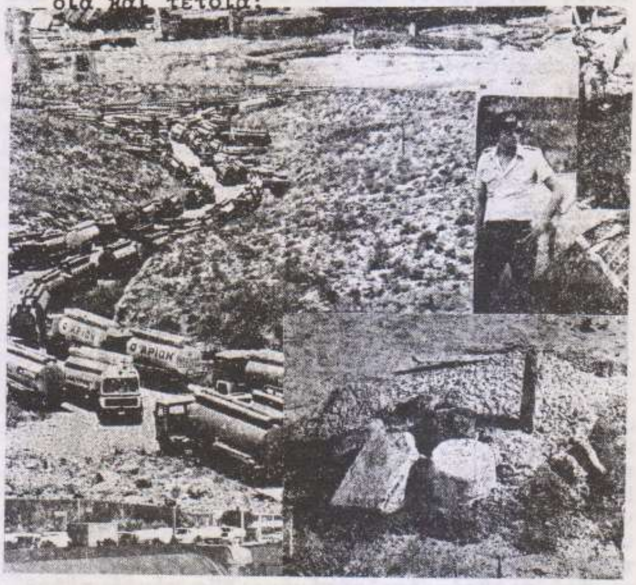
Α : 'Εμένα, έκεῖνο πού μοῦ κάνει τρομερή έν τύπωση εἶναι ὅτι άφ'ένός ὑπάρχει αὐτή ἡ φοβερή δυσαρέσκεια, καί αὐτή μπορεῖ εὔκο λα νά μορφοποιηθεῖ σέ κάτι, νά δώσει μιά ἀ πάντηση, τελικά μιά ριζοσπαστική άπάντησηστά προβλήματα πού ἔχει ὁ κόσμος. Κι ὅσο ἡ άπάν τηση άργεῖ νά ἔρθει, ὁ κόσμος υἱοθετεῖ τά έκ συγχρονιστικά μέτρα τῆς άστικῆς τάξης. Μοῦ ἔ κανε φοβερή έντύπωση, ἕνας πιτσιρικᾶς μοῦ εἶ πε : νά 'χαμε κέντρα... ὅπως ὑπάρχουν στή Γαλλία. Καί δέν καταλάβαινε ὅτι καί τέτοια νά ὑπάρξουν, πάλι δέ θά τήν βρίσκει, πάλι ξέ νος θά 'ναι ὁ χῶρος, πάλι σέ καφενεῖο θά κα ταλήγει γιά νά σκοτώσει τήν ὥρα του. Γι'αὐτό κι έγώ πιστεύω ὅτι αὐτή άκριβῶς τήν άντίδρα ση τοῦ κόσμου πρέπει νά τήν έκφράσουμε έμεῖς μέ μιά τελείως πρακτική δουλειά καί ἡ ὁποία θά ἦταν φοβερά πλούσια σέ έμπειρίες. "Ετσι ἐ γώ ἔβλεπα -καί συζητᾶμε τώρα μ'ἕνα παιδί- ἔ χουμε διάφορες σκέψεις... Μιά εἶναι νά φτια χτεῖ ἕνας θεατρικός πυρήνας άλλά ὄχι στό κλα σικό στύλ, ὁ ὁποῖος θά κάνει μιά πολιτική δουλειά, δηλαδή θά βγαίνει καί θά παίζει μέ σα σέ μιά λαϊκή άγορά, καί ὅταν θά μαζεύεται ὁ κόσμος θά τοῦ βγάζει τά προβλήματα πού ἔ χει, θά τά έξωτερικεύει καί θά τά δημοσιο ποιεῖ. Τό θεατρικό τό βλέπω πολύ συγκεκριμέ να νά λειτουργεῖ σά θέατρο δρόμου. "Ενα ἄλλο πού βλέπω εἶναι νά γίνει μιά δουλειά στίς γυ ναῖκες (βέβαια, έμεῖς εἴχαμε ἕνα γυναικεῖο Διάλογο, πού τώρα άπέχει άπό τίς διαδικασίες τῆς έφημερίδας, λειτουργεῖ αὐτόνομα), πού θά μποροῦσαν νά στήσουν ἕναν παιδικό σταθμό, νά ξεκινήσει ἕνα κέντρο γιά γυναῖκες... Καί με ρικά ἄλλα προβλήματα, δραστηριότητες πού ἔ χουν άρχίσει νά μορφοποιοῦνται, μέ τό στήσι μο μιᾶς μαθητικῆς ὁμάδας - δέ μπορεῖ νά γί νει παρέμβαση στό σχολεῖο, τώρα εἶναι κλει στά μέ τήν άπεργία, άλλά καί μόνο νά έκφρά σουν μερικές καταστάσεις άπό τό σχολεῖο τους πού κανένας δέν τίς έκφράζει άνοιχτά. Κι ἐ κεῖ εἶναι διάχυτη μιά δυσαρέσκεια -θά μᾶς φέ

ρει κόσμο πιστεύω, δηλαδή σέ πρῶτο στάδιο νά γράφουν στήν ἐφημερίδα, ν'ἀρχίσουν νά τήνπου λᾶνε στό σχολεῖο, ν'ἀρχίσουν νά συζητᾶνε προβλήματα πού καθόλου δέ συζητᾶνε, κανένας δέν τά βγάζει στή φόρα... Κάποιος ἔφερε πολλούς μαθητές ἐδῶ, εἴμαστε πολύ γνωστοί στούς μαθητές. Τώρα μιά ἄλλη προσπάθεια μέ τούς ἐρασιτέχνες (ραδιοπειρατές), ἀναλάβανε κι αὐτοί νά γράφουν ἕνα κείμενο, ξέρουν ὅλο τό κύκλωμα, τώρα πού θά πιάσουμε γραφεῖα θά γίνει κι ἐκεῖ μιά παρέμβαση, λέγανε πολλά πράγματα, ἦταν πολύ ζωντανοί.

Ε : Καί λειτουργοῦν ἐδῶ στή γειτονιά;

Α : Ναί, πάρα πολύ, καί στόν κόσμο, καί ἰδίως στή νεολαία. Τώρα, μιά ἄλλη δουλειά πού θά κάνουμε πρός τά ἔξω εἶναι νά δώσουμε ἕνα φυλλάδιο μέ ὁδηγίες γιά συλλήψεις, ἔρευνες. Τό προηγούμενο ἄρθρο γιά τίς συλλήψεις ἄρεσε πολύ στόν κόσμο.

Ε : Ἔχετε καμιά ἐμπειρία σχετικά μέ τρομοκρατία, γίνονται συλλήψεις νέων τά βράδια καί τέτοια;

Γ : Εἴχαμε μέ τόν Α μιά ἐμπειρία, καί ἄλλη μιά πρό ἡμερῶν. Εἴχαμε κάνει στό καφεθέατρο μιά ἐκδήλωση γιά τήν τρομοκρατία. Θέλαμε νά προβάλλουμε τό ἔργο "Ἄττικα", γιά τίς φυλακές στήν Ἀμερική -ἕνα πολύ ὡραῖο ντοκυμανταίρ- καί ἕνα μονόπρακτο, "Ἐγώ ἡ Οὔλρικε καταγγέλλω", τοῦ Ντάριο Φό. Ὅταν κολλάγαμε τίς ἀφίσες ὑπῆρχε ἄγριο κλίμα τρομοκρατίας, μᾶς βγάλανε καί πιστόλι... Ἐπίσης, ἕνα ἄλλο κροῦσμα τρομοκρατίας μέ κάτι νέους: τούς πιάσανε καί τούς δείρανε ἄσχημα μέσα στό τμῆμα. Ἡ τρομοκρατία πού ἀσκήθηκε ἦταν τέτοια πού οὔτε κάν μήνυση γιά σωματικές βλάβες δέν κάνανε. Τούς πιάσανε χωρίς λόγο. Ἐμένα, πρό ἡμερῶν μέ πιάσανε μ'ἕνα φίλο μου καί μέ ἀπειλούσανε μέ πιστόλι γιατί εἶχε γίνει μιά κλοπή ἐδῶ κοντά. Ὑπάρχουν πολλά κρούσματα τρομοκρατίας καί πιστεύω ὅτι μποροῦμε νά παρέμβουμε..... Ὅσο γιά τό Διάλογο, ἐγώ πιστεύω ὅτι δέν εἶναι ἀπαραίτητο πάντα νά ἔχεις μιά κοινή βάση, ἀρκεῖ νά 'χεις μιά αὐτονομία στή δουλειά σου, π.χ. γράφω ἕνα ἄρθρο, στόν ἕναν ἀρέσει, στόν ἄλλο δέν ἀρέσει, ὑπάρχει μιά τέτοια κατάσταση. Δέ λένε δέν θά τό γράφεις, γράφονται διαφορετικές ἀπόψεις, ὑπάρχει ἀρκετή αὐτονομία.

....

Δ : Πιστεύω πώς ὁ Διάλογος βρίσκεται στό ἐπίπεδο τῆς διαμόρφωσης, δέν ἔχει ἀποκτήσει ἕνα συγκεκριμένο στύλ δουλειᾶς, ἕνα στύλ γραψίματος, ἕνα στύλ παρέμβασης πρός τά ἔξω. Ὑπάρχουν ὁρισμένες ἀποσπασματικές θέσεις τοῦ καθένα μας, ἄλλωστε λίγο-πολύ κουβαλᾶμε πολιτικά τραύματα. Ὅλοι ἔχουμε φύγει ἀπό ὀργανώσεις, ὁπότε ἔχουμε καί ὁρισμένα πράγματα μέσα στό μυαλό μας. Αὐτή τήν κατάσταση προσπαθοῦμε νά τήν ξεπεράσουμε σιγά-σιγά, καί νομίζω πώς τό 'χουμε καταφέρει σ'ἕνα βαθμό. Στήν ἀρχή τά ἄρθρα, οἱ ἔρευνες γινόντουσαν ἀπό ἕναν ἄνθρωπο, σπάνια ἀπό δύο, χωρίς συγκεκριμένη ἔρευνα, χωρίς πολλή δουλειά μέ τόν ἔξω κόσμο -αὐτό τό θεωρῶ πιό σημαντικό. Τώρα ἀρχίζουμε καί μπαίνουμε σ'αὐτό τό κανάλι τῆς κοινωνικῆς δουλειᾶς καί τό βγάζουμε πρός τά ἔξω. Δηλαδή, ἦταν πολύ ὡραία ἐμπειρία αὐτή μέ τή διασκέδαση. Καί μᾶς ἔκανε φοβερή ἐντύπωση πού ὁ ὑπόλοιπος κόσμος ἀπ'ὅτι φάνηκε πολλοί μαθητές καί ἄνθρωποι ἄσχετοι μέ τήν πολιτική δέν τή βρίσκανε, πολύ ἁπλά βρισκόντανε σ'ἕνα ἀδιέξοδο. Ἐνῶ μέχρι τώρα ἦταν πρόβλημα μόνο μέ μᾶς, τῶν ἀνθρώπων τοῦ "χώρου". Τελικά δέν εἶναι ἔτσι. Εἶναι πολύ σημαντικό ν'ἀνοίγεσαι πρός τόν κόσμο.

....

Δ. Η ΧΑΒΟΥΖΑ

....

Α : Λοιπόν, τό 'χανε μάθει τά παιδιά τοῦ καφενείου νομίζω ὅτι θά γίνει χαβούζα, πήγανε καί εἰδοποιήσανε τό Δ.Σ. Φυσικά εἶχε ἐπιδράσει καί τό Μαρούσι. Ἐμεῖς ξέραμε ποῦ θά πᾶνε, πήγαμε καί στήσαμε καρτέρι σ'ἕνα σημεῖο, στήν Ἀμφιθέα βέβαια. Πήγαμε ἐκεῖ πέρα, εἴχαμε εἰδοποιήσει τόν κόσμο τήν προηγούμενη μέρα, εἶχε βγεῖ μιά σύντομη προκήρυξη, εἶχε φτιαχτεῖ μιά ἐπιτροπή στήν ὁποία συμμετεῖχαν καί παιδιά ἀπό τό Διάλογο καί ἀπό τά γύρω καφενεῖα καί τίς πλατεῖες, διάφορα ἄτομα. Εἴχαμε πάντως βγάλει καί μιά προκήρυξη γιά ὑπογραφές, μαζέψαμε 400 ὑπογραφές...

Β : Διακόσιες ὑπογραφές μέσα σέ δυό ὧρες...

Α : Εἴχαμε μαζευτεῖ ὅταν ἦρθαν τά βυτία : ὁ κόσμος περίμενε παθητικός. Παιδιά ἀπό τό Καφενεῖο καί τό Διάλογο σταθήκαμε μπροστά καί τά ἐμποδίσαμε. Τελικά, ἄναψε κι ὁ κόσμος, τά διώξαμε τά βυτία, φύγανε τελείως ἀπό τήν Ἀμφιθέα. Μετά προσπαθήσαμε νά τό ἐπεκτείνουμε καί στό ὑπόλοιπο Φάληρο ἀλλά δέ σήκωνε, ἦταν διασπορά τῶν δυνάμεών μας. Τελικά, στήν Ἀμφιθέα δέν ξαναῆρθαν βυτία ἀπό ἐκείνη τή μέρα. Ὁ κόσμος τράβαγε πάρα πολύ, τό σήκωνε πάρα πολύ νά συγκρουστεῖ. Τότε ἦταν -ὅταν πιά εἶδαν καί τή διάθεση τοῦ κόσμου- πού ἤρθανε κι οἱ Κνίτες καί ἄρχισαν νά βγάζουν βρῶμες, ἔλεγαν ὅτι εἶναι ἀναρχικοί, καί τούς πλάκωσε στό ξύλο ὁ ἴδιος ὁ κόσμος. Τότε ἀποφασίσαμε κι ἐμεῖς νά κάνουμε συγκέντρωση, πού ἦταν ἡ πρώτη ἔξω ἀπό προεκλογική περίοδο. Εἶχε ἔρθει πολύς κόσμος, ἦρθε κι ὁ Δήμαρχος νά μιλήσει. Τελικά μίλησε ὁ Δήμαρχος, στήν ἀρχή πῆγε νά τό στρίψει, τά μάσαγε μίλησε κι ὁ Δ., τόν χειροκρότησε ὁ κόσμος, ἐκφρασε τό λαϊκό αἴσθημα. Ἡ συγκέντρωση ἦταν ἀνοιχτή, ὄχι κλειστή. Εἴχαμε πανώ καί εἶχε βγεῖ κι ἄλλη μιά προκήρυξη ἀλλά τελικά δέν ὑπῆρξε συνέχεια, δέ μποροῦσε νά ὑπάρξει συνέχεια παρά μόνο σέ συντονισμό μέ ἄλλες γειτονιές, ἄν μποροῦσε νά γίνει μιά πορεία ἀπό ὅλους τούς δήμους στή Βουλή καί ν'ἀδειάσουν

βυτία. Πάντως μ'αὐτή τή δουλειά μᾶς γνώρισε ὅλος ὁ κόσμος στήν Ἀμφιθέα καί ἰδίως στήν "Κορέα" (μιά περιοχή τῆς Ἀμφιθέας), ἐκεῖ πού ἔγινε ἡ μάχη μέ τήν ἀστυνομία καί τά βυτία. Πῆραν καί τό Διάλογο.

Δ : Ὑπάρχουν ὁρισμένα στοιχεῖα πού εἶναι σημαντικά στό θέμα τῆς χαβούζας. Εἶναι ἡ πρώτη συγκέντρωση πού ἔγινε μετά τή μεταπολίτευση πάνω σέ αἰτήματα καθαρά τῶν ἴδιων τῶν κατοίκων, δηλαδή δέν ἦταν μιά στημένη κινητοποίηση εἴτε προεκλογική εἴτε ἑνός συγκεκριμένου κόμματος πού κατέβαζε τά μέλη του. (...) Γι'αὐτό, παρόλο πού ὁ ρόλος μας ἦταν μέσα στά πράγματα (ντουντούκα, ἀφίσες, νάβγοῦμε νά ποῦμε στόν κόσμο), ἐν τούτοις ἦταν ὁ ἴδιος ὁ κόσμος πού πλάκωσε τούς μπάτσους καί μπάζωσε τά φρεάτια. Καί καθόταν ἐκεῖ πέρα ἀπό τό πρωΐ μέχρι τό βράδυ, βάρδιες κανονικά ὁ ἴδιος ὁ κόσμος... Ἀπό τήν ἄλλη ὅτι, πολιτικά, ἦταν ἕνας σαφής διαχωρισμός τόσο στό ἐπίπεδο τῶν πολιτικῶν κομμάτων, δηλ. στό ρόλο πού παίζουν, τούς κράξαγε κανονικά τούς Κνίτες, τούς πλακώσανε μέχρι καί στό ξύλο, τούς πετάξανε ἀπό κεῖ, Κι ἔφτασε ὁ ἴδιος ὁ κόσμος νά λέει, ναί, ἐμεῖς εἴμαστε μέ τούς ἀναρχικούς καί τούς ἐξτρεμιστές καί ἄντε πηδηχτεῖτε σεῖς ἀπό δῶ πέρα. Ὅσο καί σέ ἐπίπεδο τοπικῆς αὐτοδιοίκησης, ὅτι τελικά ἡ αὐτοδιαχείρηση περνάει μέσα ἀπό τήν ἴδια τή φωνή καί τό σκουπόξυλο τῆς νοικοκυρᾶς καί ὄχι ἀπό τό δημοτικό σύμβουλο... Εἴχανε ἔρθει οἱ μαλάκες τό ἀπογευματάκι, μέ τό κουστουμάκι τους, κι ἐνῶ εἴχανε βγάλει ψήφισμα ν' ἀνοίξουν τά φρεάτια, τελικά λέγαν ἐντάξει, κι ἐμεῖς μαζί σας παιδιά, στόν ἀγώνα τώρα, καί ξεκινᾶτε σεῖς τόν ἀγώνα κι ἐμεῖς ἐρχόμαστε πρωτοπορία. Ἀναπτύχθηκε δηλαδή μιά ἐπαναστατική συνείδηση στόν κόσμο ὅτι πρέπει νά κατέβει, πρέπει νά φωνάξει καί νά μήν περιμένει ἀπ'αὐτούς τούς μαλάκες πού εἶναι ἐκεῖ πέρα νά τοῦ λύσουν τά προβλήματά του.

....

Ε. ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

....

Β : Πρέπει ν'ἀρχίσουμε κάποιες διαδικασίες νά μποῦμε μέσα στόν κόσμο, δηλαδή κάπως νά γράφουνε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι στό Διάλογο νά μή γράφουνε μόνο 5-10 ἄτομα ἄς ποῦμε..... Εἶναι πολύ μακροπρόθεσμο βέβαια αὐτό.

Α : Γι'αὐτό φτιάξαμε μαθητική ὁμάδα χωρίς καμιά κατεύθυνση, γι'αὐτό πᾶμε στούς ἐρασιτέχνες χωρίς καμιά κατεύθυνση...

Χ : Μέ τούς ἐρασιτέχνες τί σκεφτόσαστε νά κάνετε;

Α : Ἐμένα, ἡ σκέψη πού ἔχω τώρα εἶναι νά τά βροῦμε ὅλα αὐτά τά παιδιά, τά ὁποῖα εἶναι ἐξαιρετικά κλειστό κύκλωμα. Ἔχουν ἄλλη ζωή τελείως διαφορετική, δηλαδή πάνω στούς σταθμούς συνέχεια. Φοβοῦνται τήν ἀστυνομία, δέν πλησιάζουν κανένα. Ἐγώ σκέφτομαι νά τούς μαζέψουμε ὅλους μαζί, δηλ. ν'ἀρχίσουμε κάτι σάν ὀργάνωση βάσης μέ τούς ἐρασιτέχνες, πού θ'ἀνταλλάσσουν τεχνικές συμβουλές μεταξύ τους, πῶς δέ θά τούς ἐντοπίζει ἡ ἀστυνομία, τί πρέπει νά κάνουν, πῶς νά περνᾶνε τήν κεραία ἀπό τή μιά πολυκατοικία στήν ἄλλη... Ἡ μόνη παρέμβαση πού μποροῦμε νά ἔχουμε ἐμεῖς εἶναι νομικές συμβουλές καί δικηγόρους, δηλ. μόλις τούς πιάνουν νά μᾶς εἰδοποιοῦν, νά τρέχουμε στό τμῆμα, νά μήν τούς μεταχειρίζονται ἄσχημα, ὅταν πηγαίνουν στό αὐτόφωρο νά παίρνουν ἀμέσως ἀναβολή, νά μήν τούς ἐκδικάζουν ἀμέσως τήν ὑπόθεση, χωρίς δικηγόρους, χωρίς τίποτα... Καί σέ δεύτερη φάση, ν'ἀρχίσουν νά βάζουν κάπως διαφορετικά προγράμματα, ν'ἀρχίσουν νά βάζουν εἰδήσεις ἀπό τή γειτονιά, ἀπό τό γυμνάσιο, νά δεθοῦνε κάπως μέ τόν κόσμο σέ κάποια ἄλλη βάση.

Δ : Ἐγώ διαφωνῶ.

Χ : Συνοπτικά, μπορεῖτε νά μᾶς πεῖτε κάπως τίς διαφωνίες πού ἔχετε;

Δ : Τό 'παμε καί πρίν, δέ νομίζω ὅτι αὐτή τή στιγμή μπορεῖς νά κάνεις τέτοια προωθημένα πράγματα. Δέν ὑπάρχει χῶρος νά κάτσεις νά δουλέψεις κι ὅλα αὐτά τά πράγματα. Νομίζω ὅτι εἶναι ὄνειρα θερινῆς νυκτός τό νά πιστεύουμε ὅτι μποροῦμε νά κάνουμε ὅλα αὐτά τά πράγματα στή γειτονιά. Καί παιδικούς σταθμούς νά φτιάχναμε καλό θά 'τανε, καί πομπούς δικούς μας νά 'χαμε καλό θά 'τανε, καί ἕνα κάρο πράγματα καλό θά 'τανε. Ἀλλά κοιτᾶμε τί μποροῦμε νά κάνουμε. Γιά μένα, αὐτή ἡ ἱεράρχηση εἶναι πολύ οὐσιαστική. Καί πολύ οὐσιαστικό παραπέρα εἶναι ἰδεολογικά νά κατανοηθεῖ ἡ λογική τοῦ παρατεταμένου ἀγώνα στόν καθέναν.................................

Γι'αὐτό ἐγώ βλέπω ταχτικά ὅτι ὑπάρχει μιά διαδικασία συγκρότησης τοῦ χώρου πρῶτα καί κύρια μέσα στό χῶρο τῆς ἐξωκοινοβουλευτικῆς ἀριστερᾶς, νά δεῖς πρῶτα αὐτούς τούς ἀνθρώπους μέ τούς ὁποίους μπορεῖς νά μιλήσεις. Δηλαδή, πρῶτα ἀπευθύνεσαι σ'ἕναν ὅμοιο σου καί μετά προσπαθεῖς νά μιλήσεις καί σ'ἕναν παραπέρα, νά τοῦ πεῖς κάτι ἄλλο. Βέβαια, αὐτό δέ σημαίνει ὅτι πρῶτα βρισκόμαστε μεταξύ μας καί μετά βγαίνουμε στόν κόσμο. Εἶναι μιά διαδικασία πού γίνεται συγχρόνως ἀλλά πού καθορίζεις ποιό εἶναι τό κύριο καί ποιό τό δευτερεῦον. Γι'αὐτό ἐγώ πιστεύω, κύριο σ'αὐτή τή φάση πού περνᾶμε εἶναι ἡ συγκρότηση ἑνός χώρου δικοῦ μας. Γι'αὐτό βλέπω μιά διαδικασία ν'ἀναπτύξουμε δυνατότητες δικές μας, ἐνδογενεῖς, δηλ. νά μπορεῖς νά ὀργανώσεις τή δουλειά σου καί ἰδεολογικά καί πολιτικά, νά ἔχεις μιά ἐνημέρωση μέ τό κίνημα κεντρικότερα μιά ἐπαφή μέ γύρω γειτονιές, ν'ἀναπτύξουμε τή διασύνδεση πού εἴχαμε βάλει μπροστά μέ τή

"Στροφή", μέ διάφορες ἄλλες ἐφημερίδες, νά πιαστεῖς μ' ἕνα συγγενή χῶρο οὕτως ὥστε νά μπορεῖς νά ἀντλεῖς κι ἀπό κεῖ δύναμη καί ἐμπειρίες καί νά ὀργανώσεις καλύτερα τή δουλειά σου. Νά βάλεις μπροστά διαδικασίες ὅπως νά φτιάξουμε ἕνα χῶρο πού λέμε καί ἄν μπορέσουμε νά τό κάνουμε ἕνα στέκι τῶν ἐξωκοινοβουλευτικῶν ἤ τῶν ἀνθρώπων πού ἔχουν μιά προβληματική καί δέ θέλουν μόνο νά τήν βροῦνε. Ἀπό κεῖ καί πέρα, ἡ διαδικασία πού λέει ὁ Α πιστεύω ὅτι πρέπει νά γίνεται. Ἀλλά πρέπει νά γίνεται ὄχι μέ τό νά βροῦμε τούς ἐρασιτεχνικούς καί νά βάλουμε προγράμματα ειδήσεων, κλπ., σίγουρα θά τούς κλείσουνε αὐτή τή στιγμή. Καί δέ μπορεῖς ἐσύ, ὁ ὁποιοσδήποτε ἐσύ, νά πάρεις ἕνα 16χρονο παιδί καί νά τό κλείσεις μέσα. Δέ σοῦ 'φταιξε σέ τίποτα. Καί ὄχι μόνο δέ σοῦ 'φταιξε σέ τίποτα ἀλλά καλά θά κάνουν μετά νά σέ στριμώξουν καί νά σέ πλακώσουνε στό ξύλο. Τό ἴδιο, δέ μπορεῖς νά πᾶς στό γυμνάσιο πού κάνουν τήν ἀπεργία οἱ πιτσιρικάδες καί νά ὀργανώσεις κατάληψη τοῦ γυμνάσιου τή στιγμή πού... πλακώθηκαν γιά μιά γκόμενα. Γιά μένα εἶναι καθαρό, σπρώχνεις τόν ἄλλο στό γκρεμό καί μόλις πέσει, τοῦ λές μαλάκα, ἔπεσες. Γι' αὐτό ἐγώ πιστεύω τή στιγμή πού κάνεις μιά παρέμβαση καί ἀποχτᾶς μιά ἐπιφάνεια μέσα στόν κόσμο, τά βήματα πρέπει νά εἶναι προσεχτικά.

....

ΣΤ. ΓΕΙΤΟΝΙΑ: ΔΙΕΞΟΔΟΣ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ;

....

Δ : Τελικά εἶναι μιά ἀγωνία δέν εἶναι ἕνα διέξοδο. Ἄλλο πράγμα ἡ ἀγωνία καί ἡ ἀναζήτηση σέ ἐπίπεδο ἄμεσης ζωῆς νά δώσεις ἕνα περιεχόμενο καί ἄλλο ὅτι αὐτό εἶναι ἡ ἐναλλαχτική λύση πού δίνεται ἀπό τήν περιφέρεια πρός τό κέντρο, πρός τό κίνημα τελικά.

Ε : Ἐγώ νόμιζα ὅτι εἶπες ὅτι φύγαμε ἀπό τό κέντρο καί μεταφέραμε αὐτή τήν κρίση,δηλαδή τήν ἀγωνία πού εἴχαμε στό κέντρο τή μεταφέραμε κι ἐδῶ...

Δ : Ναί, σίγουρα...

Ε : Κάπως τό ἴδιο πράγμα...

Δ : Ὄχι, δέν εἶναι τό ἴδιο πράγμα. Γιατί κι ἡ ἴδια ἡ κρίση δέν ἔχει μόνο ἀρνητικά στοιχεῖα, ἔχει καί θετικά. Δηλαδή, τό γεγονός ὅτι ξεφτίσανε τά παραδοσιακά σχήματα, ξεφτίσανε μιά σειρά τέτοιοι πολιτικοί φορεῖς χρεωκοπημένοι, σοῦ βάζει τέτοιου τύπου προβλήματα, π.χ. τί γίνεται μέ πολιτικό φορέα, τί γίνεται μέ μιά σειρά ἰδεολογικά θέματαπού προκύπτουν καί πού ξαναμπαίνουν καί τά βλέπεις κάτω ἀπό ἕνα καινούργιο πρίσμα. Αὐτό εἶναι πολύ σημαντικό θετικό στοιχεῖο πού φέρνει μέσα της ἡ ἴδια ἡ κρίση, καί σοῦ βάζει νέους ἐπαναπροσδιορισμούς, ξανακοίταγμα μιᾶς σειρᾶς τέτοιων πραγμάτων. Στό θέμα τό τοπικό γιά μένα, κι ἐδῶ εἶναι ἕνα σημεῖο πού διαφωνοῦμε, τό πῶς ἐσύ ἐντάσσεις αὐτό τό πράγμα, δηλ. αὐτό πού ἐμφανίζεται τοπικά τώρα, μέσα σέ μιά συνολικότερη διαδικασία τοῦ κινήματος. Ἐκεῖ γιά μένα εἶναι τό πρόβλημα. Δηλαδή,δέν εἶναι τό νά ἔρθεις ἐσύ ἐδῶ καί νά δώσεις λύσεις. Γι' αὐτό ἔλεγα ἀπό τήν ἀρχή τό ζήτημα εἶναι πῶς μπορεῖς νά βρεῖς μιά λύση μέ πληροφόρηση, μέ συζητήσεις, μέ κατέβασμα ἀνθρώπων νά συζητᾶνε ἐδῶ πέρα, μιά ἀνάπτυξη μιᾶς διαδικασίας ἐκδοτικῆς παραπέρα, μιά σειρά τέτοιες προσπάθειες πού νά συνδέσεις τελικά τό κέντρο μέ τήν περιφέρεια καί νά δώσεις αὐτή τή συνοχή στίς διαδικασίες τίς κοινωνικέςπού θ' ἀναπτύσσονται, τά ἰδεολογικά ρεύματα πού θ' ἀναπτύσσονται, τά πολιτικά, καί μιά σειρά τέτοιες προσπάθειες πού γίνονται κεντρικά, προσπαθεῖς νά διασυνδεθεῖς καί ὄχι νά βρεῖς τή λύση αὐτῶν τῶν ἀντιθέσεων. Γιατί νομίζω ὅτι στά ὅριά μας δέν εἶναι κάτι τέτοιο. Οὔτε μποροῦμε ν' ἀντέξουμε στή βαρύτητα μιᾶς τέτοιας κατάστασης, νά δώσουμε διέξοδα καί λύσεις, οὔτε πολιτικά οὔτε ἰδεολογικά (...)

....

Ζ. ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

Χ : Ἐσεῖς, ἀπό 6 φύλλα πού ἔχετε βγάλει μπορεῖτε νά πεῖτε χοντρικά πρός νά ποῦ κύρια βρίσκει μιά ἀνταπόκριση ὁ Διάλογος;

Β : Στή νεολαία, ἀλλά ὑπάρχει κι ἕνα κύκλωμα ἀνθρώπων πού φήθηκε μέ τό ἀποχετευτικό, γύρω στά 100 ἄτομα, μεγάλοι, πού τόν διαβάζουν καί πού μένουν στήν Ἀμφιθέα, ἐργατική περιοχή.

Χ : Καί ὑπάρχεισχέση μ' αὐτούς πού τόν διαβάζουν;

Δ : Μέ ὁρισμένα ἄτομα ὑπάρχει...

Α : Ἐγώ νομίζω ὅτι ὑπάρχει πολύ μεγάλο κύκλωμα. Ἐγώ ἔχω γύρω μου καμιά εἰκοσαριά, μέ πολύ ἀναπτυγμένη σχέση, τουλάχιστον ἀπό προσωπική ἐμπειρία...

Δ : Ὑπάρχει σχέση μωρέ, ἀλλά ἀκόμα ὑπάρχουν πολλά προβλήματα. Τώρα ἀρχίζουμε καί ἀποχτᾶμε μιά συνείδηση. Γι' αὐτό τώρα εἴμαστε σέ μιά πολύ κρίσιμη φάση, σέ μιά φάση πού θ' ἀνοιχτοῦμε, θά κάνουμε τό πρῶτο οὐσιαστικό βῆμα πρός τά ἔξω. Κι αὐτό θά γίνει ὅταν πιάσουμε καί γραφεῖα. Δηλαδή, μέχρι τώρα δέ μᾶς ἔβρισκε ὁ κόσμος,ἔπρεπε νά ἔρθει στό δωμάτιό μου, στό δωμάτιο τοῦ ἄλλου,..θά βγοῦμε, θά 'χουμε μιά συχνήπαρουσία. Θ' ἀναπτύξουμε τούς δεσμούς μας τόσο μέ τό θέμα δημαρχεῖο, νά μποῦμε μέσα σέ πληροφορίες,κλπ. πού τίς εἴχαμε περιφρονήσει μέχρι τώρα, καί θά βάλουμε ἐπί τάπητος τό θέμα διάδοση πού μέχρι τώρα τό 'χαμε οἰκειοθελῶς παραμελήσει...

ΚΥΨΕΛΗ

Ψάχνοντας γιά ένα χώρο νά υπάρξουμε καί νά εκφραστοῦμε στήν Κυψέλη μπήκαμε σ'ένα πολιτιστικό σύλλογο πού υπήρχε ,τή ΖΕΑ (υπάρχει άλλος ένας: ο πολιτιστικός σύλλογος Κυψέλης αλλά αυτόν τόν αποφύγαμε γιατί κυριαρχεί η ΚΝΕ.)

Η ΖΕΑ είχε ένα καταστατικό φιλελεύθερο (:όποιος θέλει συμμετέχει στίς αποφάσεις,ΔΣ δέν υπάρχει) πού μάς βοήθησε νά κάνουμε ότι θέλουμε ως ένα βαθμό.

Μέ τούς παλιούς τής ΖΕΑ υπήρξαν προστριβές τού στύλ μή γράφετε στούς τοίχους-όχι θά κάνουμε ότι γουστάρουμε, πού δέν βοήθησαν νά φανεί καθαρά η αντίθεση παλιών μεθόδων,καλουπιών-νέος ελεύθερος προσανατολισμός καί ψάξιμο.

Γίνανε κάποιες συζητήσεις , γιά τίς σχέσεις μας,μαθητικές συζητήσεις,1-2 πάρτυ καί φτάνουμε στήν "κορύφωση" τής δραστηριότητας μέ τήν έκδοση τού περιοδικού ("ταμ-ταμ") πού πιστεύουμε ότι βοηθάει ν' αντιμετωπίσουμε γενικών καί συγκεκριμένων προβλημάτωνμας καί κυριώτερα τής έκφρασης ή τής επικοινωνίας...Βγάλαμε ή μιά προκήρυξη σέ 2000 αντίτυπα πού μοιράστηκε πλατιά,γιά τούς σεισμούς.

το κεφαλαιο σκοτωνει

Μέσα σέ μιά μέρα, μέ δυό διαφορετικούς τρόπους, σέ δυό διαφορετικά σημεία, τό κεφάλαιο δολοφόνησε 26 άτομα : 6 στά Ναυπηγεία τής Ελευσίνας καί 20 στόν Πειραιά, στό γήπεδο. Ίσως σέ πολλούς φανεί πώς τό ένα γεγονός δέν έχει καμμιά σχέση μέ τό άλλο. Στή μία περίπτωση πρόκειται γιά εργάτες πού δολοφονήθηκαν άπό τ'αφεντικά γιατί, γιά νά έχουν μεγαλύτερο κέρδος, δέν πήραν κανένα μέτρο ασφάλειας πάνω στό καράβι, ενώ άπό τήν άλλη επρόκειταν γιά "απλούς φίλαθλους"πού σκοτώθηκαν άπό τό "φανατισμό" τους.

Στήν πραγματικότητα όμως αυτές οί δύο δολοφονίες είναι περισσότερο συγγενείς άπ'ότι φαίνεται μέ πρώτη ματιά : ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ, Ο ΔΡΑΣΤΗΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΔΙΟΣ, ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, ΚΑΙ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΠΕΡΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΑ, ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ.

Άν δούμε τά επαγγέλματα καί τήν προέλευση τών νέων πού δολοφονήθηκαν άπό τήν εγκληματική συμπεριφορά εκείνων πού εμπορεύονται τά όνειρα καί τό άγχος τών προλετάριων, θά δούμε ότι όλοι σχεδόν ήταν εργάτες ή άπό εργατική οικογένεια. Αυτοί είναι πού προσπαθούν νά εξαγοράσουν τή μιζέρια τής εκμετάλλευσης καί τού αδιέξοδου τού καπιταλισμού μέ τή φαντασμαγορία μιάς άλλης ζωής, μέσα στό γήπεδο. Αυτούς τούς ίδιους πού τούς εκμεταλλεύονται στά εργοστάσια, αφεντικά καί κράτος, εκμεταλλεύονται οί ίδιοι εφοπλιστές καί βιομήχανοι πού ελέγχουν τά σωματεία, οί ίδιοι απατεώνες καί αβανταδόροι. Οί ίδιοι πού τούς υποχρεώνουν σέ ανθυγιεινές εργασίες καί τούς παστώνουν μέσα σέ λεωφορεία-καρμανιόλες, οί ίδιοι είναι πού,γιά νά "εκμεταλλευτούν τό χώρο", βάζουν 7.000 νέους σ'ένα μικρό χώρο, πού κλείνουν τίς πόρτες, κλπ.,κλπ.

Ό εργάτης δέ ζεί μόνο μέσα στή δουλειά, ζεί κι έξω άπό αυτή, μάλιστα θά 'θελε νά βρίσκεται πάντα έξω άπό μιά τέτοια δουλειά. Αλλά τήν εκμετάλλευση τήν αντιμετωπίζει καί έξω, παντού, στό σπίτι, στίς συγκοινωνίες, στίς σχέσεις μέ τό κράτος, στή διασκέδαση. Καταπίεση πού είναι καί υλική... αλλά καί πνευματική. Έτσι, όχι μόνο είναι υποχρεωμένος νά πληρώνει αλλά ταυτόχρονα νά δέχεται καί ότι τού πασσάρει τό σύστημα, άπό τήν τηλεόραση μέχρι τίς βεντέττες τού τραγουδιού, τού ποδόσφαιρου, κλπ.

Έτσι γίνεται καθαρό πώς τό "εργατικό ατύχημα" στήν Ελευσίνα όσο καί τό "τραγικό ατύχημα" τού Πειραιά βγαίνουν άπό τήν ίδια μήτρα, έχουν τόν ίδιο αυτουργό, τό κεφάλαιοκαί τό κράτος. Καί ό ρόλος τού κράτους είναι φανερός γιατί αυτό, τό ίδιο είναι ιδιοκτήτης στά Ναυπηγεία τής Ελευσίνας, όπως καί σέ όλο καί περισσότερα εργοστάσια καί δουλειές, γιατί αυτό τό ίδιο είναι όχι μόνο όργανο τού κεφάλαιου αλλά τό ίδιο τό κεφάλαιο. Τέλος, τό κράτος είναι εκείνο πού πασσάρει καί ελέγχει τό ποδόσφαιρο μ'όλα τά μέσα πού έχει,προσπαθώντας νά τό χρησιμοποιεί σά μέσο αποβλάκωσης καί εκτόνωσης τών μαζών καί μάλιστα τών προλεταριακών.

Καί φυσικά τώρα πρόκειται ν'ακολουθήσει ή διαδικασία τής συγκάλυψης: οί "υπεύθυνοι θά τιμωρηθούν παραδειγματικά"κλπ πού όλοι ξέρουμε τί σημαίνει : μερικά χρήματα πού ήδη διαθέτει τό κράτος γιά τίς οικογένειες τών δολοφονημένων, ώστε νά τούς βουλώσει τό στόμα, μιά καί στόν καπιταλισμό ή ζωή τών ανθρώπων μετριέται μέ λεφτά, κάποιες φευτοδίκες, καί τελείωσε.

Καί τό ίδιο σενάριο θά επαναληφτεί όταν πάλι κάποιοι άλλοι σκοτωθούν μαζικά. Στό μεταξύ, "ή ζωή συνεχίζεται", καί οί θάνατοι είναι λιγότεροι, "μόνο" δυό-τρείς τή μέρα, καί δέ "δημιουργείται θέμα". Έτσι κι εμείς συνεχίζουμε τή ζωή μας, μιλάμε γιά τίς εκλογές, γιά τή Φρειδερίκη, τόν τιμάριθμο, τά κόμματα κάνουν ανακοινώσεις καί πέφτει ύπνος καί κοροϊδία. Φυσικά καί οί δολοφονίες συνεχίζονται.

Θά πεί κανείς "καί τί μπορούμε νά κάνουμε", "μπορούμε νά τίς σταματήσουμε;"

Μπορούμε τουλάχιστον νά τούς κάνουμε νά πληρώσουν ακριβά πολιτικά κι επομένως νά τίς περιορίσουμε, μπορούμε ν' ανοίξουμε τό δρόμο γιά νά γκρεμίσουμε τό κεφάλαιο. Καί φυσικά αυτό δέ μπορεί νά γίνει περιμένοντας παθητικά κάποιες εκλογές καί κάποιους σωτήρες, αλλά παίρνοντας τά πράγματα στά

Μετά πέφτει η δραστηριότητα μας γιατί μεσολαβούν οί σεισμοί,κυριαρχεί η απαισιοδοξία τού στύλ:"όλα είναι μάταια" καί τέλος γιατί κλείνει η ΖΕΑ-(λόγω χρηματικής οφειλής είχε βέβαια σαπίσει καί σάν ιατάσταση καί τά άτομα,οί παλιοί "πού 'χαν τά φράγκα"γιά νά ξεπληρώσουν τό χρέος,είχαν αποσυρθεί σιγά σιγά)-καί άρα χάνουμε τό στέκι μας.Γιά τήν απαισιοδοξία φταίει κύρια τό ότι πέρα από τό περιοδικό δέν αναπτύχθηκαν άλλες, πιό ουσιαστικές, δραστηριότητες μέσα από τίς οποίες νά εκφράζονται τά παιδιά.

Τώρα η προσπάθεια συνεχίζεται φάχνοντας τρόπους νά βγάλουμε λεφτά γιά ν'ανοίξουμε καινούργιο στέκι,ξεκινώντας κάποιες κουβέντες γιά τά ναρκωτικά κλπ.,προετοιμάζοντας τό τεύχος 2 τού περιοδικού,πιάνοντας επαφή γιά ενημέρωση καί ανταλαγή εμπειριών με άλλες γειτονιές...

Η ολη ιστορία άρχισε τό τέλος τού 80.Η ηλικία τών ατόμων πού συμμετέχουν είναι κάτω των Ι8 εκτός από Ι-2 εξαιρέσεις.Οι περισσότεροι είναι μαθητές,αρκετοί τελοιόφητοική διακόφαντες τό σχολείο,Ι-2 εργαζόμενοι,κανένας φοιτητής.

Τά παραπάνω γράφτηκαν, λόγω πίεσης χρόνου,αρκετά βιαστηκά,γι αυτό όχι εκτεταμένα ή σέ βάθος καί γιά τόν ίδιο λόγο δέν συζητήθηκαν στήν"παρέα" αλλά έκφράζουν ένα άτομο εκτός από τά καθαρά "ιστορικά"στοιχεία.

ΒΙΝΟΣ

χέρια μας, έπεμβαίνοντας στά καθημερινά προβλήματα τῆς ἐκμετάλλευσης, τῶν δολοφονιῶν, τῆς ἀθλιότητας πού μᾶς δέρνει.

ΕΡΓΑΤΙΚΑ "ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ" : ΔΟΛΟΦΟΝΙΕΣ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

ΝΑ ΞΕΣΚΕΠΑΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΣ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΗΣ"

ΙΙ Φλεβάρη 8Ι

ΡΗΞΗ
γιά μιά
προλεταριακή ἀριστερά

ΒΥΡΩΝΑΣ

Α. Μέ τή μεταπολιτευτική περίοδο πού ὑπῆρχε μιά ἔνταση,πού ἐμφανίστηκαν στό προσκήνιο πολλοί ἄνθρωποι νέοι πού ἡ δικτατορία τούς εἶχε ἀποκόψει ἀπό πολιτικές δραστηριότητες, ἔτσι μεταπολιτευτικά λοιπόν, τή πρώτη χρονιά'74-75-76 ἰδιαίτερα γιά τοῦτο τό χῶρο, τόν Βύρωνα, ὑπῆρχαν δυό τρεῖς ὁμάδες - κινήσεις πού κάνανε ἀρκετή δουλειά, ἐκδηλώσεις, προκηρύξεις, ἀφῖσσες καί μπορῶ νά πῶ ὅτι ἦταν ἴσως ἡ μεγαλύτερη σέ ἔνταση, ἀπό ἀποψη δραστηριοτήτων, ὁμάδων τῆς γειτονιᾶς. Ἀπό κεῖ ὑπάρχει μιά ὕφεση ἰδιαίτερα μετά τό '77 - '78, ἀρχίζουν καί παίρνουν μιά στροφή τά πράγματα μέ τή συρίκνωση πολλῶν ὁμάδων πού δρούσαν περιφερειακά, καί τό πρᾶγμα δέν εἶναι τυχαῖο ἀλλά ἀκολουθεῖ τήν κατάσταση πού ὑπάρχει στό ἴδιο τό κίνημα. Ὅλα αὐτά εἶχαν ἀποτέλεσμα νά ὁδηγηθοῦν οἱ ὁμάδες ἄλλες σέ διαλύσεις ἄλλες σέ ἐξαφανισμό.

Β. Πιστεύω βασικά, ὅτι παλιά ξεκίναγε μιά δουλειά μέ μιά κάποια διαδικασία δηλ. ὑπῆρχαν οἱ πολιτικές ὀργανώσεις κεντρικά πού ἀποφάσιζαν νά κάνουν μιά δουλειά στή γειτονιά, ἀπ'αὐτή τήν ἄποψη ἡ δουλειά στή γειτονιά ἐρχόνταν καί ἀπό τά ἔξω γιά νά καλύφει τίς ἀνάγκες ἐνός κινήματος πού ἐκφράζοντανκεντρικά πολιτικά. Σήμερα πιστεύω - μετά τήν κρίση τοῦ '76 ἀκολουθιέται μιά ἄλλη διαδικασία, μιά διαδικασία πού πιά στίς γειτονιές, καί ἐδῶ φυσικά πού ἀποτελοῦμε συνέχεια καί τοῦ παλιοῦ πράγματος, πού κάτω ἀπό κάποιες καινούργιες ἀναγκαιότητες, καινούργια προβλήματα πού μᾶς μπαίνουν εἴτε αὐτά εἶναι πολιτικά εἴτε βασίζονται σέ κάποια συγκεκριμέναπράγματα καί προβλήματα αὐτοῦ τοῦ χῶρου,πού μᾶς ἀναγκάζουν νά φτιάξουμε κάποιες ὁμάδες καί νά κάνουμε κάποια δουλειά στό χῶρο.Πιστεύω ὅτι εἶναι δύο τά στοιχεῖα, ἀπό τή μιά ὑπάρχει ἕνας κόσμος πολιτικοποιημένος, πού νοιώθει τήν ἀνάγκη νά ἔχει μιά πολιτική παρέμβαση - πού σήμερα δέν μπορεῖ νά τήν ἔχει ὅπως παλιά - καί ἀπό τήν ἄλλη ἕνα κομμάτι κόσμου πού κινεῖται μέ βάση τά προβλήματα πού τοῦ μπαίνου

ἀπό τήν καθημερινή ζωή - προβλήματα σχέσεων,
ἐπιβίωσης κλπ. Αὐτά τά δύο κομμάτια βρίσκο -
νται σήμερα ταυτόχρονα μέσα σέ κάποια τέτοια
σχήματα καί λειτουργοῦνε προσπαθώντας νά κά-
νουν κάποια δουλειά, ἐπειδή ἐνυπάρχουν αὐτά
τά δύο κομμάτια πού ἀλλοῦ τό ἕνα ὑπερισχύει
σέ κάποιες περιπτώσεις τοῦ ἄλλου, ὑπάρχουνκι
οἱ διαφορές στίς γειτονιές, στή πού κεντράρε
ται ἡ παρέμβασή τους δηλ. ὑπάρχουν κάποιες
γειτονιές ὅπως ἐδῶ, πού ξ.κινᾶνε ἀπό κάποιες
παρεμβάσεις καί προχωροῦν καί τείνουν σήμερα
νά πολιτικοποιηθοῦν, ὑπάρχουν καί ἐκεῖνεςπού
ξεκινᾶνε ἀντίστροφα πού βασίζονται στό παλιό
πολιτικοποιημένο κόσμο, πού ξεκινᾶνε τίς πο-
λιτικές παρεμβάσεις καί στή συνέχεια τείνουν
νά πιάσουν τά καθημερινά προβλήματα, τά πολι
τιστικά, προβλήματα νεολαίας κλπ.

Γ. 'Εκεῖνο πού πρέπει νά δοῦμε εἶναι τί έν
νοοῦμε λέγοντας δουλειά γειτονιᾶς, δηλ.
παίρνοντας τήν ἐμπειρία τῶν διάφορων μο
ρφῶν πού ἔγινε αὐτό τό πράγμα ἐδῶ εἴτε σάν Β
ΓΒ εἴτε σάν ΠΚΒ κλπ. Δηλ. παλιά ἄν ὑπῆρξε αὐ
τή ἡ ἀναγκαιότητα καί συμφωνῶ ὅπως τό βάζει
ὁ Β, δηλ. ὑπῆρχε μιά κεντρική ἰδεολογική συγ
κρότηση πού ἀναγκαζόταν ἀπό ἕνα σημεῖο καί
πέρα νά βρίσκει καί συγκεκριμένους τρόπουςπα
ρέμβασης σέ διάφορους χώρους, ὅπως π.χ. γει-
τονιά. Παλιά τό νά κάνει μιά δουλειά στή γει
τονιά καί συγκεκριμένα στό Βύρωνα πού ξεκινά
ει ἀπό "συνδικαλιστικά" προβλήματα, κυριολε-
κτικά π.χ. ἔλλειψη νεροῦ, νταμάρι, νοίκια ,
κλπ. καί ἀπό ἕνα σημεῖο καί μετά τό σπάσιμο
τῶν μούτρων μιᾶς καί ἀνταπόκριση ἀπό τόν κό-
σμο δέν ὑπῆρχε, πού ἀνταπόκριση δέν σήμαινε
νά ἀγοράζουν μιά στίς Ι5 τό φυλλάδιο τους ἤ
τήν ἐφημερίδα τους. Ἀπό ἕνα σημεῖο καί μετά
σέ ἄλλους νωρίτερα σέ ἄλλους ἀργότερα,πάντως
μετά τό '76 μπεῖκε μιά σκεφτική γι'αὐτή τήν
δουλειά στό χῶρο τῆς γειτονιᾶς, νά δοῦνε τά
προβλήματα τοῦ χώρου σάν καθοριστικά γι'αὐτή
καί στή βάση αὐτῶν νά ἐπέμβουν καί νά δημιου
ργήσουν γεγονότα, ἄσχετα ἄν τό ἀποτέλεσμα ἤ-
ταν θετικό, θά λύνονταν, δηλ. τά προβλήματα,
χωρίς νά ἔχει γιά μένα σημασία αὐτό, σημασία
ἔχει ὅτι θά δημιουργηθοῦνε γεγονότα πάνω σέ
αὐτά τά προβλήματα. Τουλάχιστον στήν περιοχή
μας - τό τρίγωνο Καισαριανή, Βύρωνας, Παγκρά
τι, αὐτό τό πράγμα δέν ὑπῆρξε παρά μόνο περι
στασιακά καί πάλι μέ προβλήματα ἐπιμέρους πχ
ὅταν ὑπῆρχε πρόβλημα νταμάρι οἱ γύρω κάτοι -
κοι κινητοποιοῦνταν γιά μερικές μέρες καί τε
λικά ἡ ὅλη ὑπόθεση κατέληγε στά χέρια καί τά
χαρτιά ἑνός δημάρχου. Ἔμπαινε λοιπόν ἡ ἀνα-
γκαιότητα ὁρισμένοι νομάτεοι, ξέρω 'γῶ - ΙΟ
Ι5 ἄτομα, πού γιά νά εἴμαστε λίγο ρεαλιστές,
δέν ἔχουν καί πάρα πολύ μεγάλη ἐπαφή πολιτι-
κή μ'ἄλλους χώρους - μπορῶ νά πῶ εἶχαν πολι
τικό κενό μέσα τους, νά βρεθοῦν καί νά συ-
σπειρωθοῦν σέ μιά γειτονιά, συγκεκριμένα γιά
μένα σ'αὐτήν ἐδῶ τή γειτονιά. Ἀπό κεῖ καί
πέρα ἔχοντας βγάλει ἀπό τό μυαλό τουλάχιστον
ὁρισμένες αὐταπάτες, τουλάχιστον οἱ περισσό-
τεροι ἀπό μᾶς, γιά μιά μαζική παρέμβαση πρός
τά ἔξω, τουλάχιστον γιά μιά ἑνότητα μέ τόν
κόσμο τῆς γειτονιᾶς, πράγμα πού κατά τή γνώ-
μη μου εἶναι πάρα πολύ δύσκολο ἄν ὄχι ἀπίθα-
νο, βάλαμε σάν στόχο, σάν πλάνο νά κάνουμε
κάτι, αὐτό τό κάτι ἦταν καί εἶναι ἀρκετά ἀκα
θόριστο, ἡ γνώμη μου εἶναι πως δέν μπορεῖ νά
γίνει πιό συγκεκριμένο ἀλλά μόνο συγκυριακά,
μπορεῖ νά πάρει κάποιες συγκεκριμένες ἐκφρά-
σεις π.χ. δουλειά γιά τή γειτονιά,ἔκδοση πε-
ριοδικοῦ, ἐπαφή μέ ἄλλα ἄτομα (νεολαίους)πού
κινοῦνται σ'αὐτό τό χῶρο δηλ. ἄν ἡ ἀναγκαιό-
τητες παλιά ἔμπαιναν στή βάση πῶς εἴμαστε ἤ-
δη ἰδεολογικά συγκροτημένοι σάν ἕνα σχῆμα ἄς
ποῦμε λοιπόν πρός τίς μάζες τῆς γειτονιᾶςστή
βάση τοῦ νά συνδεθοῦμε μαζί τους, τώρα μπαί-
νει πῶς εἴμαστε ὁρισμένα ἄτομα πού ἔχουμε ὁ-
ρισμένα προβλήματα, μιλάω πάντα γιά ἐπίπεδο
γειτονιᾶς ἐντάξυ, πολιτικά περισσότερο καί
δέν περνᾶνε ἀπό μέσα μας τά προβλήματα γειτο
νιᾶς π.χ. ὕδρευση, νταμάρι, καί σάν ἄτομα τέ
τοια ἄς προσπαθήσουμε νά κάνουμε κάτι σάν ση
μεῖο ἀναφορᾶς πιά τό χῶρο τῆς γειτονιᾶς, καί
ὄχι τούς κάτοικους γειτονιᾶς, ὑπάρχει μιά μι
κρή διαφορά, δέν ξέρω κατά πόσο γίνομαι ἀντι
ληπτός.

Δ. Δυό λόγια σέ σχέση μέ τή δουλειά πού γί
νεται. Συμφωνῶ μέ τόν Β, πού ἔβαλε ὅτι
παλιά ξεκίναγε μιά δουλειά ἀπό τίς ὀργα
νώσεις καί πήγαινε πρός τή γειτονιά μέ ἕνασυ
γκεκριμένο πλαίσιο χωρίς σύνδεση μέ τή γειτο
νιά ὅτι πρωτοβουλίες καί ἄν παίρνονταν ὅπως
εἶπε ὁ Γ δέν εἶχε καμμιά ἀνταπόκριση στή γει
τονιά, ἐνῶ τώρα ὑπάρχει διαφορετική κατάστα-
ση, ποιοτικά ὑπάρχει μιά ἀλλαγή, π.χ. σ'αὐτό
συνέβαλαν πολλά πράγματα καί περισσότερο ἡ ἀ
νάδειξη τῶν κοινωνικῶν κινημάτων καί σάν ἀπο
τέλεσμα ἔχουμε ἕνα κόσμο πού λειτουργεῖ κάτω
ἀπό μιά νέα ἀμφισβήτηση πού τοῦ τήν ἔδωσε ἡ
ἐμπειρία ὅλου αὐτοῦ τοῦ χρόνου καί μποροῦμε
τώρα νά ποῦμε ὅτι τά ἄτομα πού μαζεύονταιστίς
γειτονιές - ἔξω ἀπό στενά ἰδεολογικά πλαίσια
- νά μποροῦν μεταξύ τους νά δουλεύουνε σέ ἐ-
πίπεδο πού νά μποροῦν νά πιάσουν τή νεολαία.
Ὅταν λέω κοινωνικά κινήματα ἐννοῶ νεολαιΐ -
στικα κινήματα πού δέν τά εἴχαμε τότε στήν
'Ελλάδα, ἐνῶ τά τελευταῖα χρόνια ἔχουν ἀνάπτυ
ξη, μιά ἀντανάκλαση στή γυναίκα, μέ μιά ριζο
σπαστικοποίηση πάρα πέρα. Παλιά πού προσπα -
θούσαμε νά κάνουμε μιά δουλειά στή γειτονιά,
γιά τή γυναίκα δέν εἴχαμε καμμιά ἀνταπόκριση
γιατί ἁπλούστατα ἀσχολιόμασταν μέ ἄλλου εἴ-
δους προβλήματα ἐνῶ τώρα κάτι ἔχει ἀλλάξει ,
μπορεῖς δηλ. νά κάνεις μιά δουλειά στό φεμι-
νιστικό.

Ε. 'Εγώ θά ἤθελα νά πῶ δυό λόγια κύρια.Πε-
ρίπου - βλέπω νά διαμορφώνονται 3 χρονι
κές περίοδες ἀπό τή μεταπολίτευση καί
μετά. Ἡ μία εἶναι ἐκείνη πού ὁ μικρόκοσμος
τῶν ὀργανώσεων ἄρχισε νά χτίζει καί νά προε-
κτείνει τίς πολιτικές του δουλειές πέρα ἀπό
τό κέντρο, στή περιφέρεια (τό ΕΛΕΚ ἐκτός τήν
ΠΚΒ ἐδῶ ἤ στό Αἰγάλεω, ἡ ΟΣΕ τό σύλλογο στό
Γκύζη κλπ.). Σέ κείνη τήν περίοδο ὑπῆρχε μιά
τάση τοῦ κόσμου νά πάει νά δεῖ τό γείτονα νά
δεῖ τό τί πρόβλημα εἶχε, ἐξ ἄλλου ὑπῆρχαν κά
ποια προβλήματα, ἐδῶ τό νταμάρι, τό νερό,πού
ναί μέν ὁ κόσμος τά ἔβαζε ἀλλά δέν σέ ἔβλε -
παν σάν κάποιον ἐξωτερικό παράγοντα πού θά
ἐνεργοῦσε γιά πάρτη του. Αὐτό τό πράγμα βέ-
βαια δέν μποροῦσε νά τραβήξει πολύ,γιατί καί
τό ἴδιο τό σύστημα εἶχε τίς δυνατότητες νά ἀ
πομονώσει τά γεγονότα καί τά περιορίζει στά
5-ΙΟ ἄτομα πού τούς ἔκαιγε τό πρόβλημα. Ἡδεύ
τερη περίοδος εἶναι αὐτή πού ἀρχίζει τό '76
ὅταν συνειδητοποιοῦν οἱ ἀνά τίς γειτονιές ὁ-
μάδες, ὅτι τό νά μεταφέρουν τά κεντρικά πολι
τικά προβλήματα τῆς ὀργάνωσης στή γειτονιά
καί τό νά τρέχουν πίσω ἀπό τούς κάτοικουςγιά
τά προβλήματά τους, ὅτι καί τό πράγμα δέντρα
βάει πιά καί ἔτσι ὑπάρχει ἕνα σπάσιμο κι'ἀπό
κεῖ καί μετά ἀρχίζει καί ἡ διάλυση τῶν ὁμά -
δων πού εἶχαν χτίσει οἱ ὀργανώσεις,ἐνῶ παράλ
ληλα διαλύονται κι'αὐτές. Ἀπό τό '76 καί μέχ
ρι σήμερα ὑπάρχει ἡ κατάσταση πού οἱ ὁμάδες,
ἀπό μόνες τους νά κάνουν μιά δουλειά καί βλέ
πουμε στό Φάληρο,Αἰγάλεω, Ἡράκλειο νά κτίζο-
νται ὁμάδες χωρίς νά ἔχουν σύνδεση μέ τό κέν
τρο, δηλ. ἡ κυριαρχία τοῦ κέντρου πάνω στή

περιφέρεια ἀρχίζει ν'ἀντιστρέφεται, ὄχι ὅμως μέ ἕνα συνειδητό τρόπο, ἀλλά ὅτι τρώγαμε τά μούτρα μας καί θά πρέπει κάπως ἀλλιῶς νά ενερ γήσουμε. Περισσότερο ξεκινάει ἀπό μιά προσωπική λύση, καί στή συνέχεια τό πάει πολιτικά. Σήμερα τό βλέπω κάπως διαφορετικά, εἶναι τό ἄνοιγμα τῆς τρίτης περιόδου. Μετά τήν πρώτη περίοδο καί πολύς κόσμος ἀρχίζει νά ἐπιστρέφει στή γειτονιά καί νά κινεῖται σ'αὐτές,ἀρχίζει νά μπαίνει σέ ἕνα ἐπίπεδο ὀργάνωσης θά λέγαμε τῆς "πρωτοπορείας" καί ὄχι ὀργάνωση τοῦ ἴδιου τοῦ κόσμου.

Ζ. Ἡ ἀποτυχία τῆς δουλειᾶς στή γειτονιά,ἱστορικά μέχρι σήμερα, νομίζω ὅτι ἔχει πολλά αἴτια πού θά πρέπει νά ψάξουμε. Κατ' ἀρχήν εἶναι δεμένο μέ τή συνολική ἀποτυχία αὐτοῦ πού λέγαμε ὀργανώσεις τῆς Ε.Α. στήν Ἑλλάδα, πού ἦταν δεμένο μέ αὐτό πού λέγαμε γενικοπολιτική ἀντίληψη - τί ἐννοῶ, ἡ δουλειά στή γειτονιά γινόταν ὄχι σέ στήριξη μέ κάποιον πραγματικό κοινωνικό χῶρο, ἀλλά νά κάνουμε πολιτική στή γειτονιά. Ἐπειδή τό νά κάνουμε πολιτική εἶχε αὐτά τά χαρακτηριστικά δηλ. ἀναφερόταν στήν ἐργατική τάξη, στρώματα κλπ. δέν εἶχε ὅμως κοινωνική ἀναφορά καί πολύ περισσότερο γενικοπολιτική ἀναφορά,ἦταν τό πρῶτο στοιχεῖο τῆς ἀποτυχίας. Τό δεύτερο ἦταν αὐτό πού ἀναφέρθηκε, ὅτι τό ζήτημα τοῦ νά γίνει μιά δουλειά στή γειτονιά ἔρχεται μέ τό ἄν αὐτά τά προβλήματα (θέμα κατοικίας κλπ.) ἔχουν φτάσει πραγματικά νά γίνουνε προβλήματα ἐπιπέδου κινήματος καί ὄχι ἁπλά προβλήματα. Αὐτό ἀνταποκρίνεται καί στίς κοινωνικές συνθῆκες τῆς γειτονιᾶς στήν Ἑλλάδα, δηλ.δέν εἶχαν δημιουργηθεῖ ἐκεῖνες οἱ συνθῆκες πού θά ἐπέτρεπαν νά γίνει αὐτό πού λέμε ἀλλοῦ καταλήψεις κλπ. Τέτοια πράγματα ἔγιναν μέ μιά εἰδική μορφή στήν Ἑλλάδα. Ἐκεῖ πού ὑπῆρχαν αὐθαίρετα (Πέραμα θεσ/νίκη κλ.). Ἐκεῖ ἀκριβῶς εἶναι πού ὑπάρχει καί κίνημα γειτονιᾶς. Ἐκεῖ πού διαφωνῶ ἐγώ εἶναι ὅτι σήμερα χωρίζω τόν κόσμο σέ νέους καί παλιούς (καί φυσικά τούς χωρίζω καί σέ τάξεις). Ἡ ἰδιομορφία πού ὑπάρχει στήν Ἑλλάδα εἶναι ὅτι ὑπάρχει σήμερα μιά τομή πού ἡ κοινωνική κρίση ἐκδηλώνεται στό ἐπίπεδο τῆς ἀναπαραγωγῆς τῶν τάξεων, (δηλ. στό ἐπίπεδο τῆς νεολαίας) καί αὐτό ἐκφράζεται μέ τίς ἐκπαιδευτικές μεταρυθμίσεις. Αὐτό γεννάει τό ὅτι τό κίνημα δέν μπορεῖ νά εἶναι παρά κίνημα νεολαίας. Μ'αὐτή τήν ἔννοια ὑπάρχει σήμερα ἕνας κοινωνικός χῶρος στίς γειτονιές, σίγουρα δέν εἶναι τό προλεταριάτο εἶναι αὐτός ὁ χῶρος πού λέμε νεολαία, ἐκεῖ ὑπάρχουν οἱ ἀντικειμενικοί καί ὑποκειμενικοί ὅροι γιά νά ὑπάρξει κάτι παραπέρα. Ἕνα ἄλλο σημεῖο εἶναι τό θέμα πολιτικό - πολιτιστικό. Πού ἐδῶ θά δοῦμε μιά βασική διαφοροποίηση τῆς δουλειᾶς τοῦ ἀκροαριστεροῦ χώρου μέ τά ἄλλα κόμματα. Αὐτοί τό ξεκίναγαν πάντα ἀπό τό πολιτιστικό μέ τό νά κάνουν ἐκδρομές, διαλέξεις κλπ. - ἀντίθετα οἱ ἀκροαριστερίστικες δουλειές ἦταν πάντα πολιτικές. Αὐτός ὁ διαχωρισμός ἦταν λαθεμένος. Ἀπό τήν ἄποψη τοῦ νά δεθεῖ μέ μιά πολιτική δουλειά μέ τόν τρόπο ζωῆς τοῦ κόσμου, τό πολιτιστικό, ἦταν μιά ἀδυναμία τῆς δουλειᾶς. Μιά δουλειά στή γειτονιά δέν μπορεῖ νά ὑπάρξει χωρίς νά καλύπτει καί τήν ἀνάγκη τοῦ κόσμου νά βρεθεῖ. Μιά δουλειά τώρα πού θά μπορεῖ νά συνδυάζει τό πολιτικό - πολιτιστικό εἶναι αὐτό πού εἶναι ἀποφασιστικό.

Γ. Γιά νά δοῦμε καί λίγο τούς στόχους θά πρέπει νά δοῦμε ὅτι δεχόμενοι τό ρόλο τῆς νεολαίας καί ταυτόχρονα τό ξεκίνημά μας ἀπό αὐτό τό χῶρο λόγω ἑνός κάποιου ψηλοῦ μέσου ὅρου ἡλικίας πῶς θά προχωρήσουμε. Αὐτό ἐπιρρεάζει τίς ἐπιλογές τοῦ πως μποροῦμε καί ὄχι πού θέλουμε νά ἀπευθυνθοῦμε.Τό ἕνα σημεῖο εἶναι ὅτι στό ἐπίπεδο τοῦ κόσμου γειτονιᾶς ὁ ρόλος μας δέν μπορεῖ νά εἶναι παράπροπαγανδιστικός, νά μεταφέρουμε τούς ἀπόηχους τῶν κεντρικῶν πολιτικῶν ζητημάτων στή γειτονιά χωρίς νά μποροῦμε νά τό ξεπεράσουμε. Τό ἄλλο σημεῖο εἶναι νά προσπαθήσουμε νά πετύχουμε μιά σύνδεση μέ τό κίνημα τῆς νεολαίας πού ἀντιστέκεται. Πρίν ἀπό 1/2 χρόνο εἴχαμε κάνει μιά προσπάθεια νά φτιαχτεῖ μιά κίνηση, παίρνοντας ὑπ'ὄψη τήν ἐμπειρία τοῦ ΛΑΟ,τά ἀντίθετα του δηλ. α) πως δέν ὑπῆρχε ἕνα ἐσωτερικό περιεχόμενο μιά δραστηριότητα,πού ἐνῶ ὑπῆρχαν κάποιες ὁμάδες (πολιτιστικοῦ, τρομοκρατίας κλπ.) ἦταν μόνο στά χαρτιά καί οὐσιαστικά νεκρές β) πως τότε ὑπῆρχαν μια ποιότητα κόσμου (φρικιά) πού ἡ λειτουργία τους ἐκεῖ ἦταν διαλυτική. Παρ'ὅλα αὐτά ἡ προσπάθεια πέτυχε, παρ'ὅτι ἕνας ἀριθμός κόσμου γύρω στά 60-70 ἄτομα πέρασε ἀπό τίς διαδικασίες. Τό γιατί δέν πέτυχε δέν εἶναι τῆς στιγμῆς. Ἕνα βασικό σημεῖο εἶναι ὅτι μᾶλλον ξεκινήσαμε ἀνάποδα. Ἀποδείχτηκε ὅτι τέτοια πράγματα δέν μποροῦν νά στηθοῦν ἀπό τήν ἀρχή τόσο μαζικά, ἀλλά κάποια ὁμάδα μικρή ἀρχικά νά μπορεῖ νά ἀποτελέσει τή βάση.

Α. Θά ἔλεγα νά κλείσουμε νά δοῦμε τό πρόβλημα πῶς μπορεῖ νά ὑπάρξει μιά σύνδεση τῶν ὁμάδων πού κάνουν ἀνάλογες δουλειές στίς γειτονιές μετά στίς σχέσεις πού μποροῦν νά διαμορφωθοῦν ἄν εἶναι νά διαμορφωθοῦν.

Γ. Θά μποροῦσε νά γίνει μιά πρόσκληση σέ διάφορες γειτονιές τό νά ὑπάρξει κάποια ἐπαφή ἀρχικά πού νά συζητηθοῦν κάποια προβλήματα. Μία συζήτηση κάποιων ὁμάδων σέ κάποιο χῶρο μέ κάποιο ἀντικείμενο συζήτησης. Γιατί γιά συντονισμό πέφτει ἀρκετά προβληματικό.

ΖΩΓΡΑΦΟΥ

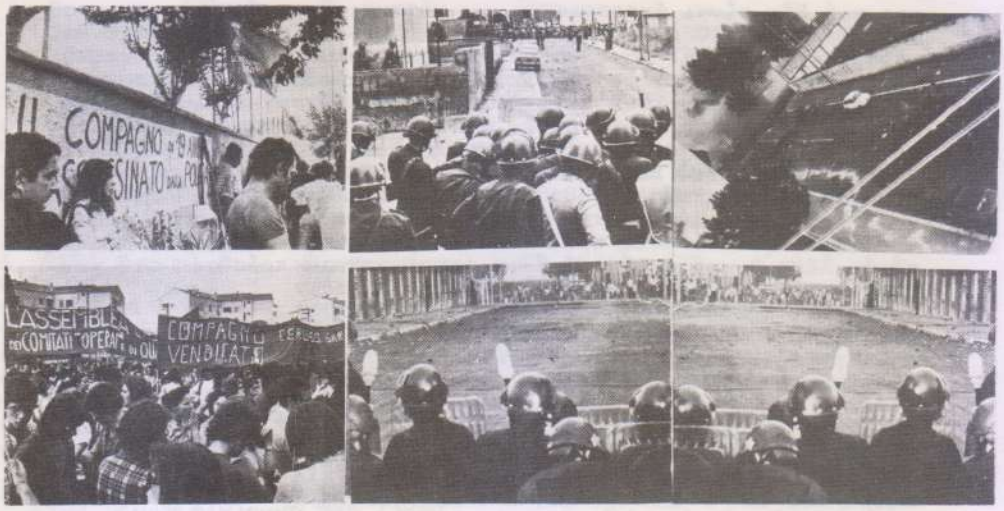
Ξεκινήσαμε πρίν ἕνα χρόνο περίπου (Φλεβάρη -Μάρτη) Ηταν ἡ ἐποχή πού δημιουργόντουσαν στίς διάφορες συνοικίες ὁμάδες γιά τήν τρομοκρατία. Δέν ὑπῆρχαν ὁμάδες ἤ συσπειρώσεις μέ γενικό χαρακτήρα ἀκόμα. Βασικά στίς συνοικίες ὑπῆρχαν ἀντιτρομοκρατικές ὁμάδες. 'Εδῶ στοῦ Ζωγράφου δημιουργήθηκε λοιπόν μιά τέτοια ὁμάδα ἀπό ἐκείνους, βασικά, πού συμμετεῖχαν στή δουλειά γιά τόν Γιάννη Σερίφη, κι εἴδαμε ὅτι κάτι μπορούσαμε νά κάνουμε. Εἴμασταν τότε 7 μέ 8 ἄτομα. Εἴχαμε κάνει μιά μικρή παρέμβαση στή συνοικία πάνω στήν τρομοκρατία σέ καθαρά προπαγανδιστικό ἐπίπεδο (μέ προκηρύξεις , ταμπλώ κλπ).

"Ενα δεύτερο πρόβλημα πού εἴδαμε στήν πορεία εἶναι(ἐντελῶς ἐπιγραμματικά)ὅτι συναντήσαμε ὁρισμένους ἀνθρώπους τῆς γειτονιᾶς πού εἴχανε ποικίλλα προβλήματα.'Εκτός ἀπό τό ὑπάρχον πρόβλημα τῆς τρομοκρατίας, ἀντιμετώπιζαν,γενικώτερα, διάφορα προβλήματα κοινωνικά καί πολιτικά πού δέν μποροῦσανε νά τά παλέψουνε μέσα στή συνοικία ἐξ αἰτίας μιᾶς συγκεκριμένης πρακτικῆς τῶν κομμάτων καί τῶν ὀργανώσεων. 'Επειδή μᾶς ἀπασχολοῦσε αὐτό, ψάξαμε νά βροῦμε τρόπους γιά νά μπορέσουμε νά γενικεύσουμε τή δουλειά μας χωρίς νά χάσουμε μιά συγκεκριμένη ἐπαφή μέ τή συνοικία, ἀποφεύγοντας δηλαδή, νά πάρει ἕνα ἀφηρημένο ἰδεολογικίστικο στύλ ἤ κάποιες γενικές διακυρήξεις κπλ.

'Αρχικά ἡ σύνθεση ἦταν:'Η ΟΚΔΕ, ὁρισμένοι ἀνεξάρτητοι (μισοί-μισοί). Στή συνέχεια, (ἀκόμα σάν ὁμάδα γιά τήν τρομοκρατία) ἦταν ἡ ΟΚΔΕ,τό ΚΚΕ (μ-λ), ἡ Β'Πανελλαδική ἀπό ὀργανώσεις , καί ἀνεξάρτητοι Σιγά-σιγά ἀρχίσαμε νά ξεπερνᾶμε τό στάδιο τῆς "ὁμάδας γιά τήν τρομοκρατία". Κάναμε μερικές ἀνοιχτές συνελεύσεις στήν 'Ιατρική Σχολή οἱ ὁποῖες συγκέντρωναν 40-45 ἄτομα καί βάζουμε τό ζήτημα:Τί μποροῦμε νά κάνουμε γενικά στή συνοικία.

Αὐτά συμβαίνουν πρίν ἀπό τό καλοκαίρι.

Στίς συζητήσεις αὐτές βγαίνουν διάφορες ἀντιλήψεις Η μιά λέει οτι τό μόνο πού κάνουμε εἶναι νά προβάλλουμε γενικά τήν πολιτική μας(δημοκρατικά δικαιώματα-ἀκρίβεια κλπ). 'Υπάρχει καί μιά ἄλλη ἀντίληψη πού λέειὅτι ἔξω ἀπό αὐτά μᾶς ἐνδιαφέρει νά ἐκφράσουμε - στό δυνατό- κάποιες ἀντιστάσεις σέ ἐπιμέρους χώρους, πού μπορεῖ ν'ἀρχίζουν ἀπ'τό σχολειό καί νά φτάνουν μέχρι τούς χώρους τῆς δουλειᾶς, τό γήπεδο κλπ.Γιά νά ἐκφραστοῦν δέ ὅλα αὐτά χρειάζεται μιά πολύπλευρη ἀντιμετώπιση. Τήν ἐποχή λοιπόν ἐκείνη τῶν συζητήσεων τυχαίνει νά θέλουνε νά βάλουνε χαβούζα στοῦ Ζωγράφου.

Εἶναι ἡ πρώτη ἀξιόλογη καί μαζική δουλειά τῆς ὁμάδας κι ἴσως μάλιστα ἡ μαζικότερη ἀπό ἄλλες συνοικίες,ὅπως ξέρουμε, γιατί ἐδῶ δέν ἦταν καί τόσο φιλόξενα, δέν φέρανε τελικά, λειτούργησε μέ κάτι φρεάτια μόνο. Κάναμε μιά σημαντική προπαγανδιστική δουλειά μέ ὑπογραφές, ἐνημέρωση μέ ἀποτέλεσμα νά πλαισιωθεῖ μέ ἀρκετούς ἀνθρώπους ἡ ὁμάδα γιά μιά περίοδο. "Ολο αὐτό τόν καιρό γίνονται κάποιες συζητήσεις, καθώς ἐπίσης καί μιά προσπάθεια νά παρέμβουμε στό Δῆμο, ὅπου γίνεται κάποια συγκέντρωση ἐκεῖ, βγάζουμε κάποιες κριτικές.

Μᾶς κόβει τό καλοκαίρι.

Μετά τό καλοκαίρι, κάποιες προσπάθειες γιά νά γίνει μιά δουλειά, μιά συσπείρωση πιό μαζική καί συνολική.

Τό ΚΚΕ(μ-λ) δέν θέλει.Θέλει νά μείνουμε στό ἐπίπεδο ἑνός διαπαραταξιακοῦ πού νά καλοῦμε γενικά ἀμυντικά(ὅπως πρίν). Τώρα πιά δέν ἔρχεται καθόλου."Επειτα ἀπό μιά περίοδο ὄξυνσης ἡ ὁμάδα συνεχίζει. Κάνει μερικές ἀνοιχτές συζητήσεις, ὄχι μόνο πάνωστή ὀργάνωση τῆς δουλειᾶς της,ἀλλά καί γιά τήν τρομοκρατίατό Πολυτεχνεῖο, ἀφίσσες καί γιά ἄλλα ζητήματα.

Συνολικά,δέν πιάνει μόνο κεντρικά πολιτικά θέματα,ἀλλά καί τοπικά(χαβούζα,παρέμβαση στό Δημοτικό Συμβούλιο) Αλλο συνοικιακό θέμα δέν εἶχε δουλευτεῖ.

Τελικά φτάνουμε κάπου σέ ἀδιέξοδο. Δέν θά εἴμαστε ἐμεῖς οἱ πού θά λένε τά γενικά. Κάνουμε ἕναν ἐπαναπροσδιορισμό στή δουλειά μας, συζητᾶμε καί βρίσκουμε ὅτι γιά νά συνδεθοῦμε μέ κάποιους χώρους, ἀντιστάσεις κλπ, πρέπει νά δημιουργήσουμε κάποιο ἔντυπο πού νά συνδυάζει ἀλλά καί νά μαζεύει κάποιες δυνάμεις.

Σ'αὐτή τή φάση εἴμαστε σήμερα.Δηλαδή, τό ἔντυπο τό ἔχουμε ἐπεξεργαστεῖ σημαντικά. Διαφωνοῦμε νά εἶναι ἕνα ἔντυπο πού νά ἔχει τό στύλ κάποιων διακηρύξεων, οὔτε θέλουμε ἕνα ἔντυπο πού νά εἶναι" Ριζοσπάστης" μέ ἐνημερώσειςκλπ. Θέλουμε ἕνα ἔντυπο πού νά πιάνει τούς διάφορους χώρους τῆς συνοικίας(ἔχουμε τώρα πιά μιά μέτρια σύνδεση). Θέλουμε νά ἔχουμε ἐπαφές μέ ἐργαζόμενους, μαθητές, φοιτητές. Νά περιλαμβάνει συνεντεύξεις προτάσεις κλπ.

'Εκτός ἀπ'αὐτά ἔχουμε κάνει μιά ἀνοιχτή συζήτηση γιά τήν Πολωνία τόν Σεπτέμβρη(ὄχι σημαντικά πράγματα).

Πάντως ἀπό τήν ἀρχή ἀκόμα τῆς δημιουργίας τῆς ὁμάδας ὑπῆρχαν ἀπόψεις πού θεωροῦσαν ὡς κυρίαρχο τήν κρίση τῆς ἀριστερᾶς, ἔπρεπε νά γίνουν συζητήσεις πάνω σ'αὐτό, τίς αἰτίες κλπ. Εξετάσαμε τήν ἰδέα νά φτιάξουμε ἕνα στέκι ἐδῶ πέρα.

Δέν μποροῦμε ἀκόμα νά ποῦμε ὅτι ἡ ὁμάδα περιλαμβάνει στή σύνθεση της, ἀνθρώπ-

ους πού δέν είναι ακροαριστε ροί. Έπιασε 5-10 ριζοσπαστικοποιημένα παιδιά, καινούργιους ἀνθρώπους - ναί - ἀλλά πού εἶχαν μιά συνολική πολιτική ἀντίληψη. Τό νά κάνει ἐκεῖνο πού ἤθελε νά κάνει ἐξ ἀρχῆς δέν τό ἔχει πετύχει ἀκόμα(δηλαδή νά πιάσει ἀνθρώπους πού εἶχαν αὐθόρμητες ἀντιστάσεις καί νά τούς βάλει νά δουλέψουν , ὄχι δέν τό ἔχει κάνει ἀκόμα). Καί νομίζουμε ὅτι τό μόνο σχῆμα πού μπορεῖ νά σπάσει αὐτη τήν κατάσταση εἶναι αὐτό τό στύλ δουλειᾶς πού ἔχουμε τώρα,δηλαδή νά ἀνοιχτοῦμε.

....

Ὑπάρχει ἕνα κουμπί στό πού ἀπευθυνόμαστε καί στή διαφορά ἀπό τό '74. Δέν πρέπει νά παραβλέπουμε γιά τήν ἀποτελεσματικότητα τῆς δουλειᾶς, τήν κατάσταση τοῦ κινήματος γενικά. Μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι οἱ συσπειρώσεις παίξανετό ρόλο ὑποκατάστατων τῶν ὀργανώσεων. Ὅμως κανένα πράγμα δεύ διατηρεῖται χωρίς κάπου νά στηρίζεται. Ὅμως τί γινότανε; Π.χ. ὁ σύλλογος τοῦ Γκύζη - μαζευόμαστε ἐκεῖ καί μεταφέραμε κάποιες πολιτικές, δέν μπορούσαμε νά πιάσουμετή σχέση τοῦ συγκεκριμένου μέτό γενικό, παίρναμε τήν προκύρηξη γιά τό σωματεῖο καί τήν ἴδια τήν μοιράζαμε καί στή συνοικία, ἔτσι δεύ μπορούσαμε νά πιάσουμε ἐκεῖνα τά ειδικά πράγματα πού θά δημιουργοῦσαν κάποια πρόσβαση στή γειτονιά.

Σήμερα ὅμως ἕνας κόσμος ἔχει ἀποδεσμευτεῖ ἀπό τά κόμματα κι ὁ χῶρος πού θά κινηθεῖ εἶναι ἐκεῖνος πού τοῦ δίνεται ἡ δυνατότητα(πχ. στό σωματεῖο εἶναι δύσκολο νά δουλέψει μέ τίς συνθῆκες πού ὑπάρχουν) μπορεῖ ὅμως νά κινηθεῖ στή συνοικία του. Ἕνα δεύτερο σημεῖο εἶναι ὅτι μέχρι σήμερα κινούμαστε σέ ἐπίπεδο συνθημάτων χωρίς νά διαφοροποιούμαστε ἀπό τό ΚΚΕ - σήμερα μπορεῖ καί γίνεται μιά διαφοροποίηση στό βαθμό πού πιάνονται συγκεκριμένα τά ζητήματα κι ἐπεξεργάζονται. Ἕνα ἔντυπο σήμερα ἐδῶ σ'ἕνα τέτοιο ἐπίπεδο πρέπει νά κινεῖται - στά ἄμεσα προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει ὁ κόσμος. Δέν μπορεῖς νά κάνεις μιά καμπάνια γιά τά ἐργοστάσια γιατί ἐδῶ δέν ὑπάρχουν, θά πιάσει τίς νεολαιΐστικες ἀντιστάσεις καί κάποια συγκεκριμένα συνοικιακά προβλήματα πχ. ἀκρίβεια, λιτότητα ἤ ἡ κρατική πολιτική, ἡ χαβούζα κλπ. Πάντως θά εἶναι δύσκολο νά βγεῖ ἕνα τέτοιο ἔντυπο γιατί δέν δέν ἔχουμε ξανα ασχοληθεῖ καί γιατί δέν πατᾶμε πουθενά, γιατί εἴμαστε κάποιοι ἄνθρωποι πού δέν μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι ἐκφράζουμε ἀντιστάσεις, μποροῦμε ννά κάνουμε ὥς ἑξῆς: εἴμαστε 3 πού βρισκόμαστε στίς ἑστίες, εἶναι κοντά μας οἱ μαθητριες πού βγάζουν τό "Φυτίλι", εἶναι κάποιοι ἀθλητές πού ἔχουν κάποια προβλήματα - αὐτά προσπαθοῦμε νά βάλουμε μπροστά, χωρίς νά θέλουμε νά πέσουμε στό ρεπορτάζ.

....

ΓΕΙΤΟΝΙΑ – ΔΟΥΛΕΙΑ «ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ»

Τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ ἀποτελεῖ ἁπλά μερικές πρῶτεςσκέψεις πάνω στά μεγάλα προβλήματα πού βάζει τό θέμα "δουλειά γειτονιᾶς" καί χαρακτήρας τῆς γειτονιᾶς σήμερα. Αὐτό τό κείμενο θά θελε νά προωθήσει μερικά βήματα ἀκόμα τόν προβληματισμό μας.

1. Ο ελευθερος χρονος στον αναπτυγμενο καπιταλισμο

Ὁ καπιταλισμός μεταβάλλεται ἀναπόφευκτα, ἄν καί σταδιακά, σέ ἕνα σύστημα πού ἐνδιαφέρεται ὅλο καί περισσότερο μέ τήν ὀργάνωση τοῦ "ἐλεύθερου χρόνου", δηλαδή τοῦ χρόνου ἔξω ἀπό τή δουλειά, πού προοπτικά συνεχῶς αὐξάνεται.

Ἑπομένως, ὅσο ἀναπτύσσεται ὁ καπιταλισμός τόσο περισσότερο τείνει νά ὀργανώνεται ἡ ἀγορά τοῦ ἐλεύθερου χρόνου, τόσο πιό πολύ τείνει ὁ ἄνθρωπος νά "ἐνδιαφέρεται" γιά τά προβλήματα τῆς γειτονιᾶς, δηλαδή τῆς ζωῆςτου ἔξω ἀπό τήν ἐργασία (μ'αὐτή τήν ἔννοια χρησιμοποιοῦμε κάπως συμβατικά τήν ἔννοια γειτονιά, σά δραστηριότητες ἔξω ἀπό τήν παραγωγική ἐργασία). Μάλιστα, τό χαρακτηριστικότῶν "νέων κινημάτων" πού ξέσπασαν σ'ὅλο τό δυτικό κόσμο ἐδῶ καί δεκαπέντε χρόνια εἶναι πώς ἀφοροῦν σέ αὐξανόμενο βαθμό τή ζωή ἔξω ἀπό τή δουλειά.

Κι αὐτό δέν εἶναι πρόβλημα πού ἔχει νά κάνει μόνο μέ τήν ἐπιμήκυνση τοῦ ἐλεύθερου χρόνου, ἀλλά συνδέεται μέ μιά ἄλλη ἀποφασιστική ἐξέλιξη τοῦ σύγχρονου καπιταλισμοῦ, τήν ἴδια τήν ἀνάπτυξη τοῦ κεφάλαιου πού ἀγκαλιάζειπιά ὅλους τούς τομεῖς τῆς ζωῆς καί ἀναλαμβάνει νά καθορίσει τό ἴδιο τό χρόνο ἔξω ἀπό τήν ἐργασία. Σήμερα πιά ὁ "πολίτης", μέσα στό σπίτι του, ἀκολουθεῖται ἀπό τή φωνή τοῦ κεφάλαιου, τήν τηλεόραση, τό ραδιόφωνο,κλπ., ἡ διασκέδασή του δέν ὀργανώνεται μέ κάποια συλλογική, αὐτόνομη, παραδοσιακή διαδικασία (τό παλιό γλέντι), ἀλλά γύρω ἀπό κάποιο μαγνητόφωνο, σέ ἕνα κέντρο, μιά ντισκοτέκ,κλπ. Τό ἐργατικό δυναμικό, ἤδη ἀπό τήν ἡλικία τῶν 2 ἤ 3 χρονῶν, ἀναλαμβάνεται ὅλο καί περισσότερο ἀπό τό κοινωνικό κεφάλαιο, μέσα ἀπό τήν ἐκπαιδευτική διαδικασία. Οἱ ἐλεύθεροι χῶροι ἐξαφανίζονται, ἡ ἄθληση μπορεῖ νά γίνει μόνο μέσα σέ ὀργανωμένα γήπεδα, ἡ μόλυνση καί οἱ θόρυβοι πνίγουν τήν ἀτμόσφαιρα, οἱ νέες κατοικίες, ὑποταγμένες στό νόμο τοῦ κέρδους, πνίγουν τούς ἀνθρώπους. Δηλαδή, ὄχι μόνο μεγάλωσε ὁ ἐλεύθερος χρονος, ἀλλά τό κεφάλαιο εἰσβάλλει σ'αὐτόν, τόν μεταβάλλει σέ ἐνεργό καί ἐλεγχόμενο χρόνο τῆς ἀναπαραγωγῆς τοῦ κεφάλαιου.

Εἶναι λοιπόν ἀπόλυτα φυσικό πώς ἀπό τή στιγμή καί πέρα πού καί οἱ πέρα ἀπό τήν ἐργασία σχέσεις καί λειτουργίες κηδεμονεύονται ὅλο καί πιό ἄμεσα ἀπό τό κεφάλαιο, θά γεννιοῦνται σέ ὅλο καί μεγαλύτερη ἔκταση ΑΝΤΙ-ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ δεμένα μέ τή γειτωνιά δεμένα μέ τόν ἐλεύθερο χρόνο, μέ τή ζωή ἔξω ἀπό τήν ἐργασία

Ὅπως εἶναι γνωστό, μιά ἀπό τίς βασικές ἀρχές τοῦ καπιταλισμοῦ εἶναι ὁ διαχωρισμός ἀνάμεσα στό ἐπίπεδο τῆς "ἰσότητας ἀπέναντι στό νόμο" καί τῆς ἀνισότητας στήν ταξική θέση. Αὐτή ἡ διχοτόμηση ἀντανακλοῦνταν καί στό ἐπίπεδο τοῦ διαχωρισμοῦ ἀνάμεσα στή θέση στή παραγωγή, ὅπου ὁ καθένας ἦταν προλετάριος ἤ ἀφεντικό, καί ἔξω ἀπ'αὐτήν, ὅπου ἦταν καί οἱ δύο "ἰσότιμοι πολίτες". Φυσικά, αὐτή ἡ ἰσοτιμία δέν ἐμπόδιζε τόν ἕνα νά μένει στή Φιλοθέη καί τόν ἄλλο στό Καματερό, ἀλλά ἡ σχετική αὐτονομία πού εἶχε τό ἐπίπεδο τῆς "προσωπικῆς ζωῆς" τῆς κάθε τάξης ἐπέτρεπε νά διατηρεῖται μιά κάποια αὐταπάτη ὄχι ἰσότητας ἀλλά "ἰσοτιμίας". Σήμερα πού τό κεφάλαιο σέ ἀναλαμβάνει ἀπό τή στιγμή πού θά μάθεις νά περπατᾶς καί σέ ἐγκαταλείπει στόν τάφο, δέν ὑπάρχει κανένα περιθώριο γιά αὐταπάτες. Εἶσαι προλετάριος στή δουλειά -ἐκμεταλλευόμενος- καί τό ἴδιο συμβαίνει καί στή γειτονιά. Μάλιστα συμβαίνει πολύ συχνά τό ἀντίθετο: νά νιώθει κανείς περισσότερο προλετάριος ἔξω ἀπό τή δουλειά παρά μέσα σ'αὐτή, ὅπως συμβαίνει μέ ἕνα σύνολο ἀπό μεσαῖα στρώματα , πού νιώθουν τόν ὑποβιβασμό τους πρῶτα στό ἐπίπεδο τῶν συνθηκῶν ζωῆς τους. Ἔτσι γεννιοῦνται ἕνα σύνολο ἀπό"νέα κινήματα", γιά τή μόλυνση, γιά πάρκα καί πλατεῖες, γιά ἄλλο τρόπο διασκέδασης, γιά τά πυρηνικά, κινήματα γύρω ἀπό τά σχολειά, κλπ. Καί τό βάρος τους ,δέν παύει νά μεγαλώνει, οὔτε θά πάψει πιά. Μ'αὐτή τήν ἔννοια, ἡ παραδοσιακή "δουλειά γειτονιᾶς", σά συμπλήρωμα τῆς πολιτικῆς δραστηριότητας, τείνει νά μεταβληθεῖ σ'ἕναν ἀπό τούς κύριους καί προνομιακούς χώρους τῆς πολιτικῆς παρέμβασης, διευρύνοντας ἐξ ἄλλουτήν ἔννοια τοῦ πολιτικοῦ καί τήν ἀπασχόληση ὄχι πιά μόνο μέ τή δουλειά ἀλλά μέ τή συνολική ζωή τῶν ἀνθρώπων.

2. Η παραδοσιακη δουλεια γειτονιας

Ἡ γειτονιά, στήν παράδοση τῆς ἑλληνικῆς ἀριστερᾶς, ἀποτελοῦσε ἕναν προνομιακό χῶρο γιά τήν ὀργάνωσή της, μέ μιά διαφορετική ἔννοια ὅμως. Στήν Ἀθήνα, καί τίς ὑπόλοιπες μεγάλες πόλεις, τό πολιτικό κύτταρο τῆς ὀργάνωσης βρισκόταν πάντα στή γειτονιά, παρόλες τίς προσπάθειες τῆς "μπολσεβικοποίησης", ἰδιαίτερα στή δεκαετία τοῦ 30, πού εἶχε στόχο νά μεταβάλει σέ βάση τοῦ κόμματος τίς ὀργανώσεις κατά ἐπιχειρήσεις, γραμμή πού ἀποτελοῦσε κεντρική κατεύθυνση τῆς Τρίτης Διεθνοῦς, σέ σχέση μέ τή Δεύτερη ὅπου τό κύτταρο τῆς ὀργάνωσης ἦταν ἡ γειτονιά. Αὐτή ἡ θέση στηριζόταν στήν προσπάθεια ἀνατροπῆς δύο πραχτικῶν τῆς παλιᾶς σοσιαλδημοκρατίας. Πρῶτο, τό γεγονός πώς ἡ ὀργάνωση στή γειτονιά δέν εἶχε καμιά ταξική ὁμοιογένεια καί ἐπέτρεπε στά μικροαστικά στοιχεῖα νά δεσπόζουν σ'αὐτή, δεύτερο πώς μιά ὀργάνωση μέ βάση τήν κατοικία προωθοῦσε τήν ἐκλογική λογική καί μετέβαλε τήν πολιτική ὀργάνωση σέ βάση μόνο τῆς ὁποιασδήποτε ἐκλογικῆς κινητοποίησης χωρίς καμιά συμμετοχή στούς ταξικούς ἀγῶνες, οἱ ὁποῖοι θεωροῦνταν ἀποκλειστική δουλειά τοῦ συνδικάτου. Ἔτσι, ἕνας ἀπό τούς βασικούς ὅρους τῆς ἀνατροπῆς τῆς πολιτικάντικης καί ἀταξικῆς πολιτικῆς τῆς σοσιαλδημοκρατίας ἦταν ἡ μετατόπιση τοῦ κέντρου βάρους τῆς ὀργανωτικῆς προσπάθειας ἀπό τή γειτονιά, τό χῶρο κατοικίας, στήν ἐπιχείρηση, τό χῶρο δουλειᾶς.

Ὅμως, αὐτή ἡ τακτική στήν Ἑλλάδα, γνώρισε μιά σχετική μόνο ἐπιτυχία, ἀκριβῶς γιατί οἱ μεγάλες ἐπιχειρήσεις ἦταν λίγες, καί ἀπό τήν ἄλλη, ἡ ἀστάθεια τοῦ ἐργατικοῦ δυναμικοῦ ἐξαιρετικά ἔντονη. Ἰδιαίτερα στήν Κατοχή, καί στά πρῶτα μεταπολεμικά χρόνια, πού τόΚΚΕ μαζικοποιήθηκε, ἡ τάση ἦταν καί πάλι νά περάσει τό κέντρο βάρους στή γειτονιά, ἀκριβῶς ἐξαιτίας αὐτῶν τῶν ἀδυναμιῶν τῆς ταξικῆς συγκρότησης. Ὅσο γιά τήν ὀργάνωση σύμφωνα μέτή δουλειά, στίς περισσότερες περιπτώσεις, δέν ξεπέρασε τήν κλαδική ὀργάνωση (π.χ. τσαγγαράδες, καπνεργάτες, ὑφαντουργοί,κλπ.), ἐνῶ ὁ ἐργοστασιακός πυρήνας ἦταν σπάνιο εἶδος, πράγμα πού ἐξάλλου ἀνταποκρινόταν καί στή μορφή τῶν ἐργατικῶν ἀγώνων, κλαδικῶν στήν πλειοψηφία τους.

Ἔτσι, τό πολιτικό κέντρο, ὁ πυρήνας (ὄχι μέ τήν τυπική ὀργανωτική ἔννοια) τῆς ὀργανωτικῆς ζωῆς καί δουλειᾶς τῆς ἀριστερᾶς ἦταν ἡ γειτονιά -ἀπό τόν πόλεμο καί μετά, κύρια οἱ προσφυγικές, προλεταριακές γειτονιές.

Δηλαδή, ἡ ἴδια ἡ ρευστότητα καί ἡ ἰδιομορφία τῆς κοινωνικῆς συγκρότησης τῆς χώρας ἔδιναν ἕνα μεγαλύτερο ρόλο στή γειτονιά.

Σήμερα, 40 χρόνια μετά, πολλά έχουν αλλάξει. Η παλιά ρευστότητα επιβιώνει, αλλά πάντως σέ μικρότερο βαθμό, οί επιχειρήσεις έχουν γίνει μεγαλύτερου μεγέθους. Οί γειτονιές έχουν αλλάξει, τόσο σάν ταξική σύνθεση -οί παλιές εργατικές γειτονιές έχουν γίνει πιό ανάκατες κοινωνικά καί ένα σύνολο από τά προβλήματα τής παλιάς γειτονιάς έχουν περάσει σέ δεύτερη μοίρα. Οί ελληνικές μεγαλουπόλεις, καί ιδιαίτερα ή Αθήνα,βρίσκονται σέ μιά φάση μετάβασης από τή μικρή σχετικά πόλη μέ παράγκες, αυθαίρετα, καί προβλήματα στοιχειωδών αναγκών -φώς, νερό, συγκοινωνία- σέ μιά φάση μεγαλούπολης -μητρόπολης- όπου τό πρόβλημα δέν είναι πιά οί παράγκες αλλά όλο καί περισσότερο οί "εργατικές πολυκατοικίες" κλπ., όπου τό ζήτημα δέν είναι ή έλλειψη νερού καί ηλεκτρικού,αλλά ή ακρίβειά τους, ή έλλειψη στοιχείων μιάς διαφορετικής ποιοτικά ζωής, ή αποξένωση, υλική καί ηθική, τών μεγάλων συγκροτημάτων, ή κρατική τρομοκρατία, κλπ.

Γι'αυτό καί από πρώτη όψη, εκτός από περιπτώσεις τύπου χαβούζας, βρισκόμαστε σέ ένα σχετικά νεκρό σημείο από άποψη αγώνων γειτονιάς, σέ νεκρό σημείο από τήν ίδια τήν άποψη τού προβληματισμού πάνω στή γειτονιά, τή φύση μιάς πολιτικής παρέμβασης σ'αυτή.

Κι άς δούμε πιό λεπτομερειακά τά προβλήματα.

3. Σοσιαλδημοκρατικοποιηση

Ή αφαίρεση τού εδάφους γιά μιά "δουλειά γειτονιάς" γύρω από τά παλιά προβλήματα καί παραπέρα ή έλλειψη τής πολιτικής σύγκρουσης πού χαρακτήριζε τήν περίοδο από τόν πόλεμο καί μετά, οδήγησε σέ κρίση αυτό πού χαρακτηρίσαμε σά βάση τής οργάνωσης τής ελληνικής αριστεράς -τήν παλιά εργατική γειτονιά. Η αλλαγή τών προβλημάτων καί τής σύνθεσης τής γειτονιάς καί ή "ομαλοποίηση" τής πολιτικής ζωής -τέλος τής Κατοχής καί τού εμφύλιου- ομαλοποίηση πού ολοκληρώνεται μετά τή μεταπολίτευση, αφαίρεσαν τά δύο στοιχεία πάνω στά οποία στηριζόταν μιά δουλειά γειτονιάς τής παλιάς αριστεράς, τό στοιχείο τής οξυμένης πολιτικής σύγκρουσης καί τής ύπαρξης θεμελιακών προβλημάτων επιβίωσης στή γειτονιά,μέ αποτέλεσμα ή "δουλειά γειτονιάς" τής παλιάς αριστεράς νά σοσιαλδημοκρατικοποιείται ταχύτατα, καί μάλιστα μέ τή χειρότερη έννοια τού όρου. Από τή μία έτεινε νά μεταβάλλεται όλο καί περισσότερο σέ βάση γιά τίς οποιεσδήποτε εκλογές, καί από τήν άλλη -μέ στόχο πάντα αυτές τίς εκλογές- βάση μιάς πολιτιστικής δραστηριότητας τού πιό άθλιου χαρακτήρα -μέ τήν έννοια ότι δέν ήταν πιά δραστηριότητες μέ ανατρεπτικό γιά τό καθεστώς χαρακτήρα, αλλά αντίθετα σταθεροποιητικό, εκδρομικοί σύλλογοι, πολιτιστικοί, κλπ., δηλαδή εκδηλώσεις καί περιεχόμενο πού δέν έτειναν νά αντιτάξουν μιά άλλη κουλτούρα, σέ αντίθεση μ' εκείνη τής άρχουσας τάξης, αλλά σκόπευαν ακριβώς νά περάσουν αυτή τήν κουλτούρα μέσα στόν κόσμο. Γι'αυτό άλλωστε αυτή ή "πολιτιστική δραστηριότητα" προκαλεί αλλεργία στόν κόσμο τού νέου κινήματος, καί σήμερα έχει υποβιβαστεί σέ μεγάλο βαθμό.

Φυσικά, αυτή ή σοσιαλδημοκρατικοποίησητής "δουλειάς γειτονιάς" είναι δεμένη μέ τήν ίδια τήν κοινωνική αλλαγή πού σημειώθηκε σ'αυτές τίς γειτονιές καί τήν κοινωνική στήριξη αυτών τών κομμάτων. Δηλαδή, σ'όλες τίς "παραδοσιακές" αριστερές γειτονιές, διαμορφώθηκε ένα είδος "κόκκινης μπυρζουαζίας",δεμένης κύρια μέ τό οικοδομικό κύκλωμα -μηχανικοί,εργολάβοι (μικροί καί μεγάλοι), βιοτέχνες καί βιομήχανοι- ενώ αυξήθηκε τό ποσοστό τών μεσαίων στρωμάτων. Άν δούμε δέ ποιοί βρίσκονται στήν ηγεσία όλων αυτών τών δήμων καί συλλόγων, όπως καί τών οργανώσεων αυτών τών κομμάτων στίς γειτονιές -ακριβώς αυτά τά στρώματα πού αναφέραμε- τότε τά συμπεράσματα μπορούν νά είναι καθαρά. Η "κόκκινη μπουρζουαζία" τών παλιών προλεταριακών γειτονιών αποτελεί τήν κοινωνική βάση τής σοσιαλδημοκρατικοποίησης, ενώ από τήν άλλη ή "σταθεροποίηση" τής οικονομικής κατάστασης τών μεταναστών τής δεκαετίας τού '50 καί '60, όπως καί τών ανέργων εκείνης τής εποχής, σέ δουλειές καί σέ σπίτια,-πού ξεκίνησαν από τό μικρό δωματιάκι τού αυθαίρετου- αποτελούσε τόν ευρύτερο κοινωνικό όρο γιά τήν επιβολή τής "γραμμής" τής σοσιαλδημοκρατικοποίησης.

Αυτή ή κατάσταση, αντικειμενικά,βάζει τήν ανάγκη μιάς ανατροπής. Κι άς δούμε παραπέρα τί συμβαίνει σήμερα.

4. Η μεταβατικη περιοδος

Όπως είπαμε πρίν, ή Ελλάδα μόλις σήμερα αρχίζει ν'αποκτάει αυτό πού λέμε μητροπόλεις. Μόλις πρίν από 30 χρόνια, ή Αθήνα είχε πληθυσμό I.IOO.OOO καί ή Θεσσαλονίκη γύρω στίς 250.000. Σήμερα έχουν τουλάχιστον τριπλασιαστεί. Πάει νά πεί πώς οί συνθήκες τής μεγαλούπολης είναι σχετικά πρόσφατες καί ό αστικός πληθυσμός φρέσκος. Ταυτόχρονα, σημασία δέν έχει μόνο τό μέγεθος αλλά καί ή δομή τής πόλης. Καί ή δομή τών ελληνικών πόλεων ήταν μικρο-ιδιοκτητική, κατακερματισμένη, μέ μικρά σπίτια καί μεγάλη εξάπλωση στό χώρο, ενώ τό ποσοστό τών ιδιοκτητών σπιτιών είναι πολύ μεγάλο. Στή δεκαετία τού '50 καί τού 60,προβλήματα καί κινητοποιήσεις γειτονιάς σήμαιναν κύρια υπεράσπιση τών αυθαίρετων σπιτιών, πού αποτελούν τήν ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑ τών σπιτιών τού λεκανοπέδιου, καθώς καί κινητοποιήσεις γιά νερό, ηλεκτρικό, κλπ. Οί τελευταίες μεγάλες κινητοποιήσεις μ'αυτά τά χαρακτηριστικά ήταν στό Πέραμα καί στό Καματερό, στήν Αθήνα,καί στό Δενδροπόταμο στή Θεσσαλονίκη, μετά τήν μεταπολίτευση. Επρόκειτο όμως γιά ΠΕΡΙΘΩΡΙΑΚΑ φαινόμενα. Τό αυθαίρετο περνάει σιγά-σιγά στήν ιστορία τών λαϊκών τάξεων καί τών μεγαλουπόλεων.

Είναι φυσικό πώς από τή μία κατάστασηστήν άλλη, αυτή δηλαδή πού μπορούμε νά χαρακτηρίσουμε σάν κινήματα γειτονιάς νέου τύπου -πού νά ανταποκρίνονται στή σημερινή συγκρότηση τής πλειοψηφίας τής γειτονιάς, μεσολαβεί ένα διάστημα. Ένα διάστημα κατά το οποίο σάν "κίνημα γειτονιάς" εμφανίζονται οί "βελτιώσεις" τών δημάρχων, ή ασφαλτόστρωση κάποιου δρόμου, καί μόνο σέ περιπτώσεις όπως στή χαβούζα ξεσπηδάνε οί αντιθέσεις τής δημιουργίας μιάς πόλης "όπως-όπως", χωρίς καμιά υποδομή.

Καί εδώ τά προβλήματα φαίνονται εκρηκτικά, χειρότερα από άλλες μεγαλουπόλεις, γιατί ακριβώς ό τρόπος"ανάπτυξης" τής Αθήνας καί τής Θεσσαλονίκης ήταν περισσότερο κερδοσκοπικός καί πολύ λιγότερο προγραμματισμένος. Όμως δέν παύει νά ισχύει αυτό πού τονίσαμε: ή μορφή αστικών κινημάτων -κινημάτων γειτονιάς- στή χώρα μας ήταν τού τύπου τών αυθαίρετων ,

χωρίς νά ἔχουμε περάσει ἀκόμα σέ μιά ἄλλη μορφή ἀστικῶν κινημάτων -τοῦ τύπου τῶν "κατα λήψεων σπιτιῶν", κλπ.

Βρισκόμαστε δηλαδή σήμερα σέ μιά μεταβατική κατάσταση.

5. Η διαφορετικη θεση της νεολαιας

"Ομως ὑπάρχουν κάποιοι πού δέ γνώρισαν τά αὐθαίρετα·καί δέν ἐνδιαφέρονται γιά τό ἄν χτίστηκε ἕνα δωμάτιο ἀκόμα στό παλιό σπίτι. Ὑπάρχουν κάποιοι πού ἀρχίζουν νά βλέπουν τή πόλη σάν ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ καί ὄχι πιά σά ΣΥΣΣΩΜΑΤΩΣΗ ΧΩΡΙΩΝ. Μέσα σ'αὐτή, καί ὄχι σέ κάποιες ὑποθετικές καί ἀνύπαρκτες "ἀλάνες", μεγαλώνουν, πηγαίνουν σχολειό, διασκεδάζουν. Καί αὐτή ἡ πόλη τοῦ κεφάλαιου νιώθουν νά τούς πνίγει. Αὐτοί εἶναι πού δέ δέχονται τόν παλιό τρόπο διασκέδασης, πού ἀρνοῦνται μιά οἰκογένεια πού δέν τούς προσφέρει πιά τίποτε, πού ἀρχίζουν ν'ἀρνιοῦνται τό σχολειό καί τή δουλειά, πού θέλουν χώρους γιά νά βρίσκονται νά συζητᾶνε, νά διασκεδάζουν. Εἶναι αὐτοίπού στρέφονται ἐνάντια στή μητρόπολη, γι'αὐτό ἐξ ἄλλου ἔχουν τήν τάση νά σπᾶνε καί κάποιες βιτρίνες. Αὐτοί εἶναι πού σήμερα προσπαθοῦν νά ξεφύγουν μέσα ἀπό τά μηχανάκια, τά ναρκωτικά καί τά χαπάκια, πού "δέν τούς χωρᾶνε τά ροῦχα τους" μέσα στό σύστημα, πού ἀναζητοῦν μιά διέξοδο καί μιά ἄλλη ζωή, πού δημιουργοῦν νέες σχέσεις μεταξύ τους, πού θέλουν μιά ἄλλη μουσική βίας, ἀπελπισίας καί τρυφερότητας.Αὐτοί οἱ νέοι εἶναι οἱ πρῶτοι πού ἀρνοῦνται τήν ἀποδοτικότητα τοῦ κεφάλαιου, πού κολλᾶνε στό πέτο τους τά ἀντιπυρηνικά αὐτοκόλλητα, πού ἀποτελοῦν τήν ΠΡΩΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΒΑΣΗ γιά ἕνα νέο κίνημα γειτονιᾶς. Φυσικά, ὅλο καί περισσότερο, τό ἄγχος τοῦ καπιταλισμοῦ, ἡ λιτότητα, ἡ μόλυνση, οἱ ὑλικές ἐλλείψεις, θά φέρουν σέ κίνηση πλατύτερες μάζες λαοῦ. "Ομως, ἄμεσα θά ξεκινήσουμε ἀπό τή νεολαία.

6. Μερικα προσθετα χαρακτηριστικα

"Ενα ἐπιπλέον στοιχεῖο γιά τήν ἀναγκαιότητα καί τή σπουδαιότητα μιᾶς δουλειᾶς πρός αὐτή τήν κατεύθυνση εἶναι ἡ ἴδια ἡ δομή -ὑπερσυγκεντρωτική- τῶν ἐλληνικῶν πόλεων. "Ας πάρουμε γιά παράδειγμα τήν Ἀθήνα. Τό κέντρο της εἶναι ἐλάχιστο σέ σχέση μέ τή συνολική ἔκταση καί τόν πληθυσμό της. Φυσικά αὐτή τήν ἀδυναμία τή βλέπει σήμερα καί τό κεφάλαιο καί κάνει σχέδια ἀποκέντρωσης. "Ομως, ὅλα αὐτά, μέ τή γνωστή μάλιστα ἑλληνική ταχύτητα, θά πάρουν ἴσως δεκαετίες. Στό μεταξύ ὅμως,τό κίνημα μπορεῖ νά προλάβει τό κεφάλαιο σ'αὐτή του τήν κίνηση καί νά μετατρέψει τήν περιφέρεια σ'ἕνα ἄλλο "Κέντρο". Δηλαδή, ἡ δομική ἀδυναμία τοῦ ἑλληνικοῦ καπιταλισμοῦ μᾶς δίνει τή δυνατότητα νά προσφέρουμε ἐμεῖς, τό κίνημα, ἐναλλακτικές λύσεις στά προβλήματα τοῦ κόσμου τῆς γειτονιᾶς, ἐνάντια στή λογική τοῦ κεφάλαιου.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ KGB

για την Πολωνια

ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΣΟ

Διασυνδέσεις τῶν ἀντεπαναστατῶν τῆς Πολωνίας

ΜΕ ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ ΝΑΤΟ-Ι-ΚΩΝ ΧΩΡΩΝ, ΣΙΩΝΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΡΟΤΣΚΙΣΤΕΣ

ΜΟΣΧΑ, 18 (Τοῦ ἀνταποκριτῆ μας Γ. ΛΙΤΣΟΥ).— Ὁ Σοβιετικὸς Τύπος δημοσιεύει τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀρκετὰ στοιχεῖα γύρω ἀπὸ τὴν ἀντισοσιαλιστικὴ δράση τῆς «Ἐπιτροπῆς Κοινωνικῆς Αὐτοάμυνας» (ΚΟΡ) στὴν Πολωνία καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ της Γιάτσεκ Κοῦρον.

Ἡ «Λιτερατούρναγια Γκαζέτα», ἀναφέρει μιὰ σειρὰ ἀποκαλυπτικὰ στοιχεία γιὰ τὴ στενὴ σύνδεση τοῦ Κοῦρον καὶ τῆς ὁμάδας του, μὲ τὰ ἀντιπολωνικὰ κέντρα στὴ Δύση, μὲ τὶς μυστικὲς ὑπηρεσίες τῶν νατοϊκῶν χωρῶν καθὼς καὶ μὲ τοὺς τροτσκιστές.

Στὴν Ἀγγλία λ.χ. ἡ ΚΟΡ ἔχει δύο ἐκπροσώπους. Ὁ ἕνας εἶναι ὁ φυγὰς Λ. Κολακόβσκι ποὺ μιλᾶ ἀνοιχτὰ ἐξ ὀνόματός της, ἐνῶ τὸ ὄνομα τοῦ ἄλλου κρατεῖται μυστικό. Εἶναι ξεκάθαρο ὅτι ὁ τελευταῖος ἀσχολεῖται μὲ τὴν κατασκοπεία καὶ παραδίδει στὶς εἰδικὲς ὑπηρεσίες τῆς Δύσης τὶς ἐπιστολὲς τοῦ Κοῦρον, γράφει ὁ ἀνταποκριτὴς τῆς «Λιτερατούρναγια Γκαζέτα» στὴ Βαρσοβία Ι. Ἀντρόνοφ. Πρόκειται γιὰ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ χρηματοδοτοῦν τὴν ΚΟΡ.

Ἄλλος ἐκπρόσωπος τοῦ Κοῦρον στὸ ἐξωτερικό, εἶναι κάποιος Γιοῦζεφ Λεμπενμπάουμ, ποὺ ἔχει ἐγκατασταθεῖ ἐδῶ καὶ ἀρκετὸ καιρό στὴ νότια Σουηδία. Σὲ δηλώσεις του πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Γκάρετς» ὁ φυγὰς αὐτὸς εἶπε ἀνοιχτὰ ὅτι στὴν Πολωνία, ἡ πιὸ ἰσχυρὴ παράνομη ὀργάνωση, εἶναι ἡ ΚΟΡ, ἐπικεφαλῆς τῆς ὁποίας εἶναι ὁ Κοῦρον. Ἡ ὀργάνωση αὐτὴ εἶναι ἡ μοναδικὴ στὴν Πολωνία ποὺ ἡ ἡγεσία της ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔχουν σχέση μὲ τὸ διεθνὴ σιωνισμό.

Ἡ ἐφημερίδα ἀναφέρεται καὶ στὶς μυστικὲς ἐπαφὲς τοῦ Κοῦρον μὲ τὸ εὐρωπαϊκὸ κέντρο τῶν τροτσκιστῶν στὴν Ὁλλανδία. Τέλος, καταγγέλλει τὴν ἀνάμιξη τοῦ πρώην Ἀμερικανοῦ πρεσβευτῆ στὴν Πολωνία, Σέφελ, στὴν ἐνίσχυση τῶν παράνομων ἀντισοσιαλιστικῶν ὁμάδων στὴ χώρα αὐτή.

Ἐξάλλου, ὁ «Ἐρυθρὸς Ἀστέρας» γράφει ὅτι οἱ σημερινοὶ ἀντικομμουνιστὲς χρησιμοποιοῦν φράσεις ὅπως «φιλελευθεροποίηση τοῦ σοσιαλισμοῦ», «δημοκρατικὸς σοσιαλισμός» «σοσιαλισμός γιὰ ὅλους» κλπ. Αὐτὲς ἀκούγονται συχνὰ τελευταῖα, μὲ ἀφορμὴ τὰ γεγονότα στὴν Πολωνία, ὅπου τὰ ἀντισοσιαλιστικὰ στοιχεῖα μὲ τὴν ἐνεργὸ ὑποστήριξη τῶν ξένων ἰμπεριαλιστικῶν δυνάμεων ἐπιδιώκουν νὰ στερήσουν ἀπὸ τὸ ΠΕΕΚ τὴ θέση τοῦ κυβερνῶντος κόμματος καὶ νὰ ἐγκαθιδρύσουν στὴ χώρα ἕνα σύστημα «πολιτικοῦ πλουραλισμοῦ» δυτικοῦ τύπου.

Ριζοσπάστης 19/2/81

Οἱ Πολωνοὶ ἐργάτες βλέπουν μέρα μὲ τὴ μέρα, ὅτι ἡ τακτικὴ τῶν ἀπεργιῶν κλονίζει τὴν — ἤδη κλονισμένη — οἰκονομία τῆς χώρας. Καταλαβαίνουν ὅτι ἡ δράση τῶν ἀντισοσιαλιστικῶν στοιχείων ὑπονομεύει τὰ θεμέλια τῆς σοσιαλιστικῆς Πολωνίας. Στὴ φωτογραφία, ἄποψη τοῦ μεταλλουργικοῦ συγκροτήματος «Χούτα Κατοβίτσε».

ΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ καὶ τῶν δυὸ συνδικάτων —τῆς «Ἀλληλεγγύης» καὶ τῶν Κλαδικῶν Συνδικάτων— μὲ ὑποδέχονται μὲ κάποιαν ἔκπληξη. Ὁ πρῶτος μοῦ λέει: «Ἐπιτέλους καὶ ἕνας δημοσιογράφος κομμουνιστικῆς ἐφημερίδας ἐπισκέπτεται τὰ γραφεῖα μας. Ὥς τώρα μᾶς κατακλύζουν οἱ ἀπεσταλμένοι καὶ ἀνταποκριτὲς τῶν ἀστικῶν δυτικῶν ἐφημερίδων». Καὶ ὁ Στάνισλαβ Τσιένιουχ, γραμματέας τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς Συντονισμοῦ τῶν Κλαδικῶν Συνδικάτων, μοῦ δίνει τὸ χέρι, λέγοντάς μου ἀνάμεσα σοβαροῦ καὶ ἀστείου: «Ἐπιτέλους, ἕνας δημοσιογράφος στὰ γραφεῖα μας. Οἱ συνάδελφοί σου ἀπὸ τὴ Δύση γνωρίζουν μόνο τὴν «Ἀλληλεγγύη». Ἐμᾶς μᾶς ἀγνοοῦν, εἶναι σὰν νὰ μὴν ὑπάρχουμε γι' αὐτούς».

Δίκαιο τό παράπονο τοῦ δημοκράτη αὐτοῦ συνδικαλιστῆ. Γιατί καί τίς δυό φορές πού βρέθηκα στή Βαρσοβία καί μιά φορά στό Γκντάνσκ, τά συνδικαλιστικά γραφεῖα τῆς «Σολιντάρνος» ἦταν κατάμεστα ἀπό δημοσιογράφους ἀπό πολλές χῶρες τοῦ κόσμου, γιά νά μεταδόσουν μέ κάθε λεπτομέρεια τίς ὄχι λίγες φορές, πομπώδικες δηλώσεις τῶν ἡγετῶν τῆς «Ἀλληλεγγύης» γιά «προειδοποιητική ἀπεργία», γιά «στάσεις ἐργασίας» γιά «μή ἐμφάνιση στή δουλιά», γιά ἀπεργία σέ νομαρχιακή καί περιφερειακή κλίμακα καί γιά ἀπειλές πανεργατικῆς ἀπεργίας». Γιατί εἴτε πρόκειται γιά τό αἴτημα τῆς καθιέρωσης τῆς πενθήμερης ἑβδομάδας δουλιᾶς, εἴτε γιά τήν ἀξίωση τῆς ἔγκρισης συνδικάτου «Ἀλληλεγγύης» τῶν Ἀγροτῶν, παντοῦ καί πάντα οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Σολιντάρνος ἕνα πράγμα ἔχουν στό νοῦ τους: τήν ἀπεργία. Καί οἱ ἀστοί δημοσιογράφοι πού ζητᾶνε ἐντυπωσιακές εἰδήσεις καί ὁρισμένοι ἀπ' αὐτούς, μάλιστα, φροντίζουν νά ὀξύνεται καί ὄχι νά ἡσυχάζει ἡ κατάσταση, ἐκπέμπουν ἀμέσως στά πέρατα τοῦ κόσμου τίς ἀπειλές καί δημαγωγίες τῆς «Σολιντάρνος».

Γιά τέτιες ἐντυπωσιακές εἰδήσεις δέν μποροῦν νά φροντίζουν οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Κλαδικῶν Συνδικάτων. Ἐνδιαφέρονται καί ὑποστηρίζουν τά συμφέροντα τῶν ὀργανωμένων στά σωματεῖα τους συναδέλφων τους, ἀλλά δέν παραγνωρίζουν ὅτι αὐτοί ἀποτελοῦν ἕνα κομμάτι τοῦ συνόλου καί ὅτι συνεπῶς πρέπει τά συμφέροντά τους νά μήν ἔρχονται σ' ἀντίθεση μέ τά συμφέροντα τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας, πού πάσχει, ὁλόκληρης τῆς κοινωνίας, πού ζητάει αὐτές τίς στιγμές· καί ἀπό τούς ἐργάτες πλήρη συναίσθηση τῆς εὐθύνης τους ἀπέναντι στό σύνολο.

Γι' αὐτό — σ' ἀντίθεση μέ τα γραφεία τῆς «Σολινταρνος», ὅπου εχεις τήν ἐντύπωση ὅτι μπροστά σου κινεῖται ἕνα βουερό μελίσσι ἀπό νέους ἀνθρώπους, ντόπιους καί ξένους — στά γραφεία τῶν Κλαδικῶν Συνδικάτων γίνεται ἀθόρυβη δουλιά σέ βάθος, γίνονται σοβαρές συζητήσεις γιά σοβαρά προβλήματα πού ἀπαιτοῦν ὑπεύθυνες γνῶμες καί προτάσεις. Καί εἴδαμε ὅτι στήν περίπτωση τῶν ἐλεύθερων Σαββάτων, ἡ ἡγεσία τῶν Κλαδικῶν Συνδικάτων δέν παράλειψε νά ἀσκήσει κριτική στόν ὑπουργό Εργασίας γιατί ἐνημέρωσε καθυστερημένα τήν ἐργατική τάξη σχετικά μέ τό κυβερνητικό σχέδιο γιά τόν τρόπο καθιέρωσης τῶν ἐλεύθερων Σαββάτων, ὅμως γιά τήν οὐσία τοῦ ζητήματος πῆρε μιά πολύ ὑπεύθυνη θέση, κάνοντας δικές της ἐποικοδομητικές ἀντιπροτάσεις, πού δέν ἀπέχουν πάρα πολύ ἀπό τό κυβερνητικό σχέδιο.

Αὐτόν τόν καιρο στήν Πολωνια ἐξακολουθοῦν νά γίνονται ἐκλογές συνδικαλιστικῶν ἀντιπροσωπειῶν καί γι' αὐτό ὅταν ρωτήσεις νά μάθεις τούς ἀκριβεῖς ἀριθμούς τῶν ὀργανωμένων στά Κλαδικά Συνδικάτα, θά σοῦ ἀπαντήσουν ὅτι αὐτό μποροῦν νά τό ξέρουν μετά τά τελευταία ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν. Μονάχα ἔμμεσα μπορει νά βγάλει κανείς τό συμπέρασμα ὅτι τά Κλαδικά Συνδικατα πρέπει νά ἔχουν παραπάνω ἀπό 2 ἑκατομμύρια μέλη. Αὐτό βγαίνει ἀπό τό γεγονός ὅτι τόν Ἰούλη τοῦ 1980 ἦταν ὀργανωμένοι στά παλιά συνδικάτα περί τά 12 ἑκατομμύρια ἐργατοϋπάλληλοι. Ἄν ὁ ἀριθμός τῶν μελῶν της πού δίνει ἡ Σολιντάρνος — πάνω ἀπό 9.500.000 — ἀνταποκρίνεται στά πράγματα, τότε τό ὑπόλοιπο πρέπει νά ἀνήκει στά Κλαδικά Συνδικάτα.

Ριζοσπάστης 11/2/81

σχετικά μέ τή δράση τῆς ὁμάδας «Ἐπιτροπή Κοινωνικῆς Αὐτοάμυνας» — (ΚΟΡ). Διαπιστώθηκε ὅτι ἡ ὁμάδα αὐτή δρᾶ κατά τοῦ κράτους, ἐναντίον τοῦ λαϊκοῦ καθεστῶτος τῆς Πολωνίας καί τῶν συμμάχων [illegible]

Καταπιέζονται οἱ συνειδητοί ἐργάτες

ΒΕΡΟΛΙΝΟ, 9.
(Τοῦ ἀνταποκριτῆ μας).

«Οἱ ἡγέτες τῆς «Ἀλληλεγγύης» ἀκολουθοῦν ἀντεπαναστατική πορεία. Βυθίζουν τήν Πολωνία στήν ἀναρχία καί τό χάος».

Αὐτή τήν καταγγελία πού δημοσιεύτηκε σ' ὁλόκληρο τόν Τύπο τῆς Γερμανικῆς Λ. Δ. ἀπηύθυνε ἐνάντια στούς ἡγέτες τοῦ πολωνικοῦ συνδικάτου «Ἀλληλεγγύη» ἀλλά καί προσωπικά κατά τοῦ Λέχ Βαλέσα, ὁ ἀνταποκριτής στή Βαρσοβία τοῦ πρακτορείου εἰδήσεων Ἄ-Ντέ - Ἔν τῆς Γερμανικῆς Λ. Δ.

Παντοῦ ὅπου συνειδητοί ἐργάτες προσπαθοῦν νά ξαναρχίσουν τή δουλιά, καταπιέζονται ὁμαδικά ἀπό τά μέλη τῆς «Ἀλληλεγγύης», τονίζει ὁ ἀνταποκριτής.

Τό ὅλο ἀπεργιακό κίνημα κατευθύνεται προσωπικά ἀπό τόν Βαλέσα, πού βρίσκεται σέ συνεχή ἐπαφή μέ ἀνταποκριτές ἑνός ἀμερικανικοῦ πρακτορείου.

Συνέπεια τῆς κατάστασης αὐτῆς εἶναι νά σταματάει ἡ κυκλοφορία καί νά ταλαιπωρεῖται ὁ κόσμος, ἐνῶ τά παιδιά καί οἱ ἄρρωστοι πρέπει πολλές φορές νά βαδίζουν χιλιόμετρα γιά νά πᾶνε στό σχολεῖο ἤ στό γιατρό.

Οἱ ἡγέτες τῆς «Ἀλληλεγγύης» κατηγοροῦν στελέχη πού εἶναι πιστά στό σοσιαλισμό καί μέ ὅλα τά μέσα ὑπονομεύουν τό κύρος τοῦ Πολωνικοῦ Ἑνοποιημένου Ἐργατικοῦ Κόμματος, καταλήγει ὁ ἀνταποκριτής.

Ο ΓΓ ΤΗΣ ΚΕ τοῦ Ἑνιαίου Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος Γερμανίας, σ. Ἔριχ Χόνεκερ, δήλωσε σὲ συνέντευξή του στὴ δυτικογερμανικὴ ἐπιθεώρηση «Στέρν», ὅτι «δὲν ἀποτελεῖ μυστικὸ πὼς ἡ ΓΛΔ παρακολουθεῖ τὰ τωρινὰ γεγονότα στὴν Πολωνία μὲ μεγάλη ἀνησυχία. Εἴμαστε σύμμαχοι στὸ Σύμφωνο Βαρσοβίας καὶ ἔχουμε συνθήκη φιλίας, συνεργασίας καὶ ἀμοιβαίας βοήθειας, ποὺ ἰσχύει πέρα ἀπὸ τὸ 2.000».

Ἐξάλλου, ὁ σ. Ἀμπρασίμοφ, ποὺ χρημάτισε Σοβιετικὸς πρεσβευτὴς στὴν Πολωνία τὸ 1957—61 καὶ σήμερα εἶναι πρεσβευτὴς στὸ Βερολίνο, ὑπογράμμισε σὲ συνέντευξή του στὴ δυτικογερμανικὴ τηλεόραση, τὴ σπουδαιότητα τῆς συμμετοχῆς τῆς Πολωνίας στὸ Σύμφωνο τῆς Βαρσοβίας καὶ εἶπε, ὅτι ἡ ἀντισοσιαλιστικὴ ἀντιπολίτευση στὴν Πολωνία ἐπιδιώκει τὴν ἀνατροπὴ τοῦ σοσιαλιστικοῦ συστήματος.

★ Στό μεταξύ, συνεχίζονται ἀπό διάφορες δυτικές πρωτεύουσες οἱ «προβλέψεις» γιά «ἐπικείμενη σοβιετική ἐπέμβαση στήν Πολωνία», ἡ ὁποία — κατά τήν Οὐάσιγκτον — ἔχει ἀποφασιστεῖ καί μένει μόνο νά καθοριστεῖ ἡ ἡμερομηνία! Ὁ Γ. Γ. τοῦ ΝΑΤΟ Λούνς ἔκφρασε ξανά σέ συνέντευξή του τήν «ἀνησυχία» του γιά τίς ἐξελίξεις στήν Πολωνία, ἐνῶ κυβερνητικός ἐκπρόσωπος στή Βόννη ἀναφέρθηκε σέ πιθανά μέτρα κατά τῆς ΕΣΣΔ **«σέ περίπτωση εἰσβολῆς»!**

Ριζοσπάστης 10/2/81

για την Ελλαδα

Καί πάλι διάρ-«ΡΗΞΗ»

Μετά τὴν ἐμφάνιση τῶν παιδιῶν τῆς «ἀναρχίας» στὸ 24ο Μικτὸ Γυμνάσιο τοῦ Θησείου μὲ διαρρήξεις, φωτιὲς καὶ χυδαῖα συνθήματα ἐπανάληψη τῆς «ρήξης» στὸ Πειραιᾶ. Στὸ 2ο Μιχτὸ μὲ τριπλῆ (!) αὐτή τή φορὰ διάρ-ΡΗΞΗ. «ΘΑ ΣΚΑΣΗ» τὸ σύνθημα δίπλα σὲ μιὰ ζωγραφισμένη μπόμπα στὸ Γραφεῖο τοῦ Λυκειάρχη καὶ ἡ «ἐπανάσταση» τέλειωσε.

Ἡ Ἀσφάλεια, ὅπως ἀνακοίνωσε ὁ Λυκειάρχης στοὺς μαθητές, πιστεύει ὅτι οἱ ὑπαίτιοι βρίσκονται ἀνάμεσα στοὺς μαθητές (Ἀπ' τή συνήθειά της νὰ ψάχνει γιὰ ἐξτρεμιστὲς πάντα στὴν Ἀριστερά) Ὁ ἴδιος εἶπε — πάλι στοὺς μαθητές — ὅτι δὲ συμμερίζεται αὐτή τήν ἄποψη, ἀλλὰ παίζοντας καὶ σὲ δεύτερο (= τῆς Δεξιᾶς) ταμπλὼ εἶπε ὅτι αὐτά τά κάνουν «ἐξωσχολικοὶ ποὺ καθοδηγοῦνται ἀπὸ ἐσωσχολικοὺς καὶ ἀσχολοῦνταν μὲ τὰ πολιτικὰ κόμματα» καὶ κάλεσε τοὺς μαθητὲς «ἂν τοὺς γνωρίζουν νὰ τοὺς παρακολουθοῦν καὶ νὰ τὸν ἐνημερώσουν».

«Λάδι» τὰ «σκασμένα» παιδιά. Στὸ στόχαστρο τὰ προοδευτικὰ κόμματα κατὰ τὰ πρότυπα τοῦ κ. Ράλλη στὴν ἐπίθεσή του ἐναντίον τῆς ἀντιπολίτευσης, κύρια τοῦ ΚΚΕ, στὴ συζήτηση τῆς Βουλῆς γιὰ τὴν Ἀνώτατη Παιδεία.

Ἡ προβοκατόρικη αὐτὴ ἐνέργεια δὲν εἶναι τυχαῖα. Σήμερα στὸ χῶρο τῆς Μέσης Ἐκπαίδευσης ἀναπτύσσεται ἕνα πλατὺ κίνημα ἀπὸ καθηγητές, μαθητὲς καὶ γονεῖς ἐνάντια στὴν ἀντιεκπαιδευτικὴ πολιτικὴ τῆς κυβέρνησης. Καὶ ἡ ἐξασφάλιση τῶν σχεδίων τῆς Δεξιᾶς εἶναι συνυφασμένη μὲ τὴν κατασυκοφάντιση καὶ τὴ διάσπαση αὐτοῦ τοῦ κινήματος. Παλιότερα «δεξί» της χέρι εἶχε τὸ παρακράτος. Σήμερα ἡ δράση τῶν φασιστικῶν παρακρατικῶν στοιχείων κατοχυρώνεται ἀποδεδειγμένα ἀπ' τὸ πολύχρωμο συνοθύλευμα τῶν ἀναρχοαυτόνομων.

Μήπως ἡ γέφυρα γιὰ τὴν ἀντιδραστικὴ ἀπόφαση τῆςΣυγκλήτου, τοῦ Ε.Μ. Πολυτεχνείου, δὲν εἶχε, ἕνα στήριγμα τῆς στὶς ἀπόπειρες ἐμπρησμοῦ καὶ διάρρηξης στὴ βιβλιοθήκη τοῦ Ε.Μ.Π. ἀπὸ ὕποπτα στοιχεῖα:

Οἱ μαθητὲς ἔχουν διαφορετικὴ ἀντίληψη. Εἶναι ἀποφασισμένο νὰ ἐντείνουν τὸν ἀγώνα τους μαζὶ μὲ τοὺς καθηγητὲς καὶ τοὺς γονεῖς τους ἐνάντια στὴν ἀντιεκπαιδευτικὴ πολιτικὴ τῆς κυβέρνησης ἀπομονώνοντας τὰ προβοκατόρικα καὶ ξένα πρὸς τὸ δημοκρατικὸ μαθητικὸ κίνημα στοιχεῖα, γιὰ νὰ μὴν περάσουν τὰ σχέδια τῆς Δεξιᾶς.

«ΟΔΗΓΗΤΗΣ» — Νο 336 16 ΓΕΝΑΡΗ 1981

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΙΑΤΡΙΚΗ – ΕΝΑΣ ΠΡΟΠΟΜΠΟΣ

'Εν ἀρχῇ ἦν ὁ 815 καί τό χάος. Ἔτσι ἐμφανίστηκε ὁ "χῶρος". Ξεφύτρωσε διάσπαρτα κι ἀτσούμπαλα στήν ἀρχή, ἀπό δῶ κι ἀπό κεῖ, χωρίς συνοχή, χωρίς σπονδυλική στήλη. Μόνο μερικές γενικές ἰδέες, ἄζυμωτες καί κακοαφομοιωμένες (ὅπως "ἀστικό πανεπιστήμιο"...κλπ) ἄλεθαν ἀργά τό μυαλό του, χωρίς νά μπορεῖ νά τίς συγκολλήσει μ'ἕνα τρόπο τῆς προκοπῆς.

Τό ειδύλλιο τοῦ "χώρου" πού συνενώνει τά πιό περίεργα συντρίμια κι ἀνεμομαζώματα καί, ταυτόχρονα, τίς πιό προχωρημένες ἐλπίδες σέ μιά κοινή σύνθεση πού δέν βρῆκε ἀκόμα τή μορφή της, δέν θά εἶχε καμμιά νοστιμιά, κανένα νόημα ἄν δέν κατάληγε σέ κάποια γέννα. Γέννα; Ὁ "χῶρος" φαίνεται νά κρύβει ἀκόμα πολλή στειρότητα. Ἐπικαλεῖται τή ρήξη, μά τό ὕφος του εἶναι "μπλαζέ" ἀκόμη. Λέει πολλά, μά δέν ἔχει βρεῖ ἀκόμα τό ΛΟΓΟ.

Ἡ περίοδος πού διανύουμε μοιάζει μέ μεσοβασίλειο.

Στά φοιτητικά ἀμφιθέατρα, πού τόσα ὑπόσχονταν ἄλλοτε, κάτι ἔχει πεθάνει. Ἡ πρώτη περίοδος τοῦ "νέου Φ.Κ." τῶν δύο τελευταίων χρόνων φόφησε γιά τά καλά. Εἶναι ἡ περίοδος ἐκείνη πού οἱ "ἀμφισβητίες" φοιτητές συσπειρώθηκαν ἐνάντια στόν νόμο-πλαίσιο καί στά ἐξεταστικά καί "ἀρνήθηκαν" .... τόν "ἀστικό ἐκσυγχρονισμό". Οὔτε λέξη παραπάνω βέβαια, οὔτε γιά ἐπιστήμη, οὔτε γιά τήν αὐριανή θεσούλα, οὔτε γιά τό χαρτάκι ἐκεῖνο (ναί, τό πτυχίο...) πού τόσο βρίζουν κατά τ' ἄλλα. Λοιπόν αὐτή η φάση φόφησε στή Βιομηχανική καί στό Πολυτεχνεῖο: στά ἄδεια ἀμφιθέατρα, στούς διαδρόμους πού σέρνονταν σάν τούς τελευταίους δραγώνους τοῦ Ναπολέοντα οἱ πιό "σκληροί" τοῦ "χώρου".

Θλίψη μήπως; Ὄχι βέβαια. Στό κάτω - κάτω εἶναι τό Βατερλώ τῆς γενικολόγας κι ἐπιφανειακῆς ἀμφισβήτησης πού ἔντυνε μιά ἀμυντική πραχτική: καί τί ἄμυνα μάλιστα, ὅταν πρόκειται νά πάρουμε πιό εὔκολα τό διαβολόχαρτο !

Ἡ 'Ιατρική ἀποτέλεσε μιά μικρή παραφωνία. Ἴσως μάλιστα νά μή τήν πῆραν χαμπάρι ὅσο θἄπρεπε. 'Εκεῖ, γιά πρώτη φορά, κάτι ειπώθηκε. Μερικές ἰδέες, βγῆκαν γιά πρώτη φορά ἀπό τό περιθώριο κι ἔγιναν κτῆμα καί καλλιέργεια μιᾶς ὁλόκληρης κατάληψης: ἡ κριτική στό ἴδιο τό περιεχόμενο τῆς ἐπιστήμης καί τῶν θεσμῶν της.

Μήπως πρόκειται γιά καινούργια φάση; Ὄχι. Σίγουρα ὅμως εἶναι ὁ προπομπός. Τό μωρό "κλωτσάει" δειλά μέσα στό σκοτάδι προκαλῶντας τό ἴδιο του τό μέλλον. Αὐτό τό μέλλον πρέπει νά τό συλλάβουμε καί νά τό προετοιμάσουμε, γιατί εἶναι ἡ πιό γόνιμη ἀλλά καί πιό δύσκολη φάση. Μέ ὑπομονή καί γιά ὅσο διάστημα θ'ἀπαιτηθεῖ μέχρις ὅτου μπορέσουμε νά ποῦμε : " Καί ἐγένετο λόγος".

ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΚΑΙ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ

Ἡ ἰατρική σχολή, ἀπό τόν ἴδιο της τόν χαρακτήρα, ἀποπνέει κάποια ἀντιπάθεια γιά ὅσους εἶναι ἔξω ἀπ'αὐτή (φοιτητές καί μή). Μαζί μέ τό Πολυτεχνεῖο εἶναι οἱ δυό πιό ἐλιτίστικες σχολές. Ἄν λείπουν ἀπό δῶ τά μεγάλα ποσά πού ἀμοίβουν εὐθύς μετά τό πτυχίο τόν πολυτεχνίτη, ὡστόσο οι προοπτικές δέν εἶναι καθόλου δυσοίωνες, καί περιβάλλονται μέ τήν κοινωνική καταξίωση τοῦ "Γιατροῦ". Λείπει ὁ κάπως πιό λαϊκός χαρακτήρας ἄλλων σχολῶν, ἤ ὁ ἔστω ἐλιτίστικος μοντερνισμός τῶν πολυτεχνιτῶν. Κυριαρχεῖ ῃ "σοβαρότητα" : εἶναι μιά σχολή "κυριλέ".

Ὁ κλασσικός τύπος φοιτητῆ εἶναι ἀρκετά καθωσπρέπει": ἡ πιό περιποιημένη φάτσα σ'ὅλο τό πανεπιστήμιο, χαρακτηριστική τσάντα "τζέημς - μπόντ", κι η ἴδια ἡ ζωή του ἀρκετά ρυθμισμένη. 'Εδῶ εἶναι πολύ πιό δύσκολο νά δουλεύει κανείς, ἐνῶ ταυτόχρονα λείπει καί ἡ "φοιτητική ἀνεμελιά" (τουλάχιστον δέν συγκρίνεται μ'ἄλλες σχολές). Κυριαρχοῦν κλινικές, ἐργαστήρια, ἡ φροντίδα γιά τό "αὔριο". Δεσπό-

ζει ἡ φιγούρα τοῦ κανονικοῦ φοιτητῆ -αύριο - νοῦ γιατροῦ μάλιστα... 'Ακόμα καί στίς κου - βέντες του δεσπόζουν τά ἰατρικά θέματα καί μάλιστα μέ τήν στενή ἔννοια (μαθήματα, κλινι κές κλπ) πλάι στά κλασσικά -"γκόμενες", πο- δόσφαιρο - πού μέ λίγη σάλτσα σχηματίζουν αὐ τό, πού ὁ ἴδιος θεωρεῖ "ἰατρικό χιούμορ".

Οἱ περσυνές καταλήψεις δέν ξεπάγωσαν κα- θόλου αὐτό τό χῶρο, ἀντίθετα ἔδειξαν σ'ὅλο του τό μεγαλεῖο ένα πολικό ψῦχος πού δέν θά μποροῦσε νά κάνει ἄνθρωπο νά σταθεῖ, ἐκτός βέβαια ἀπ'ὅσους παρακολουθοῦσαν ἀπτόητοι τίς ἄτυχες συζητήσεις πού προσπαθοῦσε νά ὀργανώ- σει ἡ ΚΝΕ.

'Η φετεινή κατάληψη ἀπελευθέρωσε ἕνα πρω- τόγνωρο δυναμικό καί γιά πρώτη φορά ἔκανε συμπαθητικό τό χῶρο τῆς Ιατρικῆς δείχνοντας πώς υπῆρχαν ἄγνωστες δυνατότητες...

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

'Ο ἀγῶνας τῆς ἰατρικῆς θεσ/νικης δέν ἔχει καί τόσο μεγάλη σημασία ἄν τόν δοῦμε σάν ἀ- γῶνα πού "αὐτός -καθαυτός" κλόνισε τό σύστη- μα. Κάτι τέτοιο δέν εἶχε τή δυνατότητα νά τό κάνει. Καί νά γιατί:

α) Εἶναι μιά σχολή πιό περιθωριακή, χωρίς τή δυνατότητα πού ἔχουν οἱ σχολές τῆς 'Αθήνας, νά μποροῦν νά ἐπιβάλλουν πολιτικές ἐντυπώσ - εις καί νά δημιουργήσουν ἀνάλογο κλίμα, νά μποροῦν αὐτόματα νά δημιουργοῦν γεγονότα κε ντρικῆς σημασίας.

β) 'Η μικρή διαφορά ἀνάμεσα στά δυό μπλόκ(ὑ- πέρ καί ἐνάντια στήν κατάληψη) πού θεμελίωνε εὔθραυστες ἰσσοροπίες.

γ) 'Ο μικρός χρόνος τῆς κατάληψης (3 ἑβδομά δες ἐνεργῆς κατάληψης , ἄν βγάλουμε τίς γιορ τές).

δ) Τό γεγονός ὅτι βρέθηκε νά δίνει ἀπομονω- μένη ἕναν ἀγῶνα, ὅταν παντοῦ γύρω οἱ καταλή- ψεις ἔσπαζαν.

'Αλλά, ἀντίθετα ἀπό ἄλλες σχολές, ἡ ιΙατ- ρική Θεσσαλονίκης ἔπαιξε ἕναν ἄλλο ρόλο, ἀπό ἄποψη ΔΥΝΑΜΙΚΗΣ περισσότερο, προωθῶντας μ'ἕ- να ξαφνικό βῆμα τή <u>συνείδηση</u> μέσα στό φοιτη τικό κίνημα καί γι'αὐτό θά ἐπιμείνουμε σ'αὐ τό τό σημεῖο περισσότερο, παρά σέ μιά λεπτο-

---

ΜΙΛΑΕΙ Ο ΠΟΜΠΟΣ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΙΑΤΡΙΚΗ

'Ο ἀγώνας πού ἄρχισε, εἶναι πολλοί πού νομίζουν, ὅτι ἀν- τιτίθεται ἁπλά καί μόνο στό νέο πρόγραμμα σπουδῶν. Ὅμως ὑπάρχει καί μιά γενικότερη ση μασία, ἕνα σημαντικόπεριεχό- μενο σ'ὅτι ἔγινε τόν τελευ- ταῖο καιρό στήν 'Ιατρική: ὑ- πῆρξε μιά ριζική κριτική πού ἔφτασε στήν ἀμφισβήτηση τῆς ἰδεολογικῆς βάσης, πάνω στήν ὁποῖα στηρίζεται σήμερα ἡ ἰ- ατρική.

Εἶναι γνωστό ὅτι ἐδῶ καί πολλά χρόνια συγκεκριμένα,κύ ρια μετά τή βιομηχανική ἐπα- νάσταση, αὐτό πού χαρακτηρί- ζει κάθε κοινωνική ἐκδήλωση εἶναι ἡ ἀποσπασματικοποίηση. Τά πάντα ἄρχισαν νά κομματιά ζονται. 'Από τόν ἄνθρωπο πού εἶχε μιά γενική μόρφωση τό Μεσαίωνα ἤ τήν 'Αναγέννηση (HOMO UNIVERSALIS) περνᾶμε

Ο πομπός της κατάληψης

σιγά-σιγά σ'ἕνα ἀδιάκοπο κα- ταμερισμό. 'Εκεῖ πού ὑπῆρχε ἕ νας τεχνικός, στή θέση του μπαίνουν δύο, τρεῖς καί περι σσότεροι πού ὁ καθένας κάνει κάτι διαφορετικό. 'Η εἰδίκευ- ση συνεχίστηκε μέ ἐντατικό ρυθμό ἔτσι πού φτάσαμε σήμε- ρα γιά τήν παραμικρότερη λε- πτομέρεια μιᾶς ἀνθρώπινης ἐκ δήλωσης νά ὑπάρχει κάποιο ἐ- πάγγελμα' ὁ εἰδικός μπῆκε κα λά στή ζωή μας.

Ὅμως στό ὄνομα τῆς προόδου καί τῆς ἐξέλιξης ἔφτασαν οἱ εἰδικοί νά ἐλέγχουν δικτατο- ρικά τή ζωή μας. Ἔφτασε ὁ εἰ δικός γιατρός νά ἀπαιτεῖ τό φακελάκι γιατί ἀλλιῶς δέν θά φανερώσει τή γνώση του. Ἔφτα σε στό σημεῖο ἡ ἐπιστήμη καί συγκεκριμένα ἡ ἰατρική ἐπι στήμη νά ἔχει χάσει τόν εἰδι κά ἀνθρώπινο χαρακτήρα της.

Ἔφτασε στό σημεῖο νάβλέπει τόν ἄνθρωπο σάν δύο χέρια,δύ ο πόδια καί ἕνα κεφάλι. Ἔφτα σε στό σημεῖο νά ἔχει καθιε- ρώσει ἕναν ἀπαράδεκτο δυϊσμό σώματος καί ψυχῆς καί σέ ἐ- παγγελματικό ἐπίπεδο: λές κι ὁ καθένας ἀσχολεῖται μέ κάτι ὁλωσδιόλου διαφορετικό ἀπό τόν ἄλλον.

'Ο ἄνθρωπος ὅμως εἶναι μιά ἑνότητα πού συνέχεια ἐξελίσ- σεται' σώμα καί ψυχή εἶναι ἁ πλῶς δύο διαφορετικά πρίσμα- τα μέσα ἀπό τά ὁποῖα βλέπου- με τό ἴδιο πράγμα, κι ἔτσι ἔ πρεπε νά τόν ἐξετάζει τόν ἄ- νθρωπο ἡ ἰατρική. 'Η ἀποσπα- σματικότητα πού χαρακτηρίζει σήμερα τήν ἰατρική πληγώνει ἀνεπανόρθωτα τήν ἀνθρώπινη ἑ νότητα. 'Αναγνωρίζοντας λοι- πόν μιά τέτοια κατάσταση, ὑ- πάρχουν σήμερα γιατροί πού ἀ πηυδισμένοι ἀπό τό ἐμπορικό κύκλωμα, τήν ρουσφετολογία, τήν ἀπανθρωπιά τῶν φαρμακοβι ομηχανιῶν, παράτησαν τήν ἰα- τρική σάν ἐπάγγελμα καί ἀσχο λοῦνται μέ τήν ἰτρική σάν ἀ- νθρώπινη ἐπιστήμη, ἐξετάζο- ντας τόν ἄνθρωπο στήν ὁλότη- τά του, κι ὄχι σάν μιά μηχα- νή μέ μερικά ἐξαρτήματα πού λέγονται χέρια καί πόδια, ὅ- πως τόν θέλει κάποιος βιομή- χανος ἄπληστος γιά ὅλο καί περισσότερο κέρδος.

Σέ διάφορες ἐκδηλώσεις πού ἔγιναν τόν τελευταῖο καιρό στήν κατειλημμένη 'Ιατρική Σχολή συζητήθηκαν αὐτά ὅλατά θέματα καί ἀκούστηκαν πολλές ἐνδιαφέρουσες ἀπόψεις γιάμιά "ἐναλλακτική" 'Ιατρική ἐπι- στήμη πού δέν ἔχει νά χάσει τόν ἀνθρώπινο χαρακτήρα της, γιά ἕνα γιατρό πού θά κοιτά- ζει τόν ἄρρωστο σάν ἕνα συνά θρωπο, σέ μιά σχέση ἀμοιβαίας μαθητείας καί ἀπό μέρους τοῦ ἀρρώστου καί ἀπό μέρους τοῦ γιατροῦ, ὁ ὁποῖος τελευταῖος δέν θά μιλάει μέσα ἀπό τό ὀ- χυρό τῶν διπλωμάτων πού ἔχει πάρει, ἀλλά θά προσπαθεῖ νά νιώσει τόν ἄρρωστο, νά ἀνακα λύψει τήν ποιότητά του καιτί δέν πάει καλά, ἀνακαλύπτοντας ταυτόχρονα καί τόν ἑαυτό του.

μερῆ καταγραφή γεγονότων.

Μ'αὐτή τήν ἔννοια ἡ Ιατρική ἀποτελεῖ ἕνα μεταίχμιο: ἀνάμεσα στό περσινό κίνημα τῶν καταλήψεων - ἀμυντικῆς κυρίως φύσης ἀπέναντι στόν 815 - καί σέ μιά ἄλλη φάση, μιά νέα ἰδεολογική διαμόρφωση. Γιά πρώτη φορά σ'ἐπίπεδο πανεπιστήμιου μπῆκαν δειλά - δειλά κυριολεκτικά πιό προχωρημένοι στόχοι. Μ'ἄλλα λόγια ἡ Ιατρική εἶχε σημασία περισσότερο ἀπό ἄποψη προοπτικῆς, προοπτικῆς πού θά ἔπρεπε νά συζητηθεῖ σ'ὅλο τό πανεπιστήμιο: τόσο σάν περιεχόμενο (ἐπίθεση στήν ἰδεολογία, τό περιεχόμενο καί τούς θεσμούς τῆς ἐπιστήμης, συγκεκριμένα τῆς ἰατρικῆς σήμερα) , ὅσο καί σάν μορφή (ἄνοιγμα πρός τά ἔξω, πρός τόν κόσμο)καί σάν ὀργάνωση (συντονιστική ἐπιτροπή χωρίς τό Δ. Σ.).

'Από μόνη της δηλαδή ἡ κατάληψη ἦταν μιά ζωντανή πολιτική πρόταση, καθώς ἄρχισε νά δημιουργεῖ ἕνα νέο μοντέλλο φοιτητικοῦ κινήματος.

«ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΠΛΟΚ»;

'Από τήν ἀρχή τῆς κατάληψης, ἡ ἀριστερά τῆς 'Ιατρικῆς πού τή στήριξε, ἑνοποιήθηκεσέ δυό κύριους πολιτικούς ἄξονες χοντρικά πού ἔγιναν κοινή συνείδηση καί πού μέχρι τώρα δέ ἦταν καθόλου δεδομένοι κι αὐτονόητοι:

α) Πάλη ἐνάντια στόν ἀστικό ἐκσυγχρονισμό.

β) Κριτική καί διαμόρφωση ἐνάντια στήν ἀστική 'Ιατρική σάν περιεχόμενο καί σάν σύνολο θεσμῶν (πού ἀντιστοιχεῖ μέ τή γενικώτερη ἀντίληψη κριτικῆς στήν ἀστική ἐπιστήμη καίστό ἀστικό πανεπιστήμιο).

Αὐτά ἐνυπῆρχαν μέ δειλούτσικο τρόπο στή πλατφόρμα, ἀλλά στή συνέχεια ἔγιναν ἐπίκεντρο, ὅπου ἔτεινε νά συγκλίνει ὁ "χῶρος". Καί αὐτό δέν εἶναι τόσο εὔκολο ὅσο λέγεται, γιατί ἡ κριτική τοῦ ἀστικοῦ πανεπιστήμιου εἶναι πολύ πιό δύσκολη δουλειά , ἀπ'ὅτι νά ἐπαναλαμβάνεις σάν σύνθημα τό " κάτω τό ἀστικό πανεπιστήμιο".

Πάντως, δέν ἦταν ἕνα μπλόκ θεμελιωμένο ἁπλά στήν "ἀγωνιστικότητα", ἀλλά ἕνα μπλόκ μέ καινούργιες ἀντιλήψεις πού γιά πρώτη φορά γίνονταν κοινά ἀποδεκτές, δημιουργῶντας μιά ποιοτικά νέα βάση ἑνοποίησης. Τό "ἀγωνιστικί" ἀπό μόνο του δέν λέει τίποτα, ὅταν ὑπάρχει ἀδυναμία νά δεῖ κανείς μέ νέο μάτι τί θέλει καί γιά ποιό λόγο πολεμάει.
Από τήν ἄλλη ἡ συνειδησιακή στροφή δέν γίνεται - οὔτε ἔγινε - εὐθύς ἀμέσως καί μιά γιά πάντα. Γιατί δέν πρόκειται γιά κάποια συνταγή, ἤ μιά συνθηματολογία πού σοῦ λύνει τά προβλήματα μέ μαγικό τρόπο (" Ανοιξε σουσάμι") ἀλλά γιά ἕνα νέο ἰδεολογικό κεφάλαιο, πού πρέπει νά τό βαθαίνεις συνεχῶς ἀπό ἰδεολογική καί πραχτική ἄποψη, κι αὐτό δέν εἶναι προσωπικό πρόβλημα ὁρισμένων, ἀλλά παρουσιάζεται σάν βάθαιμα τῆς συνείδησης καί πραχτικῆς ἑνός ὁλόκληρου κινήματος.

"Ετσι ἡ κατάληψη παρουσιάζει διάφορες φάσεις πού θά δοῦμε πιό κάτω.

'Από τήν ἀρχή τῆς χρονιᾶς στήν 'Ιατρικά συνέβαινε κάτι λίαν περίεργο καί ἀνησυχητικό Τό Δ. Σ. δέν κατάφερνε νά βγαλει πρόεδρο καί πολύ συχνά καί ἀποφάσεις. Τό ἐρώτημα ἐπί τοῦ προκειμένου ἦταν : τί λογῆς Δ.Σ. εἶναι αὐτό πού δέν ἔχει πρόεδρο; Μή μπορῶντας νά λύσει τό πρόβλημα στό ἐσωτερικό του, συγκάλεσε ἀρκετές συνελεύσεις μέ βάση τό θέμα "Συγκρότηση τοῦ Δ. Σ. σέ σῶμα", καθώς καί ἄλλα ποικίλλα θέματα. Πλήν ὅμως, συζητήθηκαν ὅλα ποικίλλα θέματα, ἐνῶ ὁ κόσμος δέν ἔδειξε (καί ὅπως φαίνεται δέν πρόκειται νά δείξει οὔτε στό ἄμεσο μέλλον) τήν πρέπουσα ὑπευθυνότητα, καί νά ἐνδιαφερθεῖ γιά τήν "συγκρότηση τοῦ Δ.Σ." ἤ ὁτιδήποτε παρόμοιο...

Αὐτός εἶναι ἕνας παράγοντας πού πολλοί θεωροῦν σάν ὑπεύθυνο γιά τήν ἀταξία, καί τίς ἀσχήμιες (κατάληψη κλπ.) πού ἔλαβαν χώρα σέ μιά σχολή τόσο ἀξιοπρεπῆ μέχρι τώρα.

Ταυτόχρονα ἐξελισσόταν καί μιά ἄλλη ἱστο

μιλαει ο πομπος....

ΓΙΑ ΤΗΝ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ

Εἶναι γνωστή σέ ὅλους ἡ θέση πού ἐπιφυλλάσσει ἡ ἑλληνική κοινωνία στά νευρωτικάκαί ψυχασθενῆ ἄτομα.'Ο τρελλός τῆς γειτονιᾶς, ὁ ἀπροσάρμοστος πού πρέπει νά ἀπορροφηθεῖ ἤ νά ἐξοντωθεῖ.Τό ἀνεύθυνο ἄτομο πού τό ἄμεσο περιβάλλον του ἤ ὁ εἰσαγγελέας,μπορεῖ νά κλείσει σ'ἕνα μεσαιωνικό ψυχιατρεῖο.
'Αλλά ἡ ψυχιατρική δέν εἶναι ἁπλά ἕνας μηχανισμός πού βοηθαει-ἄν βοηθάει-τό νευρωτικό ἄτομο νά δεχτεῖ ἄκριτα τήν κοινωνική πραγματικότητα Δηλαδή ὁ ψυχίατρος, μέ τήν ἀστυνομία καί τήν δικαιοσύνη, λέει:Κοίταξε νά δεῖς, αὐτήεἶναι ἡ τάξη στήν κοινωνία,θές δέν θές.Εἶναι ἕνας μηχανισμός κοινωνικῆς ταξινόμησης.
"Ας δοῦμε τούς κυριώτερους τρόπους θεραπείας πού χρησιμοποιεῖ ἡ ψυχιατρική.
Τά ψυχοφάρμακα, σπάνια ἡ ψυχοθεραπεία, καί ἡ κορωνίδα τῶν κατευναστικῶν μεθόδων, ὁ ζουρλομανδύας καί τό ἠλεκτροσόκ.
Σᾶς ἀναφέρουμε ὅτι στήν 'Αθήνα σέ ἰδιωτικές κλινικές, γίνεται ἠλεκτροσόκ σέ ἄτομα μέ ἐρωτική ἀπογοήτευση.
Λύνεται τό πρόβλημα ἄν ἀλλάξουν οἱ θεραπευτικές μέθοδοι;Σίγουρα αὐτό εἶναι τόπρῶτο βῆμα.'Αλλά πρέπει κάποτε ἡ ψυχιατρική νά δίνει πραγματικές λύσεις, νά μή κουκουλώνει τά προβλήματα γιά νά ξαναφανοῦν πιό ἔντονα ἀργότερα Νά πάψει νά κάνει κοινωνική ταξινόμηση.

ρία. Οἱ καθηγητές τῆς 'Ιατρικῆς ἀποφάσισαν νά ἐφαρμόσουν ἕνα νέο πρόγραμμα, καί νά βάλουν ἐπιτέλους τάξη στό ἵδρυμα αὐτό, μέ σκοπό "νά βγαίνουν καλύτεροι γιατροί".

Τί ἦταν αὐτό τό πολυθρύλλητο "νέο πρόγραμμα"; Πολύ ἁδρά, τίποτε ἄλλο παρά ἐντατικοποίηση καί "τάξη": Αὔξηση τῶν ὡρῶν διδασκαλίας, κατάργηση τῶν δίμηνων καί ἀντικατάσταση ἀπό κλασσικές παραδόσεις στό ἀμφιθέατρο, ὑποχρεωτικές παρουσίες στίς παραδόσεις, αὔξηση τῶν μαθημάτων καί ἰδιαίτερα σέ 2 ἔτη (Δ' καί Ε') ἀπό 6 σέ 10 μαθήματα κλπ.

'Υπολογίστηκε μέ βάση τήν αὔξηση ὡρῶν, ὅτι καθημερινά ἕνας φοιτητής πρέπει νά ἐξαντλεῖ τό ὧρο τρέχοντας σέ διάφορες παραδόσεις, χώρια τό διάβασμα πού θά πρέπει νά κάνει στό σπίτι του καί μάλιστα μετά τήν αὔξηση τῶν συνεχῶν τέστ, πού προωθήθηκαν συστηματικά τά τελευταῖα 3-4 χρόνια (χωρίς ἰδιαίτερη ἀντίσταση).

Τό νέο πρόγραμμα ἄφηνε προσεχτικά στήν ἄκρη τίς ἐξεταστικές περιόδους (ἱερό ἀπαράβατο γιά τούς φοιτητές), καί προωθοῦσε τήν ἐντατικοποίηση. Σάν τέτοιο, συσπείρωσε γιά πρώτη φορά τούς τεχνοκράτες φοιτητές τῆς ἰατρικῆς (ἤ κοινῶς "σπασίκλες" κατά τήν ὁρολογία τοῦ "χώρου"). 'Αποδίχτηκε ὅτι ενας μεγάλος ἀριθμός φοιτητῶν ἤθελε τό πρόγραμμα "γιά νά γίνουμε καλοί γιατροί", ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι τό ἔβλεπαν σάν ἐπικίνδυνο, ἐπειδή ὁδηγοῦσε σέ μιά ἀπόλυτη ἐνσωμάτωση στόν ἐπαγγελματισμό. Μέ βάση ὅλα αὐτά, τό πρόβλημα "τί εἴδους γιατροί; ", "τί σημαίνει "καλός" γιατρός ", γινόταν ζωτικό.

Τελικά μέσα ἀπό συνελεύσεις ἐτῶν, ἄρχισαν ἀποχές στά Δ' καί Ε' ἔτη πού ἐπικυρώθηκαν ἀπό Γ. Σ. Γρήγορα φάνηκε ὅτι αὐτά δέν ἀρκοῦσαν καί ἀποφασίστηκε τελικά, 2 εβδομάδες πρίν ἀπό τά Χριστούγεννα, κατάληψη τῆς σχολῆς.

ΜΙΑ ΑΛΛΙΩΤΙΚΗ ΚΑΤΑΛΗΨΗ

'Η καθαυτό κατάληψη εἶναι λίγο περίεργη ἱστορία: Ἀπό τή μιά φαίνεται σάν μιά προσπάθεια πού συνεχῶς κλονίζεται καί κινδυνεύει νά σβύσει, μιά καί ἡ διαφορά ψήφων ἀνάμεσα στά 2 μπλόκ εἶναι μικρή. Ἀπό τήν ἄλλη βγάζει ἕνα - ἕνα, σέ σύντομο διάστημα, ὅλα τά πολιτικά στοιχεῖα τήν κάνουν νά προοιωνίζει, σέ μικρογραφία, μιά νέα φάση.

Σ' ὅλη τή διάρκεια τῆς κατάληψης, πλανιέται συνεχῶς ὁ φόβος ότι θά σπάσει ἀπό στιγμή σέ στιγμή, ὄχι ἀπό ἔλλειψη ζωτικότητας, ἀλλά γιατί "οἱ ἄλλοι εἶναι πολλοί".

Στήν συνέλευση τῆς Παρασκευῆς 11 Δεκέμβρη ἀποφασίστηκε κατάληψη, ἀλλά κανένας δέν φαίνεται νά ἔχει εἰκόνα γιά τό μέλλον της. Εἶναι χαρακτηριστικό πῶς ἀποφασίζεται Παρασκευή γιά ν' ἀρχίσει τή Δευτέρα (...γιά περισσότερη σιγουριά).

'Η κατάληψη στηρίζεται ὁλοκληρωτικά σχεδόν στό λεγόμενο "χῶρο": γίνεται μετά τίς 16 Νοέμβρη, σέ μιά ἐποχή πού τά κοινοβουλευτικά κόμματα μαζί μέ τήν κυβέρνηση ἐκστρατεύουν ἐνάντια στίς καταλήψεις καί τήν ἀταξία στά "πανεπιστημιακά ἱδρύματα", κι ἐνῶ οι ἄλλες καταλήψεις ὁδηγοῦνται σ' ἀδιέξοδο.

'Από τήν ἀρχή στήν κατάληψη ὁρίζεται ἕνας ἄμεσος στόχος, ἡ ἀπόσυρση τοῦ "νέου προγράμματος", κι ἕνα γενικώτερο πλαίσιο, ἡ ἴδια ἡ σημερινή 'Ιατρική στό σύνολό της. Τό νέο

μιλαει ο πομπος

ΣΤΟΥΣ ΑΡΡΩΣΤΟΥΣ

'Εργαζόμενε πού δέν αἰσθάνεσαι καί τόσο καλά στήν ὑγεία σου:

Κανείς δέν μπορεῖ νά σέ ἀναγκάσει νά δουλέψεις ὅτανεῖσαι ἄρρωστος.

'Απαίτησε ἀπό τόν γιατρότοῦ ΙΚΑ πού θά σέ ἐξετάσει νάσοῦ δώσει ὅση ἄδεια χρειάζεσαι γιά νά γίνεις καλά.

'Ο γιατρός τοῦ ΙΚΑ ὑπάρχει γιά νά ἐξυπηρετεῖ τούς ἐργαζόμενους πού στό κάτω-κάτω αὐτοί τόν πληρώνουν μέ τίς εἰσφορές τους, κι' ὄχι γιά νά ἐξυπηρετεῖ τόν ἐργοδότη στέλνοντάς σε νά δουλέψεις ἄρρωστος.

Τήν ἄδεια πού θά πάρεις ὁ ἐργοδότης σου εἶναι ὑποχρεωμένος νά τή δεχτεῖ.

Κανένας δέν μπορεῖ νά σέ ἀναγκάσει νά δουλέψεις ὅταν εἶσαι ἄρρωστος.

Κανένας δέν μπορεῖ ὅταν δουλεύεις, νά σέ βάλει νά κάνεις πράγματα πού ἡ ὑγεία σου δέν τά ἐπιτρέπει.

-//-

'Απευθυνόμαστε στούς ἀρρώστους τοῦ ΑΧΕΠΑ, τοῦ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ, τοῦ ΙΠΠΟΚΡΑΤΕΙΟΥ καί τῶν ἄλλων νοσοκομείων πού μᾶς ἀκοῦνε.

'Απαιτεῖστε νά σᾶς φέρνονται καλύτερα, ἀνθρώπινα στή κλινική καί στά νοσοκομεῖα.

'Απαιτεῖστε νά σᾶς ἐξηγοῦν τί ἀκριβῶς ἔχετε.

'Απαιτεῖστε νά σᾶς ἐξηγοῦν, ΠΩΣ θά εἶστε ὅταν βγεῖτε ἀπό τό χειρουργεῖο.

'Απαιτεῖστε μιά πιό ἀνθρώπινη συμπεριφορά.

Διεκδικεῖστε τά δικαιώματά σας γιά δωρεάν ὑγεία.

Καταγγεῖλτε ἐπώνυμα αὐτούς πού σᾶς ζητοῦν τό φακελλάκι.

ΛΑΕ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:

I. ΑΠΑΙΤΗΣΕ ΝΑ ΣΟΥ ΦΕΡΟΝΤΑΙ ΜΕ ΣΕΒΑΣΜΟ ΚΑΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΟΤΑΝ ΠΗΓΑΙΝΕΙΣ ΣΤΟ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ.

II. ΑΠΑΙΤΗΣΕ ΝΑ ΣΟΥ ΕΞΗΓΗΣΟΥΝ ΜΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΣΘΕΝΕΙΑ ΣΟΥ.

III. ΚΑΤΑΓΓΕΙΛΕ ΕΠΩΝΥΜΑ ΑΥΤΟΝ ΠΟΥ ΣΟΥ ΤΑ ΜΑΣΑΕΙ ΜΕΣΚΟΠΟ ΝΑ ΣΟΥ ΠΑΡΕΙ ΤΟ ΦΑΚΕΛΑΚΙ.

IV. ΚΑΤΑΓΓΕΙΛΕ ΤΗΝ ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΑ ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΡΥΠΑΝΣΗ.

V. ΚΑΤΑΓΓΕΙΛΕ ΕΠΩΝΥΜΑ ΟΠΟΙΟΝ ΔΗΠΟΤΕ ΜΕΓΑΛΟΚΑΡΧΑΡΙΑ ΓΙΑΤΡΟ ΠΟΥ ΠΡΟΣΒΑΛΕΙ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΑΣΗ ΣΟΥ ΣΑΝ ΑΝΘΡΩΠΟ ΚΑΙ ΣΑΝ ΑΣΘΕΝΗ.

VI. ΖΗΤΗΣΕ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΙΚΟΥΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥΣ ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ ΑΣΦΑΛΙΣΜΕΝΟΣ ΚΑΛΙΤΕΡΟΥΣ ΟΡΟΥΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ.

VII. ΑΠΑΙΤΗΣΕ ΚΑΛΙΤΕΡΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

π.σ. ἀντιμετωπίζεται σάν αὐτό πού εἶναι: τό I/9 τοῦ παγόβουνου πού εἶναι ὁρατό, ἐνῶ τ'ἄλλα 8/9 τοῦ παγόβουνου, δηλ. τῶν ἱεραρχικῶν αὐταρχικῶν, ἐκμεταλλευτικῶν σχέσεων πού ὑπάρχουν ἤδη καί καθορίζουν τήν ἰατρική τοῦ κεφάλαιου, θά πρέπει κι αὐτά νά γίνουν συνολικά ἀντικείμενο κριτικῆς κι ἐπίθεσης. Στό κάτω - κάτωγιατί ν'ἀρνηθεῖς ὁποιοδήποτε νέο πρόγραμμα, ἄντό μόνο πού σέ ἐνδιαφέρει εἶναι νά γίνεις "καλός γιατρός", κι ἄν αὐτό μπορεῖς νά τό πετύχεις καταπίνοντας ἄβουλε ὁτιδήποτε σοῦ χώνουν στό κεφάλι;

α. Ο ομφαλιος λωρος

Οἱ 2 πρῶτες μέρες θά κυλήσουν μέσα σ'ενα κλίμα ἀδιαφορίας. Κάποιες προσπάθειες πού γίνονται γιά νά βρεθοῦν μαζί σέ κοινό ραντεβοῦ ολες οἱ δυνάμεις τῆς κατάληψης, πέφτουν στό κενό. Ὁ ὀμφάλιος λῶρος μέ τό παραδοσιακό στύλ, τά Δ.Σ. καί τήν ρηχότητα, δέν ἔχει κοπεῖ. Ἔτσι τό μόνο πού γίνεται, ἤδη ἀπό τήν πρώτη νύχτα εἶναι μιά συνεδρίαση τοῦ Δ.Σ. πού συζητάει στό ἀμφιθέατρο γιά τό σπάσιμο τῆς κατάληψης, ἐνῶ ο κόσμος παρακολουθεῖ παθητικά καί διαλύεται τά χαράματα μέ μαῦρες διαθέσεις. Οἱ προσπάθειες ἐπίσης νά γίνει συζήτηση πάνω στήν ἀστική ἰατρική, πέφτουν μέσα σ'ενα κλίμα "μπλαζέ": ὁ "χῶρος" παίζει χαρτιά, ἄλλοι εἶναι στά σπίτια τους.

β. Επεκταση

Μόνο μετά τή 2η συνέλευση, Τετάρτη 16 Δεκέμβρη, ὅπου ἐπικυρώνεται η κατάληψη θ'ἀρχίσουν νά σοβαρεύουν κάπως τά πράγματα. Ἡ συντονιστική ἐπιτροπή ἀπορρίπτεται, ἀλλά μέ πολύ λιγώτερους ψήφους διαφορά, ἀπό ὅτι στήν πρώτη Γ.Σ. Ὁ κόσμος φαίνεται πώς εἶναι διφορούμενος:" Καλοί οἱ ἐξτρεμιστές, ἀλλά ὄχι καί νά τούς τά δώσουμε ὅλα !"

Ὡστόσο, γίνεται συνείδηση πώς ἡ μόνη οὐσιαστική δύναμη τῆς κατάληψης εἶναι ὁ "χῶρος" ἐνῶ τό Δ.Σ. ἁπλά σαμποτάρει καί μάλιστα ἀνοιχτά. Ἀναγκαστικά, κάτω ἀπό τή δύναμη τῶν γεγονότων, ὁρίζεται τό πρῶτο κοινό ραντεβοῦ, κι ἀρχίζει νά λειτουργεῖ ἀνοιχτή "ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ" πού συγκεντρώνει ὅλες τίς δυνάμεις τοῦ χώρου καί γίνεται ο κινητήρας τῆς κατάληψης.

Ἀπό τότε ἡ κατάληψη παίρνει ἐπεκτατικό χαρακτήρα.

I. Πρῶτα καί κύρια ἰδεολογικά. Ξεπερνιέται ἡ στείρα συνδικαλιστολογία γιά νά χτυπηθεῖ ἡ ρίζα.

Ὁλόκληρη ἡ κατάληψη τῆς Ἰατρικῆς μέ τίς προκηρύξεις, τίς ἀφίσσες, τόν πομπό, τίς συζητήσεις πού ἔγιναν στή διάρκειά της, γινεται μιά μεγάλη συζήτηση πάνω στό χαρακτήρα τῆς Ἰατρικῆς. Στήν πραγματικότητα, ἰδέες πού ζυμώνονται ἀπό καιρό καί πού μέχρι τώρα παράμεναν στό περιθώριο, βγαίνουν στήν ἐπιφάνεια σφραγίζουν ολόκληρη τήν κατάληψη.

Τόν τόνο τόν ἔδωσαν 2 μαζικές συζητήσεις μετά τήν 2η συνέλευση: μιά γιά τήν ἀστική ἰατρική τό βράδι τῆς Παρασκευῆς I8 Δεκέμβρη, καί μία γιά τόν "κοινωνικό ρόλο τῆς ψυχιατρικῆς" τό βράδυ τῆς Δευτέρας 21 Δεκέμβρη. Ὅμως αὐτό τό περιεχόμενο βρίσκεται παντοῦ, ἦταν ὄχι μόνο ἀπαραίτητο γιά τήν ἴδια τήν ἐπιβίωση τοῦ ἀγώνα, ἀλλά κι ἐκεῖνο πού ἐπέτρεψε στήν Ιατρική νά ἀποχτήσει ἐπεχτατικό χαρακτήρα. Καί πρῶτα ἀπ'ὅλα λύθηκαν ἐπιτέλους οἱ γλώσσες. Ὁ κόσμος συζητάει: δέν ἐννοοῦμε μόνο στά πλαίσια τῶν συζητήσεων πού ὀργανώθηκαν πρίν καί μετά τά Χριστούγεννα, ἀλλά μέ πλατύτερη ἔννοια νοιώθει τήν ἀνάγκη νά μιλήσει καί νά ξεκαθαρίσει καινούργια πράγματα. Μιά ἔκπληξη γιά ὅλους, μιά καί εἶναι γνωστή ἡ ἀδυναμία τοῦ "χώρου" μέχρι τώρα, ν'ἀρθρώσει τό δικό του λόγο.

II. Από ἄποψη μορφῆς:

Ἡ κατάληψη μπόρεσε κι ἀπευθύνθηκε στόν πλατύ κόσμο, κι αὐτό βέβαια ἔγινε ἐπειδή εἶχε νά πεῖ ὁρισμένα πράγματα πού τόν ἄγγιζαν.

Ἀφίσσες κολλήθηκαν σέ πολλές γειτονιές πού μιλοῦσαν γιά τό πρόβλημα τῆς ὑγείας, προκηρύξεις γιά τούς ἄρρωστους στά νοσοκομεῖα, καί 2 πορεῖες (μιά γιά τήν δολοφονία τοῦ Ερτάλ Ἐρέν τό βράδι τοῦ Σάββατου I3 Δεκέμβρη καί μιά γιά τό"νέο πρόγραμμα σπουδῶν" τό πρωί τῆς Παρασκευῆς I9 Δεκέμβρη).

Ἰδιαίτερα ὁ πομπός ἦταν οὐσιαστικό στοιχεῖο γιά τήν σύνδεση μέ τόν κόσμο, ποαρόλο πού λειτουργοῦσε μέ ἐντελῶς αὐθόρμητο τρόπο (ἀπαιτοῦσε προσπάθεια γιά νά βρεῖ κανείς πομπό, πού "κυλοῦσε" μιά ἐδῶ καί μιά ἐκεῖ στίς συχνότητες τοῦ καντράν, καί πού σταματοῦσε ὁποτε ἤθελε καί ἄρχιζε οποτε ἤθελε). Ὁ κόσμος στάθηκε συνεργός στή λειτουργία του, στέλλοντας ὄχι μόνο τή σχετική συμπαράσταση, ἀλλά καί ἐπώνυμες καταγγελίες, κι ἀκόμη τά παράπονα ἤ προβλήματά του.

Ἡ ἀντιπαράθεση μέ τούς καθηγητές στά νοσοκομεῖα κάθε μέρα, ἔδωσε κι αὐτή ἐπιθετικό τόνο στήν κατάληψη.

Ἡ Ἰατρική ἀντί γιά ἀμυντικό καβούκι, μεταβλήθηκε σέ ὁρμητήριο, ἔστω καί γιά τό μικρό διάστημα πού κράτησε.

III. Οργανωτικά : Γιά πρώτη φορά ὁ "χῶρος"ἑνοποιήθηκε οὐσιαστικά - ὄχι βέβαια μιά κι ἔξω - σέ νέα ποιοτικά στοιχεῖα, πράγμα πού ὁδήγησε καί σέ ἀνάλογες ὀργανωτικές μορφές. Ἡ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ καί κατόπιν ἡ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ (χωρίς τή συμμετοχή τῶν Δ.Σ) πού πῆρε τήν εὐθύνη τῆς κατάληψης μετά τήν 3η Γ. Σ. ἦταν αὐτή η ὀργανωτική ἔκφραση.

μιλαει ο πομπος

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Μᾶς καταγγέλουν ὅτι πέρσυ τό Χειμῶνα νοσηλεύτηκε ἄτομο στή Γενική κλινική τῆς πόλης μας ἐπί ἀρκετό διάστημα μέ εὐθύνη τοῦ ὑφυγητή γιατροῦ τῆς κλινικῆς. Αὐτός διέγνωσε, σάν καρδιολόγος ὅτι ὁ ἀσθενής χρειαζόταν νά πάει γιά συνέχιση τῆς θεραπείας στό Λονδίνο, ὅπου κατά σύμπτωση ὁ παραπάνω γιατρός διατηροῦσε θέση σέ ἐκεῖ νοσοκομεῖο μέ εἰσόδημα ὅπως καυχιόταν σέ ἄλλους, συνολικά ἕνα ἑκατομύριο τό μῆνα.
Ἐντωμεταξύ ὁ ἐν λόγω ἀσθενής εἶχε ἔξοδα κοντά στίςI00 χιλιάδες. Φρόντισε ὅμως νά μάθει γιά τήν περόπτωσή του κι ἀπό ἄλλους ειδικούς, οἱ ὁποῖοι τόν καθησύχασαν ὅτι δέν ἔχει τίποτα καί ὅτι εἶναι συνηθισμένη περίπτωση. Συμπληρωματικά, ὁ ὑφηγητής Γεωργακόπουλος ὅπως καί τόσοι ἄλλοι σάν κι'αὐτόν ἀπ'τά λεφτά τῶν ἀρρώστων χτίζει βίλλα στό Πανόραμα.

Βέβαια, κανένα δργανο δέν εἶναι φετίχ, οὔτε καί ἡ συντονιστική ἐπιτροπή, πού ἀντανακλοῦσε ὅλες τίς ἀδυναμίες καί τά κενά τοῦ μπλόκ τῆς κατάληψης. Ἁπλά, ἡ Σ. Ε. ἦταν ὁ ἐλάχιστος ἀναγκαῖος ὅρος γιά νά ξεφύγει κανείς ἀπό τό συνεχές σαμποτάρισμα τοῦ Δ.Σ.καί γιά νά πατήσει γιά τά καλά στά πόδια του ὁ "χῶρος" καί-φυσικά- ἡ κατάληψη. Τά ὑπόλοιπα δέν εἶναι ἁπλά δργανωτικό θέμα, ἀλλά ζήτημα βαθαίματος τῆς πραχτικῆς καί τῆς συνείδησης.

γ. Η πτωση

Ἡ 'Ιατρική δέν "ἔφαγε ὅλα τά φωμιά της". Δέν πρόλαβε νά φθαρεῖ, δέν ἐξάντλησε τή δυναμική της, δέν φόφησε ἀπό ἐσωτερική αἱμορραγία καί μαρασμό.

Ἁπλόυστατα, ἔτσι κι ἀλλιῶς, ἡ κατάληψη πού "παιζόταν" γιά λίγους ψήφους ἀπ'τήν ἀρχή, σταμάτησε, ὅταν τό μπλόκ τοῦ σπασίματος ἐνισχύθηκε γιά συγκεκριμένους (κι ἀναπόφευκτους) λόγους.

I. Βουλή, κυβέρνηση, τύπος, τηλεόραση τόνισαν ἤδη πρίν ἀπό τίς γιορτές τήν ὁμοφωνία πάνω σ'ἕνα πράγμα: πρέπει νά σπάσουν οἱ καταλήψεις. Καί πράγματι, ὅλες οἱ καταλήψεις γύρω ἔσπαζαν ἤ ἦταν ἑτοιμοθάνατες. Οἱ καθηγητές, φημένοι καί ἀπό τίς κομματικές νεολαῖες, περίμεναν ἐπίσης ἀνυποχώρητοι τό σπάσιμο τῆς κατάληψης.

2. Λειτούργησαν σ'ἕνα βαθμό βέβαια καί οἱ γιορτές μέ τή σχετική καλοπέραση, τήν ἀνάλογη παράλυση, ὅπως καί μέ τίς συμβουλές γονέων καί κηδεμόνων πού ἔντρομοι γι αὐτά πού ἔφελναν οι ἐφημερίδες συμβούλευαν τά παι διά τους νά σταματήσουν τούς ἀριστερισμούς.

3. Καί τό κυριώτερο: "Ὅλοι ἔβλεπαν νά πλησιάζουν οἱ ἐξετάσεις, νά κινδυνεύει ἡ χρονιά, καί νά μπαίνει σέ ἰδιαίτερα θερμή φάση ἡ κατάληψη. Ἔτσι κινητοποιηθήκανε οἱ πάντες.Ξαφνικά ἀπόκτησαν πολιτική συνείδηση ἕνα κάρο φιλήσυχοι καί ὀπαδοί τῆς τάξης φοιτητές, πού κουβαλήθηκαν ἀμέσως γιά τό σπάσιμο τῆς κατάληψης. Ἔτσι ἀργά τά ξημερώματα τῆς Τρίτης I3 Γενάρη, βγῆκε τό ἀποτέλεσμα 341 κατά - 206 ὑπέρ. Οἱ ἐξετάσεις, αὐτός ὁ ἱερός θεσμός τοῦ πανεπιστήμιου, λειτούργησε σάν ὁ κυριώτερος ὅρος ἐνίσχυσης τοῦ ρεύματος τῆς "ὁμαλοποίησης" (ἀπό τίς κομματικές νεολαῖες ΝΔ, ΚΝΕ, ΠΑΣΠ μέχρι καί ὅλους τούς ἄσχετους τεχνοκράτες).

ΜΙΑ ΗΤΤΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ

Ξαναειπώθηκε σ'αὐτό τό κείμενο πώς ἡ Ιατρική δέν ἔσπασε ὅπως τό Πολυτεχνεῖο ἤ ἡ Βιομηχανική. Ἦταν κάτι ζωντανό καί τέλειωσε μέ ζωντανό τρόπο: μέσα ἀπό σύγκρουση κι ὄχι μέσα από τή φθορά του.

Ἀλλά καί ὁ κόσμος πού δημιούργησε τό μπλόκ τῆς κατάληψης δέν εἶχε τό αἴσθημα τοῦ νικημένου. Ἔδωσε τήν τελευταία σύγκρουση μέ χιούμορ, ἐπιθετικότητα, κρατῶντας τό πάνω χέρι, ξέροντας τή δύναμή του.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα: Ἡ ΚΝΕ κι ἡ ΠΑΣΠ προσπάθησαν ν'ἀφαιρέσουν τό λόγο ἀπ' τή Συντονιστική Επιτροπή, νά μή διαβαστεῖ ὁ ἀπολογισμός τῆς Σ. Ε. τῆς κατάληψης, μέ "δημοκρατικό τρόπο" δηλ. μέ στημένες πλειοψηφίες ἀπό τήν ἀρχή τῆς συνέλευσης ("δημοκρατικός σκασμός"). Παρ'ὅλα αὐτά, ὁ ἀπολογισμός διαβάστηκε κι οἱ Κνίτες πού ἀπειλοῦσαν θεούς καί δαίμονες δέν τόλμησαν νά "ἐπέμβουν". Τό ἴδιο πνεῦμα κρατήθηκε μέχρι τέλους.

Ἀλλά τό σπουδαιότερο βρίσκεται στήν ἴδια τήν οὐσία τῆς στάσης τοῦ κόσμου: νά συνεχίσουμε (μέ ἤ χωρίς κατάληψη) αὐτό πού ἄρχισε ἡ κατάληψη.

Ἡ συνείδηση δηλαδή ὅτι ἄνοιξε μιά ρωγμή πού μπορεῖ καί πρέπει νά βαθύνει, ἐπομένως ἐκεῖ βρίσκεται καί ἡ δυνατότητα συνέχισης καί ἀντεπίθεσης μέ τήν προετοιμασία τοῦ ἐπόμενου γύρου.

Ἡ 'Ιατρική βλάστησε μέσα στό ἰδεολογικό κενό τῆς τελευταίας περίοδου καί ταυτόχρονα ἔριξε φῶς σ'αὐτό τό κενό. Μ'ἄλλα λόγια: οἱ παλιές ἰδεολογίες "φαγώθηκαν", φθάρθηκαν συνειδητά κι ἐπίμονα, χωρίς ὁ "χῶρος" νά μπορεῖ νά βάλει ἀκόμη (τουλάχιστο σέ γενικευμένη μορφή) κάποιο καινούργιο περιεχόμενο, ἐκτός ἀπό γενικά συνθήματα " Κάτω τό ἀστικό πανεπιστήμιο", "Κάτω ὁ ἀστικός ἐκσυγχρονισμός" Μέσα σ'αὐτό τό κενό, μέσα στή φθορά τῶν ἰδεολογιῶν τῆς "μόρφωσης καί προκοπῆς", μιά κατάληψη θά ἦταν ἕνα τίποτα, ἄν δέν προχωροῦσε σέ κάτι νέο.

Γι'αὐτό καί ἀναγκαστικά, μέ ἐλάχιστη πρωτοβουλία στήν ἀρχή λίγων ἀτόμων, μπῆκαν κι ἔγιναν κεντρικοί οἱ νέοι στόχοι γιά πραγματική κριτική τοῦ ἀστικοῦ πανεπιστήμιου.

Ὅτι ἔγινε δέν ἦταν ἰδιαίτερα μεγάλο. Στό μέλλον, ἴσως οἱ ἰδέες αὐτές θά προχωρήσουν μέ ἀσύλληπτα μεγαλύτερη ὁρμή. Εἶναι σημαντικό ὅμως αὐτό τό "κάτι" πού ἔγινε προδρομικά σήμερα, μέσα σ'ἕνα κλίμα ὅπου κανείς δέν μπορεῖ νά πεῖ "Ὄχι", ἀλλά πού πολύ λίγοι λένε πραγματικά "Ναί", γιατί εἶναι ἀκόμα ἀποπροσανατόλιστοι, διχασμένοι, ἀπροετοίμαστοι καί σέρνουν πίσωτους ἀξεκαθάριστα τά συντρίμμια παλιῶν ἰδεολογιῶν (τῆς κοινοβουλευτικῆς "ἀριστερᾶς" ἤ καί τῆς ἐξωκοινοβουλευτικῆς παλιᾶς ἄκρας ἀριστερᾶς).

Πάντως ἡ κατάληψη αὐτή ἔχει βάλει μπροστά τή διαδικασία ξεπεράσματος τοῦ ἰδεολογικοῦ κενοῦ πού βασιλεύει ἀκόμα σέ μεγάλο βαθμό σήμερα, ἀποτελεῖ αὐτή - καθαυτή τόν οἰωνό μιᾶς νέας φάσης (ἄσχετα μέ τό πόσο θ'ἀργήσει) καί ταυτόχρονα τή ζωντανή ἰδεολογικο-πολιτική πρόταση πού δείχνει μερικά ἀπό τά χαρακτηριστικά αὐτῆς τῆς νέας φάσης.

ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑΛΗΨΗΣ

<u>Παρασκευή 12/12 :</u> Γίνεται γενική συνέλευση, όπου άποφασίζεται κατάληψη μέ ψήφους 180 ύπέρ, 10 κατά, 93 λευκά καί 5 άποχές. Ψηφίζεται έπίσης ή λειτουργία πομπού. Ή πρόταση γιά συντονιστική καταψηφίζεται. Ή κατάληψη προορίζεται ν'άρχίσει τή Δευτέρα.

<u>Δευτέρα 15/12 :</u> 'Αρχίζει η κατάληψη. 'Αρχίζουν καί οί προσπάθειες γιά τή λειτουργία πομπού. Οί πρώτες προσπάθειες γιά νά βρεθεί καί να συζητήσει ό"χώρος" πέφτουν σέ κλίμα άδιαφορίας 'Αντίθετα γίνεται τό άπόγευμα "άνοιχτό ΔΣ" πού συζητάει μπροστά στό κόσμο γιά τό σπάσιμο τής κατάληψης: είναι φυσικά έρκετά διαλυτικό γιά τό κόσμο νά παρακολουθεί μιά συζήτηση, όπου ή ΚΝΕ καί ή ΠΑΣΠ προσπαθούν έναγώνια νά πείσουν ,γιά τό πόσο χρήσιμο είναι τό σπάσιμο τής κατάληψης, ενώ οί ύπόλοιποι "άποκαλύπτουν" τίς κακές αύτές παρατάξεις. Ή συζήτηση τού ΔΣ διαρκεί άργά μέχρι τά χαράματα τής Τρίτης.

<u>Τρίτη 16 /12:</u> Τό ήθικό τού κόσμου είναι πολύ κοντά στό μηδέν. Τό άπόγευμα περνούν σκόρπιοι φοιτητές, μερικοί παίζουν χαρτιά , άλλοι συζητάνε άτονα. Κανείς δέν πιστεύει ότι μιά τέτοια κατάληψη μπορεί νά έχει προοπτική. Τό βράδι μέσα σέ κλίμα ύποτονικό γίνεται ή πρώτη προσπάθεια συζήτησης γιά τήν άστική ίατρική μέ τό ζόρι-άν όχι μέ τό σκαρπελλο:30 άτομα συζητάνε ένώ οί ύπόλοιποι παίζουν χαρτιά,λένε τά δικά τους,τραγουδάνε άκεφα ή γιά το περισσότερο κόσμο- έχουν φύγει στό σπίτι τους.

<u>Τετάρτη 17 /12 :</u> 'Αρχίζει άπό τίς 12 ή ώρα καί διαρκεί μέχρι άργά τή νύχτα ή 2η Γ.Σ. 'Επικυρώνεται τελικά ή κατάληψη μέ ψήφους 286 ύπέρ καί 225 κατά. 'Επίσης έπικυρώνεται ή λειτουργία πομπού. Ή πρόταση γιά συντονιστική , καταψηφίζεται πάλι, άλλά έχει κερδίσει έδαφος: μόνο 30 ψήφοι διαφορά.

Οί συσχετισμοί έπίσης τών ψήφων ύπέρ ή κατά τής κατάληψης δέν δίνουν ολόκληρη τήν είκόνα. Σέ διαδικαστικές προτάσεις(πού συχνά κρύβουν συμμαχίες καί πολιτικά σκεπτικά) ή διαφορά τών ψήφων άνάμεσα στό μπλόκ τού "χώρου" καί στούς ύπόλοιπους κυμαίνεται στούς 10 ψήφους. Πράγμα πού σημαίνει ότι οί ίσορροπίες είναι άρκετά άσταθείς.

<u>Πέμπτη 18 /12 :</u> Έχει συνειδητοποιηθεί ότι είναι άπαραίτητο νά δοθεί ένα περιεχόμενο στή κατάληψη, καί ότι τό μόνο πού μπορεί κανείς νά περιμένει άπό ΔΣ καί παρατάξεις δέν θά είναι τίποτε παραπάνω άπό καθαρό σαμποτάζ.
Γίνονται οί πρώτες συναντήσεις άπό φοιτητές πού ψηφίσαν κατάληψη ,καί σχηματίζεται"ομάδα πρωτοβουλίας" πού στό έξής θάείναι ή άνεπίσημη άλλά πραγματική καί μόνη δύναμη τής κατάληψης.

<u>Παρασκευή 19 /12 :</u> Γίνεται συζήτηση τό άπόγευμα μέ άρκετό κόσμο γιά τήν άστική ίατρική, τό τρόπο λειτουργίας τή δομή , τήν ίδεολογία ,τούς θεσμούς ,κλπ....
'Επακολουθούν ταινίες άπό φοιτητική ομάδα:" περιήγηση στήν 'Ασία κλπ"
<u>ΗΔΗ ΤΟ ΚΛΙΜΑ ΕΧΕΙ ΑΝΤΙΣΤΡΑΦΕΙ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΜΑΖΙΚΟΠΟΙΕΙΤΑΙ.</u>

<u>Σάββατο 20 /12 :</u> Τό άπόγευμα συναυλία μέ τό "Κώστα καί τή Ρούλα". Στό τέλος τής συναυλίας, μετά άπό άνακοίνωση γιά τή δολοφονία τού έπανασ

→

Στιγμιοτυπα

Στήν προβολή φίλμ "περιήγηση στήν 'Ασία" (Παρασκευή 19 /12) πού γυρίστηκε άπό συνάδελφο τής σχολής, καταφθάνει ή ΚΝΕ άποφασισμένη νά διακόψει τήν άντιδραστική αύτήπροβολή.Είχε κυκλοφορήσει "εύρέως" ότι ήταν ταινία γιά τό Άφγανιστάν...

Ό κόσμος μετά άπό λίγους διαπληκτισμούς κόβει τόντσακωμό, σωπαίνει άπόλυτα,κάθεται κάτω, τά φώτα σβύνουν, ή προβολή γίνεται σάν νά μήν ύπήρχε ή ΚΝΕ.Μέ άμηχανία οί κνίτες παρακολουθούν κι'οί ίδιοι τό "σινεμά", πού άποδείχτηκε ότι ήταν άπλά καί μόνο "περιήγηση στήν 'Ασία". Όσο γιά τό 'Αφγανιστάν ειδικώτερα, δέν πειράζει, κάποια άλλη φορά, έτσι κι άλλιώς ή ζωή συνεχίζεται...

Ένα πρόβλημα πού άπασχόλησε πολύ τήν κατάληψη ήταν τά πειραματόζώα-ποντίκια, κλπ. στίς έδρες βιολογίας, φυσιολογίας κλπ.

Οί καθηγητές άφού έξάντλησαν όλα τους τά έπιχειρήματα ρωτούσαν άπεγνωσμένα ποιοίθά είναι οί "ύπευθυνοι τροφοδοσίας τών ποντικών".

-//-

Σέ νυχτερινό διάλογο μετά τίς γιορτές ό καθ. Γρανίτσας δηλώνει ότι οί καταληψίες είναι ύπευθυνοι γιά άνεπανόρθωτο σαμποτάζ καί δολιοφθορά κατά τής διεθνούς έρευνας έναντια στόν καρκίνο μιά καί σταμάτησαν πειράματα στά ποντίκια.

-//-

Νέα ύπόθεση "καρφίτσα": 5 σατανικές άπόπειρες κατά τού πομπού. Άλλοτε άφαιρείται λυχνία, άλλοτε ό πομπός γυρνά-

→

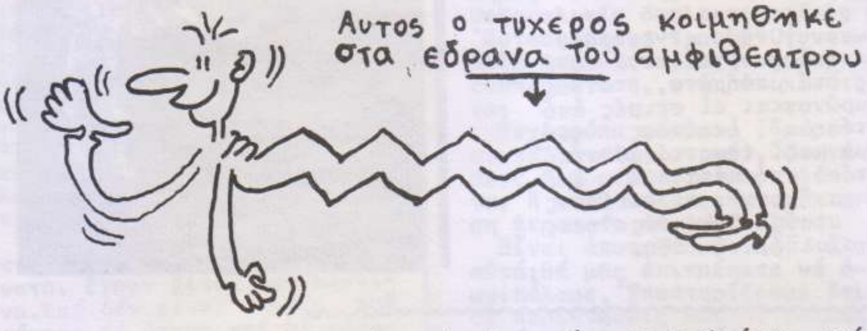
τάτη 'Ερντάλ 'Ερέν ἀπό το στρατιωτικό καθεστώς τῆς Τουρκίας, ὁλόκληρο τό γεμᾶτο ἀμφιθέατρο βγαίνει στό δρόμο. Γίνεται διαδήλωση μέσα στή νύχτα πού περνᾶ καί ἀπό τό τούρκικο προξενεῖο.

Κυριακή 2I /I2 : Συναυλία ρόκ μέ συγκρότημα τοῦ ΦΟΚΘ.

Δευτέρα 22 /I2 : Διάλεξη- συζήτηση γιά τό "κοινωνικό ρόλο τῆς ψυχιατρικῆς" μέ τούς γιατρούς Κλεάνθη Γρίβα καί Νίκο Σ. Ἡ συζήτηση γεμίζει μέχρι τό ἀδιαχώρητο τό ἀμφιθέατρο.Γιά τό κόσμο ἀποτελεῖ μιά συγκεκριμένη ἐμπειρία κριτικῆς "ἀπό τά μέσα" τῆς ἐπιστήμης.

Τρίτη 23 / I2: Τό πρωΐ ἡ ΦΕΑΠΘ ἔχει καλέσει τούς φοιτητές σέ πορεία γιά "φοιτητικά προβλήματα " (γιά τήν κατάληψη ...σιωπή). Ἡ πορεία ἀποτυχαίνει λόγω ἐλάχιστου κόσμου. Τά ὄργανα λοιπόν καταρρέουν ὅπως φαίνεται ....
Τό βράδι συνέλευση πού ἐπικυρώνει τήν συνέχιση τῆς κατάληψης μέχρι τή νέα Γ.Σ. τό γενάρη μέ κάποια διακοπή γιά τίς γιορτές.
Βγαίνει συντονιστική ἐπιτροπή (χωρίς ΔΣ) τῆς κατάληψης. Οἱ κομματικές νεολαῖες ἀπο χωροῦν .

Τετάρτη 24 /I2 : Τό πρωΐ συνεχίζεται "κανονικῶς καί ἀδιαλείπτως" ἡ ἀντιπαράθεση μέ τούς καθηγητές στά νοσοκομεῖα, ὅπου μπορεῖ κανείς νά δεῖ ὅλη τή γκάμα τῶν ἀντιδράσεων, ἀπό τό " Δίκιο ἔχετε, ἐμεῖς ὅμως δυστυχῶς, τί νά κάνουμε..." ὡρισμένων μέχρι τή στάση τοῦ καθηγ. Αλετρα : παιρνει ἀλεπάλληλα τηλέφωνα ζητάει βοήθεια,"μέ κρατᾶνε ὅμηρο, ὅπως οἱ

Παλαιστίνιοι",τέλος κάποιες σφαλιάρες καί μέ ἐπιμελητές μπρατσωμένους πού κάνουν "σφῆνα" γιά τή διάσωση τοῦ "ὁμηρου".
Τό βράδι, μουσική ,ταινίες βωβοῦ κινηματογράφου, σλάϊτς κλπ......

Παρασκευή 26 /I2 : ΠΟΡΕΙΑ ἀπό τήν καταλημμένη ἰατρική στούς δρόμους τῆς πόλης μέ περιεχόμενο τούς στόχους τῆς κατάληψης. Συνθήματα:" Κάτω τό νέο πρόγραμμα σπουδῶν","ὄχι στήν τεχνοκρατία","ὄχι στό ἐμπόριο τῆς ὑγείας","ΙΚΑ,ΟΓΑ ἐμπόριο τῆς ὑγείας"," Ὁ ἄρρωστος δέν εἶναι πειράματοζωο"," Τό βρῆκα, τό βρῆκα, φταιει τό ΙΚΑ","Γιατροί-καθηγητές πέρνουν φακελάκια","ΙΚΑ, θά ἔχεις τό τέλος τοῦ Σομόζα" κλπ.....

Σάββατο 27 /I2 : Τηλεόραση στό ἀμφιθέατρο: τό"κουτί" παρουσιάζει τή συζήτηση στή βουλή γιά τό σπάσιμο τῶν καταλήψεων , καί ἐπικοδομητικοῦ περιεχομένου παραινέσεις γιά "ὁμαλότητα" ἀπό συμπολίτευση καί ἀντιπολίτευση.
Συμπληρώνεται ἡ εἰκόνα ἐκστρατείας ἐνάντια στίς καταλήψεις πού μέχρι τώρα συνθέτονταν ἀπό τίς καθημερινές καταγγελίες καί δυσφήμιση ἀπό τίς κομματικές νεολαῖες, τά οὐρλιαχτά τῶν καθηγητῶν και τόν 'Ελληνικό Βορρᾶ ("ΜΕΡΕΣ ΤΡΟΜΟΥ ΣΤΟ ΑΧΕΠΑ").
Αὐτό εἶναι τό τελευταῖο βράδι πρίν τίς γιορτές

Τετάρτη 7 /I : Τό πρῶτο βραδιάτικο ραντεβοῦ μετά τίς ➔

ει ἀνάποδα, καί στό τέλοςσυνελήφθησαν 5 καρφίτσες στήνκεραία του γιά νά μήν ἐκπεμπει Οἱ δράστες "ἄγνωστοι".

-//-

Οἱ καθηγητές δήλωσαν ἄνετα ὅτι ἡ κατάληψη " κατά πληροφορίες" θά σπάσει. Ὁ ἔξυπνος πού θά βρεῖ τήν πηγή "πληροφοριῶν" θά κερδίσει I δωρεάν εἰσιτήριο γιά τή Μόσχα. Ὁ δεύτερος κερδίζει δωρεάν μπλουζάκι ζιβάγκο.

-//-

Δήλωση τοῦ καθ. Τρακατέλη, γιά τή βάναυση βία πού ἀσκεῖται στούς ἄρρωστους τοῦ ΑΧΕΠΑ:"Ἕνας ἀσθενής μέ βασιλικά φρονήματαστά ράτζα τῶνδια δρόμων(...) βλέποντας τοοοσα σφυροδρέπανα στίς προκηρύξει (;) θά πεθάνει ἀπό καρδιά.

-//-

Δεκάδες ἐπώνημα τηλεφωνήματα καθε μέρα δηλώνουν συμπαράσταση, ζητοῦν πληροφόρηση, δίνουν συμβουλές γιά τήν καλύτερη λειτουργία τοῦ πομποῦ καταγγέλουν περιπτώσεις γιατρῶν (γιά ἀπάνθρωπη συμπεριφορά, ἐκμετάλλευση κλπ.),ζητοῦν ὅλα αὐτά νά ἀκουστοῦν ἀπό τόν πομπό.

-//-

'Ομάδα ἀπό φοιτητές 'Ιατρικῆς μέ μαγνητόφωνο,μικρόφωνο μπλοκάκια, κλπ. "ἐπισκέπτεται" τό πρωΐ στίς 6 τό "κατάστημα" τοῦ ΙΚΑ καί παίρνει συνεντεύξεις γιά ἀναμετάδοση ἀπό τό πομπό.
'Ο κόσμος στίς πυκνές οὐρές μιλάει παρά τίς συνεχεῖς ἐνοχλήσεις, λέει τά παράπονάτου "ἐνοχλήσεις" ἐννοοῦμε τίς ἀντιδράσεις τῆς τοπικῆς ἐξουσίας:
'Υπάλληλος τοῦ ΙΚΑ βγαίνει φουρκισμένος μέ τό σλόγκαν: "Ἔξω ἀπό δῶ". Ὅταν τοῦ ζητᾶμε νά μάθουμε τό γιατί καί τοῦ δηλώνουμε ὅτι, φυσικά,δέ τό κουνᾶμε ρούπι, παθαίνει κάποιο εἶδος σοκ, βροντάειτή πόρτα κι ἐξαφανίζεται.Στή συνέχεια ἐμφανίζεται χωροφύλαξ "Ἀπομακρυνθεῖτε ἀπό δῶ".Στή προσπάθειά μας νά τοῦ πάρουμε συνέντευξη (ἀφοῦ τοῦ πῆραμε τά στοιχεῖα), ἐξαφανίζεται δυστυχῶς μέ ἐκπληκτική ταχύτητα.

Στή θυρίδα γίνονται ἐπεισόδια συνηθισμένα γιά τό ΙΚΑ στίς 6 ἡ ὥρα τό πρωΐ:Βρισιές βιβλιάρια πού πετᾶνε ἀπότούς ἀσθενεῖς πρός τόν ὑπάλληλο κ ἀντίστροφα. Ὅταν πλησιάζειτό μικρόφωνο στή θυρίδα, ἡ ὑπάλληλος κλείνει τό τζάμι μέ πάταγο.

-//- ➔

γιορτές γιά τή συνέχιση τῆς κατάληψης.

Πέμπτη 8 /Ι : Ἀναδιοργάνωση τῆς κατάληψης. Καί πολύ κρῦο μέ χιόνι.

Παρασκευή 9/Ι : Εἰσήγηση καί συζήτηση γιά τό ζήτημα τῶν ναρκωτικῶν.

Σάββατο 10/Ι : Εἰσήγηση ἀπό φοιτητρίες ἰατρικῆς καί συζήτηση γιά τήν "ἀντισύλληψη" ὅπου θίγονται ὅλες οἱ πλευρές τοῦ θέματος/ (Παρενθετικά κάτι πού ἰσχύει γιά ὅλη τή κατάληψη. Ὁ χῶρος ἀπορεῖ μέ τόν ἑαυτό του:"Νά ποῦ συζητᾶμε κάπως γενικότερα. Δέν εἶναι κι ἄσχημα)

Κυριακή 11/Ι : Ἀναμονή τῆς ἐπερχόμενης συνέλευσης. Στούς χώρους τῆς ἰατρικῆς ἔχει ὀργανωθεῖ πάλι μέ καλύτεροο τρόπο ἡ διαμονή καί ἡ ζωή ὅσων κοιμοῦνται ἐδῶ τό βράδι. Ὅλοι συζητοῦν προσπαθώντας νά μαντέψουν τό μέλλον.

Δευτέρα. 12/Ι : Ἀρχίζει ἀπό τό πρωΐ, ἡ συνέλευση πού τελικά μέ 343 κατά τῆς κατάληψης καί 203 ὑπέρ θά ἀποφασίσει γιά τό σπάσιμο τῆς κατάληψης καί θά ἀπελευθερώσει (ἐπιτέλους!!) τούς"καλούς φοιτητές" , νά δώσουν τή 3η τους περίοδο.

Τρίτη 13/Ι : Ξημερώματα τελειώνει ἡ ΓΣ. Ὁ πομπός πού δέν ἔπαψε νά ἐκπέμπει σ'ὅλη τή διαρκειατης ἀποχαιρετίζει τούς ἐργᾶτες καί τό λαό τῆς Θεσ/κης. Ξεκαθαρίζει τό ρόλο τῶν κομμάτων, τή σημασία τῆς κατάληψης , κρατάει ἐπαφή μέ τό κόσμο πού τηλεφωνάει μεχρι τή τελευταία στιγμή: Ὁ ἀγῶνας δέν τέλειωσε. Θά ξαναβρεθοῦμε μαζί στά ὁδοφράγματα, ὅταν ἐσεῖς πού μᾶς ἀκοῦτε θα' καταλάβετε τά δικά σας ἐργοστάσια, τούς χώρους πού ζῆτε κι ἐργάζεσθε.

Μέχρι τή τελική νίκη".

Ἡ κατάληψη τέλειωσε. Ὁ"χῶρος" ξεπροβοδίζει μέ συνθήματα καί γιουχαΐσματα τους καλούς τεχνοκρᾶτες στά μαθήματα, στούς διάδρομους διασταυρώνονται οἱ σειρές ἀπό τά ἀντίπαλα στρατόπεδα : ἐκείνους πού λύνουν καί παίρνουν μαζί τους τά μέσαπού τούς χρησίμεψαν τόσο στή κατάληψη (ἀπό κουβέρτες μέχρι μηχανήματα), κι ἐκείνους πού θά ἐπιβάλουν στούς " δικούς "τους πιά όρό φους τῆς σχολῆς, τή τάξη.

Καί κάποιο δείγμα συνέντευξης μέ ἀσθενῆ:

Ἐρώτηση:Ποιοί νομίζετε ὅτι φταῖνε γι'αὐτή τήν ἄθλια περίθαλψη;

Ἀπάντηση:...Αὐτοί παιδί μου...

Ἐρ.:Δηλαδή πιό συγκεκριμένα;

Απ.:...φταίει τό ΠΟΥΣΤΙΚΟ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ!!

('Απόσπασμα ἀπό μαγνητοταινία)

ΜΙΛΑΕΙ Ο ΠΟΜΠΟΣ

Ο... ΓΙΑΤΡΟΣ

Εἶναι ἀλήθεια πώς εἶναι πολύ διαδεδομένη ἡ ἀντίληψη γιά τόν γιατρό σάν ἐπισκευαστή μηχανῶν πού στήν προκειμένη περίπτωση δέν εἶναι παρά τά ἀνθρώπινα κορμιά.Τό πρόβλημα ἀρχίζει ἀπό πολύ μακριά, ἀπό 'κεῖ πού ἡ κοινωνική ὀργάνωση θεωρεῖ τόν ἄνθρωπο μιά μηχανή· μιά μηχανή πού πρέπει νά εἶναι καλοκουρδισμένη καί καλοδουλεμένη γιά νά ἀποδίδει ὅσο τό δυνατόν περισσότερα. Ὁ γιατρός λοιπόν δέν εἶναι ξεκομμένος ἀπό τήν κοινωνική ὀργάνωση. Ὅταν αὐτή στηρίζεται στήν ἐκμετάλευση τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ὅταν κάθε μέρα χιλιάδες περνοῦν τίς μουντές πύλες τῶν ἐργοστασίων ὄχι γιατί τό θέλουν ἀλλά γιατί ἀναγκάζονται γιά νά μήν πεθάνουν ἀπό τήν πείνα καί βγαίνουν ἀπό τίςἴδιες πύλες τσακισμένοι ψυχικά καί σωματικά τότε, στόν γιατρό δέν μένει παρά νά ξανακουρδίζει τά γρανάζια τοῦ ἄρρωστου ἐργαζόμενου γιά νά ξανακάνει τήν δουλιά το , πού εἶναι τίς περισσότερες φορές ἐντελῶς ξένη ἀπό αὐτόν καίπού θά τόν ξαναστείλει στό γιατρό καί ἡ ἱστορία συνεχίζεται, χωρίς κανένα κακό νά θεραπεύεται.Γιατί ὅταν μιά μηχανή ἐργοστασίου δουλεύει χωρίς μέτρα ἀσφαλείας καί τσακίζει τό χέρι κάποιου ἐργαζόμενου, ὁ γιατρός- γιά νάμπορέσει κι'αὐτός νά ἐπιβιώσει- θά προσπαθήσει νά ξαναμπαλώσει τό χέρι ὅσο τό δυνατό πιόγρήγορα, χωρίς καθόλου νά σκεφτεῖ τήν ἀπάνθρωπη μηχανή καί αὐτούς πού ἐπιβάλλουν τήν δουλιά σ'αὐτή κοιτάζοντας μόνο τό προσωπικό κέρδος, καί χρηματικό ὄφελος.

Ὅταν μέσα στά κλουβιά-πολυκατοικίες ἤ τίς σκοτεινές φτωχογειτονιές ὁ ἄνθρωπος ὑποφέρει ἀπό μοναξιά καί ἄγχος πού τόν τρώεικαθημερινά, ὁ γιατρός θά τοῦ δώσει μερικά ψυχοφάρμακα γιά νά τόν καλμάρει καί γιά νά τόν ξαναστείλει- πάντα ὅσο τό δυνατόν πιό γρήγορα- στή δουλιά του ἤ θά τόν πείσει πώς ὅλα αὐτά τά ἄσχημα εἶναι μιά φυσιολογική κατάσταση στήν ὁποῖα πρέπει νά συνηθίσει γιά τό "ὄφελος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου(!!)" ἤ τό πολύ-πολύ νά τοῦ δώσει μιά ἄδεια γιά ἀνάρρωσηστήν ἐξοχή καί μετά, πάλι στίς πολυκατοικίες-κλουβιά, πάλι στούς δρόμους μέ τόν τρομερό θόρυβο, πάλι στήν βρωμερή παραλία, πάλι βλέποντας τήν ζωή νά ξεφεύγει μέσα ἀπό τά χέρια του.

Μέ βάση ἔστω μονάχα μιά στοιχειώδη ἀνθρωπιά μᾶς εἶναι πολύ δύσκολο νά παραδεχτοῦμε

τήν ἀπαρά δεκτη αὐτή κατάσταση, πού γίνεται ἀκόμα πιό ἀπαράδεκτη γιά μᾶς τούς φοιτητές τῆς 'Ιατρικῆς μέ τό νέο πρόγραμμα σπουδῶν,τό ὁποῖο κυριολεκτικά μᾶς ἀποτραβάει ἀπό τά νοσοκομεῖα καί μᾶς κλείνει στά ἀμφιθέατρα,ὅπου μᾶς θελουν ἕρμαια τῶν καθηγητῶν, ὄντα πού θά λένε πάντα ναί, ὄντα πού θά εἶναι τελείως ξεκομένα ἀπό τήν ὑπόλοιπη κοινωνική πραγματικότητα.

Μᾶς θέλουν ξεκομμένους ἀπό τόν ἐργαζόμενο πού ἀσφυκτιᾶ ἀπό τίς καμινάδες τῶν ἐργοστασίων καί τόν καθημερινό ἐκβιασμό τῆς κοινωνίας

Μᾶς θέλουν ἀπρόσιτους ἀπό τόν λαό καί τά προβλήματά του, ὅπως ἀπρόσιτος εἶναι στόν ἁπλό ἄνθρωπο οἱ πολύπλοκες ἰατρικές συνταγές, πού πάντοτε μοιάζουν μέ ὀρνιθοσκαλίσματα μήν τυχόν καί καταλάβει τίποτα ὁ ἄρρωστος.

Μᾶς θέλουν νά μιλᾶμε μονάχα ἐμεῖς γιά τήν ψυχοσωματική κατάσταση τοῦ ἀνθρώπου καίἐμεῖς νά ἀποφασίζουμε γιά τήν τύχη του, χωρίς νάδίνουμε κανένα περιθώριο στόν ἄνθρωπο νά γνωρίσει μόνος του τό σῶμα του, πῶς λειτουργεῖ,χωρίς νά τόν ἀφήνουμε νά τό ἐλέγχει.

Μᾶς θέλουν νά κάνουμε τούς ἀρρώστους ἕρμαια τῶν φαρμακοβιομηχανιῶν πού λειτουργοῦν ὄχι γιά τήν ἀνθρώπινη ὑγεία, ἀλλά γιά τήν αὔξηση τῶν κερδῶν τοῦ διοικητικοῦ τους προσωπικοῦ.

Θέλουν τόν λαό νάἔχει τήν ἑξῆς λαθεμένηγνώμη: Αὐτός σπουδάζει γιατρός.Αὔριο θά πάρει στά χέρια του τήν ζωή μου.Τί κάθεται λοιπόν καί κάνει καταλήψεις, διαδηλώσεις καί δένδια βάζει κανένα βιβλίο 'Ιατρικῆς;

Πῶς ὅμως μπορεῖ νά σπουδάσει κανείςγιατρός μέσα στούς τέσσερις τοίχους ἑνός ἀμφιθέατρου ὅταν τοῦ μαθαίνουν τελείως ἀνούσια καί ἄχρηστα πράγματα καί μερικές φορές καί τελείωςλαθεμένα;

Πῶς μπορεῖ κανεῖς νά σπουδάσει γιατρός μέ ἕνα πρόγραμμα σπουδῶν τελείως ἐξωπραγματικό καί τελικά ὁπωσδήποτε ἀντιλαϊκό, ἀφοῦ θά μᾶς βγάλει στό τέλος ἐμᾶς τούς ἴδιους ἐνάντια στήν ὑγεία τοῦ λαοῦ μέ τό νά τήν ἐκμεταλευόμεστε;

μιλαει ο πομπος

ΟΙ ΑΣΘΕΝΕΙΕΣ

Οἱ ἀσθένειες δέν εἶναι ἀποτέλεσμα κακῆς προφύλαξης τοῦ ἄρρωστου ἀλλά ἀποτέλεσμα τῆς ἀρρωστημένης κοινωνίας, πού διαμορφώνεται μέσα στούς χώρους ἐργασίας, μέσα στά κοινωνικά ἱδρύματα(μόρφωσης καί ὑγείας)μέσα στούς χώρους τῆς καθημερινότητας, εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς κακῆς προφύλαξης τοῦ ἀνθρώπου ἀπ'τή κοινωνία.

'Αρκεῖ νά σκεφθεῖ κανείς ὅτι σήμερα οἱ περισσότεροι θάνατοι ἔχουν αἰτία τόν καρκίνο.Καί δέν εἶναι τυχαῖο πού σήμερα τό ἄγχος καί οἱ αἰθαλομίχλες ἔχουν γίνει καθημερινό βίωμα καί ὅτι τό ἄγχος καί οἱ αἰθαλομίχλες εἶναιγεννήματα τῆς κοινωνίας μας.

Πολλοί ἐπαγγέλονται ὅτι τό πρόβλημα τῆς ὑγείας λύνεται μόνο μέ τήν αὔξηση τῶν δαπανῶν καί τή καλή μόρφωση τῶν γιατρῶν.Κανείς ὅμως δέν ἐξετάζει ποιοί ἐξυπηρετοῦνται ἀπό αὐτή τή καλή μόρφωση καί ποιοί ἐπιβαρύνονται μέ τίςδαπάνες.Μέ ἄλλα λόγια ὅσο, ὄχι μόνο ἡ παροῦσα, ἀλλά καί κάθε μέλουσα κοινωνία εἶναι ἐκμεταλευτική ποτέ οἱ γιατροί καί ἡ παιδεία δέν θά εἶναι στήν ὑπηρεσία τοῦ λαοῦ μιά καί εἶναι δημιουργήματα αὐτῆς τῆς ἐκμεταλευτικῆς κοινωνίας. Ὅσο οἱ παραγωγικές καί κοινωνικές σχέσεις μένουν ἐκμεταλευτικές, ὁ γιατρός θά εἶναι ἔμπορας τῆς ὑγείας.

ΣΕΞΟΥΑΛΙΚΕΣ ΔΥΣΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ

Ποιά εἶναι ἡ στάση τῆς ἐπίσημης 'Ιαρτικῆς ἀπέναντιστίς σεξουαλικές δυσλειτουργίες; 'Ηστάση ἀπέναντι στήν γυναικεῖα ψυχρότητα, στήν πρόωρη ἐκσπερμάτωση, στήν ἀνικανότητα;

Ψυχοτρόπα φάρμακα (ἠρεμιστικά, ἀντιαγχοτικά), συστάσεις γιά μιά ἰδιαίτερη δίαιτα, ἤ στήν καλύτερη περίπτωση θεραπεία μέ ψυχανάλυση.

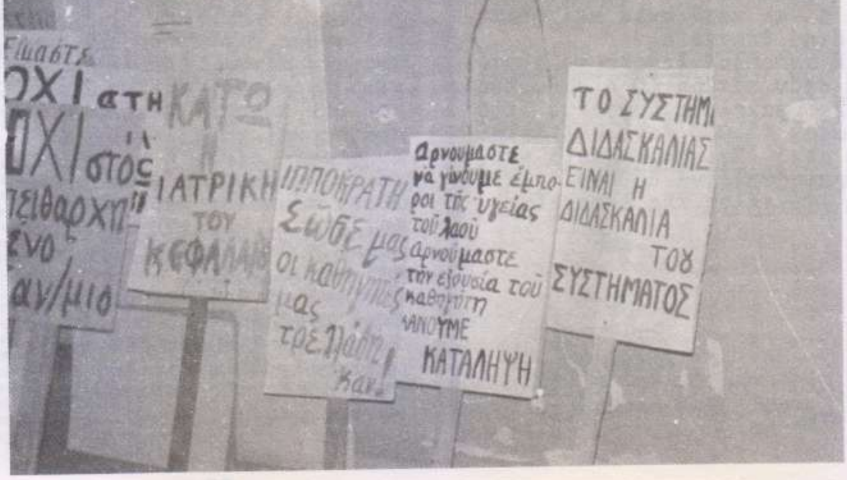
Εἶναι ἀποτελεσματικά ὅλα αὐτά;θά μᾶς ἐπιτρέπατε νά ἀμφιβάλαμε. Ὑποστηρίζουμε ὅτι οἱ περιπτώσεις πού οἱ σεξουαλικές δυσλειτουργίες ὀφείλονται σέ ὀργανικά, νευροορμονικά αἶτια εἶναι λιγότερες ἀπό 1%.Καί αὐτές εἶναι περιπτώσεις σπάνιων ἐκ'γενετῆς συνδρόμων.

Οἱ ἄλλες εἶναι καθαρά ἀπόρροια συγκεκριμένων ρόλωνπού πρέπει να΄παίζουν ὁ ἄνδρας κ ἡ γυναίκα στή σεξουαλική πράξη ἀλλά καί στή σχέση τουςγενικότερα.'Ο ρόλος τῆς γυναίκας εἶναι νά εἶναι παθητική, χωρίς τήν αὐτόνομη ἔκφραση τῆς σεξουαλικότητάς της, τήν γνώση καί κατοχή τοῦ σώματός της, πρέπει νά εἶναι ὑποταγμένη στόν ἄνδρα.'Ο ρόλος τοῦ ἄνδρα. νά ἀποδεικνύει αὐτήτή δῆθεν ἀνωτερώτητά του τόν δῆθεν ἀνδρισμό του.

Αὐτά φορτίζουν μέ τρομερό ἄγχος τούς ἄνδρες καί γυναίκες μέ ἀποτέλεσμα τίς σεξουαλικές δυσλειτουργίες.

Τό ζήτημα εἶναι οἱ ἄνθρωποι νά δοῦν τά προβλήματά τους στή κοινωνική τους διάσταση.Νά ἀνατρέφουν τούς ρόλους καί τήν ἱεραρχία πού ἐπιβάλλει τό σύστημα στίς μεταξύ τους σχέσεις.

νά εἶναι δυσπιστοι ἀπέναντι στά ψυχοφάρμακα πού ἰατρικοποιοῦν προβλήματα πού στήν οὐσία τους εἶναι κοινωνικά.

ΜΙΛΑΕΙ Ο ΠΟΜΠΟΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΑ «ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ»

Προχτές στίς Ι.ΙΟ΄τό μεσημέρι στό Μπαρουτάδικο τῆς ΠΥΡ-ΚΑΛ στήν ΕΛΕΥΣΙΝΑ, ἔγινε ἔκρηξη στό ξηραντήριο.25 ἐργαζόμενοι καί Ι5 κάτοικοι τραυματίστηκαν ἀπ'τά κομμάτια τῆς ἀποθήκης πού κυριολεκτικά ἐξαφανίστηκε κι ἄνοιξε ἕνα κρατήρα 20Χ40 μέτρα καί βάθος 5-6 μέτρα.
Ἦταν εὐτήχημα τόσο ὅτι ὅσοι δούλευαν στόξηραντήριο εἶχαν βγεῖ ἔξω ἐκείνη τήν ὥρα, ὅπως εἶναι εὐτύχημα τό ὅτι ἡ φωτιά δέν μεταδόθηκε στό ὑπόλοιπο ἐργοστάσιο ἤ τίς δεξαμενές καυσίμων πού βρίσκονταν λίγες δεκάδες μέτρα μακριά.Ἄν γινόταν κάτι τέτοιο ἡ ΕΛΕΥΣΙΝΑ πολύ ἁπλά θά ἔπαυε νά ὑπάρχει.

Οἱ αἰτίες τῆς ἔκρηξης:

Οἱ ἴδιοι οἱ ἐργάτες ἀναφέρουν τήν ὑπέρβαση τῆς ποσότητας τοῦ Πετρίτη πού ἔπρεπε νά βρίσκεται σ'ἐκεῖνο χῶρο, ὑπέρβαση πού αἰτία της εἶναι ἡ ἐντατικοποίηση τῆς δουλειᾶς.Ἀκόμαοἱ ἐγκαταστάσεις στό χῶρο ἐκεῖνο εἶναι παλιές.

Ἀπό σήμερα οἱ 600 ἐργάτες τοῦ ἐργοστάσιου ἀπεργοῦν ζητώντας προστασία τῆς ζωῆς τους.

Ἡ ἔκρηξη πού ἔγινε χτές στήν Ἐλευσίνα δέν εἶναι τυχαῖα οὔτε ἡ πρώτη.

Στό κολαστήριο τοῦ Λαύριου, στήν ΠΥΡΚΑΛ,οἱ ἐργάτες πλήρωσαν ἐπανειλημένα μέ τό αἷματους τόν ἀκύρηχτο πόλεμο ἐνάντια στήν ἐργατική τάξη πού λέγεται μάχη γιά τήν παραγωγή καί τή βιομηχανική ἀνάπτυξη.

Πρωτομαγιά	Ι975:	ΠΥΡΚΑΛ:	4 νεκροί,	57 τραυμ.
	Ι977:	"	: 2 "	,ΙΟ "
	Ι978:	"	: 2 "	
Μάης	Ι979:	"	: Ι νεκρός,	Ι "

Ὅμως ἐκτός ἀπό τήν ΠΥΡΚΑΛ ὑπάρχει καί ἡ ΛΑΡΚΟ:

-Ἐκεῖ ὅπου τό νικέλιο ἔχει μολύνει τά πάντα.Ἐκεῖ ὅπου τά παιδιά ἀντί γιά παιδικές χαρές ἔχουν σκουριές καί βουνά νικελίου γιά νά παίξουν.

-Ἐκεῖ ὅπου συμβαίνει τουλάχιστο ἕνας θάνατος τό χρόνο ἀπό ἀτύχημα-δολοφονία, ἐκτός ἀπ' τούς δεκάδες σακαταμένους.

-Ἐκεῖ ὅπου:"Ὅλοι οἱ μεταλλωρύχοι ζοῦν καί δουλεύουν κάτω ἀπ'τή γῆ, ἐμεῖς οἱ μεταλλωρύχοι τοῦ Μποδοσάκη ζοῦμε καί πεθαίνουμε κάτω ἀπ'τή γῆ", ὅπως λένε οἱ ἴδιοι στήν προκύρηξή τους.

Ὑπάρχουν ἀκόμα καί οἱ στοές τοῦ θανάτουστό ΜΑΝΤΕΜ-ΛΑΚΟ ὅπου θερίζει ἡ πνευμονοκονίαση ἀπό τό πυρίτιο.

-Στά Μαντεμοχώρια τό 40% τῶν ἐργατῶν παθαίνουν πνευμονοκονίαση μέσα σέ διάστημα 5-Ι5 χρόνων δουλιᾶς.

-Ἀπ'αὐτούς πού θά σταματήσουν νά δουλεύουν οἱ μισοί δέν ἔχουν ζωή πάνω ἀπό 4 χρόνια.Μέση ἡλικία θανάτου: 40-45 χρονῶν.

-Ἀπ'τά χωριά τό Παλαιοχώρι ἀπό τό '62 ὥςτό '77 εἶχε 52 θανάτους, καί ἡ Μεγάλη Παναγιά38

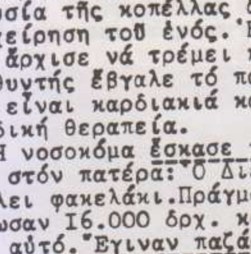
Τά στοιχεῖα εἶναι ἀπό ἔρευνες πού ἔκαναν στή διάρκεια τῆς ἀπεργίας τοῦ'77-'78, συνάδελφοι καθῶς καί ὁ σύλλογος φοιτητῶν Χαλκιδικῆς.

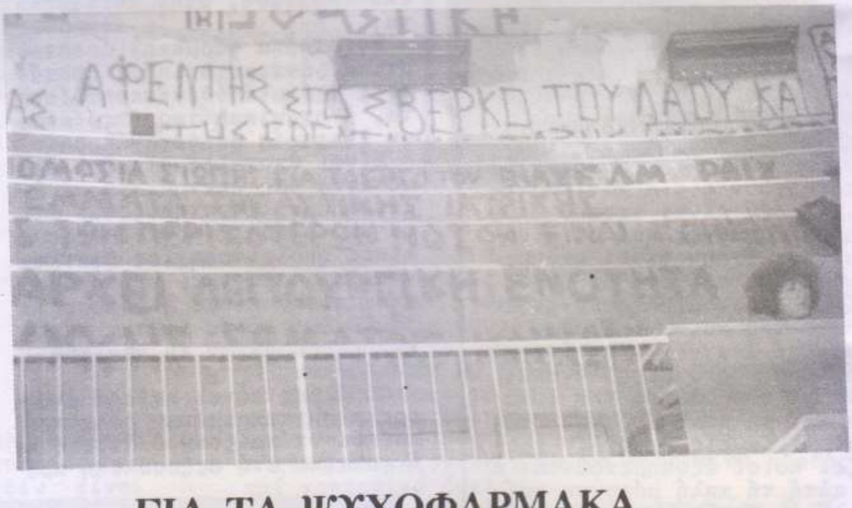
ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

Ἀπό κάποιο κάτοικο τῆς Καλλιθέας Κατερίνης μᾶς καταγγέλθηκε ὅτι πρίν 5 χρόνια στήν ὀρθοπεδική κλινική τοῦ νοσοκομείου Κιλκίς νοσηλεύτηκε ἡ κόρη του μετά ἀπό αὐτοκινητιστικό δυστύχημα.Μετά ἀπό Ι3 μέρες ὁ διευθυντής τῆς κλινικῆς κ. Λεμονίδης ἀποφάσισενά χειρουργήσει τήν κοπέλλα.

Ὅταν τήν μετέφεραν στό χειρουργεῖο ὑπῆρχαν ἐκεῖ γιά ἐγχείρηση δύο ἀκόμη ἄτομα.Παρουσία τῆς κοπέλλας ἄρχισε ἡ ἐγχείρηση τοῦ ἑνός.Ἡ κοπέλλα ἄρχισε νά τρέμει καί ὁ διευθυντής ἔβγαλε τό πόρισμα ὅτι εἶναι καρδιακιά καί θέλει ειδική θεραπεία.

Ἡ νοσοκόμα ἔσκασε τό μυστικό στόν πατέρα:Ὁ Διευθυντής θέλει φακελάκι.Πράγματι τοῦ ἔδωσαν Ι6.000 δρχ. καί ὄχιμόνο αὐτό.Ἔγιναν παζάρια καί συμφωνήθηκε νά δοθοῦν ἄλλατόσα στό τέλος τῆς θεραπείας.

ΓΙΑ ΤΑ ΨΥΧΟΦΑΡΜΑΚΑ

Σίγουρα ἡ διάδοση τῶν ναρκωτικῶν εἶναι ἕνα ὀξύ κοινωνικό πρόβλημα.Ἐκεῖνο ὅμως πού δέν λέγεται ποτέ ἀπό τό κράτος καί τούς λογιῶν-λογιῶν φορεῖς εἶναι ἡ φαρμακευτική τοξικομανία τήν ὁποῖα προωθοῦν πάμπολοι παθολόγοι καί ψυχίατροι, χορηγῶντας ψυχοφάρμακα σ'ἕνα μεγάλο κομμάτι τοῦ πληθυσμοῦ.Τά χοηγοῦν δῆθεν γιά νά θεραπεύσουν προσωπικά προβλήματα.Ὅμως τά προσωπικά προβλήματα δέν εἶναι ὀργανικά, ἀλλά ὀφείλονται στίς δομές τῆς νοσογόνου κοινωνίας μας.

Ἔτσι ὁ καλύτερος τρόπος νά ξεπεράσουμε τά προσωπικά προβλήματα δέν εἶναι ἕνα ψυχοτρόπο φάρμακο, πού δρᾶ μέ ἄγνωστο ἀλλά σίγουρα βλαβερό τρόπο στόν ἐγκέφαλο, ἀλλά ἡ ἀτομική καί συλλογική πάλη.

Σ'αὐτούς τούς γιατρούς λοιπόν πού χορηγοῦν στό ἄψε-σβῆσε τά λογῆς-λογῆς VALIUM,LIBRIUM, STENTON,DIAZEPAM,πρέπει νά συμπεριφερόμαστε ὅπως θά συμπεριφερόμασταν σ'ἕνα κοινό προμηθευτῆ ναρκωτικῶν.

-//-

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΣΟΣ › ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ

ΜΕΡΕΣ ΤΡΟΜΟΥ ΣΤΟ ΑΧΕΠΑ

Δέρνονται καθηγητές τῆς Ἰατρικῆς, κινδυνεύουν οἱ ἄρρωστοι ἀπό φοιτητάς

Ἡ καταγγελία τοῦ τρόμου

Ἡ συγκλονιστική καταγγελία τῶν καθηγητῶν μελῶν τοῦ Ἐπιστημονικοῦ Συμβουλίου τοῦ ΑΧΕΠΑ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Τό Ἐπιστημονικό Συμβούλιο τοῦ Νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ συνῆλθε σήμερα, 17-12-80, σέ ἔκτακτη συνεδρίαση μέ θέμα τή διατάραξη τῆς λειτουργίας τοῦ ἱδρύματος ἀπό ὁμάδες φοιτητῶν τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς.

Ὕστερα ἀπό διεξοδική συζήτηση, κατά τήν ὁποία ἀναγνώστηκαν καί σχετικά μέ τό θέμα ἔγγραφα, διαπιστώθηκαν τά ἀκόλουθα:

1. Μέ τήν ἔναρξη τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους, ὁμάδα φοιτητῶν τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς εἰσέβαλε ἐπανειλημμένα στό χῶρο τοῦ Νοσοκομείου, καί μάλιστα στούς νοσηλευτικούς χώρους τῶν ἀσθενῶν, μέ σκοπό νά παρεμποδίσει ἄλλους φοιτητές, ἀσκουμένους συναδέλφους των, νά παρακολουθήσουν κλινικές ἀσκήσεις καί μαθήματα.

2. Μέ τήν πάροδο τοῦ χρόνου οἱ ἐνέργειες *αὐτές τῶν φοιτητῶν ὄχι μόνον* δέν περιορίστηκαν, ἀλλά, ἀντίθετα, ἔγιναν βιαιότερες, κλιμακούμενες μέρα μέ τήν ἡμέρα πρός τό χειρότερο. Σκοπός τους ἦταν ὁ ἐκφοβισμός καί ἡ ἄσκηση ψυχολογικῆς βίας στό προσωπικό τοῦ Ἱδρύματος καί στούς Καθηγητές. Εἶναι λ.χ. γνωστό ὅτι οἱ φοιτητές αὐτοί **ἀπέκλεισαν ἐπανειλημμένα, κατά τίς βίαιες εἰσβολές τους, τούς καθηγητές στά γραφεῖα τους ἤ στούς νοσηλευτικούς χώρους, στούς ὁποίους τύχαινε νά βρίσκωνται κατά τήν ὥρα τῆς ἐπιθέσεώς τους, ἀπαιτώντας κατά τρόπο θρασύ, ἀπαράδεκτο καί ἐκβιαστικό, νά συνταχθοῦν μέ τίς δικές τους ἀπόψεις.**

Οἱ πράξεις αὐτές, οἱ ὁποῖες συνοδεύονται ἀπό κραυγές, ὕβρεις, προπηλακισμούς καί, ἀκόμη, ἀπό τή χρησιμοποίηση σωματικῆς βίας, ἐπαναλήφτηκαν πολλές φορές σέ βάρος καθενός ἀπό τούς Καθηγητές – Διευθυντές τῶν Κλινικῶν καί προκάλεσαν ἀναστάτωση στό Ἵδρυμα, μέ σοβαρότατες ἐπιπτώσεις ὄχι μόνον στήν ὁμαλή λειτουργία του – ἡ ὁποία κατάφωρα παρακωλύθηκε – ἀλλά καί στήν ὑγεία τῶν ἀσθενῶν, πολλοί ἀπό τούς ὁποίους «νοσοῦν βαρέως». Καί ἄν ἕως τώρα ἀποφεύχθηκαν τραγικότερες συνέπειες τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ τοῦ εἴδους, αὐτό ὀφείλεται ἀποκλειστικά καί μόνο στήν ἀνωτερότητα καί τήν ψυχραιμία τῶν Καθηγητῶν καί τοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Ἱδρύματος.

3. Ἀποτελεῖ θλιβερή διαπίστωση ὅτι τελειόφοιτοι τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς, μέλλοντες ἐπιστήμονες καί ἰατροί: α) ἔθιξαν καί ἐξακολουθοῦν νά θίγουν μέ τήν ἀνήκουστη συμπεριφορά τους τήν ἱερότητα τοῦ Ἱδρύματος β) ἀσέβησαν πρός τό προσφερόμενο πρός τούς ἀσθενεῖς ἔργο γ) ἐπιχείρησαν νά κλονίσουν τήν ἐμπιστοσύνη τῶν ἀσθενῶν πρός τούς ἰατρούς πού τούς νοσηλεύουν δ) ἐξευτέλισαν καί ἐξευτελίζουν τό Ἰατρικό Σῶμα ε) ποδοπάτησαν κάθε δεσμό καί κάθε πνευματική ἐπικοινωνία, πού πρέπει νά συνδέουν διδάσκοντες καί διδασκομένους, καί στ) κατέλυσαν κάθε ἀνθρώπινη, πολιτειακή καί ἐπιστημονική ἐλευθερία, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν τό κρηπίδωμα κάθε ἀνθρώπινης ἀξιοπρέπειας, ἀπό τή μιά, καί κάθε κοινωνικῆς καί πολιτιστικῆς προόδου, ἀπό τήν ἄλλη.

4. Τό Ἐπιστημονικό Συμβούλιο τοῦ Νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ, ἐκτός ἀπό τίς ἄλλες του ἐνέργειες, θεωρεῖ ὑποχρέωσή του νά ἐπισημάνει τά ἀκόλουθα:

α) Εἶναι ἀπαράδεκτη καί πρωτοφανής ἡ κατάσταση πού δημιουργήθηκε τελευταῖα στίς Πανεπιστημιακές Κλινικές β) Οἱ πράξεις αὐτές εἶναι ἀντίθετες πρός κάθε ἔννοια προσωπικῆς καί ἀκαδημαϊκῆς ἐλευθερίας γ) Ἡ βία καί ἡ αὐθαιρεσία δέν χαρακτηρίζουν ἐπιστήμονες ἤ μέλλοντες ἐπιστήμονες καί, ὁπωσδήποτε, δέν ἔχουν θέση σέ δημοκρατικές καί εὐνομούμενες πολιτεῖες δ) Εἶναι ἀντίθετη μέ κάθε ἔννοια ἐπιστημονικῆς δεοντολογίας καί ἀνθρωπιᾶς ἡ συμπεριφορά αὐτοῦ τοῦ εἴδους φοιτητῶν τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς πρός πάσχοντες καί νοσηλευομένους ἀσθενεῖς.

5. Τό Ἐπιστημονικό Συμβούλιο τοῦ Νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ παραδίδει στήν κρίση τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν τίς ὁμάδες αὐτῶν τῶν φοιτητῶν καί τά ἔργα τους καί καλεῖ τήν πλειοψηφία τῶν φοιτητῶν, τήν κοινή γνώμη καί τόν Τύπο νά κατανοήσουν τήν κρίσιμοτητα τῶν καιρῶν καί νά προασπίσουν μέ τό κῦρος τους καί τή δύναμη τους τό κῦρος καί τήν ἱερότητα Ἱδρυμάτων πού ἔχουν ταχθεῖ ἀπό τήν Πολιτεία καί ἀπό τήν Κοινωνία νά διακονοῦν τόν πάσχοντα ἄνθρωπο.

Τό Ἐπιστημονικό Συμβούλιο τοῦ Νοσοκομείου Α.Χ.Ε.Π.Α προεδρεύεται ἀπό τόν καθηγητή τῆς Χειρουργικῆς κ. Δημ. Λαζαρίδη.

Μέλη του εἶναι οἱ καθηγηταί κ. Ι. Παπαπαναγιώτου τοῦ Μικροβιολογικοῦ ἐργαστηρίου, Ἀθ. Χριστοφορίδης τοῦ Ἀκτινολογικοῦ ἐργαστηρίου, Γ. Φόρογλου τῆς Νευροχειρουργικῆς κλινικῆς, Ἀχ. Τουρκαντώνας τῆς Α' Παθολογικῆς κλινικῆς, Γ. Τσουρουκτσόγλου τῆς Α' Παθολογικῆς Προπαιδευτικῆς κλινικῆς, Ὁμ. Ἀλετρᾶς τῆς Α' Χειρουργικῆς Προπαιδευτικῆς κλινικῆς Κων. Κώστας τῆς Ὀφθαλμολογικῆς κλινικῆς, Λ. Μανωλίδης τῆς Ὠτορινολαρυγγολογικῆς κλινικῆς, Γ. Ταυρίδης τῆς νευροχειρουργικῆς Σεμίραμις Τσουρουκτσόγλου τῆς Παιδιατρικῆς κλινικῆς ὡς καί οἱ καθηγηταί κκ Λάππας καί Λιάμης.

ΕΝΩ ΑΡΧΙΖΕΙ ΑΥΡΙΟ ΠΡΩΙ ΣΤΗΝ ΒΟΥΛΗ Η ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΧΑΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Δραματική ἔκκληση τῶν καθηγητῶν ἀπό τήν κόλαση τοῦ ΑΧΕΠΑ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΣΤΟΝ ΠΟΜΠΟ:

Χθές στόν Ἑλληνικό Βορρά κάτω ἀπό τόν τίτλο: " Μέρες τρόμου στό ΑΧΕΠΑ" ἐπιχειρεῖται ἡ κατασυκοφάντηση καί λασπολογία ἐνάντια στόν ἀγώνα μας μέ τή δημοσίευση ἐνόςκειμένου πού σύνταξαν γύρωστούς Ι4 καθηγητές Ἰατρικῆς πού ἰσχυρίζονται:

-Ὅτι δέρνονται ἀπό τούςφοιτητές καί κινδυνεύει ἡ σωματική ἀκεραιότητα τόσο τῶν ἰδιων, ὅσο καί τῶν ἀρρώστων.

-Ὅτι εἶμαστε τραμπούκοι εἰσβολεῖς, τρομοκράτες, ὅτι ἐκπέμπουμε ὑβρεολόγια ἀπό τόν πομπό κλπ.κλπ. καί τέλος:

-Καλεῖ τόν εἰσαγγελέα νά ἐπέμβει γιά νά προστατεύσειδῆθεν ἀσθενείς καί γιατρούςκαί νά ἐπιβάλει τήν τάξη.

Οἱ καθηγητές πού ἀναφέρονται ὅτι προσυπογράφουν τήν καταγγελία αὐτή εἶναι οἱ:Λαζαρίδης, Παπαπαναγιώτου, Χριστοφορίδης, Φορόγλου, Τουρκαντώνης, Γ.Τσουρουκτσόγλου, Ἀλέτρας, Κώνστας, Μανωλίδης, Ταυρίδης, Σεμίραμις, Λάππας, καί Λιάνης (διωγμένος ἀπό τούς φοιτητές γιά φιλοχουντική δράση).

Ἡ ἀνακοίνωση αὐτή δείχνει σέ ποιό σημεῖο ἔχουν φτάσει οἱ καθηγητές, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ ἔχουν καλεστεῖ ἐπανειλημένα ἀπό μᾶς νά συζητήσουν γιάτήν ἀπόσυρση τοῦ νέου προγράμματος σπουδῶν, τελικά συγκεντρώνονται γιά νά ρίξουν λάσπη καί νά συκοφαντίσουν τόν ἀγώνα μας, μή διαθέτοντας ἐπιχειρήματα γιά νά ἀντιπαρατεθοῦν.

Δείχνει ὅλη τήν ψεύτικη σοβαροφάνεια καί ψευτοεπιστημονισμό, αὐτῶν τῶν ἀνθρώπωνπού ἐπικαλοῦνται τίς ἰδιότητες τοῦ γιατροῦ, τοῦ ἐπιστήμονα καί τοῦ καθηγητῆ.Δείχνει την ποιότητα τῆς ἠθικῆς τους πού χρόνια τώρα δέν θυμήθηκαν ποτέ νά κάνουν κάποια καταγγελία γιά τήν ἄθλια κατάσταση ὑγείας, ἀλλά συγκεντρώνονται τώρα γιά νά δυσφημήσουν τόν ἀγώνα μας.

Δέν τολμοῦν νά ἀπαντήσουν στίς ἀπόψεις μας, γιά τό νέο πρόγραμμα σπουδῶν, ἔχουν ἀκόμα-ἀκόμα ἀρνηθεῖ τή δημόσια συζήτηση μέ τούς ἐκπροσώπους τοῦ τύπου, ὅπως ἐπανειλημένα τούς ἔχουμε προτείνει.

Ἡ καταγγελλία αὐτή γίνεται στήν πραγματικότητα, ἐπειδή γιά πρώτη φορά θίγονται καί βγαίνουν στή φόρα μπροστά σέ ὅλο τόν κόσμο, ἡ ἐκμετάλευση καί ἡ ἀπάνθρωπη συμπεριφορά τοῦ κυκλώματος τῶν μεγαλογιατρῶν καί τό ἐμπόριο τῆς ὑγείας τοῦ λαοῦ, καί ἐπειδή βλέπουν ὅτι ὁ ἀγώνας ἐδῶ καί μέρες ἔχει γίνει ὑπόθεση ὅλων τῶν φοιτητῶν καί παίρνεισυνεχῶς ἀποφασιστικότερο χαρακτήρα.

Προετοιμάζουν τό ἔδαφος ἐν ὄψει τῆς σημερινῆς συζήτησης στή Βουλή γιά τά φοιτητικά καί δίνουν ἀκόμα ἕνα χαρτί στήν κυβέρνηση.Ἀπό τήν ἄλλη δείχνουν μέ ὅλους αὐτούςτούς χοντροειδεῖς καί ψεύτικους ἰσχυρισμούς, τήν ἀπόγνωση καί τόν τρόμο τους.

Ἐμεῖς οἱ φοιτητές τῆς Ἰατρικῆς δηλώνουμε ὅτι δέν θά ἐνδώσουμε σέ τέτοιου εἴδους συκοφαντίες καί ὅτι θά συνεχίσουμε τόν δίκαιο ἀγώνα μας μέχρι τότε πού αὐτοί πού μᾶς καταγγέλουν θά ἀποσύρουν τά νέα προγράμματα σπουδῶν, μέχρι τήν τελική νίκη.

ΠΑΝΤΕΙΟΣ: ΜΕΤΑ ΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΥΠΑΛΛΗΛΟ ΤΙ;

" 'Η σφραγίς τῆς σχολῆς ἔχει ἔμβλημα τόν 'Αριστοτέλη. Τό μέγαρον αὐτῆς κεῖται παρά τήν Λεωφόρον Συγγροῦ, ἐν τῇ ὁδῷ πολιτικῶν ἐπιστημῶν 4"

'Εν Αθήναις λήγοντος μηνός 'Οκτωβρίου 1948.

'Η Πάντειος λοιπόν.Δίπλα στά βουλκανιζατέρ τῆς Συγγροῦ, ἀνάμεσα στίς ἐργατικές πολυκατοικίες τοῦ Νέου Κόσμου, ἄν καί διάτρυτη ἀπό ἀντιθέσεις, μή ξέροντας ἀπό ποῦ ν'ἀρχίσει τό μπάλλωμα, συνεχίζει νά λειάζεται ἀμέριμνη πίνοντας τό καφεδάκι της στό Μπάρμπα - Μῆτσο. Σκέφτομαι ὅτι ἡ μοίρα της μοιάζει μέ τή μοίρα τῆς Ελλάδας: ἀνασούμπαλη, τσαπατσούλα, μαγική. Ακόμα καί τ'ὄνομά της Πάντειος Ανωτάτη σχολή πολιτικῶν ἐπιστημῶν: ὅλα καί τίποτα. Τελειώνοντάς την ἀνακαλύπτεις ὄχι μόνο οτι δέν ξέρεις τίποτα, ἀλλά καί ὅτι τό κολόχαρτο εἶναι οὐσιαστικά καί τυπικά ἄχρηστο.Σέ σχέση μέ τίς ἄλλες σχολές αὐτοῦ τοῦ τύπου(Βιομηχανική, ΑΣΟΕΕ ἤΠΟΕ) τό κοινό σημεῖο εἶναι ἴσως ὁ πτυχιοπληθωρισμός. Διαφέρει στό σημεῖο ὅτι ἐνῶ γιά τίς ὑπόλοιπες ὑπάρχει ἡ διέξοδος μιᾶς θέσης βοηθοῦ λογιστῆ, ἡ Πάντειος σάν ἀποκλεισμένη κιόλας ἀπό τό Οἰκονομικό 'Επιμελητήριο, δέν ἔχει καμμιά ἐπαγγελματική διέξοδο. 'Η πλειοψηφία τῶν πτυχιούχων της, ἤ δέν κάνουν τίποτα, ἤ κάνουν δουλειές ἄσχετες, ἤ μπαρκάρουν.

Γιατί ὑπάρχει λοιπόν ἡ Πάν - τειος; Πῶς ὑπάρχει καί γιά πόσο καιρό ἀκόμα ἔτσι; 'Η κατάσταση, πώς ἦταν πρίν καί τί ἔχει ἀλλάξει;

Μια «ελληνοπρεπης» σχολη

- 'Από τό '37 μέχρι καί τά τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ '50, ἡ Πάντειος δέν ἔβγαζε ἄνεργους, ἦταν μιά σοβαρή σχολή,"τασσομένη ἱεραρχικῶς μετά τήν Ανωτάτην Σχολήν Οἰκονομικῶν Επιστημῶν, φέρει δέ τήν ὀνομασία Πάντειος Ανωτάτη Σχολή Πολιτικῶν Επιστημῶν καί <u>Δημοσίων Υπαλλήλων</u> "(Διοικητική Επετηρίδα ΠΑΣΠΕ, 1948-49). Εἶναι σχηματικά ἡ πρώτη περίοδος ζωῆς τῆς Πάντειου. Δηλαδή ἡ μεταπολεμική περίοδος: σέ μιά Ελλάδα πού ἔβγαινε ἀπό τόν Β'παγκόσμιο πόλεμο κι ἀπό τό ἀντάρτικο, στήν Ελλάδα τοῦ χαφιέ, τοῦ χωροφύλακα καί τοῦ πιστοποιητικοῦ νομιμοφροσύνης(ἕνα ἀπό τά χαρτιά τοῦ πρωτοετῆ πού ἔπρεπε νά ὑποβάλει τότε ἦταν καί αὐτό)(Δ. Ε. ΠΑΣΠΕ 48-49), ἡ Πάντειος -3ετής τότε - ἔχει ἐπιφορτιστεῖ τό ἔργο νά ἐφοδιάζει τόν κρατικό μηχανισμό μέ διοικητικά στελέχη."Σχολή Δημοσίων Υπαλλήλων". Τήν ιδια ἐποχή πού στή Δύση ἡ διαδικασία βιομηχανοποίησης περνοῦσε στήν καταναλωτικά κοινωνία βάζοντας τίς βάσεις γιά τό σύγχρονο νεοκαπιταλιστικό κράτος, ἡ 'Ελλάδα"παρήγαγε" τόν δικό της "καταναλωτισμό": τόν κρατικό μηχανισμό καί τούς δημόσιους ὑπαλλήλους.

Τά μαθήματα πού διδάσκονταν τότε εἶναι χαρακτηριστικά:κύριος κορμός τῆς "ἐπιστήμης", ἡ Ιστορία τοῦ Ελληνικοῦ Εθνους, ἡ Λογιστική, εἰσαγωγές στό ἀστικό,ἰδιωτικό, δημόσιο διεθνές δίκαιο,ἀγροτική πολιτική ἀλλά καί Κοινωνική Βιολογία, βιοκοινωνική παθολογία, ἐγκληματολογία (ἀνακριτική, ἰατροδικαστική, ἀντιεγκληματολογική σωφρονιστική πολιτική).Βλέπουμε γιά παράδειγμα λίγο ἀπό τήν ὕλη τῆς Ανακριτικῆς :"ἐξακρίβωση τῆς ταυτότητος τινός ἐκ τῶν ἰχνῶν, φωτογραφική, ἐκ τῶν ὀδόντων δακτυλοσκοπική, περιγραφική,.... διεθνής συνεργασία πρός καταδίωξιν τῆς ἐγκληματικότητος καί τῶν λοιπῶν κοινωνικῶν πληγῶν.." : οἱ μέλλοντες ἐπιστήμονες δημόσιοι ὑπάλληλοι μαθαίνουν λοιπόν σ'ἐκείνους τούς δύσκολους καιρούς ἐκτός τῆς Λογιστικῆς καί πῶς ν νά παίρνουν ἀποτυπώματα, νά καταδιώκουν τούς ἐγκληματίες ἀλλά καί τούς αἱμοσταγεῖς ἐαμοβούλγαρους καί τούς λοιπούς κομμουνιστοσυμμορίτες.

Αρχες εκσυγχρονισμου

- 1963 -64: 'Η δεκαετία πού μπαίνουν οἱ βάσεις τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ ὅλων τῶν δομῶν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ἀπό τά πάνω μέχρι τά

ΑΡΙΘΜΟΣ ΠΤΥΧΙΟΥΧΩΝ ΠΑΣΠΕ ΚΑΤΑ ΤΑ ΑΚΑΔΗΜΑΙΚΑ ΕΤΗ 1937-76

Ακαδημαϊκό Ετος	Πτυχιοῦχοι
1937-38	5
1942-43	135
1950-51	87
1959-60	470
1964-65	636
1968-69	818
1973-74	1051
1975-76	1129

ΑΡΙΘΜΟΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΠΑΣΠΕ ΚΑΤΑ ΤΑ ΑΚΑΔΗΜΑΙΚΑ ΕΤΗ 1966-76

Ακαδημαϊκό ἔτος:	66-67	68-69	73-74	75-76
Σπουδαστές:	6.206	7.453	6.229	8.135

Τήν ἴδια χρονιά: ἀπό τούς 3.094,οἱ 1.002,δηλαδή τό 32,4% προερχόταν ἀπό ἀγροτικές οἰκογένειες.

Τή χρονιά 62-63 σέ σύνολο 3.094 φοιτητῶν,οἱ 1.855 ἦταν ἐργαζόμενοι, δηλ. τό 60%.

Η ΠΟΣΟΣΤΙΑΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΤΩΝ ΠΤΥΧΙΟΥΧΩΝ ΤΗΣ ΠΑΣΠΕ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΓΙΑ ΘΕΣΕΙΣ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ Α'ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ ΤΟ 1964-65

	ΜΕΤΑΣΧΟΝΤΕΣ		ΕΠΙΤΥΧΟΝΤΕΣ	
Αριθ ΕΤΟΣ	ΑΡΙΘΜΟΣ	συνόλου μετασχόντων	ΑΡΙΘΜΟΣ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΠΑΣΠΕ	% συνόλου ἐπιτυχόντων
1964	1.285	51,1	722	49,8
1965	1.503	52,5	406	46,8
64-5	2.788	51,9	1.128	48,6

Βλέπουμε δηλαδή ὅτι ἡ ποσοστιαία συμμετοχή τῶν πτυχιούχων τῆς Παντείου στό σύνολο τῶν ὑποψήφιων τό 1964-65 ηταν 48,1% (καί 51 % οἱ πτυχιούχοι-ὑποψήφιοι ὅλων τῶν ἄλλων σχολῶν).Αντίστοιχα, τό ποσοστό ἐπιτυχόντων εἶναι 51,4% ἀπό τήν Πάντειο, καί 48,6% ἀπό ὅλες τίς ὑπόλοιπες σχολές.

κάτω. Στήν παιδεία τόν ἀρχίζει ὁ Παπαντρέου, τόν διατηρεῖ ὁ Παπαδόπουλος, τόν προχωράει σήμερα ὁ Ράλλης. Ἡ χρονιά '63-64 εἶναι γι'αὐτό τό λόγο σημαντική. Ἡ Πάντειος ἐξειδικεύεται, γίνεται προσπάθεια νά μπεῖ μιά τάξη στό χάος τῶν παρεχόμενων γνώσεων, τάξη πού νά διευκολύνει τήν καλύτερη λειτουργία τῆς σχολῆς ἀλλά καί τήν ἀπορρόφηση τῶν ἀπόφοιτων, ἔτσι ὥστε νά ἀνταποκρίνονται καλύτερα στίς νέες ἀνάγκες τοῦ κεφάλαιου στήν Ελλάδα τῆς δεκαετίας τοῦ 60. Βλέπουμε λοιπόν τόν προσανατολισμό τῆς σχολῆς ν'ἀλλάζει Η τάση φαίνεται νά εἶναι ὄχι πιά ἡ παραγωγή ἠλήθιων, ἀλλά νομιμόφρονων, δημόσιων ὑπάλληλων, ἀλλά κάτι ἀνάμεσα σέ ἀπόφοιτους ἀνθρωπιστικῶν σπουδῶν κι οικονομικο - πολιτικῶν σχολῶν, μέ "πλατιούς"ὁρίζοντες. Τό πρόγραμμα σπουδῶν τό 63-64: Κοινωνιολογία, Οἰκονομική Γεωγραφία; ΗΙστορία τοῦ ελληνικοῦ ἔθνους γίνεται Πολιτική Ιστορία τῆς Νεώτερης Ελλάδος, κοινωνιολογία τοῦ δικαίου καί θεσμοί, τεχνική τῆς ὀργανώσεως καί λειτουργία τῆς Δημόσιας Διοίκησης κλπ. Ακόμα: ἀπό ἐκεῖνο τόν χρόνο ἡ Πάντειος γίνεται τεταρτοετής. Τόν Νοέμβρη τοῦ 1963 ἱδρύεται τό Ἰνστιτοῦτο Δημόσιας Διοικήσεως (μετεκπαιδευτικό τμῆμα) Τό 1963, πάλι στήν Πάντειο, ἱδρύεται τό Ἰνστιτοῦτο Περιφερειακῆς Ἀναπτύξεως (μτ/κό τμῆμα). Τό 66-67, τό Ἰνστιτοῦτο Μεταπτυχιακῶν σπουδῶν, ἐνῶ τό τέταρτο ἔτος (πτυχίο) διαιρεῖται σέ 2 τμήματα Τμῆμα πολιτικῆς ἐπιστήμης καί τμῆμα Δημόσιας Διοίκησης. Παράλληλα δέν μπαίνει κάν θέμα παρέμβασης τοῦ τότε φοιτητικοῦ κινήματος, σ'αὐτόν τόν ἐκσυγχρονισμό, ἀφοῦ μέ βάση τήν ἀναπτυξιακή του λογική "τά δινει ὅλα"γι'αὐτόν, εἶναι τό ἴδιο ἐκσυγχρονιστικό.

- 1974-80: Ἡ μεταρρύθμιση εἶναι πιά γεγονός: αὐτό πού ἐμφανίστηκε τό 63 σάν τάση, σήμερα εἶναι πιά γεγονός. Από τήν πλευρά τοῦ κράτους καί τοῦ πανεπιστήμιου καί μέ τίς εὐχές τοῦ ἀναπτυξιακοῦ φκ ἡ Πάντειος ζεῖ μάλλον εὐτυχισμένες στιγμές: πλάι στούς ἀντιδραστικούς καθηγητές(καί οἱ ὁποῖοι ἔχουν συνήθως ἀναλάβει τά Δίκαια καί τίς Λογιστικές) ἕνα λαμπρό ΕΔΠ δημιουργεῖ παρέα μέ ἐξίσου λαμπρούς καθηγητές τόν καινούργιο ὀργανικό διανοούμενο.

Τά μαῦρα χρόνια ἔχουν γιά πάντα φύγει, τό κεφάλαιο μαθαίνει ἐπιτέλους νά διαβάζει τό "Κεφάλαιο" καί στήν Ελλάδα: ὁ Φίλιας διδάσκει κοινωνιολογία, ὁ Καράγιωργας τόν"οἰκονομικό παρεμβατισμό τοῦ κράτους", ὁ Βέλτσος τίς"φαντασμιακές σχέσεις τῆς οἰκογένειας", ὁ Πετραλιάς "τή θεωρία τῆς καπιταλιστικῆς ἀνάπτυξης" καί πολλοί ἄλλοι ἀστέρες διάφορα ἄλλα ἐνδιαφέροντα μαθήματα. Ὁ Μάρξ, ὁ Σουήζυ, ὁ Φουκώ κι ὁ Λακάν στά ἀμφιθέτρα τῆς Πάντειου. Γιατί ὄχι; Φαίνεται τελικά ὅτι ὅλοι αὐτοί μέσα στίς αἴθουσες καί κάτω ἀπό τόν μπαμπούλα τῶν ἐξετάσεων(γιατί ἄς σημειωθεῖ ὅτι οἱ μαρξίζοντες καθηγητές καί βοηθοί εἶναι αὐτοί πού κόβουν περισσότερους ἀπ'ὅτι οἱ "ἄλλοι", οἱ ἀντιδραστικοί) ἀχρηστεύονται, ὅτι ἀκόμα καί μιά θεωρία ἀνατρεπτική μπορεῖ νά γίνει ἀντικείμενο -δηλαδή ἔξω ἀπό τίς ἀνάγκες τίς δικές μας καί τοῦ κόσμου - νά ξεκοπεῖ ἀπό ἀπό τίς ἀντιθέσεις τῆς πραγματικῆς ζωῆς πού κυλάει ἔξω ἀπό τά κάγκελλα τοῦ πανεπιστήμιου, νά καθησυχάσει "ἀνήσυχα"πνεύματα, νά γίνει στοιχεῖο μουσιακό, ἱστορικίστικο,"σκονάκι", ἤ "θέμα πρῶτον" σέ μιά ἄσπρη κόλλα.

Αντιφασεις

Ὅμως αὐτή ἡ μοντερνοποίηση βρίσκει τήν Πάντειο σέ ἄσχημη στιγμή: τά ἰδεολογικά ἀνοίγματα προωθοῦνται σέ μιά κλειστή."ἐπαρχιακή", καί καθυστερημένη σχολή. Ὁ κόσμος της μέ πολύ χαμηλό ἐπίπεδο, παιδιά τῆς ἐπαρχίας οἱ περισσότεροι, πού μόλις κατάφεραν νά

Το «σαλπισμα» και η αφθαρτη «ψυχη»

Στό τελευταῖο "Σάλπισμα" (περιοδικό τῆς ΠΠΣΠ), πού ἐμφανίστηκε μέ τόσο "μοντέρνες" ἀπόφεις, εἴδαμε πώς ὑπῆρχε ἕνα ἄρθρο γιά τό Πολυτεχνεῖο. Μιά καί τό "Σάλπισμα" κυκλοφόρησε τό Φλεβάρη, πιστέφαμε πώς θά εἶχε μιά θέση γιά τίς 16 Νοέμβρη. Δυστυχῶς... μᾶς ἀπογοήτευσε. Τά κατάφεραν σ'ἕνα ὁλόκληρο περιοδικό νά μή γράφουν οὔτε ἕνα μικρό σημείωμα γιά τό Πολυτεχνεῖο, ἐνῶ ἔγραφαν μακροσκελέστατα γιά τίς καταλήψεις τῆς Πολυτεχνικῆς. Ἔμοιαζε σά νά πρόκειται γιά τό προπατορικό ἁμάρτημα τό ὁποῖο ἀποσιωπᾶται. Αὐτό μᾶς ἔδωσε καί μιά καλή εἰκόνα γιά τήν "ἀλλαγή" τῆς ΠΠΣΠ, ἄς εἶναι πάντως. Τό ἀποκορύφωμα ὅμως εἶναι ὅταν συναντήσαμε μιά "βιβλιοκριτική" ἀλά Πατερούλη, πού μᾶς κίνησε τό ἐνδιαφέρον. Ἀναφερόταν σέ ἕνα ξεχασμένο καί ἄγνωστο βιβλίο, πού εἶναι περισσότερο μιά συλλογή κειμένων τοῦ 72-73, τοῦ Γ. Καραμπελιᾶ, μέ τόν τίτλο "Τό τέλος τοῦ παλιοῦ κόσμου". Ἀπορήσαμε πολύ. Ποῦ τό θυμήθηκαν οἱ ΠΠΣΠῆδες; Μήπως τελικά ἀποφάσισαν νά ἀσχοληθοῦν μέ τό πρόβλημα τῆς ἱμπεριαλιστικῆς ἤ ὄχι φύσης τῆς Ἑλλάδας, (πράγμα πού ἀποτελεῖ τό κύριο θέμα τοῦ βιβλίου) στά πλαίσια τοῦ "ἐκσυγχρονισμοῦ" τους, μιά καί ἐγκατέλειφαν αὐτά πού ἔγραφαν σέ ἄλλα, παλιότερα ἔντυπά τους -τοῦ 68- γιά τή μισοφεουδαρχική Ἑλλάδα; Ἤ μήπως μέ τά στοιχεῖα πού ὑπάρχουν σ'αὐτό τό βιβλίο γιά τό πόσες εἶναι πραγματικά οἱ ξένες ἐπενδύσεις στήν Ἑλλάδα, καί γιά τό ἄν ὑπάρχουν ἤ ὄχι Ἕλληνες καπιταλιστές. Δυστυχῶς ὄχι, οὔτε αὐτή τή φορά ἀποφάσισαν νά σοβαρευτοῦν καί ν'ἀποβάλλουν τόν κιτρινισμό τους.

Μέ ἄλλα ἀσχολεῖται τό "Σάλπισμα". Ἀσχολεῖται μέ ΠΑΡΑΠΟΙΗΜΕΝΑ ἀποσπάσματα ἀπ'αὐτό τό βιβλίο, καί μάλιστα ἀπό ἐκεῖνα τά σημεῖα του πού ἐνδιαφέρουν λιγότερο, τῆς πολεμικῆς ἀνάμεσα σέ ὀργανώσεις καί ὁμάδες τῆς ἐποχῆς. Καί ὅμως, ἀκόμα κι αὐτά τά βάζει παραποιημένα, ἔξω ἀπό τό πλαίσιό τους. Πρόκειται γιά συνειδητά φέματα. Κι ἔχει ἐπιπλέον τό θράσος ὁ φέρελπις συγγραφέας τοῦ... βιβλιογραφικοῦ σχόλιου νά μᾶς λέει πώς ἡ ἀπάντηση θά δημοσιευτεῖ στήν προσεχή ΡΗΞΗ.

Ὅμως στή ΡΗΞΗ δέ θά τοῦ γίνει αὐτή ἡ χάρη. Ὅσοι ἐνδιαφέρονται μποροῦν νά παραβάλλουν τό βιβλίο μέ τά ἀποσπάσματα τοῦ "Σαλπίσματος" καί μετά ἄς φάξουν νά τά βροῦν μέ τόν κομπλεξικό πλαστογράφο. Ἡ "ἐπόμενη ΡΗΞΗ" συνεχίζει νά βάζει τό ἐρώτημα: "Τί ἔγινε μέ τό Πολυτεχνεῖο;" καί δέν ἀσχολεῖται μέ τό νά λύσει τά κόμπλεξ διάφορων (πού φαίνεται μάλιστα πώς ἐντάθηκαν ἀνησυχητικά ἐν ὄφει τοῦ περίφημου "συνέδριου").

Φυσικά μπαίνει ἕνα πρόβλημα: τί συμβαίνει μέ τήν ἀπάτη. Εἶναι βλέπεις, πού τό αἷμα νερό δέ γίνεται οὔτε ἀλλάζει ὁ λύκος τήν τρίχα του. Ἡ "βαθύτερη ψυχή" δέν κρύβεται. Κι αὐτή εἶναι φτιαγμένη, κουβαλάει ἕνα ἀσήκωτο παρελθόν ἀπό παραποιήσεις, φευδολογίες, ἀμαλγάματα. Δέν κρύβεται... ἡ παράδοση τοῦ "κινήματος" πού ἐπάξια κουβαλάει ὁ "συνεπής" σχολιαστής. Φυσικά οὔτε τό κόμπλεξ κρύβεται. Καί τήν ἔλλειφη θέσεων δέν τήν καλύπτει ἡ πλαστογράφηση τῶν θέσεων τῶν ἄλλων. Ψυχραιμία, παιδιά!! Καί γιά τελευταία φορά: ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ;

μποῦνε στήν τελευταία σχολή καί μέ ἰδανικό τους μιά καλή δουλίτσα στό ὑπουργεῖο ἤ κάποια εὐκαιρία νά καλοπαντρευτοῦν. Πολιτικά δέν ξεπερνᾶνε τήν βαλκανική σοσιαλδημοκρατία τοῦ Πασόκ ἤ καμαρώνουν πού ἡ Πάντειος βγάζει τούς καλύτερους τραμπούκους τῆς ΚΝΕ τά γνωστά τέρατα πού σακάτεψαν πολύ κόσμο πέρυσι στό Πολυτεχνεῖο, ἡ κύρια δύναμη τῆς φάλαγγας τοῦ Μαλάμη στό Χημεῖο. Οἱ περσυνές καταλήψεις οὔτε πού τήν ἄγγιξαν:"ζήτω ἡ Κνέ, τό Πασόκ κι ἡ Εφεε". Καθυστέρηση κι ἐκσυγχρονισμός, ὀργανικός διανοούμενος καί δημοσιοϋπαλληλικά ἰδανικά τοῦ περασμένου αἰώνα, σύν παραγωγή ἀνέργων. Ὁ"διανοούμενος πολιτικός ἐπιστήμονας"πού ἀποφοιτᾶ ἀπ' τήν Πάντειο δέν ἔχει κανένα μέλλον ν'ἀπορροφηθεῖ ἀφοῦ ὁ ἀλά ἑλληνικά ἐκσυγχρονισμός τῆς παιδείας δέν συνοδεύεται ἀπό τίς ἀντίστοιχες ἀλλαγές στίς δομές τῆς κοινωνίας. Ἀποκομμένος ἀπό τήν προοπτική τοῦ δημόσιου ὑπάλληλου, ὁ παντειακός πτυχιοῦχος εἶναι ἕνα περίεργο κατασκεύασμα ἀνάμεσα σέ 'νέο, δυναμικό στέλεχος ἐπιχειρήσεως" καί ταλαίπωρου κοινωνιολόγου μέ ἔντονα προβλήματα ὑπαρξιακῆς ταυτότητας.

Κι αὐτή ἀκριβῶς εἶναι ἡ βασική ἀντίφαση πού ζεῖ ἡ Πάντειος καί ἡ ὁποία σφραγίζει τήν καινούργια κατάσταση πού ἔχει διαμορφωθεῖ:

I. Στό βαθμό πού ἡ Πάντειος ἔχει πάψει πρό πολλοῦ νά ἐφοδιάζει (παρά σέ πολύ μικρό βαθμό) τόν κρατικό μηχανισμό μέ δημόσιους ὑπάλληλους, χάνει αὐτόματα τόν προορισμό της, τό"χαρτί" της δέν ἔχει ἀντίκρυσμα στήν ἀγορά ἐργασίας.

II. Ετσι ἡ ἴδια ἡ σύνθεση τοῦ κόσμου, κι αὐτό εἶναι τό σημαντικό, ἐμφανίζεται σήμερα αἰσθητά ἀλλαγμένη ἀπ'ὅτι παλιότερα: μή απορροφημένοι ἐπαγγελματικά καί ὑποβιβασμένοι κοινωνικά στό μέλλον, οἱ φοιτητές σέ πρώτη φάση δυσανασχετοῦν, ἀνησυχοῦν καί ριζοσπαστικοποιοῦνται σιγά-σιγά.

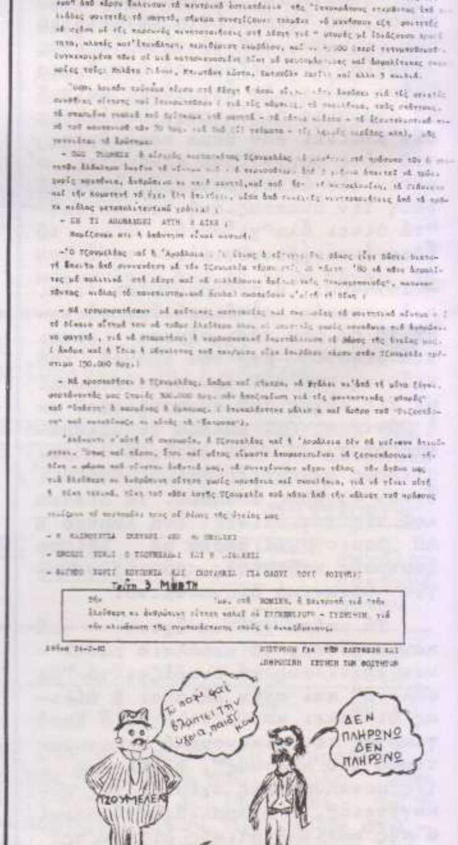
Κι ἄν τουλάχιστον πάρουμε τό παράδειγμα ἀντίστοιχων σχολῶν τῆς Δύσης, δέν εἶναι καθόλου σίγουρο ἄν τό πανεπιστήμιο θά μπορέσει νά κρατήσει αὐτή τήν ἀμφισβήτηση-ριζοσπαστικοποίηση στά πλαίσια τῆς μιζέριας, τῆς γκρίνιας ἤ ἀκόμα καί τῆς "ἐποικοδομητικῆς κριτικῆς" -τοῦ τύπου ΚΚεσωτερικοῦ,ἤ ἄν ἀντίθετα δέν τό μπορέσει, μέ ἀποτέλεσμα, ἕνα κομμάτι τοῦ κινήματος *βαθαίνοντας τήν κριτική του, ὀξύνει* συνεχῶς τήν κρίση.

χανισμοῦ τοῦ κράτους: ἡ λογική ἀκριβῶς τῆς μή συμμετοχῆς, τοῦ σαμποταρίσματος καί ἴσως τῆς καταστροφῆς τέτοιων ἰδεολογικῶν μηχανισμῶν. Ἡ πορεία τέτοιων "ἀνθρωπιστικῶν "σχολῶν τῆς Εὐρώπης πού ἀποτέλεσαν ἀπό τό 68 καί μετά φυτώρια ἐπαναστατικῶν δυνάμεων καί βάσεις τοῦ κινήματος(ἡ σχολή τῆς Κοινωνιολογίας στή Σορβόννη, κι ἡ Ναντέρ στή Γαλλία τό 68, ἤ ἡ σχολή τῶν πολιτικῶν Ἐπιστημῶν στή Πάντοβα μετά τό 72 πού ἀναπτύχθηκε ἡ ὁμάδα τῆς "Ἐργατικῆς Αὐτονομίας"καί τοῦ Νέγκρι) δείχνουν τά περιθώρια γιά τήν ἀνάπτυξη ἄλλων λογικῶν καί πρακτικῶν σέ τέτοιου εἴδους σχολές. Σήμερα πού καί στή Πάντειο ἀρχίζουν νά ὑπάρχουν φοιτητές-φρηκιά, ὁμάδες γιά τήν "ἀποδιοργάνωση τοῦ ἀστικοῦ πανεπιστήμιου", ὁμάδα γυναικῶν καί οἰκολόγων, πού ἀρχίζει δηλαδή νά ὑπάρχουν τά σημάδια μιᾶς κοινωνικῆς κριτικῆς, ἡ διασφάλιση τοῦ μέχρι τώρα συσχετισμοῦ δύναμης γίνεται προβληματική. Ἡ ἰσσοροπία τελικά ἴσως νά μπορέσει γιά πρώτη φορά καί στή Πάντειο νά γυρίσει πρός τή μεριά τοῦ κινήματος.

Καποια σημαδια;

Γιατί ὅλα τά παραπάνω δέν ἦταν παρά ἡ μιά ὄψη τῆς κατάστασης. Αὐτή, ἀπό τή μεριά τοῦ κεφάλαιου καί τῶν σοφῶν του. Ὅμως ἄν μέχρι σήμερα ὅλη αὐτή ἡ πορεία ἐξελισσότανε βασικά ἀνενόχλητη καί ἀνεμπόδιστη, μόνο μέ βάση τίς ἀνάγκες αὐτῆς τῆς μιᾶς πλευρᾶς,ἐνῶ ἡ ἄλλη ἄποψη, αὐτή τοῦ κινήματος ἦταν ἀποῦσα, ἄϋλη, ἤ τό πολύ -πολύ φυγή κι ἀπελπισία, σήμερα, ἀκριβῶς λόγω τῆς ὄξυνσης τῶν ἀντιφάσεων(καί ὅσον ἀφορᾶ τό γνωστικό ἀντικείμενο τῆς σχολῆς ὅσο καί τοῦ συνολικοῦ ἀδιέξοδου τῆς ἐπαγγελματικῆς ἀποκατάστασης ἀλλά καί τῆς γενικῆς ἀναταραχῆς τοῦ ἑλληνικοῦ πανεπιστήμιου)βλέπει κανείς τά πρῶτα σημάδια μιᾶς ἄλλης προοπτικῆς γι'αὐτοῦ τοῦ εἴδους τίς σχολές. Σημάδια πού κάνουν φανερή μιά ,ἴσως ὄχι τόσο συστηματική, ἀλλά ὡστόσο ὑπαρκτή, ὑπόγεια παρουσία μιᾶς ἄλλης λογικῆς πού προχωράει πιό πέρα κι ἀπό τή πιό "προοδευτική" τάση τῆς συμμετοχῆς κι ἀλλαγῆς ἀπό τά μέσα τοῦ πανεπιστήμιου σάν ἰδεολογικοῦ μη-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΛΕΣΧΕΙΑΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ :
Τωρα μᾶς πάνε και σε δίκη....

Τρίτη 3 Μάρτη

Κριση ιδεολογιας και πρακτικης στην αρχιτεκτονικη του Ε.Μ.Π.

Η ἀρχιτεκτονική σχολή ζεῖ φέτος μιά κατάσταση, πού ἐπικρατεῖ βέβαια καί στό ὑπόλοιπο πανεπιστήμιο, μέ ἰδιαίτερη ὅμως ἔνταση.

Ἀπό πέρσυ ἀκόμη, ἡ σύντομη ἀλλά ἐκρηκτική ἐποχή πού ἔβαζε μέσα ἀπό τίς καταλήψεις τήν αὐτονομία τύπου φωροκώσταινας στό προσκήνιο, ἔβρισκε στήν σχολή αὐτή τόν ἴδιο χῶρο, γέννημα τῶν ΔΑ, ΑΑΣΠΕ καί ὁμάδας φοιτητῶν πολυτεχνείου σέ ἕνα ἄλλο στάδιο, ἐκεῖνο τῶν τελευταίων ἀναλαμπῶν μέ τήν παλιά του ἔκφανση.

Φέτος, τά προβλήματα πού θέτει ἡ ὁλοκληρωμένη ἀπόπειρα θεσμικοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ ὁδηγεῖ ὅλο τό φοιτητικό κίνημα τῆς σχολῆς σέ συνολικά ἀδιέξοδα στρατηγικῆς καί πρακτικῆς.

Τά ἀδιέξοδα αὐτά, ἄν συνδιαστοῦν μέ τήν ἰδεολογική καί ἐπαγγελματική κρίση τοῦ ἐπαγγέλματος, παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον ὥστε να προσεγγιστοῦν.

Δέν εἶναι διόλου ἄσχετο μέ τόν κοινωνικό ρόλο πού τοῦ ἐπιφυλάσσεται, τό γεγονός ὅτι ὁ χῶρος αὐτός τῆς ἀρχιτεκτονικῆς διακρίνεται ἀπό μιά ἀποφασιστικότητα νἀρχίσει κάτι, καί μιά ἀτολμία στό νά τό συνεχίσει.

Οἱ ἱεραρχήσεις τῶν φοιτητῶν τῆς σχολῆς φαίνεται νά ἔχουν γίνει πρός μιά κατευθυνση ἐπιταχυνόμενου κοινωνικοῦ συμβιβασμοῦ πού ὅλο καί διευρύνεται ἤ πρός τήν ἀναζήτηση κάποιων διαδικασιῶν φυγῆς ἀπό μιά κοινωνική πραγματικότητα πού παρουσιάζονται ποικιλόμορφα.

Σέ πολιτικό ἐπίπεδο ὑπάρχει μιά δυτή καί ἀντιφατική κριτική τῆς κατάστασης πού ὑφίσταται.

Ἀπό τή μιά μεριά δέν περιμένει κανείς πολλά ἀπό τήν συνδικαλιστική πρακτική τῆς ἀντιπροσωπευσης, τοῦ συζητησιμου παιγνιδιοῦ τῶν διαπραγματευσεων καί τήν κακά ἐννοούμενη ὑπευθυνότητα ἀπέναντι σ' ὁλους καί ὅλα.

Ἀπό τήν ἄλλη ἡ παραδοχή, ὅτι ἡ κατάσταση εἶναι ἀπαράδεκτη ὁδηγεῖ σέ ἀπόψεις ἀπελπισίας τοῦ τύπου "νά τελειώνουμε μιά ὥρα ἀρχήτερα", "νά ζητᾶμε πράγματα ρεαλιστικά", "ἀρχῆστε ἐσεῖς, καί μεῖς ἀκολουθοῦμε".

Αὐτά, ἀπ' ὅποιον καί νά λέγονται "ρεφορμιστῆ" ἤ "ἐπαναστατη" ἐξακολουθοῦν νά ταυτίζουν φοιτητές καί φοιτητικό κίνημα ἤ νά ἀναζητοῦν κάποιους ἀνύπαρκτους μέσους ὅρους.

Συμμετοχη και πολιτικη

Πρίν ἀπό μιά ἀπόπειρα γιά πρόταση ἑρμηνείας τῶν φαινομένων πού ἀναφέρθηκαν, εἶναι ἀπαραίτητη καί μιά παραπέρα χαρτογράφηση τοῦ χώρου καί διερεύνηση κάποιων ἀντιφάσεων του.

Ἡ ἀπολιτικότητα τοῦ χώρου αὐτοῦ δέν συνίσταται ἁπλᾶ κ' μόνο στήν ἄρνηση μιᾶς σύνδεσης μέ ἄλλους χώρους ἤ κινήματα πού γεννιοῦνται κατά καιρούς ἤ στήν ἄρνηση μιᾶς πολιτικῆς πράξης.

Ἡ ὁμογενοποίηση τῶν αὐτόνομων ἔχει **πραγματοποιηθεῖ** στό προσωπο κάποιων συνδικαλιστῶν, των παρατάξεων που διαλύθηκαν.

Εἶναι στήν οὐσία της συντηρητική, ἐφόσον ἀντικείμενο της εἶναι, μέσα ἀπό κάποιες λεπτές ἰσορροπίες, ἡ διατήρηση τοῦ ἔλεγχου τῆς συνελεύσης καί τῆς σχολῆς, χωρίς νά θέλει νά ξεπεράσει τά στενά ὅρια πού τῆς βάζει ἡ σύγκλητος ἤ τά ἴδια τά ἀδιέξοδα της.

Ἀπό τήν ἄλλη μεριά ὁ ἴδιος αὐτός χῶρος ἔχει συνείδηση κάποιων προβλημάτων γύρω ἀπό τό ἀντικείμενο τῆς ἐκπαίδευσης καί τά προβλήματα τοῦ ἴδιου τοῦ ἀντικείμενου. Πέρα ἀπό τηήν πλασματική ὑπευθυνότητα του προσπαθεῖ συνέχεια νά τά θίγει κάτω ἀπό μιά ὀπτική πού θέλει νά συμβαδίζει μέ τίς κατακτήσεις καί τό ἐπίπεδο ἀνάπτυξης τοῦ κινήματος.

Μέ τήν ἔννοια αὐτή μέχρι τώρα ἔχουν γίνει δουλειές στή κατεύθυνση τῆς παραγωγῆς μιᾶς ἰδεολογίας σχετικά μέ τήν ἀρχιτεκτονική σάν θεωρητικό πρόβλημα, τά προβλήματα σχεδιασμοῦ τοῦ χώρου τῆς πόλης τή λαϊκή κατοικία, τή σχέση τοῦ ἀρχιτέκτονα μέ τό ἀντικείμενο τῆς δουλειᾶς του, τά κινήματα μέσα στή πόλη. Χαρακτηριστικό αὐτῆς τῆς δουλειᾶς εἶναι ὅτι δέν συνδέεται μέ κάποια κοινωνική πρακτική, ἔξω ἀπό τά πλαίσια τῆς σχολῆς, ἤ κάποιας ὁμάδας ἐργασίας.

Γιά τό λόγο αὐτό μιά "πολιτικοποιημένη" διάθεση κ' συμπεριφορά βρίσκεται σέ ἀντιδιαστολή μέ μιά ἄρνηση κοι

νωνικοίησης. Δημιουργεῖ ἀντιφάσεις σέ ἕνα χῶρο πού διαπιστώνει πλέον ὅτι ἔχει μετατραπεῖ σέ μεταπράτη μιᾶς ἰδεολογίας πού δέν ἀγοράζει κανείς. Οἱ ἀπόπειρες κοινωνικοποίησης τῆς δουλειᾶςτου εἶναι αὐθάδεις πρός τίς κοινωνικές διεργασίες γιατί εἶναι βαθιά διαποτισμένες μέχρι στιγμῆς, παρ'ὅλες τίς αὐτοκριτικές, ἀπό τήν ἰδιότητα τοῦ ἀρχιτέκτονα καί τήν ἰδεολογία τοῦ θεραπευτῆ.

Η προσπαθεια για εξηγηση

Ἄν θέλει κάποιος νά βρῆ τίς ρίζες αὐτῆς τῆς ἀντίφασης πέρα ἀπό τά ὅρια πού βάζουν,ἤ ἀπό τά μέσα πολιτικοποίηση οἱ κοινωνικές καταβολές τοῦ φοιτητικοῦ χώρου καί ἡ ἔλλειψη προοπτικῆς πού νά διαγράφεται ἄμεσα,πρέπει νά ἀναφερθεῖ καί ἀλλοῦ: Σέ κάποια ἰδιαίτερα ἀκόμη χαρακτηριστικά τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐκπαίδευσης πού ἀφοπλίζουν αὐτή τή στιγμή τό ὁπλοστάσιο μιᾶς παραδοσιακῆς κριτικῆς τοῦ ἀστικοῦ πανεπιστήμιου.

Οἱ σπουδές καί ἡ δομή τους μέχρι σήμερα ἀκολουθοῦν μιά πολιτική ἐνσωμάτωσης ὅλης τῆς ἀμφισβήτησης τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ὅπως ἐκδηλώνεται μέσα ἀπό κάποιες θεωρητικές μελέτες ἤ σχέδια.

Εἶναι χαρακτηριστικό παράδειγμα οἱ διαλέξεις πού κάνουν οἱ τελειόφοιτοι μέ προοδευτικά θέματα,ἐνῶ ἐξίσου ἐνδιαφέρουσες εἶναι οἱ μαρξίζουσες ἤ μαρξιστικές ἀπόψειςπού ἀκούγονται ἀπό τά χείλη διδασκόντων καί διδασκομένων στά μαθήματα πολεοδομίας καί ἐσωτερικῶν χώρων.

Καί ἀκόμη χαρακτηριστικότερο εἶναι ὅτι ὅλη αὐτή ἡ δουλειά ἐνισχύεται ,ἀποδελτιώνεται καί χρησιμοποιεῖται ἀπευθείας ἀπό τόν κρατικό μηχανισμό. Ἡ ἴδια αὐτή ἡ πολιτική ἐξωντόνει μετά ἀπό αὐτά, μέ τήν κοινή συνένεση πλέον, κάθε ἀπόπειρα ριζικῆς κριτικῆς σάν ἀνεπίτρεπτη, ἐξοακαδημαϊκή ἤ κοινωνικά ἀπαράδεκτη.

Ἔτσι, παρότι ἡ κοινωνική κρίση περνάει καί μέσα ἀπότό χῶρο,καί ἄν μή τι ἄλλο ἐκφράζεται μέσα σ'αὐτόν οἱ κοινωνικοποιημένοι τεχνοκράτεςτοῦ χώρου, ἐξαναγκασμένοι ἀπότίς κοινωνικές διεργασίες ἀρνοῦνται τά πάντα πέρα ἀπό τήν τακτοποίηση του.

Αὐτοί πού ἀμφισβητοῦν αὐτόν τό ρόλο μένουν πραγματικά μετέωροι μέ ὅλα τά συνεπόμενα ἑνός ἰδεολογικοῦ κοινωνικου καί πολιτικοῦ ἀδιέξοδου.

Ἡ γενικευμένη κρίση τῆς ἀρχιτεκτονικῆς φαίνεται καί ἀπό τήν ὁλοκληρωμένη κρίση στόχων τῶν προοδευτικῶν κινημάτων γύρω ἀπό αὐτή,καθώς καί κάποιων ἀρχιτεκτόνων πού τά στηρίζουν.

Τά ριζοσπαστικά κινήματα δέν ἔχουν θέση σέ μιά κατ' ἐξοχή ἀκαδημαϊκῆς παιδείας σχολή. Ἐντείνουν ὅμως μέ τή ὕπαρξή τους ὅσο τά ἀπαγορευτικά φίλτρα ἐπιλογῆς ἐπιτρέπουν νά ἀκουστεῖ ὁ ἀντίκτυπος τους καί μέσα στή σχολή τήν κρίση στόχων καί τό ἀδιέξοδο τῶν ἀμφιταλαντευόμενων μικροαστῶν πού ἀναζητοῦν σίγουρες ἐναλλακτικές λύσειςκ' ὄχι νά κατέβουν στό δρόμο.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΨΑΡΙΩΝ...ΝΑ ΜΙΛΗΣΟΥΝ

ΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ...ΕΝΥΔΡΕΙΟΥ ΚΑΙ ΨΑΡΕΜΑΤΟΣ

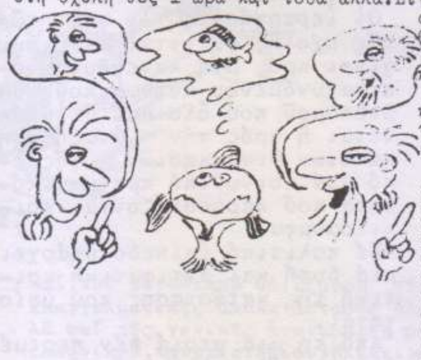
Και ξαφνικα τα ΚΑΤΕΕΘ αρχισαν κατα τις αρχες του Μαρτη ναχουν μια εντονη μυρωδια που μερικοι ελεγαν οτι μοιαζει με τη μυρωδεια του φαριου.Ομως ηδη το συνθημα στους"φαραδες"ειχε πεσει:Φανηκαν οι πρωτοεξαμινητες.Αμεσως μπαντζακια σηκωθηκαν μεχρι τα γονατα ,φαροκαλαμα αρχισαν γυαλιζονται, τ'αγκιστρια τροχιστηκαν και το δολωμα ριχτηκε:Ελατε σε μας που θα κανουμε την αλλαγη ετσι ωστεαυριονα λυθουν ολα σας τα προβληματα. Ελατε σε μας γιατι χωρις εμας ουτε αλλαγη γινεται ουτε οι βασεις θα φυγουν απ'την Ελλαδα.Εμεις -τα φαρια δηλαδη-δειλα-δειλα αρχισαμε να τσιμπαμε.Γραφτηκαμε στους συλλογους μας,μας εξηγησαν τις αναγκες μας και εχοντας με καμαρι την εφημεριδα στη κωλοπετση αρχισαμε ικανοποιημενοι τη ζωη στα ΚΑΤΕΕΘ

ΚΑΙΤΩΡΑ ΠΟΛΛΑ ΕΚΤΟΣ ΨΑΡΟΚΥΝΗΓΙΟΥ

Η δημιουργια των ΚΑΤΕΕ εγινε στα πρωτα χρονιατης διχτατοριας.Δημιουργηθηκαν σαν αναγκη στη διαδρομη αναπτυξης του καπιταλισμου στην Ελλαδα.Το κενο που κληθηκαν να καλυψουν ηταν ηαναγκη για καλυτερα τεχνικα καταρτισμενα στελεχη.Αλλωστε αυτο βγαινει και απ'ολες τις "πρωτομιλιες" των καθηγητων.Ολοι επισημαινουν οτι αυτα που μαθαινουμε, μαθαινονται στη βαση οτι θα βοηθησουν στο ν'αυξηθει ηπαραγωγη(ξεχνοντας οτι ετσι οχι μονο βοηθαμε στο ναχουν οικαπιταλες μεγαλυτερα κερδη αλλα και οτι ετσι πεφτει η ποιοτητα)

Απ'τα βασικα προβληματα ειναι το εξεταστικο και αποροια του βεβαια η εντατικοποιηση.Μεσα στα ΚΑΤΕΕΘ κυριαρχει διαχυτη η αισθησηοτι ο χρονος σου ειναι μονο για να διαβαζεις.Στο λενε οι καθηγητες,το βλεπεις στα εργαστηρια του τραχτερ (οπου για να κανεις Ιολεπτη οδηγηση περιμενεις3 ωρες) στην ουρα στο εστιατοριο στο τροπο που διαμορφωνετε το προγραμμα,στιςαναγκαστικες παρουσιες,στο οτι για να πας και ναρθεις στη σχολη θες Ι ωρα και τοσα αλλα.Ειναι φανερη η προσπαθεια να περασει στο σπουδαστηοτι απ'την στιγμη που θα πατησει στα ΚΑΤΕΕΘ θα πρεπει να ασχολειτε μονο με το διαβασμα.Επικινδυνες ασχολιες οπως κριτικη του ρολου του στη παραγωγη,ιδεολογικη κριτικη του τι τον μαθαινουν, πολιτικη, σεξουαλικοτητα,διασκεδαση, σχεσεις κ.α. θεωρουνται κολασιμα.

Οι καθηγητες βλεποντας μας "φαρωμενους" αρχιζουν να χτυπουν:παρουσιες στα φροντιστηρια προοδοι και τοσα αλλα που σιγα-σιγα αρχιζουν να περνανε.Σιγονταροντας τους καθηγητες και οι "ηγετέςτου σπουδαστικου κινήματος"αντι να προωθησουν το εξεταστικο(και το ρολο μας) προωθουν θεματα οπως χτιριακο,ελειψεις διδαχτικου υλικου,ποδοσφαιρικες ομαδες πραγματα που λιγο πολυ τα βλεπουν και οιΔΑΠιτες

 ΕΝΑ ΨΑΡΙ ΠΟΥ... ΜΙΛΑΕΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΑΠΟΧΗ ΜΑΘΗΤΩΝ

Τήν Πέμπτη 5 Μάρτη ἔγινε Πανθεσσαλονίκεια ἀποχή στά σχολεία καί συγκέντρωση στήν πλατεία Αγίας Σοφίας. Στή συγκέντρωση καλοῦσαν μέ ἀφίσσες καί προκηρύξεις "τά Γ.Σ. καί οἱ μαθητικές κοινότητες 28 Λυκείων καί 3 Γυμνασίων τῆς Θεσσαλονίκης" (καπέλλο ΚΝΕ - ΠΑΣΟΚ καθώς καί ἐφημερίδες τοίχου ἀντιεξουσιαστῶν μαθητῶν. Ἡ συγκέντρωση διαφημίστηκε ἀπροσδόκητα ὅταν μέ διαταγή τοῦ Ὑπουργείου, ἡ προκήρυξη τῶν ἀναρχικῶν διαβάστηκε στά σχολεία ἀπό τούς Λυκειάρχες μαζί μέ τίς σχετικές ἀπαγορεύσεις καί ἀπειλές. Προβλήθηκε ἐπίσης ἀπό πρωϊνή ἐφημερίδα τῆς Θεσσαλονίκης ἀκόμα κι ἀπό τήν τηλεόραση. Πάντως ἡ συμμετοχή στή συγκέντρωση ἦταν πρωτοφανής γιά τά χρονικά τῶν κινητοποιήσεων στή Θεσσαλονίκη.

Γιά τούς Κνίτες ἦταν εὔκολο νά μαντρώσουν τόν κόσμο κάτω ἀπό τά γαλανόλευκα "σχολικά" πανώ (εἶχαν ἀκόμα κι ἑλληνικές σημαίες) καί νά τόν περιτριγυρίσουν μέ ἁλυσσίδα. Εγινε εὐκολότερο γιατί οἱ αὐτόνομοι μαθητές πού κατέβηκαν σέ ξεχωριστό μπλόκ δέν κατάφεραν νά συγκροτηθοῦν καί ἀπομονώθηκανμιά πού εἶχαν πάρα πολλές κόκκινες καί μαῦρες σημαίες, ἀλλά καθόλου πανώ, πλακάτ καί μαθητικά συνθήματα.

Μέ ἄνεση λοιπόν στό ξεκίνημα τῆς πορείας πού ἀκολούθησε, ἡ περιφρούρηση (ΕΣΑΚ,Κνίτες, Πασόκοι φοιτητές-σπουδαστές) κατάφερε ν'ἀποκόψει τούς αὐτόνομους ἀπό τόν ὄγκο τῆς πορείας, στό στύλ νά προστατέψει τό "μαθητικό κίνημα" ἀπό τούς,ἄσχετους μ'αὐτό,προβοκάτορες.

Τήν προσπάθεια τῶν αὐτόνομων νά σπάσουν τά κορδόνια τῆς περιφρούρησης (πράγμα πού κατάφεραν) ἀκολούθησε ἄγριο ξύλο. Τήν ὥρα φοιτητοτραμπούκοι κι ΕΣΑΚίτες σπάζοντας πανώ καί σημαίες διάλυαν τόν κόσμο, ἐπιτέθηκαν ἀπό πίσω μέ τά γκλόμπς καί οἱ μπάτσοι μέ ἀποτέλεσμα νά τραυματιστοῦν καί νά πιαστοῦν ἀρκετά παιδιά πού χτυπιόντουσαν καί ἐνῶ τούς ἔβαζαν στίς κλοῦβες. Τελικά οἱ μπάτσοι κράτησαν ἕναν ἀπό τούς μαθητές καθώς καί δυό φοιτητές πού ἔπιασαν παρακάτω.

Ἄς σημειωθεῖ ὅτι ἀνάλογα ἐπεισόδια εἴχαμε καί στήν περσυνή μαθητική πορεία ὅπου ἡ περιφρούρηση μέ τήν ἴδια ἐξωμαθητική σύνθεση προσπάθησε (ἀλλά ἀνεπιτυχῶς γιατί τήν ἄφησε ἀβοήθητη ἡ ἀστυνομία) νά διαλύσει τό μπλόκ τῶν αὐτόνομων.

Ἐξάλλου οἱ λεβέντες τῆς περιφρούρησης ἐκτός τοῦ ὅτι ἁρμονικότατα συνεργάστηκαν μέ τήν ἀστυνομία στή διάλυση τῶν αὐτόνομων, σέ ὁρισμένες περιπτώσεις παράδωσαν οἱ ἴδιοι, παιδιά στούς μπάτσους , εἴτε τά ἐμπόδισανοἱ ἴδιοι νά διαφύγουν

Η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Αὐτούσιο τό κείμενο τῆς ἀνακοινώσεως, πού φέρει ἐπίτιτλο «σχολεῖο = φυλακή», ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Εἶναι ὁλοφάνερο ὅτι ὁ θεσμός τοῦ σχολείου δημιουργήθηκε καί χρησιμοποιεῖται ἀπό τήν ἀστική τάξη γιά τή συντήρηση καί τήν ἀναπαραγωγή της. Κι αὐτό γιατί μέ τίς γνώσεις πού ἀναγκαστικά παρέχει στό μαθητή καταφέρνει νά τοῦ διοχετεύσει τή δική της νοοτροπία καί λογική. Ετσι διαμορφώνει τόν μαθητή ὥστε αὐτός νά γίνει ἀργότερα κύτταρο τῆς ἀστικής κοινωνίας. Μαθαίνοντας νά ὑπακούει στήν ἐξουσία τοῦ καθηγητή (ὁ καθηγητής ἀντικατοπτρίζει τήν πιό ἁπλή μορφή ἐξουσίας πού ἀργότερα θά δεχθοῦμε πιό αὐστηρά καί ἀπόλυτα ἀπό ἄλλους φορείς δηλ. στρατό, ἐπιστάτη, ἀφεντικό κλπ.) νά ψευτοσυνδικαλίζεται (μαθ. κοινότητες) καί ἀκόμα νά διαμορφώνει μεταξύ τῶν μαθητῶν τυποποιημένες καί καλουπομένες σχέσεις.

»Σήμερα τό κράτος χρειάζεται ἕνα μεγάλο ἀριθμό τεχνικῶν, μηχανικῶν, γιατρῶν, ἐκπαιδευτικῶν, κοινωνιολόγων, διαφημιστῶν, οἰκονομολόγων γιά νά ἀναπτύξουν τήν παραγωγή, νά στηρίζουν τόν τεράστιο κρατικό μηχανισμό, νά «διορθώνουν» τήν ψυχολογία τῶν ἀτόμων πού αἰσθάνονται τόν ἀστικό παραλογισμό, νά ὀργανώνουν τό περιβάλλον καί τή ζωή ἔξω ἀπό τήν παραγωγή καί νά δημιουργοῦν ἕναν ὅλο καί μεγαλύτερο ἀριθμό νέων στελεχῶν. Αὐτούς ὅλους πρέπει νά τούς βρεῖ ὄχι μόνο ἀνάμεσα στούς ἀπογόνους τῆς παραδοσιακής ἀστικής τάξης ἀλλά ἀνάμεσα στούς μικροαστούς καί τούς προλετάριους. Η καθυστερημένη ἀριστερά (ΚΚΕ καί ὅλες οἱ γραφειοκρατικές ὀργανώσεις τῆς ἀριστερᾶς) περιορίζεται στό νά καταγγέλει τόν ταξικό χαρακτήρα τῆς ἐκπαίδευσης, ἐνοόντας μ' αὐτό ὅτι ὑπάρχουν λίγα παιδιά ἐργατῶν στό σύνολο τῶν σπουδαστῶν. Αλλά ὁ ταξικός χαρακτήρας τῆς ἐκπαίδευσης βρίσκεται μέσα στό «περιεχόμενο» καί τήν «κοινωνική λειτουργία» τοῦ χώρου ὅπου κατασκευάζονται τά μέλλοντα διευθυντικά στελέχη. Πρέπει νά κατανοήσουμε, νά ἀμφισβητήσουμε καί νά καταστρέψουμε τό θεσμό το ὑσχολείου. Νά ἀποτινάξουμε ἀπό πάνω μας τό ρόλο τοῦ μαθητή καί κάθε ρόλο πού μᾶς ἐπιβάλλει ἡ ἀστική τάξη (ἐργάτης, φοιτητής, οἰκογενειάρχης καί τά γνωστά). Ο ἀγώνας μας γιά τήν καταστροφή τοῦ θεσμοῦ - σχολείου νά ἑνωθεῖ μέ τήν πάλη μας γιά τήν καταστροφή τῆς ἀστικής κοινωνίας, γιατί αὐτά τά δύο (σχολεῖο καί ἀστική κοινωνία) εἶναι ἀδιαχώριστα. Γιά νά φτιάξουμε στή συνέχεια ἕνα πραγματικό ἀντιεξουσιαστικό σοσιαλισμό. Μόρφωση - διαμόρφωση - παραμόρφωση. Σχολεῖο - πειθαρχεῖο - ἐνυδρεῖο. Νά χτυπήσουμε στή ρίζα τό θεσμό - σχολεῖο καί νά πάψουμε νά δίνουμε πρόχειρες καί ἀντιδραστικές «λύσεις» στό θέμα.

»Ζήτω ἡ κοινωνική ἐπανάσταση.

»Ολοι στήν Αγίας Σοφίας, στίς 5 Μαρτίου γιά νά διαδηλώσουμε κατά τοῦ ἀστικοῦ θεσμοῦ τοῦ σχολείου

(MAKEDONIA)

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΑΡΜΟΔΙΟΙ

Ἀπό ἁρμόδιες πηγές παρατηροῦνται τά ἀκόλουθα:

«Τίς τελευταίες ἡμέρες κυκλοφοροῦν μεταξύ τῶν μαθητῶν καί μαθητριῶν κυρίως τῶν λυκείων τῆς πόλεως μας, προκηρύξεις μέ τίς ὁποίες καλοῦνται σέ ἀποχή ἀπό τά μαθήματά τους καί σέ ἀγωνιστική συγκέντρωση τήν Πέμπτη γιά νά ἐπιτύχουν τήν προβολή τῶν αἰτημάτων τους γιά τήν ἀνόρθωση τῆς ἐκπαιδεύσεως κλπ. Τίς ἀγωνιστικές αὐτές ἐκδηλώσεις, πού θά γίνουν γιά νά ἀπαιτήσουν οἱ μαθητές τήν διόρθωση τῶν ἐκπαιδευτικών πραγμάτων καί τή βελτίωση τῆς ἐκπαιδεύσεως, κινοῦν τά γενικά συμβούλια τῶν μαθητικῶν κοινοτήτων καί οἱ ἀποκαλούμενες ὁμάδες ἀναρχικῶν καί ἀντιεξουσιαστές μαθητές.

»Κατόπιν αὐτῶν καί γιά νά μή παρασυρθοῦν οἱ μαθητές σέ ἄσκοπες καί παράνομες ἐνέργειες πού στό τέλος θά ἀποβοῦν σέ βάρος της ἰδικῆς τους μορφώσεως πρέπει οἱ ἴδιοι καί οἱ γονεῖς τους νά γνωρίζουν ὅτι:

1) Γενικά συμβούλια μαθητικῶν κοινοτήτων δέν ὑπάρχουν οὔτε προβλέπονται ἀπό κανένα κανονισμό ἤ καταστατικό τοῦ ὑπουργείου παιδείας. Επομένως τά ἀναφερόμενα γενικά συμβούλια ἀποτελοῦν ἀνύπαρκτη ἤ παράνομη ἐκπροσώπηση τῶν μαθητῶν καί τῶν μαθητικῶν κοινοτήτων. Υπάρχουν μόνο μαθητικές κοινότητες κατά τάξεις ἤ κατά τμήματα τάξεων ὅταν ὑπάρχουν περισσότερα τμήματα σέ κάθε τάξη. Οἱ μαθητικές κοινότητες λειτουργοῦν μέ βάση τόν είδικ όκανονισμό μαθητικῶν κοινοτήτων τοῦ ὑπουργείου παιδείας καί ρυθμίζουν τόν τρόπο καί τόν χαρακτήρα σχολικῶν, μορφωτικῶν καί πολιτιστικῶν δραστηριοτήτων τῶν μαθητῶν.

2) Λόγω τῆς ἀπεργίας τῶν καθηγητῶν πού προηγήθηκε τούς μῆνες Δεκέμβριο καί Ιανουάριο εχουν χαθεῖ πολλές διδακτικές ὧρες γιά τούς μαθητές καί ἑπομένως κάθε νέα ἀπώλεια εἶναι καταστρεπτική γιά τήν πρόοδο καί τό συμφέρον τῶν μαθητῶν.

3) Εκεῖνοι πού βρίσκονται πίσω ἀπό αὐτήν τήν κίνηση ἀποσκοποῦν στήν παραπλάνηση τῶν μαθητῶν καί τήν παγίδευσή τους σέ ξένες πρός τήν ἡλικία καί τήν ἀποστολή τους ἐκδηλώσεις καί πρωτοβουλίες.

»Κατόπιν αὐτῶν καί πρός τό συμφέρον τῶν ἰδίων τῶν μαθητῶν καί γιά τήν ὁμαλή λειτουργίσ τῶν σχολείων εἶναι ἀνάγκη νά ἔχουν ὑπόψη τους οἱ μαθητές ἀλλά καί οἱ γονεῖς τους τά ἀκόλουθα.

»Η κινητοποίηση τῆς προσεχοῦς Πέμπτης καί ἡ ἀποχή ἀπό τά μαθήματα τῶν μαθητῶν εἶναι ἄσκοπη καί παράνομη καί στό τέλος θά ἀποβεῖ σέ βάρος τῆς προόδου τους. Σέ πολλούς μαθητές ἐνδεχομένως θά στοιχίσει καί τήν ἀπώλεια τῆς σχολικῆς χρονιάς, ἐξ αἰτίας τῶν ἀπουσιῶν τους καί σέ ἄλλους θά ἔχει ἄλλες συνέπειες.

»Οἱ μαθητές δέν πρέπει νά ξεχνοῦν ὅτι ἁρμόδιοι γιά νά ἐνδιαφερθοῦν γιά τή βελτίωση τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἐκτός ἀπό τά ὄργανα τῆς πολιτείας, πού λειτουργοῦν σέ μιά εὐνομούμενη δημοκρατική χώρα, εἶναι οἱ φυσικοί κηδεμόνες τους, οἱ γονεῖς τους, οἱ ὁποῖοι ἀσφαλῶς ἐνδιαφέρονται γιά τήν προκοπή τῶν παιδιῶν τους καί ὑποβάλλονται σέ θυσίες καί στερήσεις γιά τή μόρφωσή τους.

»Κατόπιν ὅλων αὐτῶν συνιστάται σ' ὅλους τούς μαθητές, νά κλείσουν τά αὐτιά τους στούς κακούς εἰσηγητές τέτοιων ἐκνόμων ἐκδηλώσεων καί νά συνεχίσουν τήν κανονική παρακολούθηση τῶν μαθημάτων τους μέ τήν βεβαιότητα ὅτι ἔτσι ὑπηρετοῦν τό πραγματικό τους συμφέρον καί δέν ἀποτελοῦν τά ὄργανα γιά τήν ἐξυπηρέτηση ἀλλοτρίων σκοπῶν καί ἐπιδιώξεων».

ΜΙΑ «ΠΕΡΙΕΡΓΗ» ΥΠΟΘΕΣΗ

Ἔγινε φανερό πώς ἡ μαθητική συγκέντρωση τῆς 5 Μάρτη συγκέντρωσε τό "περίεργο"ἐνδιαφέρον τοῦ Τοπικοῦ Τύπου, τῆς Τηλεόρασης, Ἀσφάλειας κ Αστυνομίας.

Δυό μέρες πρίν ἄρχισε μιά ὁλόκληρη ἐκστρατεία τρομοκράτησης, ἰδεολογικῆς καί φυσικῆς, ἀπό ὅλους τούς ἐπίσημους φορεῖς. Σέ πολλά σχολειά, καθηγητές καί γυμνασιάρχες βάλαν κι αὐτοί τό χεράκι τους.

- Στίς 4 Μάρτη, ὅσοι παρακολουθοῦσαν τηλεόραση, ἄκουσαν στίς Εἰδήσεις γιά τήν ὕπαρξη φοβερῆς ἀντιεξουσιαστικῆς ὀργάνωσης στούς μαθητές μέ "διασυνδέσεις" σέ πολλά σχολεία τῆς Πόλης. Μάλιστα, πρός ἔμφαση τοῦ γεγονότος, διαβάστηκαν ἀποσπάσματα τῆς "τρομερῆς"προκήρυξης πού καλοῦσε τούς μαθητές "ν'ἀμφισβητήσουνε καί νά καταστρέψουνε τό θεσμό τοῦ σχολείου".
- Τήν ἴδια μέρα, ἐφημερίδες τοῦ Τοπικοῦ Τύπου μέ πηχαίους πρωτοσέλιδους τίτλους ἀνακοίνωσαν τήν ἐμφάνιση αὐτῆς τῆς ὀργάνωσης σέ γυμνάσια καί λύκεια.
- Παραμονή τῆς ἀποχῆς "τηλεφώνημα γιά βόμβα" στό γυμνάσιο τῆς Τούμπας κινητοποιεῖ ἀστυνομικές δυνάμεις γύρω ἀπό τό σχολεῖο πού ἀναγκάζουν ὅσο κόσμο περνοῦσε ἀπό κεῖ νά ὑποστεῖ σωματική ἔρευνα.
- Τήν ἡμέρα τῆς ἀποχῆς, ἀστυνομικοί στημένοι ἀπ'τόπρωί σέ πολλά γυμνάσια, ἀνάγκαζαν μαθητές καί μαθήτριες νά μποῦνε μέσα μέ τό ζόρι (ὅπως καταγγέλθηκε ἀπό μαθήτρια τοῦ 4ου Θηλέων).
- Σέ ὅλα τά σχολεῖα διαβάστηκε ἡ προκήρυξη τῶν ἀντιεξουσιαστῶν μέ τήν παράλληλη ἀνακοίνωση τοῦ ὑπουργείου πού καλοῦσε τούς μαθητές νά "κωφεύσουν στούς κακούς εἰσηγητές τέτοιων ἐκδηλώσεων"

Ἡ προληπτική αὐτή ἐκστρατεία τρομοκράτησης δέν ἀρκέστηκε μονάχα στήν πρόληψη"τοῦ ἐγκλήματος". Ἄν πέρσυ οἱ μαθητές μαντρώθηκαν στίς ἁλυσίδες τῆς ΚΝΕ καί τῆς ΕΣΑΚ πού τούς προφύλαγαν ἀπ'τούς αὐτόνομους, ἀναρχικούς, φέτος παρακολούθησαν πάλι μαντρωμένοι, μπάτσους καί περιφρούρηση νά χτυποῦν, νά διαλύουν τούς ἴδιους περσυνούς κακούς. Πιάσανε στό τέλος καί 3 ἄτομα(2 φοιτητές καί Ι μαθητή)πού μετά τούς ἀφήσανε ἐλεύθερους.

Καί φυσικά μπαίνουν ὁρισμένα προβλήματα: τό γεγονός μιᾶς ἀντιεξουσιαστικῆς ἐφημερίδας τοίχου πού κολλήθηκε σέ 2-3 γυμνάσια διογκώνεται ἔντεχνα. Προβάλλεται ἔτσι στούς μαθητές ἡ εἰκόνα ἑνός σκοτεινοῦ δίχτυου πού σκοπό ἔχει τήν φωτιά καί τό τσεκούρι. Αὐτό δέν ἀπαντήθηκε. Ἀντίθετα καί στήν πορεία, ἡ παρουσία τῶν αὐτόνομων, ἀντιεξουσιαστῶν ἦταν ἐντελῶς ξέμπαρκη. Τήν ἀπομόνωση πού προσπαθήθηκε νά γίνει ἀπ'τόν Τύπο καί τό ὑπουργεῖο, λές καί τήν ἐπιδίωκαν ἀπό μόνοι τους. Κανένα μαθητικό σύνθημα, ἐκτός ἀπό τό "Σχολεῖο-Πειθαρχεῖο-Ενυδρίο", "Αναρχία καί ζωή" κλπ Εμφανίστηκαν καί πανώ εἰς γαλλιστή "INTERNATIONAL SITTUATIONISTE" καί ANARCHIE, ἐνῶ ὁ ὑπόλοιπος κόσμος - θεατής δέν πῆρε χαμπάρι στόν πόλεμο "καλῶν-κακῶν". Τέλος ἡ ἐπιλογή αὐτοῦ τοῦ χώρου νά οαρεμβαίνει γενικολόγα μόνο

σέ κεντρικές ἐκδηλώσεις - ἐκεῖ δηλαδή πού ἀπαιτεῖται πιό συγκροτημένη παρουσία, τόσο σέ συνθήματα ὅσο καί στήν ἀπόκρουση ἐπίδοξων μαθητομπαμπάδων ΚΝΕ - ΠΑΣΟΚ ὁδηγεῖ σέ ἀπογοητευτικά ἀποτελέσματα. Καί φέτος ἦταν χειρότερα ἀπό πέρσυ. Ὁ φόβος τοῦ κράτους γιά ἕνα μαθητικό κίνημα πού βάζει τό πρόβλημα τοῦ ἀστικοῦ σχολειοῦ, τῆς ἐξουσιαστικῆς σχέσης καθηγητή-μαθητή, τοῦ διαχωρισμοῦ σέ καλούς καί κακούς, εἶναι ὁλοφάνερος. Ἡ ἀδυναμία μιᾶς ἀντιεξουσιαστικῆς κίνησης πού νά δένει τά παραπάνω μέσα απ'τήν καθημερινή ζωή τῶν μαθητῶν, ἐπίσης ὁλοφάνερη.

Αὐτά τά λίγα.

ΤΟ ΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ἕνας μῆνας ἔχει περάσει ἀπ'τήν ἐφαρμογή τοῦ πενθήμερου στά Γυμνάσια καί στά Λύκεια κ' τό "πενθήμερο τῶν 7ωρων καί τῶν 6ωρων" εἶναι πιά μιά δεδομένη καί ἀναμφισβήτητη πραγματικότητα.

Οἱ ἀποχές ἔληξαν ἄδοξα, οἱ συγκεντρώσεις κ' οἱ διαδηλώσεις σταμάτησαν ,χωρίς προοπτικές παραπέρα συνέχειας.

Σ'ὅσα σχολειά εἶχαν ὀργανωθεῖ κινητοποιήσεις ἐνάντια "στά νέα ἐξοντωτικά μέτρα",αὐτές, ἔτειναν σταδιακά νά ἀκολουθοῦν μιά φθίνουσαπορεῖα, βάζοντας τελικά τό θέμα τοῦ πενθήμερου στό ψυγεῖο.

Οἱ σεισμοί καί τό γενικό κλῖμα πού διαμόρφωσαν, φάνηκε νά εἶναι ἡ χαριστική βολή πού ἔθαψε τό ὅλο ζήτημα καί τοῦ ἀφαίρεσε καί τά τελευταία ἴχνη δημοσιογραφικῆς ἐπικαιρότητας.

" Φάνηκε " γιατί, στήν πραγματικότητα τό πρόβλημα ἀλλοῦ σκοντάφτει, ἀλλοῦ βρίσκονται οἱ ρίζεςτῆς ἐπιτυχημένης ἐφαρμογῆς τοῦ κυβερνητικοῦ μέτρου.

Ἄς πάρουμε τά πράγματα ὅμως μέ τή σειρά τους:

Στίς Ι6 Φλεβάρη ἐφαρμόζεται ἐπίσημα τό πεν-

θήμερο στά σχολειά.
Μιά σειρά άπό άλλαγές καί νέες λειτουργικές ρυθμίσεις έπιβάλλονται, πού βαραίνουν περισσότερο τήν άτμόσφαιρα μέσα κι έξω άπ'τά σχολειά ,κάνοντας την περισσότερο άπ'ότι ήταν άσφυκτική καί άβάσταχτη.
Πιό συγκεκριμένα:
-'Εφαρμόζονται τά 7ωρα καί τά 6ωρα. Τά Γυμνάσια καί ή α΄λυκείου έχουν καθημερινά 6ώρες μάθημα ,ή β΄καί ή γ΄ δυό 7ωρα καί τρία 6ωρα.
- Μειώνονται οί ώρες τών δευτερευόντων μαθημάτων,μέ άμεση συνέπεια τά πρωτεύοντα νά άποκτοΰν πιό μεγάλο βάρος.
- Καταργοΰνται οί έκδρομές καί οί περίπατοι. Οί πολυήμερες έκδρομές τής γ΄λυκείου άναβάλονται έπ'άόριστο.
- Παρατείνεται ή σχολική χρονιά .
Τά παραπάνω μέτρα , θεσπίζουν μιά σειρά άπό άλλαγές στή ζωή μέσα κι έξω άπ'τό σχολειο, πού χοντρικά μπορούν νά έντοπιστοΰν στά παρακάτω:
I/ 'Η έντατικοποίηση αύξάνεται άπειλητικά.
"Αν σκεφτεΐ κανείς τό κενό πού δημιούργησε ή άπεργία τών καθηγητών , μπορεΐ νά φανταστεΐ τή φετεινή άκολουθία τοΰ πενθήμερου.
Πιό πολλά τέστ, καθημερινά πρόχειρα διαγωνίσματα, πιό ταχύς ρυθμός στίς παραδόσεις,μεγαλύτερη ένταση γιά νά βγεΐ ή ύλη, γιά νά έξεταστοΰν όλοι καί νά μποΰν βαθμοί.
Τό πιό σημαντικό όμως είναι τό πώς κατανέμεται ό χρόνος ένός μαθητή , μέ βάση τά καθημερινά 7ωρα καί 6ωρα: 7 ώρες μάθημα (ή καί 6 άκόμα),4 ώρες φροντιστήριο,κι άλλες 6 γιά προετοιμασία, σημαίνουν I 7 ώρες άφιερωμένες στό σχολειό ...
Αύτή ή κατάσταση, μαζί μέ τό γεγονός πώς τό ήμερήσιο πρόγραμμα θάναι γεμάτο άπό πρωτεύοντα μαθήματα,πού θέλουν γερό διάβασμα καί έξτρα φροντιστήριο δείχνει πόσο ρόδινο πρόκειται νάναι τό μέλλον.
2/ Τό όριο τών άπουσιών έξευτελίζεται.
Πραγματικά,μετά 7ωρα καί τά 6ωρα, άν λείψεις IO-I5 μέρες τό χρόνο έχεις ξεπεράσει τό όριο τών άδικαιολόγητων άπουσιών χωρίς νά τό καταλάβεις.
3/ Μέ τήν κατάργηση τών έκδρομών, τών διακοπών, τών πολιτιστικών έκδηλώσεων καί τήν παράταση τοΰ σχολικοΰ έτους,μέτρα πού ύποτίθεται πώς ίσχύουν μόνο γιά φέτος λόγω τής άπεργίας τών καθηγητών, χάνονται έστω καί γιά αύτό τό χρόνο μόνο ,όλες οί δυνατότητες πού δίνονταν παλιά γιά φυγή άπ'τή μίζερη σχολική καθημερινότητα.
Οΰτε άνάσα πιά.
Τά σάββατα τέλος πού ύποτίθεται πώς μένουν κενά άναπληρώνονται μιά χαρά άπ'τή κατάργηση τών παραπάνω άργιών.
Μέσα στίς σημερινές συνθήκες,έφαρμογής τής έκπαιδευτικής μεταρρύθμισης,τά νέα μέτρα σημαίνουν λοιπόν μεγαλύτερο ξεζούμισμα καί περισσότερο"σπάσιμο"
Τά 7ωρα καί τό γενικό κλίμα πού διαμορφώνεται άπ'τό πενθήμερο έπιτείνουν τήν έντατικοποίηση καί τό άγχος τοΰ διαβάσματος.
Γιαύτό τό σκοπό καί σ'αύτή τήν κατεύθυνση, δουλεύουν καί οί I7 ώρες σχολειοΰ-φροντιστηρίου -προεοιμασίας καί γιά τά δυό.
Γνωρίζοντας τήν κατάσταση άπό πρώτο χέρι τό ύπουργεΐο, Βρήκε άντίδοτο γιά τήν άσχημα άτμόσφαιρα.
Μετά τό πενθήμερο ξεθέωμα, έρχεται τό ξεκουραστικό σαββατοκύριακο, πού σέ τελευταία άνάλυση δίνει δυνατότητες πολλαπλής χρησιμοποίησης.
Γιαύτούς πούχουν μπεΐ στό πνεΰμα τοΰ σχολειοΰ ,τό σαββατοκύριακο χρησιμοποιεΐται σάν τήν ίδανική εύκαιρίκ γιά έπαναλήψεις καί καλύτερη προετοιμασία γιά τίς έξετάσεις.
Τό ίδιο τό ύπουργεΐο άλλωστε,θέλωντας νά έπισημάνει τά εύεργετικά άποτελέσματα τής διήμερης άργίας έκανε λόγο γιά καλύτερη σχολική προετοιμασία, γιά δημιουργική μελέτη καί γιά σύσφιξη τών οίκογενειακών σχέσεων ...
.... Μ'άλλα λόγια, τίς 5 μέρες ξεθεωθεΐται στό σχολειό ,στό φροντιστήριο καί στό σπίτι διαβάζοντας καί τίς 2 έπόμενες ...προετοιμαστήτε γιά τό 5θημερο πού έρχεται.
Γιαύτούς δέ,πού θέλουν νά τό ρίξουν λίγο έξω ......δέν ύπάρχει πρόβλημα.
'Η Δευτέρα βέβαια σέ περιμένει στή γωνία .. ...όμως μπορείς νά ξεδώσεις ζώντας τό σήμερα.
'Η όλη ίστορία θά μπορούσε νάχε γιά τίτλο της "στό πυρετό τοΰ σαβ/ριακου" άν καί "ή μεγάλη άπάτη τοΰ πενθήμερου" φαίνεται νά ταιριάζει πολύ περισσότερο.

Τό πενθήμερο , ρυθμίζει έτσι τό πρόγραμμα τής ζωής ένός μαθητή μέσα κι έξω άπ'τό σχολειό πού τόν άναγκάζει νά λειτουργεΐ καθημερινά άποθικεύοντας δυνάμεις καί όνειροπολώντας τόν παράδεισο τοΰ σαββατοκύριακου.
Καί ό προγραμματισμός αύτός, άποτελώντας τελικά τήν ούσία τοΰ πενθήμερου, είναι ότι πιό άντιδραστικό καί άπάνθρωπο ύπάρχει.
Πέντε μέρες άποκλειστικά άφιερωμένες στό διάβασμα καί μετά έρχεται ό μεσσίας "σαββατοκύριακο".
Οί μάζες τών νεολαίων ,θά πολιορκήσουν τίς ντισκοτέκ, τά σινεμά, θά έκτονώσουν τή συσσωρευμένη τους άσφυξία στά γήπεδα ,θά ζήσουν τήν έμπορευματοποιημένη καί χυδαία "διασκέδαση" τής στιγμής πού θά τούς βοηθήσει νά έκτονώσουν τή καταπίεση τής πενθήμερης βδομάδας.
Αύτό είναι τελικά μέ λίγα λόγια τό πενθήμερο.......
'Η πρώτη προσπάθεια τοΰ έκσυγχρονισμοΰ νά έλέγξει καί νά προγραμματισει άπόλυτα τή ζωή μας, νά τή σφυροκοπήσει μέ τό καταναλωτισμό, καί τή δεξιά άποβλακωτική κουλτούρα του νά έμπορευματοποιήσει καί τό τελευταίο κομμάτι άπ'τή ν ύπαρξη μας πούχει μείνει άνεκμετάλευτο.
Φέτος μπορεΐ νά μήν κατάφερε νά ύπάρξει στό μαθητικό μιά άντιπαράθεση γιά τά συγκεκριμένα μέτρα όλοκληρωμένη καί ούσιαστική,πού νάβαζε σ'άμφισβήτηση τήν ούσία τοΰ πενθήμερου,ξαναζωντάνεψε όμως ή φετεινή χρονιά τίς άποχές καί τίς μαθητικές διαδηλώσεις στά σχολειά πού μαζί μέ τή γενική τάση τής άντίστασης στό άγχος καί τήνέντατικοποίηση άπ' τήν πλευρά τών μαθητών έδειξαν τά όρια μά καί τούς νέους όρίζοντες πού άνοίγονται γιά τό μέλλον.

ΤΕΧΝΙΚΕΣ ΣΧΟΛΕΣ «ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ»

Τι; Τελείωσες τό Λύκειο;
Δένπέρασες στά ΑΕΙ; καί στεναχωριέσαι.Δέν ξέρεις τό καλό μας υπουργείο φρόντισε καί γιά σένα οι σχολές "νέου τύπου"σέπεριμένουν. Αλλά τί ειναι οι σχολές "νέου τύπου" γιατί έγιναν καί σέ ποιάκατάσταση βρίσκονται.Μέσα από αυτά τά ερωτήματα θά προσπαθήσουμενά δώ σουμε μιά πρώτη εικόνα τῶν σχολῶν αυτῶν.

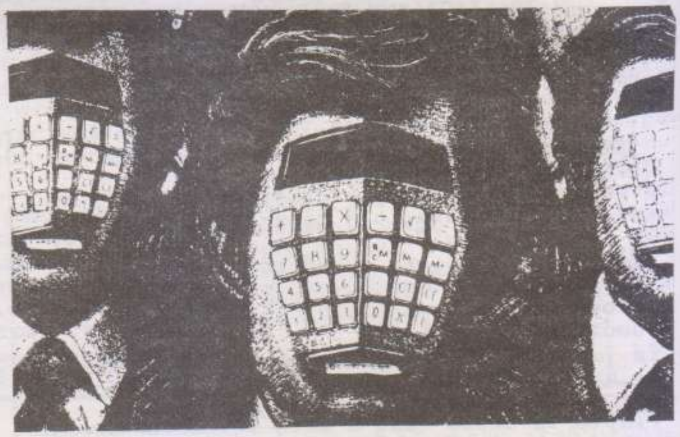
I)τί είναι οι σχολές Νέου τύπου.
Οι σχολές νέου τύπου περιλαμβάνονται στά ΚΕ ΤΕ(κέντρα πού περιλαμβάνουν Τέχνικα-επαγγελματικά Λύκεια καί μέσες τεχνικές σχολές νέ ου τύπου).Αρχισαν νά λειτουργουν τό-77 μέ τήν αρχή εφαρμογής του διπλοῦ συστήματοςεκ παίδευσης,είναι δηλαδή σχολές πού φοιτοῦν α πόφοιτοι γυμνασίου(αυτοί πού δέν πέρασανστό λύκειο)καί απόφοιτοι κατωτέρων σχολῶν(ΟΑΕΔ). Από φέτος ομως επετράπηκε στίςσχολές αυτές νά γραφονται όσοι από τούς απόφοιτους τοῦ λύκειου δέν πέρασαν στά ΑΕΙ.Καί επειδή γιά πολλούς δέν υπηρχε άλλη λύση,κύρια γιά φτωχόπαιδα πού δέν μπορουσαν νά πάνε έξω ή νά γράφουν σέ ιδιωτικές σχολές,αναγκάστηκαν νά γράφουν σέ αυτές.

II)γιατί έγιναν.
Η νέα φάση τοῦ ελληνικοῦ κεφάλαιου πού άρχι σε τή δεκαετία τοῦ -60 επέβαλε μιά αναδιάρθρωση στό σύστημα τῆς εκπαίδευσης,μιά αναδιάρθρωση πού χωρίς αυτή θά ήταν αδύνατη από ένα σημεῖο καί μετά η ανάπτυξη τοῦ ίδιου τοῦ καπιταλισμοῦ.Η αναδιάρθρωση αυτή εκφράστηκε άμεσα μέ τό διπλό σύστημα εκπαίδευσης, μέ όλο καί μεγαλύτερη έμφαση στήν τεχνική εκπαίδευση,τό δρόμο δηλάδη πού οδηγεῖ στό εργόστασιο καί τό γιαπί,τό μάντρωμα τῶν παι διῶν τῶν εργατῶν καί αγροτῶν στό κάτεργο(τό τεχνικό σχολειό) πού θά τούς προετοιμάσει γιά τό κάτεργο τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς.
Η αναδιάρθρωση αυτή προυποθέτει υποχρεωτική 9χρονη παρακολούθηση σέ δημοτικό-γυμνάσιο γιά τούς ανειδίκευτους εργάτες, δημιουργία τῶν ΚΕΤΕ(τεχνικά λύκεια-τεχνικές σχολές νέου τύπου)γιά κατώτερους ευδικευμένους εργάτες καί τά ΚΑΤΕΕ γιά ανωτερους ειδικευμένους εργάτες παίζοντας συχρόνως τό ρόλο τοῦ επιστάτη.
Μέ τό διπλό σύστημα εκπαίδευσης η κυβέρνηση πετυχε αυτό πού χρόνια τώρα είχε προγραματίσει νά στρέψει δηλαδη τό ενδιαφέρον τοῦ κόσμου στή τεχνική εκπαίδευση καί νά ρίξη σέ αυτη όσους κοβονται από τά ΑΕΙ .

III)κατάσταση πού βρίσκονται οι σχολές αυτές.
θέλοντας νά δώσουμε μιά εικόνα τῆς κατάστασης πού βρίσκονται οι σχολές αυτές καθώςκαί τά προβλήματα πού παρουσιάζονται,θά προσπαθήσουμε νά τά περιγράψουμε μέσα από κεινα τά σημεῖα πού πιστευουμε πως είναι καθοριστικα γιά τήν ανάπτυξη τοῦ κινήματος στις σχολές αυτές .Τά σημεῖα αυτά είναι:

α)γνώσεις-υλική υποδομη
Οι γνώσεις πού δίνονται στίς σχολές αυτέςειναι ελάχιστες καί χαμηλοῦ επιπεδου καί δέν ανταποκρίνονται στό επίπεδο μαθησης τῶν αποφοιτων τοῦ λύκειου.Τά μαθηματα πού διδασκονται,εκτό από τά μαθηματικά-φυσικη,είναι πολύ συγκεκριμένα καί εφαρμόσιμα στίς απαιτήσεις τῆς παραγωγῆς,μόνο που δέν δίνονται προγραματισμένα εξαιτίας έλειψης καθηγητῶν,βιβλίων , κτηριακῶν εγκαταστάσεων,εργαστηρίων,παρατηρητε δέ τό φαινομενο επειδη πολλά ΚΕΤΕ δέν εχουν εργαστήρια,οι σπουδαστες νά μετακινουνται μιά φοαρ τη βδομάδα απο τίς συνοικίες τούς σέ αλλες γιά νά κανουν εργστήρια (π.χ.από τή Πετρουπολη στό Ταυρο)καταλαβαίνει κανεις τη ταλαιπωρία πού υφίστανται οι σπουδαστές όταν όλητη μέρα εργαζονται καί μετα υποχρεώνονται νά αλλαζουν μιά καί δυό συγκοινωνίες.Οσο γιά τά 3χρόνια "επιστημονικης"κατα-ρτησεις πού μας δίνουν εκει μέσα,ενῶ δέ μαθαινουμε τίποτα καινούργιο θά μπορούσα με όλα αυτα νά τά τελειωσουμε μέσα σέ έναχρόνο αντίθετα όμως κρατάνε τούς σπουδαστές όλο αυτο τό καιρο γιά νά αποφύγουν τη συσώρευση πτυχιων καθώς καί τήν αγανάκτηση του κόσμου μόνο πού δέν αποφεύγονται,γιατι ήδη έχειβγει απο τις σχολές αυτές μιά φουρνια,πού οι περισσότεροι από αυτούς τούς "πτυχιουχους"δουλεύουν στίς οικοδομες καί στα εργοστάσια σαν ανειδίκευτοι εργάτες.

β)οργάνωση σπουδῶν.
Η οργάνωση καί η παρακολούθηση των μαθημάτων έχει καθαρά γυμνασιάκο χαρακτήρα.Αρχίζοντας από τούς καταλόγους τά πρόχειρα διαφωνίσματα φτάνουμε στήν αυταρχικότητα καί τήν αυθεντία τῶν καθηγητῶν,πού δέν δέχονται καμμία κουβέντα γιά τά προβλήματα των σπουδαστῶν δηλώνοντας παντα αναρμοδιότητα.Φροντίζει όμως πάντα τυπικότατα νά σημειόνει στό πινολόγιο,νά ρίχνει αποβολές,νάβάζει απουσίες,νά κάνειτήν προσευχη.
Η παρακολούθηση των μαθημάτων ειναι υπχρεωτικη καί επειδη οι περισσότεροισπουδαστές εργάζονται κινδυνεύουν νά χάσουν χρονια,γιατί δέ προλαβαινουν καί χανουν ώρες καί επειδη, τό όριο των απουσιων ειναι τέτοιο,πού μέ 35απουσίες χάνεις εξάμηνο καί μέ 75χάνεις χρονιά . Εκεινο πού μας κάνει ιδιέτερη εντύπωσει ειναι τό κοψιμο της αναβολης όταν χάσεις χρονιά καθώς επισης καί η μή δυνατότητα συνέχισης σέ ανώτερες σχολές,πού μας διχνει τό χαρακτῆρατῶν σχολῶν αυτῶν.

γ) πρόβλημα της δουλιᾶς.
Επειδη οι περισσότεροι σπουδαστές προέρχονται κύρια από εργατοαγροτικα στρώματα αναγκαζόνται νά δουλεύουν γιά νά τά βγάλουν πέρα,γι'αυτο τό προβλήμα της δουλιᾶς είναι βασικο καί τώρα και όταν θά τελειώσουν τη σχολη τούς.Επειδη η αλλαγές πού έγιναν στήν εκπαίδευση δέν ήταν άμεσα αναγκαια,μέ τήν εννοια δηλαδή ότι η ανάπτυξηστή παραγωγή

δέν ειχε φτάσει στό επίπεδό εκεινο πού νά μπορει νά απορροφή ση ολους τούς απόφοιτους των σχολών αυτων σαν ειδικευμενους εργάτες Ετσι λοιπον οι περισσότεροι σπουδαστές δέν βρισκουν δουλιες πού νά αντιστοιχή στήν ειδικότητατους, καί δέν έχουν καμμιά σχέση μέ το πτυχίο τους.

Αντίδραση σπουδαστών.
Είδαμε μέ λίγα λόγια στό προηγούμενο κείμενο τί εύναι οι σχολές νέου τύπου,γιατί έγιναν καί σέ ποια κατάσταση βρίσκονται. Εκεινο πού δέν είπαμε είναιοι αντιδράσεις τών σπουδαστων πού θά προσπαθήσουμε νά πούμε τώρα.
Η αντίδραση τών σπουδαστών εκφράζεται μέ δύο τάσεις,η πρώτη είναι αυτη πού εκφράζεται μέ τό σταμάτημα της σχολης,τίς ομαδικές κοπάνες τήναδιαφορία,η δεύτερη τάση ειναι εκεινη πού τήν οφθαλμόφανη κοροιδία τη μετατρέπει σέ αγωνα,μέσα από αποχές καί κινητοποίησεις. Ηδη στά περισσότερα ΚΕΤΕ της χώρας ξέσπασαν μεγάλες αποχες πού πολλες από αυτές είχαν επιτυχία.(Σιβιτανίδειος 6μέρες αποχη δικαίωση όλων τών αιτηματων,ΚΕΤΕ Σάμουδυο 3ημέρες καί ΚΕΤΕ Ταύρου δυο αποχές 6 και3 μέρες αντίστοιχα κ.α.).

Δυο αποχές στό ΚΕΤΕ ταύρου.
Μέσα σέ διάστημα δυο μηνων,Δεκέβρη-Γενάρη,εγιναν στή νέου τύπου Ταύρου δυο αποχές.Η πρώτη μέ αφορμή τήν ομαδική αποβολή 5 σπουδαστών,καί η δευτερη μέ τό κόψιμο τών σπουδαστών στό πρωτο εξάμηνο από τίς απουσίες της πρώτης αποχής.Παρόλα πού μέ της αποχές αυτές δέ κερδίθηκε τίποτα τό ουσιαστικο πιστεύουμε οτι ησαν σημαντικές γιά τούς εξεις λόγους: I)γιά πρώτη φορα μετά 3 χρόνια άρχισε νά κινητε κάτι σέ αυτές της σχολές.II)έδειξαν τή συσωρευμενη αγανάκτηση καί τή δυναμικότητα (στη δευτερη αποχή οι σπουδαστές διάλυσαν τις εξετασεις βγάζοντας εξω από τίς τάξεις σπουδαστές καί καθηγητές)πού εχούν οι σχολές αυτές.III)Αρχισε νά γίνεται και εδω ο δαιχωρισμος ανάμεσα στην "Κ"ΝΕ και της αλλές δυνάμεις πού θέλουν να΄δρούν αυτόνομα καί χωρίς καπέλα.

Οι παρακάτω αφίσες διατίθενται στό βιβλιοπωλείο "η κομμούνα".

ΓΙΑ ΤΟ «ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ» ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ

"Κάποτε" τό ἐπαναστατικό κίνημα εἶχε ἕνα "πρόγραμμα" γιά τήν νέα κοινωνία, γιά τή νέα ζωή πού θἆρθει μετά τήν ἐπανάσταση. Αὐτό τό πρόγραμμα λέγονταν "κομμουνιστικό μανιφέστο" στά μέσα τοῦ περασμένου αἰώνα, συμπεράσματα ἀπό τήν κομμούνα τοῦ Παρισιοῦ καί "κράτος καί ἐπανάσταση" στή δεκαετία τοῦ '20.

Ἡ τελευταία προσπάθεια ἑνός τέτοιου ἐπαναστατικοῦ προγράμματος ἦταν τό "πρόγραμμα" τῆς πολιτιστικῆς ἐπανάστασης, οἱ θέσεις σέ 16 σημεῖα τοῦ 1966 τοῦ Κινέζικου κομμουνιστικοῦ κόμματος.

Τό σύγχρονο ἐπαναστατικό κίνημα πού γεννήθηκε ἐδῶ καί 15 χρόνια μετά ἀπό ἀλλεπάλληλες προσπάθειες γιά τήν διαμόρφωση ἑνός συνεκτικοῦ προγράμματος ἔχει μπεῖ τά τελευταῖα ἰδίως 4 ἤ 5 χρόνια σέ μιά βαθύτατη ἰδεολογική κρίση. Κρίση πού ὁδηγήθηκε στόν παροξυσμό της μέ τήν ἄνοδο τοῦ Τένγκ στήν Κίνα, μέ τήν εἰσβολή τοῦ Βιετνάμ στήν Καμπότζη, τή διάψευση τῶν προσδοκιῶν τῆς ἐπανάστασης στήν Πορτογαλλία, τήν ὑποχώρηση τοῦ κινήματος τοῦ "Μάη"σ'ὅλη τήν Δυτική Εὐρώπη.

Αὐτές οἱ διαψεύσεις μιᾶς "ἀλλαγῆς" καί μιᾶς προοπτικῆς μιᾶς νέας κοινωνίας ὁδήγησαν στήν μεγαλύτερη σύγχιση γιά αὐτή τήν κοινωνία.Ποιά θἆναι, πότε καί πως οἰκοδομεῖται, μέ τί μέσα καί τί δυνάμεις.

Συνέπεια αὐτῆς τῆς ἔλλειψης μιᾶς ὁποιασδήποτε συνεκτικῆς προοπτικῆς ἦταν ἡ πλήρης σχεδόν ἀτομικοποίηση ἤ διάσπαση τῶν προοπτικῶν,ἡ καταφυγή σέ κάποια μυθική καί ἐντελῶς ἀτομική ἐξέγερση.

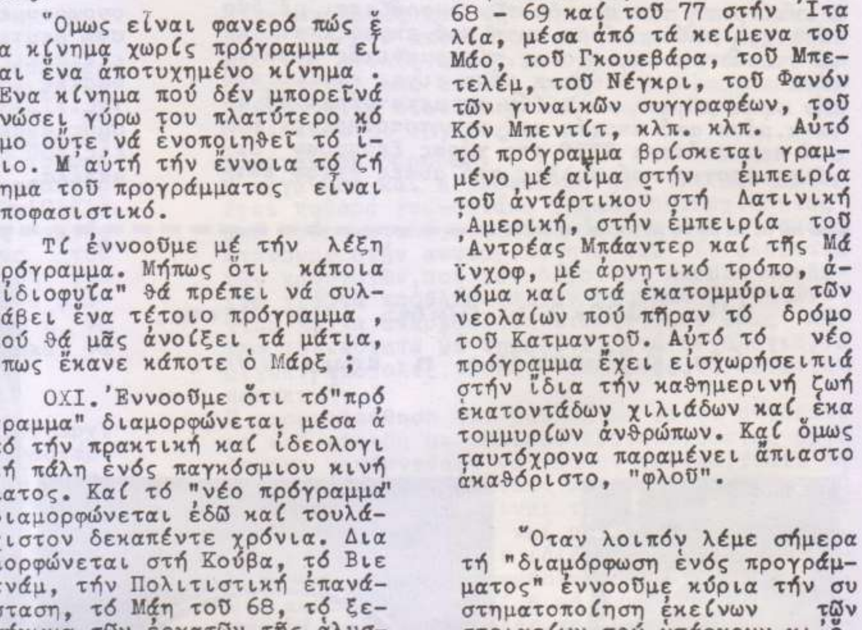
Αὐτό τό φαινόμενο εἶναι ἀκόμα πιό βαθύ στή χώρα μας, ὅπου ἡ ἔλλειψη μιᾶς ὁποιασδήποτε "προϊστορίας" τοῦ "νέου κινήματος" καί ἡ ἐμφάνισή του σέ κάπως μαζική κλίμακα μόνο τά τελευταῖα 2 ἤ 3 χρόνια, σέ μιά ἐποχή δηλαδή παγκόσμιας κρίσης καί ἀποσύνθεσης, ἰδεολογικῆς, τοῦ κινήματος τό σφραγίζει μέ τό βαθύτερο ἰδεολογικό ἀλαλούμ μέ μόνο κοινό παρανομαστή μιά κάποια ἀφηρημένη ἐξέγερση.Ἐπιπλέον η ἐξαιρετικά ἀνομοιογενής προέλευση τοῦ κόσμου πού ἀποτελεῖ τό νέο κίνημα,ἀπό τό ΚΚΕεξ μέχρι τούς ἀναρχικούς δίνει στόν καθένα τήν ἰδιαίτερα χροιά πού τοῦ ταιριάζει μέ ἀποτέλεσμα τό πλῆρες χάος.

Ὅμως εἶναι φανερό πώς ἕνα κίνημα χωρίς πρόγραμμα εἶναι ἕνα ἀποτυχημένο κίνημα . Ἕνα κίνημα πού δέν μπορεῖ νά ἑνώσει γύρω του πλατύτερο κόσμο οὔτε νά ἑνοποιηθεῖ τό ἴδιο. Μ'αὐτή τήν ἔννοια τό ζήτημα τοῦ προγράμματος εἶναι ἀποφασιστικό.

Τί ἐννοοῦμε μέ τήν λέξη πρόγραμμα. Μήπως ὅτι κάποια "ἰδιοφυΐα" θά πρέπει νά συλλάβει ἕνα τέτοιο πρόγραμμα , πού θά μᾶς ἀνοίξει τά μάτια, ὅπως ἔκανε κάποτε ὁ Μάρξ ;

ΟΧΙ.'Εννοοῦμε ὅτι τό"πρόγραμμα" διαμορφώνεται μέσα ἀπό τήν πρακτική καί ἰδεολογική πάλη ἑνός παγκόσμιου κινήματος. Καί τό "νέο πρόγραμμα" διαμορφώνεται ἐδῶ καί τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνια. Διαμορφώνεται στή Κούβα, τό Βιετνάμ, τήν Πολιτιστική ἐπανάσταση, τό Μάη τοῦ 68, τό ξεσήκωμα τῶν ἐργατῶν τῆς ἀλυσσίδας, τό γυναικεῖο κίνημα , τό φοιτητικό, τό νεολαιΐστικο καί τό οἰκολογικό κίνημα, τή Χιλή, τήν Πορτογαλλία καί τό Ἰράν, τήν Τσεχοσλοβακία, καί τίς ἐργατικές ἐξεγέρσεις στήν Πολωνία, τό κίνημα τοῦ 68 - 69 καί τοῦ 77 στήν Ἰταλία, μέσα ἀπό τά κείμενα τοῦ Μάο, τοῦ Γκουεβάρα, τοῦ Μπετελέμ, τοῦ Νέγκρι, τοῦ Φανόν τῶν γυναικῶν συγγραφέων, τοῦ Κόν Μπεντίτ, κλπ. κλπ. Αὐτό τό πρόγραμμα βρίσκεται γραμμένο μέ αἷμα στήν ἐμπειρία τοῦ ἀντάρτικου στή Λατινική Ἀμερική, στήν ἐμπειρία τοῦ Ἀντρέας Μπάαντερ καί τῆς Μάϊνχοφ, μέ ἀρνητικό τρόπο, ἀκόμα καί στά ἑκατομμύρια τῶν νεολαίων πού πῆραν τό δρόμο τοῦ Κατμαντοῦ. Αὐτό τό νέο πρόγραμμα ἔχει εἰσχωρήσει πιά στήν ἴδια τήν καθημερινή ζωή ἑκατοντάδων χιλιάδων καί ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Καί ὅμως ταυτόχρονα παραμένει ἄπιαστο ἀκαθόριστο, "φλοῦ".

Ὅταν λοιπόν λέμε σήμερα τή "διαμόρφωση ἑνός προγράμματος" ἐννοοῦμε κύρια τήν συστηματοποίηση ἐκείνων τῶν στοιχείων πού ὑπάρχουν κι'ὅλας στή ζωή καί τήν ἐμπειρία.

Τό ρώτημα πού μπαίνει είναι γιά ποιό λόγο κάτι τέτοιο δέν έχει γίνει ακόμα. Τί ήταν εκείνο πού εμπόδισε τή συστηματοποίηση.

Μά ... ή ίδια ή φύση τοῦ κινήματος, ό ίδιος ό πολυκεντρισμός του, ό ίδιος ό κοινωνικός του χαρακτήρας. Κι' ἄς τό δοῦμε πιό λιανά.

Μια μεταβατικη εποχη

Ὁ παγκόσμιος καπιταλισμός βρίσκεται σέ μιά έποχή μετάβασης. Μετάβαση πού έκφράζεται τόσο στό διεθνές πεδίο όσο καί στό έσωτερικό ταξικό πεδίο.

Στό διεθνές πεδίο αὐτή ή μετάβαση μπορεῖ νά χαρακτηριστεῖ σάν τήν μακρόχρονη περίοδο κρίσης καί καταστροφῆς τοῦ ίμπεριαλιστικοῦ συστήματος πού έγκαινιάστηκε μετά τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Αὐτό εἶχε σάν άποτέλεσμα νά μποῦμε σέ μιά περίοδο όπου οἱ παλιοί άποικιακοί καί μισοαποικιακοί λαοί μπαίνουν ένεργητικά στήν ίστορία καί άρχίζει τό κῦμα τῶν έπαναστάσεων τοῦ Τρίτου Κόσμου. Ἔτσι γιά πρώτη φορά τό έπαναστατικό κίνημα γίνεται πραγματικά παγκόσμιο, άλλά ταυτόχρονα μεγαλώνουν οἱ άντιθέσεις καί οἱ διαφορές στό έσωτερικό του. Καί αὐτό μπορεῖ εὔκολα νά γίνει κατανοητό. Ἀνάμεσα στούς άγρότες τοῦ Μπάγκλα Ντές, τούς Πολωνούς έργάτες καί τούς νεολαίους τῆς Ἰταλίας ό άγώνας είναι ... κοινός, άλλά ταυτόχρονα τόσο άπομακρυσμένος άπό τήν άποψη τῶν διαφορετικῶν κοινωνικῶν συνθηκῶν, ὥστε ή σύνθεση νά μοιάζεισχεδόν άδύνατη. Ἀπό τή μιά άμεσο πρόβλημα τῆς όποιασδήποτε έπανάστασης ή σωτηρία τοῦ λαοῦ άπό τό θάνατο καί τόν ύποσιτισμό καί άπό τήν άλλη ή όργάνωση τῆς ζωῆς πέρα άπό τήν έπιβίωση πέρα άπό τήν ίδια τήν έργασία.

Εἶναι φανερό λοιπόν ότι ή σύνθεση δέν εἶναι τόσο άπλή.

Τό ίδιο φαινόμενο έμφανίζεται καί στό έσωτερικό κάθε χώρας χωριστά καί ίδιαίτερα στίς άναπτυγμένες καπιταλιστικές χῶρες βρίσκονται σέ μιά έποχή κοινωνικῆς μετάβασης. Κοινωνικῆς μετάβασηςπού στίς πιό άναπτυγμένες άπ' αὐτές έχει τίς έξῆς συνέπειες:

Α. Μείωση μέχρις έξαφάνισης τῆς άγροτιᾶς πού φτάνει πιά νά άντιπροσωπεύει τό 3-6% τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῶν τῶν χωρῶν καί συνεχίζει νά μειώνεται.

Β. Στασιμότητα πιά, καί άπό ένα σημεῖο καί μετά σταδιακή μείωση τοῦ ποσοστοῦ τῶν βιομηχανικῶν έργατῶν, όπως ήδη συμβαίνει στήν Ἀμερική, καθώς καί αὐξανόμενη άποειδίκευση τῶν είδικευμένων έργατῶν.

Γ. Ἀλματώδης άνάπτυξη τῶν μισθωτῶν ύπαλλήλων, τῶν δεμένων τόσο μέ τήν προετοιμασία καί έπεξεργασία τῆς παραγωγῆς, όσο καί μέ τή διάθεσή της (τεχνική, τράπεζες, άσφάλειες, συγκοινωνίες, διαφημίσεις, έμπόριο, κλπ.), όσο καί κύρια μέ τήν όργάνωση τοῦ κοινωνικοῦ σύνολου (κρατική μηχανή, έκπαίδευση, ύγεία, άσφάλεια κλπ.) καί τέλος όλο καί περισσότερο μέ τήν όργάνωση τοῦ "έλεύθερου χρόνου", (βιομηχανία, πληροφοριῶν, διασκέδασης, τουρισμοῦ κλπ. κλπ.). Ἔτσι σ' αὐτούς τούς τομεῖς στήν Ἀμερική άπσχολεῖται ήδη τό 65-70% τοῦ πληθυσμοῦ, ένῶ ταυτόχρονα τό ποσοστό τῶν μισθωτῶν ξεπερνάει τό 80%. Ἄρα σ' αὐτό τόν τομέα έμφανίζονται έντονα φαινόμενα προλεταριοποίησης. Τά μεσαῖα στρώματα τοῦ σύγχρονου καπιταλισμοῦ μεταβάλλονται σέ προλετάριους, χωρίς όμως αὐτή ή διαδικασία νά έχει όλοκληρωθεῖ.

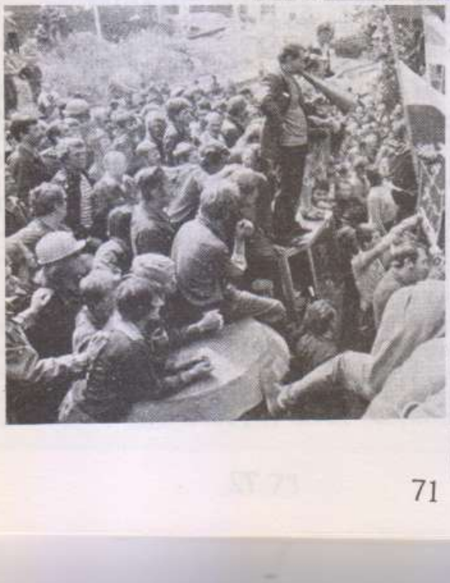
Δ. Ἡ κρίση τῆς παραδοσιακῆς κοινωνικῆς δομῆς έκφράζεται μέσα άπό τήν κρίση τῆς νεολαίας, πού άκριβῶς εἶναι πιό έντονη γιατί άφορᾶ στήν άναπαραγωγή των κοινωνικῶν τάξεων, καί βαθαίνει σέ μιά έποχή συνολικῆς οίκονομικῆς κρίσης.

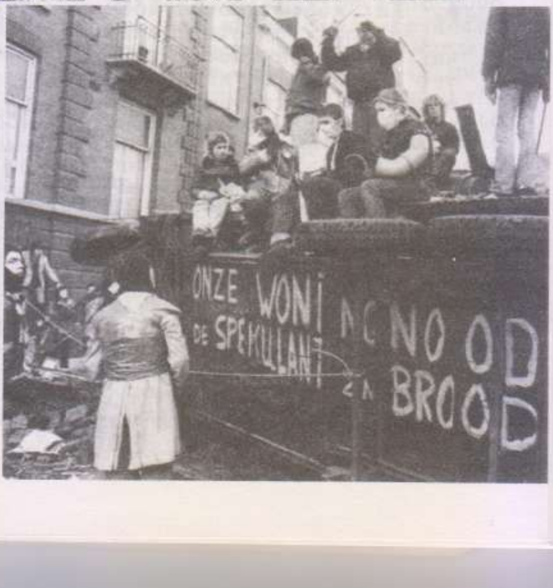
Ε. Ἡ γυναίκα μπαίνει παντοῦ καί όρμητικά στήν παραγωγή.

ΣΤ. Ἡ άνάπτυξη τῆς "Κεϋνσιανῆς" φάσης τοῦ καπιταλισμοῦ, τῆς φάσης δηλαδή πού τό κεφάλαιο είναι ύποχρεωμένο γιά τήν ίδια τήν ίσορροπία του νά έντάξει σάν καταναλωτές τούς ίδιους τούς προλετάριους όδηγήθηκε σέ μιά έποχή όπου γιά τίς μάζες δέν μπαίνει πιά ζήτημα έξασφάλιτῶν βασικῶν βιοτικῶν άναγκῶν (τροφή, ροῦχα, στέγη), άλλά όργάνωσης τῆς ζωῆς καί τῆς κοινωνίας πέρα άπό κεῖ, δηλαδή τῆς μάξιμουμ δυνατόν μείωσης τοῦ κοινωνικά άναγκαίου χρόνου έργασίας, τῆς έξαφάνισης τῆς διαφορᾶς διανοητικῆς καί χειρωνακτικῆς έργασίας, τῆς όργάνωσης τῆς ζωῆς ΕΞΩ άπό τήν έργασία, τῆς άλλαγῆς στό μάξιμουμ δυνατό τῆς ίδιας τῆς όργάνωσης τῆς κοινωνικά άναγκαίας έργασίας, δηλαδή άρχίζουνε καί μπαίνουν νέες άνάγκες, άνάγκες κομμουνισμοῦ.

Ζ. Τέλος ή τάση μεταβολῆς σέ έμπόρευμα άπό τήπλευρά τοῦ καπιταλισμοῦ καί όργάνωσης σέ καπιταλιστική βάση τόσο τῆς ίδιας τῆς φύσης όσο καί τῶν τελευταίων ύπολειμάτων μή καπιταλιστικῶν καί μή

ἐμπορευματικῶν σχέσεων,(ἀπό τήν μιά δηλαδή ἡ ξέφρενη ἐκμετάλλευση τῶν φυσικῶν - βιολογικῶν στοιχείων, ἀπό τήν ἄλλη ἡ μεταβολή σέ ἐμπόρευμα τῶν τελευταίων συναισθηματικῶν σχέσεων τῶν ἀνθρώπων)γεννᾶνε τήν ἀντίσταση τόσο μέ τήν μορφή τοῦ οἰκολογικοῦ κινήματος, ὅσο καί μέ τήν γέννηση τῶν κινημάτων γιά τά φυχιατρεῖα, γιά τήν ἀντιμετώπιση τῆς ἀνθρώπινης μοναξιᾶς , κλπ.

Τό ζήτημα ὅμως εἶναι ὅτι ἔχουμε νά κάνουμε μέ μιά ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ. Πάει νά πεῖ πώς ἔχουμε νά κάνουμε μέ μιά κατάσταση ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ,ὅπου ἡ παραδοσιακή ἐργατική τάξη βρίσκεται σέ στασιμότητα ἤ καί ὑποχώρηση χωρίς ὅμως νά παύει νά ἀποτελεῖ βασικόστοιχεῖο τοῦ προλεταριάτου, ὅπου ἡ "νέα" ἐργατική τάξη δέν ἔχει ἀκόμα δημιουργηθεῖ, ὅπου τά παλιά μεσαῖα στρώματα μόλις μπαίνουν στό δρόμο τῆς προλεταριοποίησης, οἱ γυναῖκες δέν ἔχουν ἀκόμα ἐνταχθεῖ ὀργανικά στό ἐργατικό δυναμικό, οἱ νέοι διογκώνουν τόν ἀριθμό τῶν ἀνέργων. Αὐτός ὁ πολυκεντρισμός στή σύνθεση τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων ἔχει σάν ἀποτέλεσμα κάθε καινούργια κατάχτηση τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος νά ἐμφανίζεται πολύ συχνά ξεκομένα ἤ καί σέ ΑΝΤΙΘΕΣΗ μέ ἄλλες, μέ ἀποτέλεσμα νά ἔχουμε ἕνα μωσαϊκό καί μιά σύγχιση. Καί ὅταν φυσικά πάρουμε ὑπ'ὄψη μας καί τίς ἀντιθέσεις πού ὑπάρχουν στό παγκόσμιο ἐπίπεδο, αὐτή γίνεται πιό μεγάλη.

η αναζητηση της χαμενης κεντρικοτητας

Ἄς δοῦμε αὐτή τή διαδικασία :

Μέχρι τό Ι965 τό κέντρο σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο ἔμπαινε σέ δύο πράγματα :

Α. Καί κυριώτερο.Παγκόσμια ἀλληλεγγύη στά ἀντάρτικα καί τίς ἐπαναστάσεις τοῦ Τρίτου Κόσμου. Τό "κέντρο" ἦταν ἡ Ἀλγερινή ἐπανάσταση,τό Βιετνάμ πού ἄρχιζε, ἡ Κούβα, ὁ Τσέ, κι ὁ Χό Τσί Μίνχ.

Β. Στίς ἀναπτυγμένες χῶρες τή γέννηση ἑνός φοιτητικοῦ κινήματος ὑποστήριξης σέ αὐτούς τούς ἀγῶνες καί τήν πρώτη τομή μέ τό "ρεβιζιονισμό".

Στήν περίοδο Ι965 - Ι968 παράλληλα μέ τά προηγούμενα, περνάει μπροστά ἡ πολιτιστική ἐπανάσταση, πάει νά πεῖ τό ζήτημα τῆς συνέχισης τῆς ἐπανάστασης στίς συνθῆκεςτοῦ "σοσιαλισμοῦ", καί πιό συγκεκριμένα τό θέμα τῆς μείωσης τῆς ἱεραρχίας, τῶν κοινωνικῶν ἀνισοτήτων, τῆς διαφορᾶς διανοητικῆς - χειρονακτικῆς ἐργασίας. Τό βάρος μπαίνει στήν ἀλλαγή τῆς ΟΡΓΑΝΩΣΗΣΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ πού εἶναι φανερό πώς σέ μιά καθυστερημένη χώρα σάν τήν Κίνα εἶναι τό ἀποφασιστικό ζήτημα, καί συνακόλουθα τῆς δομῆς τοῦ κόμματος κλπ. Γίνεται καθαρό πώς ἡ πάλη τῶν τάξεων συνεχίζεται καί ὁ χῶρος τῆς ἐργασίας εἶναι ἀποφασιστικός γιά τήν ὀργάνωση καί τήν ἔκβαση αὐτῆς τῆς πάλης τῶν τάξεων.

Στήν περίοδο 68-72 ὅλες οἱ παγκόσμιες ἀντιθέσεις γνωρίζουν μιά πρώτη ἔκρηξη.Σ'ὅλο τόν κόσμο φυσάει ὁ ἄνεμος τῆς ἐξέγερσης. Ὁ πρωταγωνιστής τῶν κινητοποιήσεων στή Δύση εἶναι ὁ φοιτητής καί ἀκόμα περισσότερο ὁ ἀνειδίκευτος ἐργάτης τῆς ἀλυσσίδας παραγωγῆς. Οἱ ἀξίες πού τό κίνημα γεννάει αὐτή τήν περίοδο εἶναι ἡ ἀλλαγή τοῦ κέντρου βάρους στό ἐσωτερικότῆς ἐργατικῆς τάξης ἀπό τόν είδικευμένο ἐργάτη, μέλος τῶν ΚΚ καί στυλοβάτη τῶν παραδοσιακῶν συνδικάτων πρός τόν ἀνειδίκευτο ἐργάτη τῆς πελώριας ἀλυσσίδας παραγωγῆς. Γι'αὐτό πρωταγωνιστής αὐτῆς τῆς νέας περιόδου ἀγώνων εἶναι ὁ ἐργάτης συναρμολόγησης τῆς Φίατ καί τῆς Ρενώ, ἐκεῖνος πού σέ ἀντίθεση μέ τήν διαχειριστική λογική τοῦ "τεχνίτη" ἐργάτη, προβάλει τήν λογική τῆς καταστροφῆς τῆς ἱεραρχίαςτοῦ σύγχρονου ἐργοστάσιου. Εἶναι φυσικό λοιπόν πώς ἡ προβληματική αὐτή τήν περίοδο συγκεντρώνεται καί πάλι στά ζητήματα χωρισμοῦ διανοητικῆς - σωματικῆς ἐργασίας, καί ὀργάνωσης τῆς παραγωγῆς.

Τά ἑπόμενα χρόνια ἔχουμε τήν ἔκρηξη ἑνός συνόλου ἀπό κινήματα - γυναικεῖο, οἰκολογικό, νεολαιΐστικο μέ ἀποκορύφωμα τό κίνημα τοῦ '77στήν Ἰταλία, καί τίς ἀντιπυρηνικές κινητοποιήσεις τοῦ 78-79 πού φαίνεται νά ἀλλάζουν τήν "κεντρικότητα", ἐνῶ ἀντίθετα τό ἐργατικό κίνημα ὑποχωρεῖ. Τά νέα αὐτά κινήματα δέν ἔχουν σάν κέντρο τους τήν ἐργασία ἀλλά τήν ὀργάνωση τῆς ζωῆς ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ.Κι αὐτή ἡ τάση γίνεται ἀκόμα πιό ἔντονη στό βαθμό πού βρισκόμαστε σέ μιά ἐποχή αὐξανόμενης ἀνεργίας τῆς νεολαίας. Ἔτσι τό ζήτημα πού μπαίνει, εἶναι ἡ οἰκοδόμηση "ἐδῶ καί τώρα" νέων σχέσεων ζωῆς πέρα καί ἔξω ἀπό τό ἐργοστάσιοκαί τήν ἐργασία γενικώτερα. Ἡγειτονιά, ἡ διασκέδαση, οἱ σεξουαλικές σχέσεις, ἡ σχέση μέ τή φύση περνᾶνε μπροστά στόν προβληματισμό.

Αὐτή ἡ ἀδιάκοπη ἀλλαγή κέντρου βάρους τοῦ κινήματος ἔκφραζε ταυτόχρονα τόν πλοῦτο του ἀλλά καί τήν ἀδυναμία του. Τόν πλοῦτο γιατί ἀναποδογύρισε ὅλες τίς παραδοσιακές ἀξίες σ'ὅλα τά ἐπίπεδα , καί δημιούργησε νέες. Τήν ἀδυναμία γιατί κάθε κατάχτηση φαινόταν νἄρχεται σέ ἀντίθεση ἤ νά μή συνδέεται μέ ἄλλες. Ἔτσι σέ κάθε φάση τό κίνημα ἀναζητοῦσε μιά μοναδική "κεντρικότητα". Στό μεγαλύτερο μέρος τῆς δεκαετίας τοῦ 60 τήν κεντρικότητα τοῦ ἀντάρτη καί τοῦ ἀγρότη τοῦ Τρίτου Κόσμου (ἄς θυμηθοῦμε, καί τίς ἀπόψεις τοῦ Ρ. Ντεμπραί πού ἔκαναν θραύση τήν ἐποχή τους). Στή συνέχεια τήν κεντρικότητα τοῦ ἐργάτη ἀλυσσίδας καί ἄρα τῶν ἀξιῶν του. Τέλος τήν κεντρικότητα τῆςνεολαίας (ὁ "κοινωνικός προλετάριος"), τήν κεντρικότητα τῶν γυναικῶν, τοῦ οἰκολογικοῦ (ἡ κεντρικότητα τοῦ "ἀνθρώπου καί τῆς φύσης του") , καί οὕτω καθ'ἑξῆς.

Ἡ ἀναζήτηση μιᾶς κεντρικότητας ἀποφασιστικῆς καί ἀμετακίνητης πού διαψεύδονταν μετά ἀπό λίγα χρόνια γιά νά περάσει μιά νέα φιγούρα στό προσκήνιο εἶχε σάν ἀποτέλεσμα διασπάσεις, ἀπογοητεύσεις κρίσεις, σύγχιση. Ἔτσι ἐνῶ τό κίνημα στίς διάφορες ἐκφράσεις του εἶχε δημιουργήσει ἕνα ὁλόκληρο πρόγραμμα , αὐτό παράμενε διασπασμένοκαί ἀντιφατικό καί ἔλειπε μιά ὁποιαδήποτε γενίκευση.

η ελλειψη του κεντρου

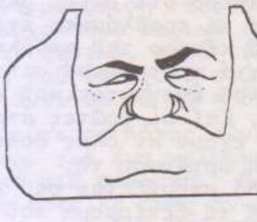
Σήμερα νομίζουμε ὅτι μιά πρώτη ἀπάντηση στό ζήτημα τῆς κεντρικότητας μπορεῖ νά δοθεῖ, κι αὐτή ἡ ἀπάντηση εἶναι ἁπλῆ. Βρισκόμαστε σέ μιά μεταβατική ἐποχή τῆς διαμόρφωσης τοῦ καπιταλισμοῦ, μιά ἐποχή πού δέν ὑπάρχει ΚΑΝΕΝΑ ΚΕΝΤΡΟ ἀποφασιστικοῦ βάρους. Κι'αὐτό ἰσχύει τόσο σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο ὅσο καί στό ἐσωτερικό τῆς κάθε χώρας. Ἰδιαίτερα στίς χῶρες τοῦ ἀναπτυγμένου καπιταλισμοῦ ἡ παλιά ταξική δομή πεθαίνει καί ὁ καπιταλισμός τείνει νά ὁδηγηθεῖ σέ μιά κοινωνία ὅπου δέν θά ὑπάρχουν παρά ἀστοί καί προλετάριοι, χωρίς ὅμως κάτι τέτοιο νάχει πραγματωθεῖ. Ἔτσι τό ἐπαναστατικό κίνημα

τείνει νά ἔχει τά χαρακτηριστικά ἑνός ΜΩΣΑΪΚΟΥ καί ὄχι ἑνός ἑνιαίου συνόλου. Ἐκεῖ μόνο μπορεῖ νά βρεθεῖ καί ἡ λύση στό πρόβλημα σήμερα. Στήν ἑνοποίηση τῶν διαφορετικῶν στοιχείων πού δίνουν οἱ κατευθύνσεις καί οἱ προσανατολισμοί κάθε στρώματος καί κομματιοῦ τῆς τάξης πού μπαίνει σέ κινητοποίηση ἀπό τή δική του σκοπιά. Μονάχα ἔτσι εἶναι δυνατό νά βρεθεῖ μιά ἀπάντηση στό ἐπίπεδο τοῦ "προγράμματος" που νά συνδυάζει τό "ἔνοπλο μήνυμα" τοῦ ἀντάρτικου, καί τό "ἡ ἐξουσία βρίσκεται στήν κάνη τοῦ τουφεκιοῦ" τοῦ Μάο, μέ τό ἐργατικό κίνημα τοῦ σύγχρονου ἐργοστάσιου, τό κίνημα τῆς νεολαίας καί τό οἰκολογικό κίνημα, τό κίνημα τῶν γυναικῶν, κλπ. κλπ., πού νά μπορεῖ νά ἐντάξει σέ μιά παγκόσμια στρατηγική τό Ἰράν, τήν Πολωνία καί τό ..."Αμστερντάμ. Διαφορετικά κάθε προσπάθεια εἶναι καταδικασμένη σέ ἀποτυχία, ὑποκειμενισμό καί χάος. Ἡ ἀναφορά στίς χῶρες τοῦ Τρίτου Κόσμου καί μόνο ὁδηγεῖ στό ἀδιέξοδο τοῦ τριτοκοσμισμοῦ, πού μετά τά τελευταῖα γεγονότα στό Βιετνάμ, τήν Καμπότζη κλπ. εἶχε τραγική κατάληξη.

Ἡ ἐπιμονή σάν μοναδική ἀναφορά στήν "παλιά" ἐργατική τάξη ὁδηγεῖ ἤ σέ ἁπλᾶ μυθική ἀναφορά στό προλεταριάτο ἤ σέ συνοδοιπορία μέ τούς ρεβιζιονιστές. Σέ ἀδυναμία κατανόησης αὐτῶν πού συμβαίνουν γύρω μας, σέ ἀδυναμία κατανόησης τῆς ἀναγκαιότητας ὀργάνωσης τῆς ζωῆς καί ἔξω ἀπό τήν παραγωγή, τήν τάση γιά ὀργάνωση τοῦ κομμουνισμοῦ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ.

Ἀντίστροφα τό κεντράρισμα στό κίνημα τῆς νεολαίας, καί μόνο, σημαίνει ἀναφορά σέ ζητήματα ἱεραρχίας, ἐλεύθερου χρόνου καί ὀργάνωσης τῆς ζωῆς ἔξω ἀπό τήν ἐργασία σέ μιά ἐποχή μαζικῆς ἀνεργίας τῆς νεολαίας καί μετάβασης στήν κοινωνική σύνθεση τοῦ προλεταριάτου. Κάτι τέτοιο θά εἶχε σάν ἀποτέλεσμα νά μπαίνει τό κέντρο βάρους σέ πράγματα πού δέν μποροῦν νά ἀποτελέσουν ἕνα ὁλοκληρωμένο πρόγραμμα καί νά μήν πιάνεται καθόλου τό κεντρικό πρόβλημα τῆς ἀλλαγῆς στό ἐπίπεδο τῆς παραγωγῆς, πού ἐξακολουθεῖ νά παραμένει ἀποφασιστικό.

Μέ τή σειρά τους τό κίνημα τῶν γυναικῶν ἤ τό οἰκολογικό προσπάθησαν νά βροῦν μιά "κεντρικότητα" μέ ἀναφορά στό "γυναικεῖο" ἤ τήν σχέση τοῦ ἀνθρώπου μέ τή φύση. Αὐτή ὅλη ἡ μανιώδης ἀναζήτηση κεντρικότητας πού στίς δυό προηγούμενες δεκαετίες ἀποτέλεσε τό πρόβλημα τοῦ κινήματος, σήμερα μπορεῖ καί πρέπει νά δώσει τή θέση του σέ κάτι ἄλλο. ΣΤΗ ΣΥΝΘΕΣΗ ΤΩΝ ΕΠΙΜΕΡΟΥΣ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ, τή διαμόρφωση ἑνός ΣΥΝΟΔΙΚΟΥ προγράμματος. Καί οἱ ἄξονές του ἔχουν διαγραφεῖ.

τα στοιχεια ενος προγραμματος

Εἶναι φανερό πώς τά προβλήματα πού ἔχει βάλει τό κίνημα τά τελευταῖα χρόνια μποροῦν νά "ὀργανωθοῦν" σέ μερικές κατηγορίες.

Α. Διεθνεῖς σχέσεις. Καί πυρήνας τους ἡ σχέση τοῦ κινήματος στόν ἀναπτυγμένο κόσμο μέ ἐκεῖνο τοῦ Τρίτου κόσμου. Ἀπέναντι στόν ἄκρατο τριτοκοσμισμό τοῦ 65 καί τόν ἐλιτίστικο εὐρωποκεντρισμό τοῦ 75-78 εἶναι φανερό πώς ὑπάρχει ἕνας ἄλλος δρόμος, ἕνας δρόμος πού προσπαθεῖ νά δεῖ αὐτές τίς σχέσεις κάτω ἀπό τό πρῖσμα τῶν συνολικῶν ἀλλαγῶν πού ἐπιφέρει τό κεφάλαιο σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο στήν ὀργάνωση τῆς παραγωγῆς, καί τῆς ὅμοια παγκόσμιας ἀντίστασης σ'αὐτό. Ἡ ἑνότητα ἀνάμεσα στόν ἀντάρτη, τόν ἐργάτη τῆς ἀλυσσίδας καί τόν νεολαῖο, ὁδήγησε σέ κρίση τό παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα. Ἄρα ἐκεῖ βρίσκεται καί τό "μυστικό" τῆς ἑνότητάς τους. Σ'αὐτό τό δρόμο τῆς ἀναγνώρισης τῆς θεμελιώδους "ἰδιαιτερότητας" τῆς παγκόσμιας κρίσης τῆς ἐποχῆς μας, τό ὅτι δηλαδή πρόκειται γιά "πολιτική κρίση" πού τήν προώθησε ὁ ἀντάρτης τῆς Παλαιστίνης καί ὁ ἐργάτης τῆς Φίατ καί τοῦ Γκντάνσκ καί ὁ νέος τοῦ 68 τοῦ 77 κλπ. Ἄρα μόνο ἡ σύνθεση αὐτῶν τῶν δυνάμεων ἀναγνωρίζοντας τίς ἰδιομορφίες τῆς κάθε μιᾶς ἀπ' αὐτές μπορεῖ νά ἐπιτρέψει τή διαμόρφωση τῆς ἀπαρχῆς ἑνός παγκόσμιου "προγράμματος".

Β. Ἡ ἀλλαγή τῶν παραγωγικῶν σχέσεων. Εἶναι φανερό ὅπως ἔδειξαν οἱ ἐμπειρίες τοῦ κινήματος ἀπό τήν Πολιτιστική ἐπανάσταση μέ τήν τελευταία ἐξέγερση τῶν ἐργατῶν στήν Πολωνία, ὅτι χωρίς ἀλλαγή στό ἐπίπεδο τῶν παραγωγικῶν σχέσεων τίποτε δέν ἀλλάζει. Καί σήμερα ξέρουμε κι ὅλας ἀρκετά πράγματα γι' αὐτή τήν ἀλλαγή. Ξέρουμε πώς τό κεντρικό πρόβλημα εἶναι ὁ διαχωρισμός χειρωνακτικῆς - διανοητικῆς ἐργασίας, ἄρα ἕνα ἀποφασιστικό στοιχεῖο πρέπει νά μπεῖ ἐκεῖ πέρα μέ βάση τίς δυνατότητες κάθε περιοχῆς καί χώρας, ἀρχίζοντας ἀπό τήν ὑποχρέωση σέ χειρωνακτική ἐργασία τῶν στελεχῶν καί τῶν διανοούμενων καί τήν ἀνάθεση διοικητικῶν ἐξουσιῶν στούς ἐργάτες, ὅπως ἔγινε στήν Κίνα στήν πολιτιστική ἐπανάσταση, καί φτάνοντας μέχρι τή ριζική μείωση τῶν ὡρῶν δουλειᾶς (ἤδη 4 ὧρες ἐργασίας ἄν δούλευαν ὅλοι, ἄν ἐξαφανίζονταν ἕνα μεγάλο μέρος τῆς γραφειοκρατίας, θά ἀρκοῦσαν γιά τή σημερινή παραγωγή στίς ἀναπτυγμένες καπιταλιστικές χῶρες), καί τήν ἐναλλαγή στίς διοικητικές καί "χειρωναντικές" ἐργασίες πού μπορεῖ νά γίνει στίς ἀναπτυγμένες χῶρες τοῦ καπιταλισμοῦ. Ταυτόχρονα ὁ ἴδιος ὁ χαρακτήρας καί ὁ προσανατολισμός τῆς παραγωγῆς μπορεῖ καί πρέπει νά ἀλλάξει. Ἐξαφάνιση ἑνός συνόλου ἀπό παρασιτικές ἐργασίες καί ἄχρηστα καί ἐπικίνδυνα προϊόντα, ἀλλαγή τῶν ἴδιων τῶν μηχανῶν καί τοῦ σχεδιασμοῦ τους (π.χ. πάλη ἐνάντια στόν Ταιϋλορισμό καί τήν ἀλυσσίδα παραγωγῆς πού διαμορφώθηκαν μέ στόχο τό ψηλότερο δυνατό κέρδος καί τήν μεγαλύτερη δυνατή ὑποταγή τοῦ ἐργάτη. Δηλαδή ἤδη οἱ σημερινές παραγωγικές δυνατότητες τοῦ ἀναπτυγμένου καπιταλισμοῦ ἐπιτρέπουν νά γίνει ἕνα τεράστιο ἅλμα στήν μείωση τῶν ὡρῶν δουλειᾶς καί τό ξεπέρασμα τῆς ἐξάρτησης τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τήν κοινωνικά ἀναγκαία ἐργασία.

Ἤδη δηλαδή ἀρχίζει νά ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νά ξεπεραστεῖ τό βασίλειο τῆς ἀναγκαιότητας. τῆς κυριαρχίας τοῦ "κοινωνικά ἀναγκαίου χρόνου ἐργασίας" καί ἀνοίγεται ὁδρόμος γιά τόν κομμουνισμό -σάν "βασίλειο τῆς ἐλευθερίας".

Κάθε λογική πού ἀρνεῖται τόν κεντρικό ρόλο τῆς ἀλλαγῆς τῆς ὀργάνωσης τῆς ἐργασίας καί τῶν παραγωγικῶν σχέσεων καί βλέπει αὐτή τήν ἀλλαγή μόνο σάν "ἄρνηση τῆς ἐργασίας" εἶναι τό ἴδιο κρετίνικη καί μονομερής μέ τήν παραγωνίστικη λογική πού βλέπει τόν κομμουνισμό μόνο σάν διαφορετικά ὀργανωμένη "κοινωνική ἐργασία" καί ὄχι σάν ἀπελευθέρωση ἀπό τό βασίλειοτῆς ἀναγκαιότητας καί ἄρα σταδιακά ἀπ'αὐτή τήν ἐργασία.Οἱ ἄξονες ἐδῶ εἶναι δύο. Μείωση τῆς κοινωνικά ἀναγκαίας ἐργασίας, διαφορετική της ὀργάνωση.

Γ. Ἡ "ἀλλαγή τῆς ζωῆς". Ἡ τρίτη κατηγορία θεμάτων, εἶναι ἐκεῖνα πού ἀφοροῦν τή ζωή πέρα ἀπό τήν ἐργασία. Ἐκεῖνα τά θέματα πού κάποτε θεωροῦνταν "μικροαστική παρέκλιση" (καί ἐν πολλοῖς ἔμπαιναν ἀπό μικροαστούς γιατί αὐτοί εἶχαν ἐλεύθερο χρόνο πέρα ἀπό τήν ἐργασία) καί πού εἶναι ἡ ἴδια ἡ πεμπτουσίατοῦ κομμουνισμοῦ, δηλαδή ἡ κατάκτηση τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου, πού φυσικά δέν μπορεῖ νά γίνει παρά μόνο πέρα ἀπό τήν κοινωνικά ἀναγκαία ἐργασία ἐκεῖ ὅπου ἡ ἐργασία γίνεται παιγνίδι, ὅπου οἱ σχέσεις ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους γίνονται ἀποφασιστικό πεδίο παρέμβασης καί ὀργάνωσης τῆς πάλης τῶν τάξεων. Τέλος ἐκεῖ πού παίζεται ἀκόμα ἡ ἴδια ἡ ἐπιβίωση τῶν ἀνθρώπων ἀπέναντι στήν πυρηνική καταστροφή τή μόλυνση, τήν μεταβολή τῆς φύσης σέ στοιχεῖο κέρδουςγιά τόν καπιταλισμό, ἐκεῖ πού μένουν οἱ ἄνθρωποι - τό ζήτημα τῆς κατοικίας, ἐκεῖ πού μεταδίδονται οἱ γνώσεις - τό ζήτημα τῆς ἐκπαίδευσης κλπ.κλπ. Εἶναι φανερό ὅτι στίς μέρες μας αὐτά τά προβλήματα ἔχουν μπεῖ στό κέντρο τοῦ προβληματισμοῦ γιά πρώτη φορά στήν ἱστορία τοῦ ἐπαναστατικοῦ κινήματος. Καί οἱ πρῶτες ἀπαντήσεις ἔχουν κι ὅλας δοθεῖ, γιά ἄλλη ὀργάνωση τῆς πόλης πού δέ θά στηρίζεται στό κέρδος, γιά τό ξεπέρασμα τοῦ καπιταλιστικοῦ ἀτομικισμοῦ κι ἄρα τῆς μοναξιᾶς,ἐνάντιαστήν οἰκογένεια καί τή σκλαβιάτῆς γυναίκας, γιά μιά ἄλλη ὀργάνωση τῆς παραγωγῆς πού θά παίρνει ὑπ'ὄψη τίς ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου ἔξω ἀπό τήν παραγωγή. Γιά μιά διαφορετική διασκέδαση πέρα ἀπό τήν ἀποβλάκωση τῆς τηλεόρασης, γιά τό ζήτημα τῶν ψυχιατρείωνκαί τῆς ψυχιατρικῆς κλπ. κλπ. Δηλαδή ἔχουν μπεῖ οἱ βάσειςκαί οἱ κατευθύνσεις μιᾶς νέας πορείας. Φυσικά τό γεγονός ὅτι πολλά ἀπ'αὐτά τά αἰτήματα μπῆκαν ἀπό στρώματα πού δέν ἀνήκουν στήν παλιά ἐργατική τάξη ὁδήγησε σέ ἀρκετές παρανοήσεις, τοῦ τύπου "δέν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἐργασία,ἀλλά τό ἔξω ἀπ'αὐτήν", πού ὅμως ξεχνοῦν ὅτι κάθε σύστημα καθορίζεται ἀπό τόν τρόπο ὀργάνωσης τῆς παραγωγῆς. Ἔτσι ὁ καπιταλισμός ὑπάρχει μόνο γιατί ὑπάρχουν ἐργοστάσια καί τό γυναικεῖο κίνημα ἔγινε δυνατό ἀκριβῶς γιατί ἡ γυναίκα μπῆκε στήν παραγωγή. Ἡ ἀντίστροφη παρανόηση εἶναι ὅμοια πιθανή. Ἄρα ἐνδιαφερόμαστεμόνο γιά τήν παραγωγή; Ὄχιγιατί μπορεῖ μέσα στήν παραγωγή καί τόν τρόπο ὀργάνωσής της νά φωλιάζουν οἱ ἀντιθέσεις, ἀλλά αὐτές ὅμως ἐκδηλώνονται καί ἀφοροῦν καί τή ζωή ἔξω ἀπό αὐτή, καί μάλιστα ὅλο καί περισσότερο, ὅσο τό ἐμπόρευμα ἀγκαλιάζει καί τίς προσωπικές σχέσεις τῶν ἀνθρώπων.

Αὐτή ἡ διχοτόμηση εἶναι ἀκριβῶς δημιούργημα τῆς ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΗΣ κοινωνικῆς περιόδου πού ζοῦμε.

Εἶναι φανερό λοιπόν πώς τό κίνημά μας μέσα ἀπό ἐλπίδες καί διαψεύσεις,μέσα ἀπό μεγαλειώδεις συγκρούσεις,Βιετνάμ, Πολιτιστική Ἐπανάσταση, Μάης, κλπ. καί τεράστιες ἧττες, μέσα ἀπό δεκαπέντεχρόνια πού συντάραξαν τόν κόσμο τοῦ κεφάλαιου,καί τόν ὁδήγησαν σέ καθολική κρίση ἐπεξεργάστηκε τά Πρῶτα ὅπλα του, τά στοιχεῖα τοῦ προγράμματός του, σκόρπια καί συγκεχυμμένα, ἀλλά πραγματικά. Καί κάτι τέτοιο ἔγινε γιά πρώτη φορά στήν ἱστορία.Γιά πρώτη φορά ἑκατομμύρια ἄνθρωποι, ὄχι μέσα ἀπό ἕνα βιβλίο,ἀλλά μέσα ἀπό τή ζωή καί τήν πάλη τους ἔκαναν μιά τομή ἀντίστοιχη μέ ἐκείνη πού πρίν ἀπό ἑνάμιση αἰώνα ἔκανε ὁ Μάρξ,δηλαδή "ξαναανακάλυψαν"τόν ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ, ἕνα κομμουνισμό μέ σάρκα καί ὀστά, καί ὄχι πιά κλεισμένο στίς σελίδες τοῦ Μανιφέστου. Εἶναι φανερό πώς γιά πρώτη φορά εἴμαστε τόσο κοντά σέ ἕνα κίνημα πού γίνεται ἀπό τίς ἴδιες τίς μᾶζες, σέ ἕνα κίνημα πού τείνει νάναι ὁ κομμουνισμός σάν"τό κίνημα πού ἀνατρέπει τήν ὑπάρχουσα τάξη πραγμάτων".

Ἡ δεκαετία τοῦ '80 πού ἀνοίγει μέσα στίς κλαγγέςτοῦ πολέμου καί ἡ ἑπόμενη τοῦ 1990, δυό δεκαετίες κρίσης, πόλεμου καί ἐπανάστασης θά δοῦνε τή διαμόρφωση αὐτοῦ τοῦ προγράμματος νά προχωράει πιό ὁλοκληρωμένα καί πιό συνεκτικά σέ ἕνα πρόγραμμα πού ΜΠΟΡΕΙ νά νικήσει !

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Δημοσιεύουμε τό παρακάτω κείμενο, παρμένο άπό τό βιβλίο ΚΡΙΤΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ, Ι976-Ι980, τοῦ Σάββα Παύλου -Λευκωσία Ι980, γιά δυό λόγους.

Κατ'άρχήν γιά τό θέμα του καί τή σκοπιά άπό τήν όποία τό πιάνει. Καί έννοοῦμε τό ζήτημα τῆς έπιστημονικῆς φαντασίας καί τῆς παραφιλολογίας γενικά, πού είναι ένα είδος πού διαβάζεται άπό έκατομμύρια άνθρώπους, θεωρεῖται κατώτερο είδος καί άξιο περιφρόνησης γιά τά "σοβαρά" έντυπα, στάση πού καταλήγει στό νά μένουν έξω άπό όποιαδήποτε κριτική άντιμετώπιση προβλήματα πού άπασχολοῦνε μαζικά τόν κόσμο. Καί φυσικά, παρά τίς άτέλειες πού ύπάρχουν στό άρθρο, πιάνει σωστά τό πρόβλημα

Ό δεύτερος λόγος είναι πώς πρόκειται γιά ένα κείμενο παρμένο άπό μιά συλλογή άρθρων πού μᾶς έστειλε ένας άγνωστος σέ μᾶς συγγραφέας άπό τήν Κύπρο. Άπό τήν άρχή κρίναμε πώς ήταν κάτι ένδιαφέρον. Όχι γιά τίς πολιτικές άπόψεις καί μόνο, αλλά γιά κάτι γενικότερο, μιά ΑΝΤΙΛΗΨΗ. Τό βιβλίο διαπνέεται άπό μιά άντίληψη πού ξεπερνάει τή λογική τῆς "φωροκώσταινας" καί άκόμα περισσότερο τόν όποιονδήποτε κυπριώτικο έπαρχιωτισμό. Μ'αύτή τήν έννοια, νιώθουμε "κάτι δικό μας" στό συγγραφέα τοῦ κείμενου καί ταυτόχρονα κάτι πού άξίζει νά τονιστεῖ καί νά προβληθεῖ. Καί ή Κύπρος είναι ένα δικό μας κομμάτι.

Η λογοτεχνία επιστημονικής φαντασίας

Με αφορμη το βιβλίο «Διηγήματα Φαντασίας» του Νέαρχου Γεωργιάδη

Η Κυπριακη λογοτεχνικη παραγωγη έχει υπερτροφικο το σκέλος της ποίησης και ατροφικο το σκέλος της πεζογραφίας. Ένα βιβλίο πεζογραφίας απο Κύπριο συγγραφέα είναι πάντα καλοδεχούμενο, ακόμα δε περισσότερο στη περίπτωση του βιβλίου «διηγήματα φαντασίας» γιατι είναι το δεύτερο πεζογραφικο έργο του Νέαρχου Γεωργιάδη (προηγούμενη δουλια-του: Ο μύστης και ο ηγέτης –Λευκωσία 1975) γεγονος που μας κάνει να ελπίζουμε ότι ο συγγραφέας-του θα συνεχίσει τη πεζογραφικη-του δουλια. Όταν ακόμα το βιβλίο «διηγήματα φαντασίας» είναι και το πρώτο βιβλίο της Κυπριακης πεζογραφικης παραγωγης με άξονα θεματογραφίας και μορφης τη λογοτεχνία Επιστημονικης φαντασίας και ταυτόχρονα παρ' όλον ότι είναι το πρώτο είναι και μια θετικη προσφορα σ' αυτο το είδος λογοτεχνίας, πιστεύω ότι είναι ένα γεγονος που αξίζει να χαιρετιστει.

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΥ ΣΤΗ ΚΥΠΡΟ

«Πήραμε το βιβλίο του Χ που είναι μια προσφορα στη Κυπριακη λογοτεχνία. Είναι ένα βιβλίο που αξίζει να διαβαστει». Αυτα είναι τα συνηθισμένα λόγια που μαζι με λίγα άλλα πληροφοριακα για το συγγραφέα γράφονται στις Κυπριακες βιβλιοπαρουσιάσεις και κριτικες βιβλίων. Η κριτικη στην Κύπρο είναι άχρωμη άγευστη και άοσμη αποτέλεσμα κυρίως της συνάφειας και γνωριμίας του μικρου κύκλου των ανθρώπων που ασχολούνται με τη λογοτεχνία στη Κύπρο. Έτσι στις βιβλιοπαρουσιάσεις δεν υπάρχει τόλμη κριτικης, δέσιμο με άλλα θέματα παρεμφερη, αξιολόγηση και πληροφόρηση για θέματα και προβλήματα που θέτει ένα βιβλίο, άνοιγμα διαλόγου και συζήτησης γι' αυτα. Συνήθως υπάρχει έπαινος ή σπανιώτερα κατάκριση για ένα επι μέρους θέμα. Όταν όμως η βιβλιοπαρουσίαση επαινει και δεν εξηγα για ποιους λόγους επαινει ή κατακρίνει και δεν εξηγα για ποιους λόγους κατακρίνει δεν βοηθα στο προχώρημα της κυπριακης λογοτεχνίας. Με αποτέλεσμα τα ανυπόφορα νερα του Κυπριακου επαρχιώτικου λογοτεχνικου βάλτου.

.. κριτικη πρεπει να παιζει το ρόλο-της, νά δώσει προσανατολισμους και ερεθίσματα, να χτυπήσει και να επαινέσει να βρει την αλληλουχία των πνευματικων γεγονότων, τις πολιτικες και κοινωνικες προεκτάσεις-τους.

Η εισαγωγη αυτη για την κυπριακη κριτικη παρατράβηξε γιατι πιστεύω ότι είναι ευκαιρία με την έκδοση του βιβλίου «διηγήματα φαντασίας» η κριτικη του βιβλίου στις εφημερίδες και τα περιοδικα της Κύπρου να εκφράσει τις απόψεις-της γι' αυτο το είδος λογοτεχνίας και να ανοιχτει ένας διάλογος γι' αυτο το θέμα, έτσι που να δοθει μια βοήθεια για το προχώρημα του διηγήματος και του μυθιστορήματος επιστημονικης φαντασίας στη Κύπρο μια και ίσως ο ίδιος ο συγγραφέας, και σίγουρα άλλοι θα ασχοληθουν μ' αυτο το λογοτεχνικο είδος.

ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΟΡΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Η επιστημονικη φαντασία έχει δυο κύρια στοιχεία που την συνθέτουν «—Απο τη μια μερια, υπάρχει η «φαντασία» με την έννοια του «φανταστικου». Στα μυθιστορήματα επιστημονικης φαντασίας συμβαίνουν γεγονότα «φανταστικα» δηλαδη γεγονότα που δεν μπορούμε να τα εξηγήσουμε ρασιοναλιστικα. Κι αυτα τα γεγονότα έρχονται σε σύγκρουση με τον υπόλοιπο ρασιοναλιστικο κόσμο. Απο την άλλη μερια υπάρχει ο «επιστημονικος χαρακτήρας. Τα «φανταστικα» γεγονότα εξηγούνται «επιστημονικα» και παρουσιάζονται σαν απόλυτα «φυσιολογικα» απο τη στιγμη που θα δεχθει κάποιος μιαν υποθετικη εξέλιξη στις επιστήμες του ανθρώπου, εξέλιξη που δεν έχει ακόμα πραγματοποιηθει ή είναι πολυ δύσκολο να πραγματοποιηθει ποτε.

—Το βιβλίο του Ρέι Ράσελ «Ο άνθρωπος με μάτια—Ακτίνες Χ» προσφέρει ένα τυπικο παράδειγμα. Γινόμαστε μάρτυρες της περίπτωσης ενος γιατρου που μπορει να βλέπει μέσα απο την ύλη. Υπερφισικον; καθόλου. Το φαινόμενο εξηγείται επιστημονικα χάρη στην ανακάλυψη ενος φαρμάκου που δίνει στα μάτια την ιδιότητα των ακτίνων Χ. Το πρόβλημα είναι αμφίβολο αν υπάρξει κάποτε». (Κύρου—Παναγιωτάτου «για μια επαναστατικη παρατέχνη»). Και στο διήγημα του Ν. Γεωργιάδη «μονομαχία με αχτίνες σκέψης» ο επιστήμονας δρ. Καλλικράτους υποτίθεται ότι επιστημονικα έχει τη δυνατότητα να σκοτώσει κάποιο συγκεντρώνοντας και εξακοντίζοντας τη σκέψη-του εναντίοντου. Η επιστημονικη Φαντασία στηρίζεται πάνω στη σύμβαση συγγραφέα—αναγνώστη για παραδοχη αυτου του υποθετικου στην επιστημονικη εξέλιξη. Ο μύθος μετα εξελίσσεται εύκολα.

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Απο την πλευρα της παραδοσιακης αριστερας υπήρχε πάντα μια αντιμετώπιση της επιστημονικης Φαντασίας που ξεκινούσε απο την καχυποψία και έφτανε ώς την σκληρη πολεμικη. Το είδος εθεωρείτο αποπροσανατολιστικο, έξω απο τα προβλήματα της κοινωνίας και τα πραγματικα ενδιαφέροντα που έπρεπε να έχουν οι εργαζόμενοι.

Το έργο της επιστημονικης φαντασίας εθεωρείτο δείγμα υποκουλτούρας και παραφιλολογίας ανάξιο για να ασχοληθει κάποιος σοβαρα μαζι-του όπως ανάξιο εθεωρείτο το αστυνομικο μυθιστόρημα, τα κόμικς κλπ.

Αυτη η στάση της παραδοσιακης αριστερας και η σοβαροφάνειατης εμπόδισε και εμποδίζει ακόμα την ανάπτυξη μιας προοδευτικης λογοτεχνίας Επιστημονικης Φαντασίας. Όμως σιγα—σιγα νέοι λογοτέχνες και διανοούμενοι με προοδευτικες ιδέες, ασχολούνται μ' αυτα τα είδη, γιατι έγινε πια κατανοητο ότι δεν πρέπει να κρίνουμε ένα είδος με βάση την εκμετάλλευση που έχει υποστει (και πράγματι η αστικη τάξη χρησιμοποίησε την Επιστημονικη Φαντασία αποπροσανατολιστικα) αλλα πρέπει να το κρίνουμε ΜΕ ΒΑΣΗ ΤΙΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ.

Και η λογοτεχνία Επιστημονικης Φαντασίας μπορει να προσφέρει στο κάθε αγώνα για απελευθέρωση και να γίνει επαναστατικη όσο μπορει και κάθε άλλη μορφη λογοτεχνικης έκφρασης.

Όπως αναφέρτηκε πιο πάνω τέτοια αντιμετώπιση απο την παραδοσιακη αριστερα είχε και το αστυνομικο μυθιστόρημα. Πράγματι η πλειονότητα των αστυνομικων έργων εκφράζει την αστικη ιδεολογία του καλου και κακου ενος μανιχαΐσμου που στο τέλος θα δικαιωθει το ένα σκέλος-του, η αστικη νομιμότητα και τα όργανα-της. Όμως προδευτικοι συγγραφεις χρησιμοποίησαν το αστυνομικο μυθιστόρημα για να εκφράσουν τη κριτικη-τους ενάντια σε μια καταπιεστικη κοινωνία.

Ήδη ο Μπρεχτ απο το 1935 στο συμπυκνωμένο κείμενό-του «Πέντε δυσκολίες για να γράψει κανεις την αλήθεια» γράφει στο κεφάλαιο «η πονηρια να διαδίδει κανεις σε πολλους την αλήθεια», για το αστυνομικο μυθιστόρημα και την προοδευτικη χρήση-του, «όταν κανεις με τη περιφρονημένη μορφη του αστυνομικου μυθιστορήματος μπάζει λαθραία, σε ανύποπτα μέρη, περιγραφες κοινωνικων συνθηκων. Τέτοιες περιγραφες θα δικαίωναν, το δίχως άλλο ένα αστυνομικο μυθιστόρημα.».

Με τον ίδιο τρόπο κι άλλες μορφες τέχνης που περιφρονήθηκαν άρχισαν απο παλια ή πρόσφατα να χρησιμοποιούνται προοδευτικα.

Έτσι τα κόμικς με τα οποία η αστικη τάξη αποπροσανατόλισε και αιχμαλώτισε τα μυαλα εκατομμυρίων ατόμων γίνονται απο τους προοδευτικους σχεδιοϊστοριογράφους ένα όπλο ανατροπης-της, χρησιμοποιούνται απο τα εθνικοαπελευθερωτικα κινήματα του τρίτου κόσμου στον αγώνα-τους για την εξάλειψη του αναλφαβητισμου κλπ.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Στοιχεία επιστημονικης φαντασίας βρίσκουμε στα γραφτα των διαφόρων λαων απο τα αρχαία χρόνια (αρχαία Νινευι 3, 200 π.Χ. Μογγόλοι, Κινέζοι, αρχαίοι Έλληνες κλπ.) αναμειγμένα με τις θρησκευτικες-τους δοξασίες και μια διάθεση φυγης. Επίσης στην Αναγέννηση μετα την επικράτηση του ηλιοκεντρικου συστήματος και της παραδοχης ύπαρξης άλλων πλανητων, γράφτηκαν μερικα μυθιστορήματα με ταξίδια σ' άλλους πλανήτες. Κατα τον 19ον αιώνα η βιομηχανικη επανάσταση, οι επιστημονικες έρευνες και οι τεχνολογικες επιτεύξεις έδωσαν εκείνο το υπόστρωμα που ευνόησε την ανάπτυξη των μυθιστορημάτων επιστημονικης φαντασίας. (Χαρακτηριστικο παράδειγμα. Η μεγάλη ανάπτυξη του πυροβολικου κατα τα μέσα του 19ου αιώνα, δίνει το εύρημα στον Ιούλιο Βερν να στείλει τους ήρωες-του γύρω απο τη σελήνη με την εκπυρσοκρότηση ενος μεγάλου κανονιου).

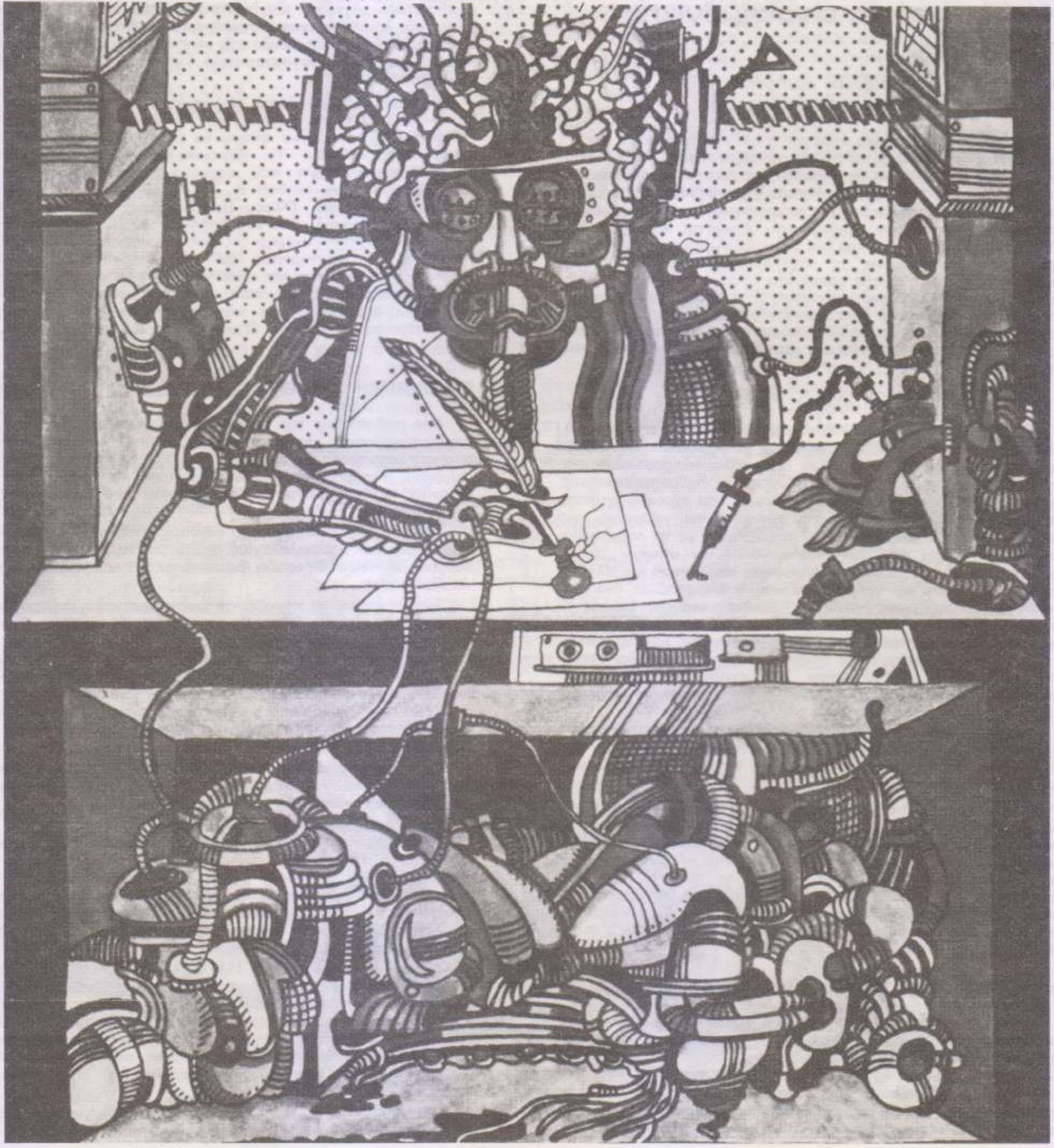
Η μεγάλη ανάπτυξη όμως της Επιστημονικης Φαντασίας σημειώνεται το μεσοπόλεμο και η ανάπτυξη-της συνεχίζεται ώς τα σήμερα.

Σην Αμερικη 300 πανεπιστήμια έχουν τμήματα και επι πτυχίω μελέτες με θέμα την επιστημονικη φαντασία.

Η ανάπτυξη του μυθιστορήματος Επιστημονικης Φαντασίας στην Αμερικη και στις άλλες χώρες της μητρόπολης εξηγείται απο την μεγάλη ανάπτυξητων παραγωγικων δυνάμεων εκει. Στις χώρες του τρίτου κόσμου το είδος είναι άγνωστο ή με μερικα πειραματικα δείγματα.

Στην Ελλάδα γράφτηκαν πριν κάμποσα χρόνια μερικα μυθιστορήματα Ε.Φ. σε συνέχειες, σε πλατιας κυκλοφορίας φτηνοπεριοδικα, απο συγγραφεις που απλως είδαν ότι το είδος είχε αρχίσει να έχει μια πέραση στην Ελλάδα, να γίνεται μια μόδα. Έτσι γράφτηκαν μερικα, αντιγράφοντας τα χειρότερα δείγματα των δυτικων προτύπων

Τώρα το είδος άρχισε να καλλιεργείται με ενθαρρυντικα αποτελέσματα. (Μάκης Πανώριος: Τα ρομποτ μια μέρα, Διαμαντη Φλωράκη: Επιστροφη στο μέλλον, Τα πανοτρόνια και οι αναρχικοι του απόλυτου, Φ. Γερμανου: Ο εχθρικος πλανήτης κλπ.)

ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Τί μπορει να προσφέρει η επιστημονικη φαντασία; Γράφτηκε πιο πάνω η αντιδραστικη χρησιμοποίησή-της απο την αστικη τάξη. Είναι γι' αυτην αναγνώσματα μαζικης κυκλοφορίας με αποπροσανατολιστικο περιεχόμενο, που ενισχύουν την διάθεση φυγης των μαζων απο την καταπιεστικη κοινωνία που ζουν (αντι της συλλογικης πάλης για ανατροπη κάθε καταπιεστικου). Βιβλία έξω απο τη ζωη και κυρίως σε φόρμα, με διαγραφες χαρακτήρων, εξέλιξη μύθου και παράθεση γεγονότων που αναπαράγουν την αστικη ιδεολογία. (Γιατι δεν είναι το περιεχόμενο ενος βιβλίου ιδεολογικοποιημένο αλλα και η φόρμα ενος βιβλίου που αναπαράγει ιδεολογία).

Η αστικη λογοτεχνία της Επιστημονικης Φαντασίας αναπαράγει λοιπον στο εποικοδομημα την αστική ιδεολογία. Μέσα απο τα βιβλία αυτα αρθρώνεται ο τρόπος θέασης του κόσμου σύμφωνα με την άρχουσα ιδεολογία.

Αυτο στο κοινωνικο επίπεδο.

Στο ψυχαναλυτικο επίπεδο η επιστημονικη φαντασία λειτουργει εξορκιστικα όταν αναφέρεται σε φόβους και φαντάσματα που προέρχονται απο την τεχνολογία, επιστήμη ή φυσικες δυνάμεις που εξελίσσονται στο παρον (δείχνονται τώρα για να εξορκιστουν, να τα φοβόμαστε λιγότερο). 'Οταν αυτα προβάλλονται στο απώτερο μέλλον δημιουργουν την ωραιοποίηση του παρόντος που παρ' όλο ότι είναι καταπιεστικο το κάνουν υποφερτο. Ταυτόχρονα οι ουτοπιστικες αναζητήσεις της Ε. Φ. δίνουν διέξοδο στην επιθυμία και ελπίδα (Δ. Παναγιωτάτου «Φανταστικο και επιστημονικη Φαντασία: έννοια και ιδεολογικη λειτουργία» Περ. «Διαβάζω» αρ. 20»). Η προοδευτικη επιστημονικη φαντασία τι μπορει να προσφέρει;

1. Πρώτα—πρώτα είναι η σωστη εξοικείωση με ένα τεχνολογικο περιβάλλον που συνεχως αλλάζει. Η επιστημονικη φαντασία μπορει να παίξει το ρόλο της υποδομης για τη ψυχολογικη κοινωνικη οικειοποίηση των τεχνολογικων καταχτήσεων (νέες εφευρέσεις που μπαίνουν στη ζωη του πλανήτη-μας, διαπλανητικα ταξίδια κλπ.) 'Ενας απο τους κύριους μύθους της αστικης τάξης είναι η υπερταξικη επιστήμη και η προσφορα-της στην ανθρωπότητα και το θάμβος που πρέπει να μας προκαλει αυτη η επιστημονικη προφορα. 'Ομως η συνεχης ανάπτυξη των παραγωγικων δυνάμεων δεν έφερε καμια απελευθέρωση αλλα διατήρησε τις παλιες μορφες καταπίεσης κι έφερε καινούργιες. Για την απελευθέρωση του ανθρώπου χρειάζεται αλλαγη των παραγωγικων σχέσεων αλλαγη τρόπου ζωης και εποικοδομήματος: 'Ενας εργαζόμενος στον καπιταλισμο είναι πάντα καταπιεσμένος, εκμεταλλευόμενος και αλλοτριωμένος είτε δουλεύει σ' ένα ατμοκίνητο εργοστάσιο των αρχων του 19ου αιώνα ή σ' ένα ηλεκτροκίνητο εργοστάσιο των αρχων του 20ου αιώνα ή σ' ένα σημερινο με τα σύγχρονα τελειοποιημένα μηχανήματα. Παρα την τεχνολογικη πρόοδο η καταπίεση εξακολουθει.

Η αστικη τάξη για να αποπροσανατολίσει τις μάζες, ποντάρει στο θέμα των καινούργιων τεχνολογικων ανακαλύψεων, προσπαθει να προωθήσει την έκπληξη για τα θαυμαστα που επιτελει η επιστήμη. Η επιστημονικη φαντασία μας προετοιμάζει ένα γενικο κοινωνικο ψυχολογικο κλίμα, εύκολης προσαρμογης στα νέα τεχνολογικα δεδομένα, μιας συνήθειας άρα απομυθοποίησης της τεχνολογίας έτσι που να γίνεται γρήγορα η επιστροφη στο αίτημα αλλαγης των παραγωγικων σχέσεων, και ανατροπης της αστικης τάξης—αλλαγης της κοινωνίας σαν λύση των προβλημάτων-μας (που παρα τίς συνεχεις εφευρέσεις εξακολουθουν να υπάρχουν).

Αν η ανθρωπότητα ξεπέρασε γρήγορα το θαυμασμο και την έκθαμβη έκπληξη εξ αιτίας της κατάχτησης της σελήνης απο τους Αμερικάνους το 1969 και επέστρεψε στον αγώνα της αλλαγης της καθημερινης-του ζωης και στον αγώνα λύσης των προβλημάτων-του (εθνικοαπελευθερωτικων, κοινωνικων) παρα την θέληση των Αμερικανων, που προτιμούσαν μια συνέχεια τους θάμβους και της έκπληξης, είναι γιατι εκατομμύρια αναγνώστες σ' όλο τον κόσμο είχαν προετοιμαστει γι' αυτο, διαβάζοντας τα βιβλία του Ιουλίου Βερν «Απο τη Γη στη Σελήνη» και «γύρω απο τη Σελήνη», καθως και άλλων συγγραφέων με παρεμφερη θέματα.

2) 'Οπως σ'ένα συγγραφέα σύγχρονης εποχης στην ανάγνωση ενος ιστορικου-του έργου που αναφέρεται σε γεγονότα μιας παλιας εποχης βρίσκουμε μέσα στα επεισόδια και τα πρόσωπα-του κριτικη για την εποχη και τη κοινωνία που ζει ο συγγραφέας έτσι και τα μυθιστορήματα επιστημονικης φαντασίας που αναφέρονται συνήθως σε μια μελλοντικη εποχη (ή και σε σύγχρονη εποχη με κέντρο εξέλιξης του μύθου-τους μια νέα επιστημονικη ανακάλυψη) μπορουν να ασκήσουν μια κοινωνικη πολιτικη κριτικη της κοινωνίας που ζούμε.

Με βάση μια νέα εφεύρεση γύρω απο την οποία πλέκεται ο μύθος του διηγήματος Ε. Φαντ. μπορει να γίνει κριτικη και να δοκιμαστει η ηθικη και τα κίνητρα της κοινωνίας-μας. Σε ένα τέτοιο διήγημα ένας επιστήμονας ανακαλύπτει τον τρόπο, με μια επιστημονικη ανακάλυψη, να προβλέπει το προσεχες μέλλον. 'Ομως κυνηγάται και δολοφονείται απο τις πανίσχυρες ασφαλιστικες εταιρείες γιατι η εφεύρεση-του χτυπα τα συμφέροντά-τους. Με την ανακάλυψη-του ο επιστήμονας αυτος συμβούλευε όσους επρόκειτο να πάθουν ένα δυστύχημα ή μια ζημια (πυρκαγια, καταστροφη περιουσίας) να ασφαλιστουν. 'Ετσι οι ασφαλιστικες εταιρίες έχαναν τα κέρδη-τους.

Μ' αυτο το εύρημά έθεσε ο συγγραφέας το σύστημα που ζούμε σε μια οριακη κατάσταση και το ξεμασκάρεψε αποδεικνύοντας πως το κέρδος είναι το μοναδικο-του κίνητρο.

Ακόμα και στο Λουκιανο που έζησε πριν 1800 χρόνια (2ος μ.Χ. αιώνας) βρίσκουμε κοινωνικη κριτικη σε μερικα διηγήματα-του που περιέχουν στοιχεία Επιστημονικης Φαντασίας. 'Ετσι στον «Ικαρομένιππο», ο ήρωας-του Μένιππος ξεκινα ένα διαστημικο ταξίδι. Απομακρυνόμενος απο τη γη και πριν φτάσει στη σελήνη κυτάζει προς τα κάτω. Τα πράγματα κάτω φαίνονται τόσο μικροσκοπικα που του προκαλουν το γέλιο. Γράφει:

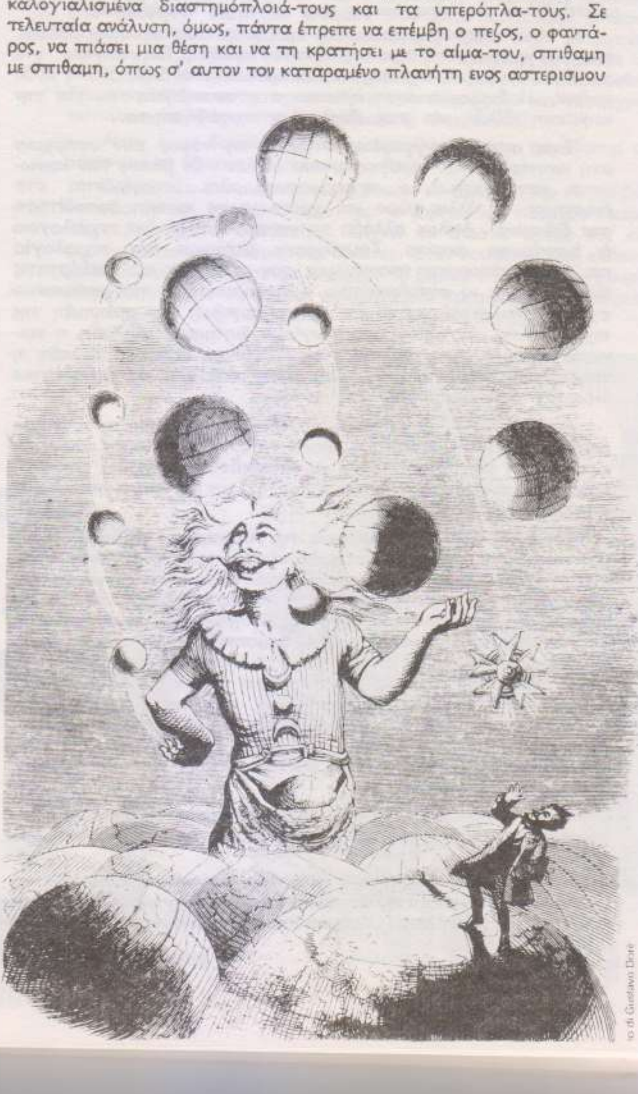
«Τα πράγματα κάτω μου εφαίνονταν γελοία. Αλλα μου προκαλούσαν τα γέλια περισσότερον εκείνοι που εφιλονικούσαν για κτηματικες διαφορες». Είναι σε τέτοιο ύψος που βλέπει την Ελλάδα να έχει μέγεθος τεσσάρων δακτύλων. «Και σκεφτόμουνα πόσο μικρο και ασήμαντο ήταν εκείνο για το οποίον οι πλούσιοι υπερηφανεύοντο, γιατι και κείνος απ' αυτους που είχε τις μεγαλύτερες εκτάσεις γης εφαίνετο ότι εκαλλιεργούσε ένα απο τα άτομα του Επίκουρου». Πολυ γελα όταν στρέφεται προς την Πελοπόνησον και βλέπει την περιοχη Κυνοσουρία και θυμάται «πόσοι Αργείοι και Λακεδαιμόνιοι εφονεύθησαν εντος μιας ημέρας για μια έκταση γης, που δεν ήταν μεγαλύτερη απο μια φακη της Αιγύπτου».

Ακόμα ένα παράδειγμα απο σύγχρονο συγγραφέα, τον Φρεν τρικ Μπράουν, που σε ένα διήγημα Επιστ. Φαν. με τίτλο «Ο Φρουρος» αποδίδει σε ένα κάτοικο άλλου πλανήτη τα αισθήματα των κατοίκων της γης για τους εχθρους-τους. Παραθέτουμε ολόκληρο το διήγημα γιατι είναι πολυ μικρο αλλα και γιατι είναι απο τα αριστουργήματα της Ε.Φ. Δεν υπάρχει καλύτερη κριτικη του σωβινισμου, του εθνικισμου και του ρατσισμου που υπάρχει σήμερα στη γη, απο αυτο το διήγημα, που αναφέρεται σε μια εξέλιξη που υποτίθεται ότι μπορει να συμβει μετα απο χιλιάδες χρόνια (ένας πόλεμος γαλαξίων.)

«'Ηταν μούσκεμα, βρώμικος και γεμάτος λάσπη, και πεινούσε και κρύωνε, και βρισκόταν πενήντα χιλιάδες χρόνια φωτος μακρια απο το σπίτι-του.

'Ενας ξένος ήλιος έδινε ένα παγερο, γαλάζιο φως και η βαρύτητα, διπλη απο κείνη που ήξερε, μεταμόρφωνε την κάθε-του κίνηση σε αγωνία.

'Ομως ύστερα απο δεκάδες χιλιάδες χρόνια, αυτη η γωνια του πολέμου δεν είχε αλλάξει. 'Ηταν βολικα για τους πιλότους, με τα καλογιαλισμένα διαστημόπλοιά-τους και τα υπερόπλα-τους. Σε τελευταία ανάλυση, όμως, πάντα έπρεπε να επέμβη ο πεζος, ο φαντάρος, να πιάσει μια θέση και να τη κρατήσει με το αίμα-του, σπιθαμη με σπιθαμη, όπως σ' αυτον τον καταραμένο πλανήτη ενος αστερισμου

που δεν ήξερε καν το όνομά-του, ώς την ημέρα που τον ξεμπαρκάρανε εκει. Και τώρα ήταν «ιερον έδαφος» γιατι είχε φτάσει εκει και ο εχθρος. Ο εχθρος, η μοναδικη άλλη έξυπνη ράτσα του Γαλαξία... αιμοβόρα, σιχαμένα, αποκρουστικα τέρατα.

Η πρώτη επαφη είχε γίνει στο κέντρο του Γαλαξία, μετα απο τον αργο και δύσκολο αποικισμο εκατοντάδων πλανητων. Και έγινε πόλεμος, αμέσως. Εκείνοι είχαν αρχίσει να χτυπουν χωρις να κάνουν την παραμικρη προσπάθεια για κάποια συμφωνία ειρηνικης λύσης.

Ήταν μούσκεμα, βρώμικος και γεμάτος λάσπη και πεινούσε και κρύωνε και η μέρα ήταν πελιδνη και σάρωνε τα πάντα βίαιος άνεμος που του πονούσε τα μάτια. Μα οι εχθροι προσπαθούσαν να εισχωρήσουν και κάθε προχωρημένο φυλάκιο είχε ζωτικη σημασία.

Καθόταν με τα νεύρα τεντωμένα, με το ντουφέκι έτοιμο. Πενήντα χιλιάδες χρόνια φωτος μακρυα απο την πατρίδα-του, να πολεμα σ' ένα κόσμο ξένο και ν' αναρωτιέται αν θα τα κατάφερνε ποτε να γυρίσει ζωντανος πίσω.

Και τότε είδε ένα απο Εκείνους να σέρνεται προς το μέρος-του. Σημάδεψε και πυροβόλησε. Ο εχθρος ούρλιαξε μ' εκείνο τον ανατριχιαστικο φρικαλέο τρόπο που ούρλιαζαν όλοι-τους και δεν σάλεψε πια.

Το ουρλιαχτο και το θέαμα του νεκρου τον κατατάραξαν. Πολλοι με το πέρασμα του χρόνου, είχαν συνηθίσει, δεν τους ένοιαζε πια. Μα εκείνος όχι. Ήτανε πλάσματα πολυ σιχαμένα, με δυο χέρια μόνο και δυο πόδια, κι εκείνο το δέρμα, εμετικα ασπρουλιάρικο και χωρις λέπια».

Έτσι θα σκέφτεται σήμερα ένας λευκος ρατσιστης για τους νέγρους ή ένας φασίστας για μια άλλη εθνότητα, όπως σκέφτεται αυτος ο κάτοικος ενος πλανήτη με τα πολλα πόδια και χέρια και το δέρμα με λέπια σαν του φιδιου για τους εχθρους του άλλου πλανήτη (Ίσως γήινους). Διήγημα επιστημονικης φαντασίας και πολιτικη κριτικη.

3. Το μυθιστόρημα Επιστημονικης Φαντασίας λειτουργει σαν προειδοποίηση. Προβάλλοντας τις κοινωνικες πολιτικες καταστάσεις του καιρου-μας σε άλλους χρόνους και χώρους μας προειδοποιει για το τι θα συμβει στη κοινωνία-μας αν δεν αλλάξει, όταν φτάσει σε μια άλλη τεχνολογικη ανάπτυξη. Πόσο ολοκληρωτικα καταπιεστικη για την προσωπικότητα του ανθρώπου θα είναι οι νέες δυνατότητες που προσφέρουν οι επιστημονικες ανακαλύψεις όταν η κοινωνία-μας εξακολουθει να είναι ανταγωνιστικη να στηρίζεται στο κέρδος και η εξουσία να είναι συγκεντρωμένη στα χέρια λίγων μονοπωλείων που ενισχύονται απο αυτες τις ανακαλύψεις

Κι εδω ακριβως μπαίνει το πρόβλημα του τί διαφοροποιει ένα συγγραφέα επιστημονικης φαντασίας στη διήγησή-του για το τί θα συμβαίνει τεχνολογικα και κοινωνικα σε 200, 500 ή 2000 χρόνια. Η διαφοροποίηση έγκειται στις πεποιθήσεις-του για την κοινωνικη εξέλιξη και στις ιδεολογικες πεποιθήσεις-του.

Ένας αστος συγγραφέας μεταφέρει τις τάσεις που υπάρχουν στη καπιταλιστικη παραγωγη, στο μέλλον. Οι βάσεις των κοινωνικων καταστάσεων, ο ανταγωνισμος κλπ. μεταφέρονται στο διάστημα, σε άλλο χώρο και χρόνο χωρις κριτικη τοποθέτηση σαν δεδομένα. Απλως αλλάζει το ντεκορ, αποκτα ένα τεχνολογικο ή διαστημικο σκηνικο. Ταυτόχρονα βλέπουμε την τεχνολογία και τις επιστημονικες ανακαλύψεις σαν αυτόνομες και ανεξάρτητες εξελίξεις, χωρις να καταδεικνύεται η διαφοροποίηση των κοινωνικων σχέσεων που προέρχονται απ' αυτην ακριβως την ανάπτυξη της τεχνολογικης επιστήμης—παραγωγικων δυνάμεων. Δηλαδη η κοινωνία στατικη, η τεχνολογία αναπτυγμένη. Ξεχνιέται δηλαδη η ταξικη πάλη και οι αλλαγες που φέρνει μέσα στα νέα τεχνολογικα δεδομένα και επηρεασμένη απ' αυτα.

Αντίθετα οι συγγραφεις με προοδευτικη πολιτικη τοποθέτηση μεταφέρουν στο χώρο της Επ. Φαντ. τις αντιθέσεις και τις κοινωνικες καταστάσεις του αστισμου για να καταδείξουν το μέγεθος της αντίδρασης και του σαπίσματος-του ή προβάλλουν ένα όραμα ενος κόσμου απαλλαγμένου απο τα σημερινα δεινα.

Στο βιβλίο-του «Το Νεφέλωμα της Ανδρομέδας» ο Ιβαν Εφρέμοβ μας περιγράφει τις απεριόριστες προοπτικες για την αρμονικη συνέχιση της προόδου και πνευματικης ανάπτυξης των απογόνων-μας. Όπου και αν τοποθετείται η σκηνη—σ'ένα διαστημόπλοιο, σε ένα άλλο πλανήτη σε διάφορα μέρη της δικης-μας Γης—ο αναγνώστης αντιλαμβάνεται μια ατμόσφαιρα αρμονικης ευτυχισμένης ζωης. Οι άνθρωποι του 30ου αιώνα, που έχουν δημιουργήσει πάνω στο πλανήτη-μας μια κοινωνία χωρις ταξικες διάφορες, χωρις πιέσεις, εκμετάλλευση ανθρώπου απο άνθρωπο, φυλετικες διακρίσεις κλπ. νιώθουν τους εαυτους-τους σαν μέλη μιας μεγάλης οικογένειας έξυπνων όντων διασκορπισμένων μέσα στο χωρις σύνορα σύμπαν. (Γ. Μπράντις: η επιστημονικη φαντασία μοιάζει με προειδοποίηση περ. Αινίγματα του Σύμπαντος).

4. Η Προοδευτικη Επιστημονικη Φαντασία έχει κέντρο προσοχης-της τον άνθρωπον την κοινωνία-του τις ψυχολογικες του καταστάσεις.

Η φτηνη λογοτεχνία της Ε.Φ. έχει περιπέτειες διαστήματος, συνάντηση με τέρατα στο διάστημα, μάχες με εξωγήινους, διαστημομαχίες με διαστημόπλοια (όλα αυτα πετυχεμένα ονομάστηκαν «ΟΠΕΡΑ ΤΟΥ ΔΙΑΣΤΗΜΑΤΟΣ») ή αναφέρεται σε μια εφεύρεση επιστημονικη και στις θεαματικες-της χρήσεις.

Η δομη-τους όπως όλα τα κακα έργα της παραφιλολογίας (γουέστερν, αστυνομικο, πολεμικο, πρακτορικο κλπ.) μεταφερμένα σε διαστημικο σκηνικο.

Αντίθετα η προοδευτικη Ε.Φ. δεν ενδιαφέρεται για τα ντεκορ και τα θεαματικα επεισόδια σε άλλους χώρους—χρόνους, αλλα προσπαθει να διαγράψει και να ψυχολογήσει τους χαρακτηρες των ανθρώπων μέσα σε ένα καινούργιο τεχνολογικο ή διαστημικο περιβάλλον, να παρακολουθήσει τις ανθρώπινες σχέσεις που αναπτύσσονται μέσα σ' αυτο το περιβάλλον, να δει τις επιδράσεις του τεχνολογικου περιβάλλοντος στη κοινωνία. Αναλύει δηλ. ανθρώπινους χαρακτήρες και καταστάσεις, κι όχι θεαματικα ντεκορ.

Εδω αξίζει να αναφέρουμε τέσσερα απο τα καλύτερα δείγματα Φαντασίας που ν' αναλύουν τις ψυχολογικες κοινωνικες καταστάσεις: το εκπληκτικο «Εμεις» του Ζαμιάτιν, το «Γενναίος νέος Κόσμος» του Χάξλεϋ, το «1984» του Όργουελ, και το «οι πράκτορες του Χάους» του Σπίνραντ. (αναφέρονται ανεξάρτητα απο διαφωνίες για πολιτικες θέσεις που θέτουν μερικα απο αυτα).

«ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ»

Μετα απο τόση περιπλάνηση επιστρέφουμε στο βιβλίο του Νέαρχου Γεωργιάδη «Διηγήματα Φαντασίας». Μέσα σ' αυτη τη περιπλάνηση οι αναφορες στο βιβλίο και η κριτικη-του έχουν παραμεριστει και περιοριστει, με κίνδυνο να χαθει το ίδιο το αντικείμενο της κριτικης, το βιβλίο δηλαδη που έχει εκδοθει και κυκλοφορήσει. Όμως αυτες οι γενικες αναφορες για την Ε.Φ. έπρεπε να γίνουν μια και είναι η πρώτη φορα που έχουμε τέτοιου είδους βιβλίο στην Κύπρο. Σημειώσαμε και στην αρχη πως παρ' όλον ότι είναι το πρώτο, έχει τη σωστη μορφη του διηγήματος πολιτικης Επιστημονικης Φαντασίας με προοδευτικες θέσεις.

Στα πρώτα ολιγοσέλιδα διηγήματα-του που δεν περικλείονται κάτω απο αυστηρη «ταξινόμηση» στο είδος Επιστημονικης Φαντασίας ο Ν. Γεωργιάδης αμφισβητα την πραγματικότητα (όπως μας έμαθε μια ορισμένη εκπαίδευση και μαθητεία να την καταλαμβαίνουμε) για να μας βοηθήσει σε μια βαθύτερη γνώση αυτης της πραγματικότητας, γιατι και η φαντασία είναι ένας τρόπος κατανόησης της πραγματικότητας.
ματος κοκκινίζει την εφημερίδα που κρατα. Κυνηγα τον δολοφόνο (που είναι μια σωστη αντίδραση). Ο δολοφόνος καταφεύγει σε μια παλια πολυκατοικία. Φτάνει κυνηγώντας-τον στο τελευταίο όροφο όπου υπάρχει μια μεγάλη αίθουσα με μια μεγάλη ουρα ανθρώπων που περιμένουν να ακουστουν απο ένα άνθρωπο που κάθεται σε ένα γραφείο.

«Περιμένετε νάρθει η σειρα-σας», του λέει με αυστηρο και επιτιμητικο ύφος ο άνθρωπος του γραφείου. Ο νεαρος αναγνώστης τολμα να του πει για το φόνο αλλα ο άνθρωπος του γραφείου, επιτιμητικα τον ρωτα γιατι ενδιαφέρεται αφου το θύμα ήταν άγνωστος-του.

«Η ερώτηση με τη λογικη-της μου έφερε μια αμηχανία και το το μόνο που ήρθε στο μυαλο-μου ήταν:

—Το αίμα του σκοτωμένου λέρωσε την εφημερίδα που κρατούσα και το άσπρο-μου πουκάμισο».

Μια πολυ ωραία σκηνη που πέραν απο τις άλλες συμβολοποιήσεις της εκφράζει και τη διαδικασία αλλοτρίωσης του ατόμου μέσα στους διάφορους μηχανισμους της σημερινης κοινωνίας.

Ο νεαρος αναγνώστης που αυθόρμητα θα κυνηγήσει ένα φονια που αποκεφάλισε ένα συνάνθρωπο-του μισο μέτρο μόλις μακρυα-του, μέσα στην Ιδιοκτησία της Πολυκατοικίας, μπροστα σε μια υπάκουη ουρα και σε ένα άνθρωπο πίσω απο το γραφείο που διατάζει και υπακούουν οι άλλοι (η εξουσία) και στη λογικη αυτης της εξουσίας (το εποικοδόμημα-της) δεν μπορει παρα να πει κάτι το ατομιστικο—εγωϊστικο, που να έχει το στοιχείο της προσωπικης αντιδικίας με το φονια.

—«Το αίμα του σκοτωμένου λέρωσε την εφημερίδα που κρατούσα και το άσπρο-μου πουκάμισο!» Απλώνοντας σε επίπεδα φανταστικα τα «διηγήματα φαντασίας» μας γνωρίζουν καλύτερα τη πραγματικότητα, τη διαδικασία αλλοτρίωσης και ενσωμάτωσης στους θεσμους της καταπιεστικης κοινωνίας-μας.

(Στη «Μεταμόρφωση» του Φ. Κάφκα ο ήρωας του Σάμσα όταν ξυπνάει το πρωι μεταμορφωμένος σε ένα απαίσιο έντομο, εκφράζοντας όλη την αλλοτριωτικη ενσωμάτωση των μικροαστων στους μηχανισμους της αστικης κοινωνίας, δεν θα σκεφτει ότι έχασε αυτο το ίδιο-του το κορμι, την μορφη της ύπαρξης-του, αλλα τις σχέσεις-του με τους μηχανισμους, πως δηλαδη θα πάει στη δουλια έτσι μεταμορφωμένος)

Πριν περάσουμε στα πιο ξεκάθαρα, σαν διηγήματα πολιτικης Επιστημονικης Φαντασίας του βιβλίου, αναφέρουμε τα διηγήματα «ο Κυνοκέφαλος» («Τί ήτανε; Μια σύναξη πιστων στο προαύλιο ενος ναου για να λατρέψουνε τον θεο-τους ή μια ομάδα υπαλλήλων έξω απο το Διευθυντήριο για να υποβάλουν τα σέβη στον Προϊστάμενο-τους;»), το εξαίρετο «Δολοφονία σε σλόου μόσιον» για το πετυχεμένο ξεδίπλωμα χαρακτήρων και καταστάσεων μέσα απο μια ανάκριση και το «Πάλεμα» που είναι και το πιο αδύνατο διήγημα

της συλλογης εξ αιτίας του σχηματικου και συμβατικου τρόπου που δίνονται οι αντιθέσεις.

Στο διήγημα «μονομαχία με αχτίνες σκέψης» με τη ξεκάθαρη μορφη της πολιτικης επιστημονικης φαντασίας, το επιστημονικο «εύρημα» και για τον πεζογράφο και για τον καθηγητη–ήρωα του διηγήματος είναι οι αχτίνες σκέψεις. Μ' αυτες ο εφευρέτης-τους όταν τις συγκεντρώσει ενάντια σε ένα αντίπαλο μπορει να τον εξοντώσει.

'Ομως ο συγγραφέας δεν περιορίζει το διήγημα-του σ' αυτο το εύρημα, να μας κινήσει απλως το ενδιαφέρο, να μας δώσει θεαματικες χρήσεις της εφεύρεσης, να μας κρατήσει σε αγωνία για τις αχτίνες σκέψεις, αντίθετα χρησιμοποιει αυτο το εύρημα για να μας αποκαλύψει πτυχες της κοινωνικης πραγματικότητας.

Τις αχτίνες σκέψεις τις ξέρουν και μπορουν να τις χρησιμοποιήσουν, ο καθηγητης Δόκτωρ Καλλικράτους που τις ανακάλυψε και ο πιστος μαθητης-του ο Χάρης. Ζούνε σε μια μικρη χώρα, της Περιφέρειας. Ο καθηγητης θα καταλήξει στη Μεγάλη Δημοκρατία της Υπερατλάντα που ξέρει να εκτιμα και να τιμα τις μεγαλοφυΐες. (Αναφορα στην Αντίθεση Περιφέρειας και Μητρόπολης, τον πολιτιστικο Ιμπεριαλισμο και την αφαίμαξη των επιστημόνων και των εγκεφάλων των αναπτυσσομένων χωρων απο τις χώρες της Μητρόπολης και την χρησιμοποίηση-τους).

Στο τέλος θα γίνει μια μονομαχία με αχτίνες σκέψεις ανάμεσα στο καθηγητη και τον μαθητη στο μεγάλο στάδιο «Κολοσσαίον» της πρωτεύουσας Νέας Ρώμης της Μεγάλης Υπερατλάντας. Ο κόσμος θα ουρλιάζει στις Κερκίδες για τη μονομαχία αυτη μέχρι θανάτου (Το θέαμα στη παρακμασμένη αστικη κοινωνία και η εξέλιξη-του). (Ας θυμηθούμε εδω το κινηματογραφικο θέαμα στη κοινωνία του «1984» του 'Οργουελ).

Ο Χάρης μπροστα στο καλο της επιστήμης είναι αποφασισμένος να αφήσει τον καθηγητη να τον σκοτώσει, όμως στην εξέλιξη θα κάνει μια νέα αξιολόγηση των καταστάσεων και των πεποιθήσεων-του μπροστα στη στάση του καθηγητη, που προσπαθει με τις αχτίνες-του να σκοτώσει τον Χάρη με ένα θεαματικο τρόπο, για να ευχαριστήσει τους 'Ατλαντες που παρακολουθουν, καθως και απο την στάση των Ατλάντων.

«Το μίσος του Χάρη για τις μυρμηγκιες των Υπερατλάντων στις κερκίδες, ολοένα δυνάμωνε και φόρτιζε τη δύναμη των αχτίνων-του. Μισούσε τον κάθε Υπεράτλαντα χωριστα. Τον πολίτη γιατι στήριζε με την ψήφο ή την ανοχη-του, το αυτοκρατορικο σύστημα και την κάθε χτηνώδη κι απάνθρωπη ηγεσία. Τους επισήμους, γιατι στηρίζανε, συναρμολογούσαν κι απαρτίζανε αυτη τη διοίκηση, που τελικα αποτελούσε την πιο ισχυρη εξοντωτικη και υποδουλωτικη δύναμη της ιστορίας».

'Ολα αυτα κάνουν το Χάρη να νικήσει τον επιστήμονα καθηγητη-του, ανδρείκελλο των υπερατλάντων. Αδιέξοδη νίκη και αδικαίωτο τέλος του διηγήματος–οι Υπεράτλαντες θα σηκωθουν στο τέλος με ενθουσιασμο απο το θέαμα και την κατάληξη της μάχης αυτων των σύγχρονων μονομάχων.

Πριν περάσουμε στο άλλο διήγημα πολιτικης Ε.Φ. το «Χλιάο» πρέπει να τονίσουμε ακόμα μια καλη στιγμη πολιτικης κριτικης ανάλυσης όπως παρουσιάζεται στην εξέλιξη της υπόθεσης. Ο Καθηγητης δολοφονει με τις ακτίνες σκέψεις την ηγεσία της μικρης-του χώρας, εκφράζοντας την μικροαστικη φασιστικη κριτικη της αλλαγης απο τους άξιους αντι της συλλογικης ταξικης πάλης και κριτικης ενάντια στον εκφυλισμο.

«Τί ήθελες; συνέχισε (ο καθηγητης). Να κυβέρνούνε μέτρια ανθρωπάκια και οι μαγαλοφυΐες να παραμερίζονται; Αυτο το λες αξιοκρατία; 'Ολη νύχτα ώς το πρωΐ—απ' αυτο εδω το γραφείο, τους εκμηδένισα, με την ίδια ευκολία που καις μια ζελατίνα μ' ένα φακο».

Στο τελευταίο διήγημα της συλλογης, στον πλανήτη 'Ααt, το υγρο καύσιμο που αποτελει τη κυριώτερη πηγη ενεργείας για εργοστάσια και αυτοκίνητα ονομάζεται «Χλιάο». Το ίδιο υγρο είναι αυτο που κυκλοφορει και στις φλέβες του οργανισμου των κατοίκων του πλανήτη 'Αατ.

Διάφορες εξελίξεις στο πλανήτη και επαναστάσεις σε διάφορες χώρες (που θυμίζουν τις εξελίξεις του θέματος «πετρέλαιο και ενέργεια» στη γη) κάνουν το χλιάο δυσεύρετο. Φόβοι για αριστερη επανάσταση, και για δυσκολίες στις χώρες που στηρίζονται στο σύστημα ελεύθερης οικονομίας.

Η κυβέρνηση της Μεγάλης Αμορρικ στη προσπάθεια εξεύρεσης και εξοικονόμησης του υγρου καυσίμου επιτρέπει στους μεγάλους αξιωματούχους του κράτους, να δικάζουν και να εκτελουν όσους απο τους κατοίκους της χώρας περιέπεσαν σε κακούργημα και να παίρνουν το Χλιάο που κυκλοφορει στις φλέβες-τους, για να το χρησιμοποιήσουν στην κίνηση των αυτοκινήτων-τους.

Μ' αυτο το εύρημα ο συγγραφέας ξεκινα να μας περιγράψει την ατμόσφαιρα που επικρατει και τις περιπέτειες του ζεύγους Ρετρακ, για εξοικονόμηση του χλιάο (Ο κ. Ρετρακ είναι γενικος Διευθυντης Υπουργείου της Αμορρικ).

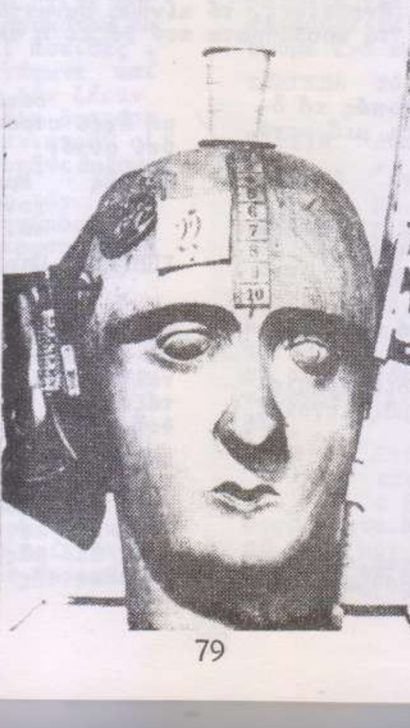
Φανταστικο λοιπον το διήγημα με την έννοια του εξωπραγματικου, του συμβολικου, του παρατραβηγμένου, που κρίνει τη κοινωνικη πραγματικότητα, στις σημερινες αστικες χώρες. 'Ομως όταν αυτο δεν πετυχαίνεται καλα αποτελει και το μειονέχτημα του βιβλίου, γιατι δίνει την αίσθηση του σχηματικου, του προκατασκευασμένου. Γιατι ναι μεν η λογοτεχνία επιστημονικης φαντασίας ξεπηγάζει απο το δικο-μας χωροχρόνο αναφερόμενη σε άλλους χώρους—χρόνους αλλα ταυτόχρονα έχει τη δικη-της αυτονομία, τους δικους-της νόμους και εξέλιξη. 'Οταν αντιθέσεις της δικης-μας κοινωνίας μεταφέρονται στην Ε.Φ. αυτούσιες ή απλως συμβολοποιημένες και δεν αυτονομούνται υποβαλλόμενες ή έχοντας άλλη έκφραση και διάσταση, αυτο γίνεται αδυναμία του βιβλίου.

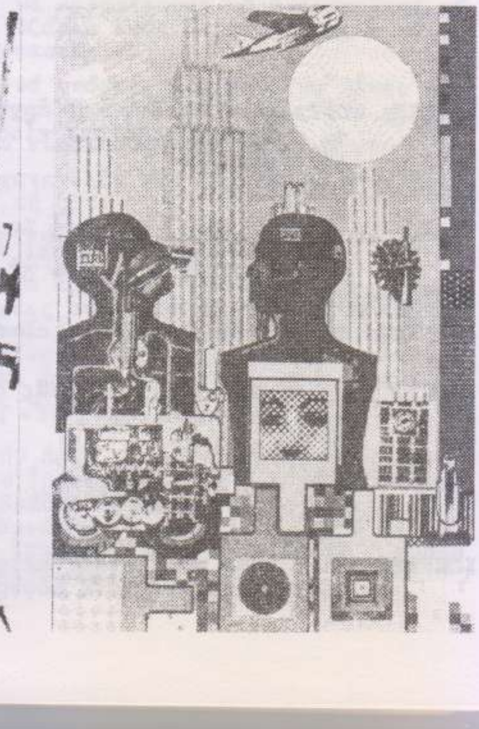
Αναφερόμαστε στην αντίθεση Ελεύθερης Οικονομίας—αριστερας στο πλανήτη 'Ααt του «Χλιάο» που είναι κατευθείαν μεταφορα της πραγματικότητας που ζούμε στη γη. (ενω π.χ. Εντροπιανοι και Νεγκεντροπιανοι (που εισάγουν δηλ. αρνητικη εντροπία στο σύστημα) ή εκατοντάδες άλλες ονομασίες που μπορουν να εφευρεθουν, δίνουν καλύτερα αυτη την αντίθεση στο εξαρτημένο και ταυτόχρονα αυτονομημένο χώρο της Επιστημονικης Φαντασίας).

Αυτο όμως δικαιολογείται με την έλλειψη της παράδοσης στο τόπο-μας σε θέματα επιστημονικης Φαντασίας.

Πιστεύουμε ότι αυτο το είδος μπορει να εξελιχτει και να τραβήξει σε καλο δρόμο, στο τόπο-μας. Και το βιβλίο του Νέαρχου Γεωργιάδη «Διηγήματα Φαντασίας», δείχνει το σωστο δρόμο και είναι μια σημαντικη προώθηση του θέματος. 'Ετσι που μπορούμε, κλείοντας το σημείωμα-μας, να πούμε, «πήραμε το βιβλίο του Νέαρχου Γεωργιάδη «Διηγήματα Φαντασίας που είναι μια προσφορα στη Κυπριακη Λογοτεχνία. Είναι ένα βιβλίο που αξίζει να διαβαστει».

ΖΥΡΙΧΗ:
ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΙΛΑΝΕ

Συνεντευξη που δημοσιευτηκε στο τευχος 52/80 του Σπηγκελ

Ἡ πάρα κάτω συνέντευξη πού δόθηκε ἀπό 5 νέους τοῦ κινήματος τῆς Ζυρίχης στό περιοδικό SPIEGEL, εἶναι ἀπόλυτα χαρακτηριστική γιά τή φύση, ὅσο καί τά ὅρια τοῦ κινήματος τῆς νεολαίας πού αὐτή τή στιγμή συνταράζει τή Βόρεια Εὐρώπη.

Τό ξεσήκωμα τῶν νέων τῆς "πλούσιας Εὐρώπης" ἔρχεται νά ἁρπάξει ἀπό τά χέρια τοῦ "κοινωνικοῦ προλετάριου" τῆς Ἰταλίας τή σκυτάλη ἑνός κινήματος πού σέ τελική ἀνάλυση ἀπό τά μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ 60 καί μετά συνταράζει ὅλο τόν κόσμο τοῦ ἀναπτυγμένου καπιταλισμοῦ.

Φυσικά σήμερα αὐτό τό κίνημα παρουσιάζει σημαντικές διαφορές ἀπό τά κινήματα τοῦ -68. Δέν εἶναι πιά -κύρια- κίνημα φοιτητῶν ἀλλά νεαρῶν ἐργαζόμενων, ἄνεργων, μαθητῶν , σπουδαστῶν τεχνικῶν σχολῶν καί φοιτητῶν.

Κι'αὐτή ἡ μετατόπιση πρός εὐρύτερα στρώματα τῆς νεολαίας δέν σημαίνει μόνο διεύρυνση τοῦ κινήματος ἀλλά συνοδεύεται καί μέ ἀλλαγές στήν ἰδεολογική του συγκρότηση: Δέν ξεκινάει ἀπό τά "κεντρικά προβλήματα" -"προλεταριάτο", ἐπανάσταση, κράτος, τρίτος κόσμος κλπ - ἀλλά ἀπό προβλήματα πιό ἄμεσα -δουλειά , σπίτι , ἐπιδόματα, χῶρος διασκέδασης, ἀστυνομική καταπίεση,ἤ τέλος πυρηνικά ἐργοστάσια , οἰκολογία κλπ. Δηλαδή ἡ διαδικασία ἀντιστράφηκε , πράγμα πού εἶναι δεμένο μέ τήν ἀλλαγή τῆς ταξικῆς σύνθεσης τοῦ κινήματος καί μέ τήν κρίση πού πέρασε ἡ ἄκρα ἀριστερά πού γεννήθηκε τό - 68 καί τήν"κρίση τῆς ἰδεολογίας" γενικώτερα.

Ἔτσι ἔχουμε νά κάνουμε μέ ἕνα κίνημα νεολαίας πού ξεκινάει ΜΕΣΑ ἀπό τά ναρκωτικά, τήν ἐξαθλίωση,τή μιζέρια , καί ἀγωνίζεται νά βγεῖ. Γι'αὐτό καί φέρνει ὅλα τά χαρακτηριστικά καί τά στίγματα τῆς γέννησής του.

Πάντως μέσα ἀπό τή διαδικασία τῆς πάλης ὁ προβληματισμός ἀνεβαίνει, τό κίνημα συναντάει καί πάλι, ἀπό δικό του δρόμο τά προβλήματα πού βάζει ἡ ἀλλαγή τῆς κοινωνίας.

ΜΑΡΤΙΝ Πρέπει νά τονίσω κατ'ἀρχή πώς τό ὅτι συζητᾶμε μαζί σας εἶναι μιά μεγάλη ἐξαίρεση.

ΣΠΗΓΚΕΛ Γιατί;

ΓΙΑΝ Ὅλος ὁ τύπος ἐδῶ στή Ζυρίχη μεγαλοποιεῖ καί διαστρεβλώνει αὐτά τά ὅποια λέμε.Γι'αὐτό δέν δίνουμε πιά πληροφορίες.

ΣΠΗΓΚΕΛ Τότε γιατί δεχτήκατε αὐτή τή συζήτηση;

ΜΑΡΤΙΝ Ὁ ἐξωτερικός τύπος μᾶς διαστρεβλώνει λιγώτερο.'Εσεῖς δέν μᾶς λογοκρίνετε.

I. Η ΒΙΑ

ΣΠΗΓΚΕΛ Ἀπό τότε πού πετᾶτε πέτρες καί μολότωφ,πού φτιάχνετε ὁδοφράγματα, ἀδειάζετε βιτρίνες κλπ.ἡ κοινή γνώμη ἔχει στραφεῖ ἐνάντιά σας. Σᾶς παραξενεύει αὐτό;

ΑΝΤΡΕΑ Ἐμεῖς ὅμως δέν βγήκαμε στό δρόμο ἔχοντας σά στόχο νά πετάξουμε μονόξυλα.

ΣΠΗΓΚΕΛ Παρ'ὅλα αὐτά.'Από τήν ἀντικουλτούρα σας δέν βλέπει κανείς πρός τό παρόν πολλά πράγματα, παρά μόνο ξύλο μέ τήν ἀστυνομία.Στά μάτια τοῦ κόσμου δέν εἶστε οἱ ἐκπρόσωποι ἑνός κινήματος νεολαίας μέ ἐναλλακτικές προτάσεις,ἀλλά καταστροφεῖς τῆς τάξης καί ταραχοποιοί πού πρέπει νά τιμωρηθοῦν.

ΑΝΤΡΕΑ Ἀληθεύει πώς ἔχουμε γίνει βίαιοι.Ἀντιστεκόμαστε στίς ἐπιθέσεις τῆς ἀστυνομίας πού χτυπᾶ ἀμέσως μόλις δεῖ ἔστω καί λίγους νέους συγκεντρωμένους. Ἐάν ἕνας ἀπό μᾶς σήμερα ἀντιδρᾶ βίαια,αὐτό εἶναι ἔκφραση τῆς φοβερῆς ἀγανάκτησης πού νοιώθει.

ΣΠΗΓΚΕΛ 'Η Ζυρίχη μέχρι τόν περασμένο Μάη θεωροῦσαν σάν εἰδυλλιακός τόπος ἥσυχος καί εἰρηνικός,τώρα καθημερινά γίνονται σφαγές στούς δρόμους.Κάθε Σάββατο στά καταστήματα τοῦ κέντρου καρφώνονται προστατευτικά κάγγελα.Πῶς κλιμακώθηκε ἡ κατάσταση;

ΑΝΤΡΕΑ Οἱ διαμαρτυρίες ἄρχισαν τήν Παρασκευή στίς 30 Μάη,μπροστά στήν Όπερα.

ΣΠΗΓΚΕΛ Θέλατε νά διαμαρτυρηθεῖτε γιατί τό κράτος χρηματοδοτεῖ μέ πολλά ἑκατομμύρια τίς κατεστημένες μορφές τέχνης καί δέν παραχωρεῖ σέ σᾶς ἕνα αὐτόνομο κέντρο νεολαίας.Εἴχατε ὀργανωθεῖ ἀπό πρίν γι'αὐτό τό σκοπό;

ΑΝΤΡΕΑ 'Εγώ προσωπικά ὄχι.Κατέβηκα τήν παρασκευή τό βράδυ στήν πόλη.'Εκεῖ εἴχαν συμβεῖ διάφορα,εἶχε δημιουργηθεῖ μιά καταπληχτική ἀτμόσφαιρα ἀπό ἑκατοντάδες νέους πού εἶχαν συγκεντρωθεῖ ἔξω ἀπ'τήν Όπερα.Νοιώθαμε φοβερά δεμένοι μεταξύ μας.

ΓΙΑΝ Καί μέ μένα συνέβαινε τό ἴδιο,ἔνοιωθα φοβερά ἐλεύθερος:ξαφνικά ἀνακάλυψα ὅτι κι ἄλλοι νοιώθουν καί θέλουν τό ἴδιο μέ μένα.

ΣΠΗΓΚΕΛ Τί ἦταν αὐτό πού σᾶς συνέδεε;

ΑΝΤΡΕΑ 'Ο καθένας ἔνοιωθε ἐλεύθερος ἀπ'τήν καθημερινή πίεση γιά προσαρμογή στήν καθημερινότητα,στό σπίτι,στό σχολεῖο ἀκόμα καί στό λεωφορεῖο πού ὑπάρχει γραμμένο πώς ὅποιος ταξιδεύει χωρίς εἰσιτήριο βρίσκεται μέ τό ἕνα πόδι στή φυλακή.

ΣΠΗΓΚΕΛ 'Η ἀναγκαιότητα νά ξεφύγετε ἀπ' τήν ἀστική "τάξη;"

ΓΙΑΝ Όχι μόνο.Νοιώθαμε μιά τρομαχτική ὀργή.Καί τό συναίσθημα αὐτό ἦτανε κοινό.Όλοι νοιώθαν τό ἴδιο μίσος γι'αὐτά τά ἀστικά σκατά γι'αὐτή τή βίαιη πίεση γιά κατανάλωση πού μᾶς σκοτώνει.

ΣΠΗΓΚΕΛ Αὐτό τό δέσιμο δέν εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς πίεσης ἀπ'τά ἔξω; Τό αἴσθημα τῆς ἀδυναμίας ὅταν χτυπᾶ τόσο σκληρά ἡ ἀστυνομία εἶναι κι'αὐτό κοινό.

ΜΑΡΙΝΑ Τότε στήν Όπερα,δέ φοβόμουν καθόλου τήν ἀστυνομία.Κάθε φορά πού ἐπιτίθονταν διαλυόμαστε σέ μικρές ὁμάδες,ξανασυγκεντρωνόμαστε καί δρούσαμε ξανά.

ΜΑΡΤΙΝ Θυμᾶμαι μιά διαδήλωση πού ἔγινε πρός τό Δημαρχεῖο.Οἱ μπάτσοι στεκόταν παραταγμένοι μέ γκλομπς καί ἀσπίδες . 'Εμεῖς ὁρμήσαμε τούς πήραμε τά μεγάφωνα καί χτυπάγαμε γιά πλάκα τά κράνη τους.Δέν ξέραν τί ἔπρεπε νά κάνουν.Σήμερα εἶναι ὅλα διαφορετικά.Πρέπει νά κρυφτεῖς μόλις ἐμφανιστοῦν οἱ μπάτσοι.Άν σταθοῦμε κάπου μᾶς χτυπᾶνε ἀμέσως.

ΣΠΗΓΚΕΛ Μετά τίς μεγάλες φασαρίες τόν 'Ιούλιο ἡ ἀστυνομία ἔχει ἐξουσιοδοτηθεῖ νά ἐμποδίζει κάθε συγκέντρωση.'Εξ'ἄλλου κι ἀνάμεσα στούς ἀστυνομικούς ὑπάρχει συσσωρευμένη ἐπιθετικότητα.

ΠΕΤΕΡ Ναί, αὐτό εἶναι πιθανό.Έχει τύχει ἀστυνομικός νά τρέχει πανικόβλητος ὅταν ξαφνικά ξεπετάχτηκαν μπροστά του 50 νέοι μέ πέτρες στά χέρια.

ΑΝΤΡΕΑ Παρ'ὅλα αὐτά οἱ βιαιότητες ἄρχισαν, μετά τίς ἐπιθέσεις τῆς ἀστυνομίας . Πρῶτα ξύλο ἀπ'τήν ἀστυνομία,μετά καταστροφές ἀπό ἀντίδραση κι ἔτσι πηγαίναμε ἀπό ἐπίθεση σ'ἐπίθεση.Π.χ.ἕνας μπάτσος ἔπιασε μιά κοπέλλα.Τῆς τραβοῦσε τά μαλλιά καί μετά τήν πέταξε κάτω.'Η κοπέλλα οὔρλιαζε.Μερικά λεφτά ἀργότερα ἄκουγε κανείς στούς γειτονικούς δρόμους δεκάδες τζάμια νά σπᾶνε.

ΣΠΗΓΚΕΛ Μέλη τῆς κίνησής σας ἔφεραν τό σύνθημα "χωρίς ἀστυνομία,καμία φασαρία". Εἶναι πραγματικά μόνο ἡ ἀστυνομία ὑπεύθυνη γι'αὐτή τήν κλιμάκωση τῆς βίας;

ΓΙΑΝ Όχι.'Η προθυμία μας νά καταστρέφουμε ὅτι μᾶς καταστρέφει προηπῆρχε. Καί θά αὐξάνει συνέχεια.

ΠΕΤΕΡ Συγχρόνως,δέν χτυπάγαμε οὔτε σπάγαμε μαγαζιά ἀνεξέλεχτα.Άν καταστράφηκαν ὅλες οἱ βιτρίνες τῆς Μπανχοφστράσσε(τοῦ πιό πλούσιου δρόμου τοῦ κόσμου), αὐτό εἶχε ἕνα συγκεκριμένο λόγο............

ΣΠΗΓΚΕΛ .....συγκεκριμένα,ὅτι σᾶς ἐξόργιζε ἡ παρέλαση τοῦ διεθνούς Τζέτ- σετ, στήν κεντρική ἀγορά;

ΜΑΡΤΙΝ 'Εσύ δέν μπορεῖς νά γνωρίζεις τό"λυτρωτικό"συναίσθημα ὅταν σπᾶνε τά τζάμια μιᾶς τράπεζας ἤ ἑνός μαγαζιοῦ γουναρικῶν .Θέλω νά καταστρέφω ὅτι πιστεύω ὅτι πρέπει νά καταστραφεῖ.'Αντίθετα δέν θάσπαγα ποτέ τά τζάμια ἑνός μικροῦ περιπτέρου.

ΣΠΗΓΚΕΛ Δέν ὑπῆρξε κανένας ἐνδιασμός στήν ἐξέλιξη τῆς διαδήλωσης ἀπό εἰρηνική, σέ κῦμα καταστροφῆς.

ΜΑΡΤΙΝ 'Ο καθένας μπορεῖ νά πάρει θέση γιά τόν ἑαυτό του.

-Όσον ἀφορᾶ ἐμένα:ἀπό μικρός ἔζησα σ'ἕνα φοβερά οὑμανιστικό περιβάλλον.'Ο πατέρας μου εἶναι δάσκαλος.Πάντα μοῦ ἔλεγε:"Άν θέλεις ν'ἀλλάξεις κάτι πρέπει νά τηρεῖς τούς κανόνες τῆς δημοκρατίας,σέ τελική ἀνάλυση ἔχουμε ἕνα κράτος δικαίου,πού ἐπιτρέπει στόν καθένα ν'ἀγωνίζεται γιά τά δικαιώματά του μέ εἰρηνικά μέσα".Καί μετά οἱ ἠθικοί φραγμοί "δέν ἔχεις τό δικαίωμα νά καταστρέφεις ὅτι ἀνήκει στούς ἄλλους"καί τέτοια.'Εγώ ὅμως νοιώθω νά καταπιέζομαι ἀπό τήν πίεση γιά καλύτερη ἀπόδοση στό σχολεῖο,ἀλλά κι ἀπό,τήν ἀπομόνωσή μας στήν πόλη.Κι ὅλη τήν καταπιεσμένη ὀργή μου τήν ἀπελευθέρωσα στίς φασαρίες μέ τούς μπάτσους.Γιά μένα αὐτό ἦταν μιά διαδικασία συνειδητοποίησης.

ΣΠΗΓΚΕΛ Τί συνειδητοποιήθηκε;

ΜΑΡΤΙΝ Τό ὅτι δέν χρειάζεται ἀστυνομία γιά νά διακρίνει κανείς πώς σέ συγκεκριμένες περιπτώσεις ἡ βία εἶναι ἀπαραίτητη γιά νά καταφέρουμε νά ἀκουστοῦμε: νά σπάσουμε τά τζάμια ἑνός καταστήματος ἤ νά κάψουμε ἕνα ἐργαστάσιο.

ΣΠΗΓΚΕΛ Τό νά σπάσεις μιά βιτρίνα εἶναι διαφορετικό ἀπ'τό νά κάψεις ἕνα χτίριο.

ΜΑΡΤΙΝ Δέν εἶναι αὐτό τό πρόβλημά μου

ΣΠΗΓΚΕΛ Έχετε ὅλοι τήν ἴδια θέση ὅσον ἀφορᾶ τή βία;

ΜΑΡΙΝΑ Πιστεύω ὅτι αὐτό ἐξαρτᾶται ἀπ'τό πόσο καταπιεσμένος νοιώθει κανείς. Τά πάντα ἀρχίζουν ἀπ'τίς συνθῆκες δουλειᾶς."Αν ἔχεις συνέχεια κάποιον πάνω ἀπ' τό κεφάλι σου καί ἐσύ πρέπει μόνο νά ἐκτελεῖς τότε σοῦ τή δίνει πολύ ἄσχημα."Αν ὅλα εἶναι τόσο σκατά,τότε ἔχεις φτάσει καί στό σημεῖο νά προσπαθήσεις νά ἀπαλ αγεῖς ἀπ'τήν πίεση μέ τή βία.

ΓΙΑΝ Στήν ἀρχή μοῦ κακοφαινόταν κάπως ὅταν ἔβλεπα τούς ἄλλους μέ πέτρες.Δύο βράδυα ἀργότερα ἔφτιαχνα κι ἐγώ ὁδοφράγματα.Νοιώθαμε ὅλοι φοβερά. Αφοῦ ἔκοψα, τό χέρι μου ὅταν φράξαμε μ'ἁμάξια τό δρόμο καί δέν τό κατάλαβα.

II. ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ

ΣΠΗΓΚΕΛ Δέ δημιούργησε όλη αυτή ή κίνηση μιά δική της δυναμική πού σας παρασύρει χωρίς νά μπορεΐτε νά τήν ελέγξετε;

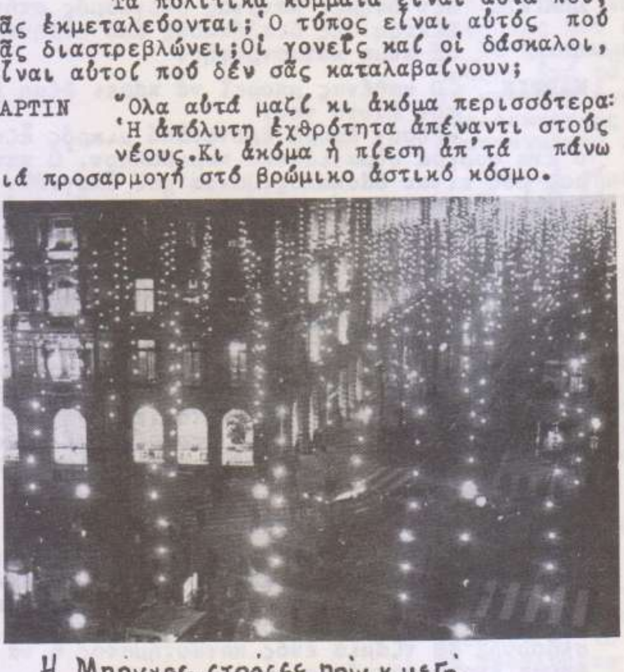
ΓΙΑΝ "Οχι είναι διαφορετικά Δουλεύεις, μέ άλλους πού σοῦ ἀρέσουν, Νοιώθεις ὡραία, ή κατάσταση είναι καλή. 'Απ' τήν κατάσταση δημιουργοῦνται πραχτικές. Συνεργάζεσαι μέ τούς άλλους, χωρίς ραντεβοῦ, χωρίς πλάνο. Κυριαρχεῖ τό συναίσθημα ὅτι ὅλα ἀνήκουν σ' ὅλους.

ΣΠΗΓΚΕΛ Μιλᾶτε περισσότερο γιά συναισθήματα ὀργῆς καί παράλυσης. Ποιός σᾶς ἐξοργίζει, τί σᾶς παραλύει; Τελικά ὄχι μόνο ή ἀστυνομία ἔστω κι ἄν ἀπέναντί σας ἀντιδρᾶ τόσο σκληρά.

ΑΝΤΡΕΑ Σ'αὐτή τήν πόλη ζεῖς παντοῦ τήν ἀτμόσφαιρα τῆς καταπίεσης πού σέ σκοτώνει.

ΣΠΗΓΚΕΛ Τό δημαρχεῖο είναι αὐτό πού σᾶς ἀρνεῖται τό "αὐτόνομο κέντρο νεολαίας" Τά πολιτικά κόμματα είναι αὐτά πού, σᾶς ἐκμεταλεύονται; 'Ο τόπος είναι αὐτός πού σᾶς διαστρεβλώνει; Οί γονεῖς καί οἱ δάσκαλοι, είναι αὐτοί πού δέν σᾶς καταλαβαίνουν;

ΜΑΡΤΙΝ "Ολα αὐτά μαζί κι ἀκόμα περισσότερα: 'Η ἀπόλυτη ἐχθρότητα ἀπέναντι στούς νέους. Κι ἀκόμα ή πίεση ἀπ' τά πάνω γιά προσαρμογή στό βρώμικο ἀστικό κόσμο.

Η Μπανχοφ-στρασσε πρίν κ μετά τη διαδήλωση

ΣΠΗΓΚΕΛ Πόσων χρονῶν εἶσαι;

ΜΑΡΤΙΝ Δέκα ὀχτώ

ΣΠΗΓΚΕΛ Πῶς ἔγινε καί πῆρες μέρος στήν "κίνηση".

ΜΑΡΤΙΝ "Εχω ἕναν φοβερά αὐταρχικό πατέρα κι ὑπέφερα ἀρκετά ἀπ' αὐτόν. Κατάλαβα ὅτι δέν μπορῶ νά ζήσω ἄλλο σπίτι μου. 'Αποχώρησα κι ἀπ' τήν τροτσκιστική ὁμάδα πού ἀνῆκα πρίν. Μέ τά παιδιά πού γνώρισα στίς φασαρίες φάξαμε μετά τό καλοκαίρι γιά σπίτι, φυσικά χωρίς ἐπιτυχία. Λοιπόν καταλάβαμε κι ἐμεῖς ἕνα ἀπό καιρό ἐγκαταλειμένο σπίτι πού ἀνῆκε στήν πόλη. Δέν ὑπῆρχε ἄλλη δυνατότητα γιά μᾶς. "Οποιος δέν καταλάβει ἕνα σπίτι, πρέπει νά μένει μέ τούς γονεῖς του ἤ νά γυρνᾶ στούς δρόμους. Κανένας ἀπό μᾶς δέ μπορεῖ νά πληρώσει τά ἐνοίκια πού ζητιοῦνται στή Ζυρίχη.

ΜΑΡΙΝΑ Πρίν ἕνα χρόνο, τότε είμουν 21, είθελα νά φύγω ἀπ' τό σπίτι. Μαζί μέ ἄλλους 20 περίπου, ἀρχίσαμε τίς καταλήψεις. Τό σύνθημά μας εἴτανε "ἐπιδιόρθωση ἀντί γιά γκρέμισμα". Μ' αὐτό θέλαμε νά σπάσουμε καί τήν απομόνωσή μας. Ζωγραφίσαμε πλακάτ καί τά στήσαμε στήν πόλη γιά νά τραβήξουμε κι ἄλλο, κόσμο, Στίς 30 τοῦ Μάη πήραμε μέρος καί στή διαδήλωση μπροστά στήν "Οπερα. 'Υπῆρχε πολύ καλή διάθεση, ἐγώ ἀναζωογονήθηκα.

ΓΙΑΝ "Οταν τό περασμένο φθινόπωρο γύρισα ἀπό ἕνα ταξίδι σ' ὅλο τόν κόσμο, συνειδητοποίησα ξαφνικά πόσο ἀσφυκτική εἶναι ή Ζυρίχη. 'Η πόλη καί οἱ ἄνθρωποί της μοῦ φαίνονταν σάν ἀντικείμενα ἀπό μπετόν. Καί ξαφνικά ἔνοιωσα τήν ἀνάγκη νά σπάσω αὐτό τό, μπετόν. 'Αναζητοῦσα τή διάσταση πού δέν ὑπάρχει προφανῶς στούς 'Ελβετούς, οὔτε στή φύση οὔτε στά κεφάλια τῶν ἀνθρώπων. "Ηθελα νά ζῶ μόνο μέ ἀνθρώπους πού νοιώθουν τό ἴδιο ὅπως κι ἐγώ.

ΣΠΗΓΚΕΛ Φαίνεται νά δίνεται μεγάλη σημασία, στήν ὕπαρξη κοινῶν αἰτημάτων. 'Ενοεῖτε μ' αὐτό ὅτι εἶστε ἕνα ἑνιαῖο μέτωπο ἐνάντια στόν ἀστικό κόσμο τῶν μεγάλων, δηλαδή ὅτι ἔχετε ἕναν κοινό ἐχθρό, ἤ ὅτι ὑπάρχει ἕνα διάχυτο αἴσθημα ἑνότητας γιατί ή "ἑνότητα εἶναι δύναμη", ἔστω κι ἄν δέν ἔχει ξεκαθαριστεῖ τό περιεχόμενο αὐτῆς τῆς ἑνότητας;

ΠΕΤΕΡ Δέ μπορῶ νά ὁρίσω ἀκριβῶς, τί δίνει περιεχόμενο στήν "κίνησή" μας. Τό κυριότερο είναι ὅτι ὑπάρχει, ὅτι κατάφερε ἀρκετά στούς δρόμους καί στόν κόσμο. 'Η "κίνηση" εἶναι μιά διαδικασία πού ἐξελίσσεται.

III. ΑΜΕΣΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΣΠΗΓΚΕΛ Δέν ἔχετε κανένα "καθοδηγητή", ή κανένα πρότυπο;

ΓΙΑΝ "Οχι ἔχουμε ἐμᾶς.

ΣΠΗΓΚΕΛ Τελικά ή "κίνηση" εἶναι μόνο αὐτόσκοπός; Ζῆτε τίς πράξεις σας σάν πράξεις ἤ ὑπάρχουν συγκεκριμένες δομές πού φροντίζουν γιά μιά συνολικότητα;

ΠΕΤΕΡ Ναί ὑπάρχουν συγκεκριμένες δομές. 'Επίσης ὑπάρχουν καί συγκεκριμένοι σκοποί, ὅπως τό αὐτόνομο κέντρο νεολαίας. 'Ο καθένας ἀπό μᾶς παίρνει μέρος καί σέ μιά ὁμάδα ἐργασίας. 'Εκτός ἀπ' αὐτό μιά φορά τή βδομάδα γίνεται γενική συνέλευση, πού βγάζει, ἀποφάσεις.

ΑΝΤΡΕΑ 'Εγώ π.χ. δουλεύω σέ μιά "αὐτόνομη ὁμάδα φυλακῆς". Φροντίζουμε γι' αὐτούς

ποὺ πρόκειται νά δικαστοῦν ἤ ποὺ εἶναι ἤδη μέσα. Ἡ ὁμάδα εἶναι ἀνοιχτή, καθένας, μπορεῖ νά δουλέψει. Ἄν θέλουμε νά κάνουμε κάποια καμπάνια, κατεβαίνουμε μέ τίς προτάσεις-μας στή γενική συνέλευση. Ἐκεῖ συζητιοῦνται-ὅλα καί παίρνονται ἀποφάσεις.

ΣΠΗΓΚΕΛ Σέ μιά γενική συνέλευση ποὺ παρακολουθοῦσαμε τό καλοκαίρι μᾶς δημιουργήθηκε ἡ ἐντύπωση ὅτι μερικοί εἶχαν τή δυνατότητα νά τήν καπελώνουν-καναλιζάρουν. Τελικά ὑπάρχει πράγματι ἕνας σκληρόςπυρήνας ποὺ χωρίς αὐτόν θά διαλυόταν ἡ "κίνηση".

ΓΙΑΝ Μοῦ ἔτυχε καί μένα, μερικές ἀποφάσεις νά ἔχουν προσυζητηθεῖ σέ μικρές ὁμάδες. Ἀλλά αὐτό δέ σημαίνει ὅτι ἡ γενική συνέλευση καναλιζάρεται ἤ καπελώνεται.

ΣΠΗΓΚΕΛ Δημοκρατία τῆς βάσης δηλαδή σ'ὅλη της τήν ἔκταση. Ἀλλά εἶναι πολύ πιθανό ἄτομα μέ ρητορική δεινότητα νά παιρνοῦν τίς ἀπόψεις τους, ἄν ἔχουν ἐκτιμήσει σωστά τό κλίμα τῆς συνέλευσης.

ΓΙΑΝ Τέτοιοι τύποι τό μόνο ποὺ κατορθώνουν εἶναι νά ὀξύνουν τίς ἀντιθέσεις κι ὄχι νά περάσουν τίς ἀπόψεις τους. Ὅποιος εἶναι ἐνάντια στήν ἑνότητα καί στό ρεῦμα δέν ἔχει καμιά πιθανότητα.

ΣΠΗΓΚΕΛ Πῶς δημιουργεῖται αὐτό τό ρεῦμα.' Ὁ καθένας μπορεῖ νά προδιαθέσει τόν κόσμο, νά ὀξύνει ἤ νά ἀμβλύνει τήν κατάσταση.

ΜΑΡΤΙΝ Σίγουρα, ἀλλά αὐτό κατορθώνεται δύο τό πολύ τρεῖς φορές, μέχρι νά τό καταλάβει ἡ γενική συνέλευση, μετά δέ μπορεῖ νά συνεχιστεῖ.

ΠΕΤΕΡ Στίς γενικές συνελεύσεις κυριαρχεῖ - μιά "ὑγιής δυσπιστία" ἐνάντια στά καπελώματα.

ΑΝΤΡΕΑ Ἄν κάποιος π.χ. μιλᾶ πάρα πολύ συχνά καί προσπαθεῖ νά περάσει τήν ἄποψή του, τότε ἀντί γιά τό μικρόφωνο τοῦ δίνουν ἕνα ἀγγούρι. Αὐτά τά περιστατικά συμβαίνουν τελείως αὐθόρμητα κι εἶναι γεμᾶτα χιοῦμορ καί φαντασία.

ΣΠΗΓΚΕΛ Λοιπόν, δημοκρατία βάσης;

ΓΙΑΝ Ναί κι ἀρκετά αὐθεντική. Πρῶτα ἀπ'ὅλα θέλουμε νά μιλήσουμε μεταξύ μας, θέλουμε νά ζήσει ὁ ἕνας τόν ἄλλον - καί νά τόν νοιώσει. Αὐτό εἶναι καί κάτι παραπάνω ἀπό μιά ἄμεση δημοκρατία.

IV. ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ

ΣΠΗΓΚΕΛ 'Αρκετές φορές μέσα στή βδομάδα δουλεύετε στίς ὁμάδες, μετά γίνονται οἱ γενικές συνελεύσεις κι ἀρκετά συχνά κατεβαίνετε στούς δρόμους γιά "πραχτική" δράση. Ἐκτός ἀπ'αὐτά ἐκδίδετε ἐφημερίδες, τυπώνετε προκηρύξεις, ὀργανώνετε καμπάνιες. Φαίνεται νά εἶστε φοβερά ἀπασχολημένοι. Δουλεύει κανένας ἀπό σᾶς κανονικά;

ΑΝΤΡΕΑ Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἡ δική μου κύρια-ἀσχολία εἶναι ἡ "κίνηση". Εἶμαι συνεχῶς σέ δράση.

ΣΠΗΓΚΕΛ 'Από ποῦ κερδίζεις αὐτά ποὺ χρειάζεσαι γιά νά ζεῖς;

ΑΝΤΡΕΑ Παλιότερα δούλευα τή μισή μέρα σάν κοινωνική λειτουργός. Τώρα δέ σκέφτομαι κάν νά δουλέψω στήν παλιά μου - δουλειά. 'Αλλά δέν θέλω καί τίποτα πιά, οἱ ἰδέες μου ἔχουν διαμορφωθεῖ τελείως.

ΣΠΗΓΚΕΛ Πῶς θέλεις νά βγάζεις λεφτά στό μέλλον;

ΑΝΤΡΕΑ Αὐτό δέ μπορῶ νά τό πῶ ἀπό τώρα. Τό σίγουρο εἶναι ὅτι δέν πρόκειται ποτέ νά ξαναγυρίσω σ'ἕνα ἀστικό ἐπάγγελμα.

ΜΑΡΤΙΝ Κάπως ἔτσι συμβαίνει καί μέ μένα. Μέχρι τώρα πήγαινα στό γυμνάσιο, ἀλλά τό παράτησα μετά τό καλοκαίρι, καί δέν πρόκειται νά ξαναπάω ποτέ σχολεῖο.

ΣΠΗΓΚΕΛ Οἱ ἄλλοι τί λένε πάνω σ'αὐτό;

ΠΕΤΕΡ 'Εγώ εἶμαι φοιτητής. Λεφτά πέρνω ἀπό μα ἀπ'τόν πατέρα μου. Ἔτσι διαθέτω, ὅλο τό χρόνο μου γιά τήν "κίνηση".

ΣΠΗΓΚΕΛ Ἄν εἶξερε ὁ πατέρας σου γιά τήν "κίνηση" θά ἐξακολουθοῦσε νά σέ συντηρεῖ;

ΠΕΤΕΡ Γι'αὐτό τό θέμα δέν συζητῶ μέ τόν πατέρα μου, ἀλλά ὑποθέτω πῶς θά μοῦκοβε τά λεφτά.

ΣΠΗΓΚΕΛ Τί δουλειά κάνει ὁ πατέρας σου;

ΠΕΤΕΡ Δάσκαλος

ΓΙΑΝ 'Εγώ πρός τό παρόν δουλεύω σέ μιά - κλινική. Κάνω πραχτική ἐξάσκηση για τί σπουδάζω ἰατρική. Ἀντίθετα μέ τόν

ΠΕΤΕΡ, ἐγώ θέλω νά τελειώσω τίς σπουδές μου.

ΣΠΗΓΚΕΛ Δηλαδή κάνεις ἕνα εἶδος διπλῆς ζωῆς;

ΓΙΑΝ Ὄχι. Δέν διασπῶμαι ἀλλά προσπαθῶ τή συνειδητότητα τῆς "κίνησης" νά τή μεταφέρω στή δουλειά μου. Ἡ φοβερή ἐπιβάρυνση εἶναι ἡ ἰσχύει μόνο χρονικά.

ΣΠΗΓΚΕΛ Οἱ περισσότεροι ἀπό σᾶς παρατήσατε τίς δουλειές καί τά σχολειά σας, ἀπ' τό περασμένο καλοκαίρι καί μετά. 'Υπάρχει γιά σᾶς τό "στιγμή χωρίς γυρισμό" σύμφωνα μέ τό ὁποῖο ἀποκλείεται ἡ ἐπιστροφή - στήν ἀστική ζωή;

ΜΑΡΤΙΝ Γιά μένα ναί. Τό ἀποφασιστικό βῆμα - τ'ὅκανα τόν 'Ιούλιο ὅταν εἴχαμε ἀκόμα τό αὐτόνομο κέντρο νεολαίας τῆς Λίμματ-στράσσε. (τό χτίριο εἶχε δωθεῖ ἀπό τήν πόλη στούς νέους καί μετά ἀπό 6 βδομάδες ἐκκενώθηκε βίαια ἀπ'τήν ἀστυνομία.) Ἐκεῖ δουλεύαμε μέρα-νύχτα. Ἄλλοι διορθώνανε τό σπίτι, ἄλλοι δημιουργοῦσαν ἐπαφές, ἄλλοι σχεδίαζαν τά τῆς "κοινῆς ζωῆς". Ὅλοι παίζαμε τό ρόλο λίγο πολύ ἑνός κοινωνικοῦ λειτουργοῦ, ὑποστηριζόμαστε καί βοηθειόμαστε. 'Εγώ εἶχα δοθεῖ στήν "κίνηση".

ΣΠΗΓΚΕΛ Δέν ὑπάρχει ὁ κίνδυνος πολοί ἀπόσᾶς νά καταλήξουν "έγκληματικά στοιχεῖα" λόγω τῶν κοινωνικῶν ἐλείψεων;Σέ σᾶς εἶναι κάτι πολύ συνηθισμένο τό κλέψιμο στάκαταστήματα.

ΜΑΡΤΙΝ Φυσικά ὑπάρχουν τέτοιοι κίνδυνοι,άλλά ξέρεις τό οἰκονομικό πρόβλημαδέν εἶναι γιά μᾶς τόσο σπουδαῖο,ὅσο γιά σᾶς.

ΣΠΗΓΚΕΛ Κι'ἄν πεινᾶτε,ἄν σᾶς λείπουν μερικά Τζήνς,ἤ ἄν σᾶς ἀρέσει πολύ ἕνας ρόκ δίσκος;

ΜΑΡΤΙΝ Γιά ὅλα αὐτά, ἀρκοῦνε τά χρήματα πού κερδίζουν ἀπό τά μεροκάματα τά παιδιά τῆς κομμοῦνας.'Αλλά κάπου ἔχεις δίκηο,γιατί αὐτό δέ μπορεῖ νά συνεχιστεῖ ἔτσι αἰώνια. Σήμερα δέν εἴμαστε πιά τόσο ἀφελεῖς.'Αλλά δέν ξέρουμε ἀκόμα πῶς θά τό λύσουμε τό πρόβλημα.

ΣΠΗΓΚΕΛ 'Από παρόμοιες ἐμπειρίες σ'ἄλλες πόλεις τῆς Εὐρώπης ἔχουν δημιουργηθεῖ "αὐταρχεις" κομμοῦνες θά λέγαμε.Συλλογικά ἀνοίχτηκαν μαγαζιά μέ τζήνς,δισκάδικα βιβλιοπωλεῖα,ταβέρνες.Σήμερα ὑπάρχουν ὑπό μορφήν συνεταιρισμῶν τυπογραφεῖα,γραφεῖα μεταφορᾶς ἐπίπλων καί καθαριστήρια,ἀπ'τούς λεγόμενο ς "ἐξεγερμένους". Στήν Κοπενχάγη ὑπάρχει ἡ ἐλεύθερη πόλη Κριστιάνα,μι'α συνοικία πούδιοικεῖται αὐτόνομα,ἐδῶ καί δέκα χρόνια. Θέλετε κι ἐσεῖς κάτι τέτοιο;

ΑΝΤΡΕΑ 'Εγώ εἶμαι πολύ ἐπιφυλακτική ὡς πρός τέτοια μοντέλα.Δέν ἔχω πάει οὔτε στό Βερολίνο,οὔτε στό 'Αμστερνταμ, οὔτε στήν Κοπενχάγη,δέν ξέρω τί ἀκριβῶς κάνουν ἐκεῖ.'Αλλά αὐτά γιά μένα δέν εἶναι διέξοδος . Ἔτσι κι ἀλλιῶς δέν μποροῦμε ἀπ'τή μιά μέρα, στήν ἄλλη νά διαμορφώσουμε ἕνα τελείως νέο τρόπο ζωῆς,σάν νά ζοῦσαμε μόνοι σ'ἕνα νησί . Δέν εἴμαστε ἀπομονωμένοι ἀλλά ζοῦμε στό κέντρο τῆς σοῦπερ μεγαλοαστικῆς Ζυρίχης.Τήν αὐτόνομη ζωή πού ἀνοίγεται μπροστά μας πρέπει νά τήν κατακτήσουμε σταδιακά.

ΜΑΡΤΙΝ Θά ἦταν φοβερά ἁπλό νά νοικιάζαμε ἕνα ἀγρόκτημα μέ φίλους καί νά τά παράγαμε ὅλα μόνοι μας.'Αλλά αὐτό ἐγώ δέν τό ἐγκρίνω,θά ἦταν μόνο φυγή.Καλύτερα νά πουλιέμαι ἐδῶ πότε-πότε στά σκλαβοπάζαρα τῆς οἰκοδομῆς καί νά ξεζουμίζομαι συνειδιτά.

V. ΖΩΝΤΑΣ ΤΙΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

ΣΠΗΓΚΕΛ Αὐτό εἶναι λίγο ἀκατανόητο.

ΓΙΑΝ Τό πρόβλημα εἶναι νά ἀντέξουμε,νά ὑπομένουμε καί νά συνειδητοποιοῦμε - τήν ἀντίφαση ἀνάμεσα στόν μέχρι τώρα τρόπο ζωῆς μας καί στίς πραγματικές μας καί στίς πραγματικές μας ἀπαιτήσεις γιά τή ζωή,ἀντί νά τό ἀγνοήσουμε μέ τή φυγή.

ΜΑΡΤΙΝ Στό αὐτόνομο κέντρο νεολαίας δόθηκε στόν καθένα ἀπο μᾶς γιά πρώτη φορά, ἡ εὐκαιρία νά σκιαγραφήσει τή σημαίνει γι'αὐτόν νά ζεῖ.Εἴδαμε ὅτι ὅλοι ἔχουν τά ἴδια προβλήματα,ὅτι ὅλοι ἄφησαν πίσω τους τά ἴδια σκατά,ὅτι κάθε μέρα δίνεται καί μιά μάχη.Αὐτό σέ τονώνει,σοῦ δίνει θάρρος.

ΣΠΗΓΚΕΛ Διατηρεῖτε ἐπαφή μέ τούς γονεῖςσας;

ΜΑΡΤΙΝ Καμιά φορά τούς ἐπισκέφτομαι.'Αλλά, ἐπιστροφή δέν θά ὑπάρξει ποτέ.

ΣΠΗΓΚΕΛ 'Υπάρχει στό σπίτι δυνατότητα συζήτηση;

ΜΑΡΤΙΝ Δέν δέχονται τό δρόμο πού ἀκολουθῶ, δέ θά μποροῦσαν ἄλλωστε.Πιέζομαικαί προσπαθῶ νά τούς καταλάβω,γιά νάδιατηρηθεῖ ἔστω καί ἡ παραμικρή ἀνθρώπινη ἐπαφή μεταξύ μας. Γιατί συμπαθῶ τούς γονεῖς μου,κάποιο δέσιμο ὑπάρχει πάντα."Αλλωστε μοὔδωσαν πολλά- 'Αγάπη καί στοργή.

ΣΠΗΓΚΕΛ Τί ἐπιχειρήματα φέρνουν οἱ γονεῖς,ὅταν τσακώνεστε γιά τήν "κίνηση";

ΜΑΡΤΙΝ Φοβερά συνετά καί διδαχτικά,τόσο πού δέν τό ἀντέχω.'Η μάνα μου λέει π.χ. "μόνος σου δέ μπορεῖς ν'ἀλλάξεις τό κατεστημένο.Καί τί χρησιμεύει τό νά πετᾶς πέτρες;" Τελευταία δέ εἶπε "ἐγώ ὑποστηρίζω αὐτό τό δίκαιο κράτος.'Εγώ μπορώ νά ταυτιστῶ μ' αὐτή τήν κοινωνία".'Εγώ ὅμως δέν μπορῶ.Δέ θέλω ν'ἀνήκω σ'αὐτήν.

ΠΕΤΕΡ Μέ τόν πατέρα μου δέ θά μποροῦσα ποτέ νά συζητήσω κάτι τέτοιο.'Ανήκει, σ'αὐτούς πού γουστάρουν "τάξη,ἡσυχία κι ἀσφάλεια".Αὐτό κάνει ἀδύνατη ὁποιαδήποτε συνομιλία.

ΣΠΗΓΚΕΛ Παρ'ὅλα αὐτά σοῦ δίνει χρήματα.Μᾶς ἐκπλήσσει τό γεγονός ὅτι διατηρεῖτε- ἀκόμα ἐπαφή μέ τούς γονεῖς σας,γιατί ἡ ἀνάγκη γιά αὐτονομία προυποθέτει ἕνα ὁριστικό διαχωρισμό.

ΓΙΑΝ 'Εκτός ἀπ'τήν διαδικασία ἀποκοπῆςἀπ' τήν οἰκογένεια,ὑπάρχουν κι ἄλλοι λόγοι πού σέ κάνουν νά θέλεις νά ζῆς αὐτόνομα.

ΣΠΗΓΚΕΛ Ποιοί; 'Η Ζυρίχη εἶναι μιά πόλη ἀναπτυγμένου βιοτικοῦ καί πολιτιστικου ἐπιπέδου μέ (μέχρι πρίν λίγο)καθαρούς δρόμους,ὡραία σπίτια καί καταστήματα.

ΜΑΡΤΙΝ Τό πεδίο πού μπορεῖ νά κινηθεῖ κανείς στενεύει διαρκῶς νοιώθεις ὅτι σέ πνίγει τό ἀνεπτυγμένο βιοτικόκαί πολιτιστικό ἐπίπεδο.

ΣΠΗΓΚΕΛ Ἔχει κανένας ἀπό σᾶς Λογαριασμόστή Τράπεζα;

ΓΙΑΝ 'Εγώ.

ΣΠΗΓΚΕΛ Σέ ποιά;

ΓΙΑΝ Σέ κάποια ἀπ'τίς μεγάλες τράπεζες . Κάποτε μοῦ τόν ἄνοιξαν.Μήπως πρέπει νά σᾶς πῶ καί τό νούμερο;

ΣΠΗΓΚΕΛ Ὄχι.Ταιριάζει ὅμως αὐτό μέ τήν ἀντικαπιταλιστική,ἀντικαταναλωτική στάση σου;

ΓΙΑΝ Τό πρόβλημα βρίσκεται ἀλλοῦ.'Εμεῖς, στήν"κίνηση" ξέρουμε ἀρκετά γιά τήν 'Ιμπεριαλιστική οἰκονομία τῆς 'Ελβετίας.Ὅμως μέχρι τώρα δέν μᾶς ἦταν ξεκάθαρο, πῶς θά μποροῦσαμε νά χρησιμοποιήσουμε αὐτήτή γνώση. Ξέρουμε ἐπίσης ὅτι οἱ μεγάλες τράπεζες ἀνήκουν στούς μεγαλύτερους γκάγστες,χωρίς νά ξέρουμε ἀκόμα πῶς πρέπει ἐμεῖς νά φερθοῦμε . Τί πρέπει νά κάνω μ'αὐτό τό μεγαθήριο τοῦ μπετόν ποὖναι ντυμένο μέ μάρμαρο ἐκεῖ στήν Παβαντε-πλατζ;

ΣΠΗΓΚΕΛ Στήν ἄρνηση τῆς ἀστικῆς ἀξιοκρατίας εἶναι ἀπαραίτητη ἡ συνέπεια καί ἡ ἄρνηση κάθε συμβιβασμοῦ.Συμβολικάσπᾶτε τά τζάμια μιᾶς τράπεζας,ἔχετε ὅμως ἐκεῖ ἕνα Λογαριασμό.

ΓΙΑΝ Στόν καθένα μας ὑπάρχουν οἱ ἀντιθέσεις αὐτῆς τῆς κοινωνίας,ἀλλά μποροῦμε ταυτόχρονα καί νά τίς ἀπορρίπτουμε.Δέ θέλουμε νά εἴμαστε τόσο ἀπόλυτοι ὅσο θά μᾶς θέλατε ἐσεῖς.

ΜΑΡΙΝΑ Σήμερα ή συνέπεια έχει πάρει τό νόημα τής έξωτερικής κάθαρσης,γιά νά μπορεί ό καθένας νά λέει"δές τε έγώ είμαι καθαρός,ζώ χωρίς άντιφάσεις"."Ας είμαστε είλικρινείς:κάτι τέτοιο δέν μπορεί νά συμβεί.

ΑΝΤΡΕΑ Τελικά δέν ζούμε καί στίς "Αλπεις.

ΣΠΗΓΚΕΛ Παρ'όλα αύτά."Εσείς θέλετε ν'άλλάξετε ριζικά τή ζωή σας.'Από πού άρχίζετε;Τί κάνετε ένάντια στήν καταναλωτική μανία πού τόσο καταδικάζετε;

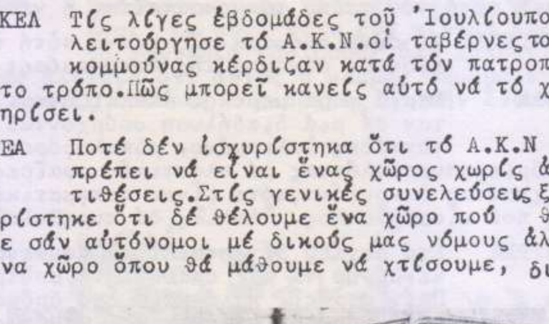
ΜΑΡΤΙΝ Δέ μπορώ νά πώ π.χ. ότι τώρα μπούκοτάρω τά μαγαζιά τροφίμων.'Από πού θά ψώνιζα μετά;

ΠΕΤΕΡ Κι έγώ δέν πιστεύω ότι ή "κίνηση"θά προσπαθήσει νά ξεπεράσει τίς άντικαταναλωτικές νευρώσεις της μέσω τού μπούκοτάζ.Οί νέοι καταλαβαίνουν περισσότερα, άπό κλέψιμο στά μαγαζιά ή άπ'τό νά ταξιδεύουν στή μαύρη.Αύτό θεωρείται κάτι σάν σιωπηλή μορφή διαμαρτυρίας,κι άντίστασης.

ΑΝΤΡΕΑ 'Εγώ έχω άλλη άποψη.'Αγωνιζόμαστε - γιά τό αύτόνομο κέντρο νεολαίας(ΑΚΝ) γιά νάχουμε ένα έλεύθερο χώρο μέσα στό όποίο θά δείχνονται καί θά συζητιούνται-οί κοινωνικές άντιθέσεις.'Ο καθένας πρέπει νά νοιώσει,τή σημαίνει νά ζής μέ τίς άντιθέσεις 'Ο καθένας πρέπει νά μάθει νά κρατά τί σωστή στάση κι όχι νά ξεφεύγει.

ΣΠΗΓΚΕΛ Τίς λίγες έβδομάδες τού 'Ιουλίου πού λειτούργησε τό Α.Κ.Ν.οί ταβέρνες τού κομμούνας κέρδιζαν κατά τόν πατροπαράδοτο τρόπο.Πώς μπορεί κανείς αύτό νά τό χαρακτηρίσει.

ΑΝΤΡΕΑ Ποτέ δέν ίσχυρίστηκα ότι τό Α.Κ.Ν . πρέπει νά είναι ένας χώρος χωρίς άντιθέσεις.Στίς γενικές συνελεύσεις ξεκαθαρίστηκε ότι δέ θέλουμε ένα χώρο πού θά ζούμε σάν αύτόνομοι μέ δικούς μας νόμους άλλα ένα χώρο όπου θά μάθουμε νά χτίσουμε, δια

μορφώσουμε μιά αύτόνομη ζωή.'Ασχολούμαστε μέ καθημερινά προβλήματα.Π.χ.Πώς άντιδρώ άν δίπλα μου ένας ναρκωμανής τρυπά τήν φλέβα του; Πώς άντιδρώ σέ τέτοια προβλήματα πού παράγει ή κοινωνία καί μάς τά πετά στά μούτρα;

VI. ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ

ΣΠΗΓΚΕΛ Πρόκειται λοιπόν περισσότερο γιά αύτοπραγμάτωση παρά γιά μιά κοινωνικοπολιτιστική αύτονομία;

ΜΑΡΤΙΝ Καί τά δύο.Μέ τήν αύτονομία ένοούμε πρώτα άπ'όλα μιά άλλη "θέση".'Ο καθένας πρέπει νά νοιώσει ότι άξίζει-όσο όποιοσδήποτε άλλος."Ολοι άντιμετοπίζονται σοβαρά.'Ο καθένας νοιώθει ότι τόν σέβονται,ότι είναι πραγματικά αυτόνομος.

ΣΠΗΓΚΕΛ Δηλαδή δέ θέλετε αύτονομία μόνο γιά τήν "κίνηση" άλλά καί γιά τόν καθένα χωριστά.Τί σημαίνει γιά σάς" είμαι αύτόνομος;

ΜΑΡΤΙΝ Γιά μένα ίσχύει αύτό: Τό όριο τής αύτονομίας μου τελειώνει είναι έκεί, πού άγγίζω τήν αύτονομία τού άλλου. Καί μέσα σ'αύτά τά όρια θέλω άπόλυτη αύτοδιάθεση.Δέ μπορεί νά πεί κανείς έτσι άπλά:"ό καθένας είναι άπ'τή φύση του έγωϊστής γι αύτ ό μπορώ νά κάνω ότι γουστάρω".Είμαστε έπίσης ένάντια στή θεομοποίηση γιατί μάς είναι ξένες καί δέν σέβονται τήν αύτονομία μας.

ΣΠΗΓΚΕΛ Θεσμοποίηση. Είναι αύτό ή βιομηχανία ή τό κράτος μέ τί γραφειοκρατία του ή ή κοινωνία μέ τούς κανόνες καί τούς νόμους της;

ΓΙΑΝ "Ολο αύτό τό δίχτυ τών σχέσεων πού μέ έχει γραπώσει άπ'τό νηπιαγωγείο-άκόμα,χωρίς νά μπορώ νά τό καθορίσω έγώ.Αύτό τό ζώ παντού άπ'τίς σπουδές μου μέχρι τή δουλειά μου,έκεί πού μού καθορίζεται-μιά συγκεκριμένη άποστολή καί μού στερείται ή δυνατότητα νά άποδώσω.

ΣΠΗΓΚΕΛ Πέρνετε μέρος σ'έκλογές καί ψηφοφορίες; Ψήφισε κανείς άπό σάς τό Σεπτέμβρη γιά τόν πυρηνικό άντιδραστήρα τού Καϊσεραουγκς;

ΑΝΤΡΕΑ 'Εγώ όχι.

ΠΕΤΕΡ 'Εγώ δέν πήρα ποτέ μέρος σ'αύτό τό τσίρκο."Οποιος ψηφίζει δέν έχει τίποτα πιά νά πεί.

ΜΑΡΙΝΑ 'Ακριβώς.Μέχρι πρίν λίγο πήγαινα κι έγώ,άλλά τώρα όχι πιά.'Επίσης άπορρίπτω όλα τά κόμματα πού ύπάρχουν . Γιατί νά ψηφίσω άφού έτσι κι άλλιώς δέν πετυχαίνεται τίποτα;

ΓΙΑΝ 'Εγώ πήγαινα καμιά φορά άν έκρινα ότι ήταν σπουδαίο.'Αλλά άπ'τίς καταλήψεις πού πήρα μέρος καί μετά ή κατάσταση γιά μένα άλλαξε:τώρα άρθώνω τίς άνάγκες μου άπευθείας κι όχι μέσω άλλου.

ΑΝΤΡΕΑ Τό νά πέρνεις μέρος σ'ένα λαϊκό δημοψήφισμα είναι γιά μένα σάν νά ζητάς άδεια γιά μιά διαδήλωση:καί τά δύο σημαίνουν ότι άποδέχεται τούς κανόνες καί τή γλώσσα τού παιχνιδιού ΤΟΥΣ.'Αλλά ή γλώσσα ΤΟΥΣ δέν είναι πιά καί δική μου.Τήν άπορρίπτω καί τήν πολεμώ.

VII. ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

ΣΠΗΓΚΕΛ Αύτό άκούγεται σάν κάλεσμα γιά άντίσταση.

ΜΑΡΤΙΝ Τελικά δέν έχουμε κι άλλη έκλογή άπ' τήν άντίσταση,έστω κι άν έγώ δέν ξέρω τί μορφή θά πάρει στό τέλος.Αύτό πρέπει νά συζητηθεί.'Εγώ πάντως δέ θέλω νά πατήσω στούς χαραγμένους τετριμένους δρόμους.

ΑΝΤΡΕΑ Αύτή είναι γιά μάς ή άποφασιστική έρώτηση: Τί μορφή θά έχει ή άντίστασή μας στό μέλλον; Μέ τό νά σπάμε - τζάμια καί νά άδειάζουμε μαγαζιά άντιπαραθέσα

με κάτι "δικό"μας στή βία τῆς καταναλωτικῆς πίεσης.'Αλλά αὐτό δέν ἦταν ἀρκετό.

ΣΠΗΓΚΕΛ Αὐτό τό "δικό" σας,ἦταν περισσότερο μιά τυφλή ἀντίδραση,πιό μάταιη κι ἀπ' τό μποῦκοτάρισμα ἑνός καταστήματος ἤ ἑνός προϊόντος.

ΑΝΤΡΕΑ "Οχι.Γιατί στή δική μας κίνηση πρέπει κι οἱ ἄλλοι ἀπ'τή μεριά τους ν' ἀντιδράσουν.Περιορισμένα κάναμε κάτι ποῦ δέ μπορεῖς νά τό ἀγνοήσεις.

ΣΠΗΓΚΕΛ ..... μιά κλιμάκωση ἐναλασσόμενης καταστολῆς;

ΑΝΤΡΕΑ "Ασε με νά ὁλοκληρώσω τό σκεπτικό -μου.Εἶναι ἀκόμα καινούργιο τό ὅτι δέ ζητᾶμε πιά ἄδεια γιά τίς διαδηλώσεις μας. Μέ τή σειρά της ἀπαντᾶ ἡ ἀντίθετη πλευρά μέ ἔντονη καταστολή.Σωματική καί κοινωνική.'Ο κόσμος μας ἐξουδετερώνεται συστηματικά, δέ θά τό πιστέψεις.Στό μεταξύ ὑπάρχουν καί βαρειά τραυματισμένοι,π.χ. ἕνας ποῦ παράλυσε ἀπό χτύπημα στή σπονδυλική στήλη,τυφλοί, καί χτυπημένος στό κρανίο.

ΣΠΗΓΚΕΛ "Εχουμε ἀκούσει γιά τήν περίπτωση -τῆς παραλυσίας,ἀλλά δέν ἔχει ἀποδειχτεῖ ἄν εὐθύνεται ἡ ἀστυνομία γι'αὐτό.

ΠΕΤΕΡ 'Από πότε ἡ μπατσαρία προσκομίζει ἀποδείξεις;

ΑΝΤΡΕΑ Οἱ νοσοκόμοι μας ἔχουν συγκεντρώσει τίς περιπτώσεις."Ενας κτυπήθηκε μέ γκλόμπ ἔτσι,ποῦ μέρες ἀργότερα εἶχε ἐγκεφαλική αἱμοραγία.Χρειάστηκε νά χειρουργηθεῖ.Κι ἐδῶ δέ μπορεῖ κανείς ν'ἀποδείξει τήν ἄμεση σχέση.'Αλλά ἀκριβῶς αὐτά εἶναι καί τά περιστατικά ποῦ σέ ὁδηγοῦν στό ριζοσπαστισμό.

ΣΠΗΓΚΕΛ Εἶναι γνωστό ἀπό τή γαλλική ἐπανάσταση,ὅτι ἡ ἐξουσία ἀκόμα καί στίς -πιό πλέριες δημοκρατίες σ'ὅλο τόν κόσμο (καί στή Ζυρίχη)χτυπᾶ τόσο πιό βάρβαρα ὅσο πιό ἐχθρικοί γίνονται οἱ ἀντίπαλοι.

ΑΝΤΡΕΑ 'Εμένα δέ μέ τρομάζει τόσο ἡ σκληρότητα ὅσο ἡ ταχύτητα μέ τήν ὁποία ἀντιδροῦν τά κρατικά μέσα καταστολῆς.

ΣΠΗΓΚΕΛ Αὐτό ἀκούσια εἶναι ἕνα κοπλιμέντο γιά τήν ἀστυνομία.

ΑΝΤΡΕΑ "Οχι,αὐτό εἶναι ἀποκαλυπτικό γιά τό σύστημα ποῦ δέν δείχνει καμιά ἀνεκτικότητα.

ΣΠΗΓΚΕΛ Σύμφωνα,στό σημεῖο ποῦ πρόκειται γιά χτύπημα ὁρισμένων μικροταμποῦ. 'Εσεις ὅμως ἀπορρίπτετε τό νόμο τῆς ἀποδοτικότητας,τό κράτος δικαίου καί τήν ἰδιοχτησία.Αὐτό δέν τό συγχωρεῖ ἡ ἄρχουσα τάξη καί σύντομα θά στραφοῦν ὅλοι ἐναντίον σας.

ΜΑΡΤΙΝ Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι τό σημεῖο ποῦ ζοῦ με καθαρά τήν ἀδυναμία μας......

ΣΠΗΓΚΕΛ ...καί τό σημεῖο ποῦ ἡ ἀδυναμία καταλήγει ἤ σέ μιά ἑκούσια θυσία ἤ στόν χωρίς ὅρια ριζοσπαστισμό. Στή Δ.Γερμανία,αὐτός ἀκριβῶς ἦταν ὁ δρόμος ποῦ ὁδήγησε τούς ἐμπρηστές καταστημάτων Μπάντερ & 'Εσσλιν στήν τρομοκρατία.

ΓΙΑΝ Αὐτό τόν δρόμο τόν συζητήσαμε ἤδη μεταξύ μας.Γιά μένα αὐτό δέν εἶναι προοπτική.Στήν παρανομία θά χανόταν ὅτι γιά μᾶς τώρα εἶναι ζωτικῆς σημασίας:ἡ καινούργια εὐαισθησία,τό συναίσθημα τῆς κοινότητας,τό κέφι μας γιά ζωή.

ΑΝΤΡΕΑ "Αν προσχωροῦσα στή τρομοκρατική παρανομία,θά καθοριζόμουνα πάλι ἀπό τά ἔξω.Γιατί τήν πορεία μου θά τήν καθόριζε τό σύστημα."Ηδη τώρα ὁ ἀναπτυσσόμενος ριζοσπαστισμός σκηνοθετεῖται κατά ἕνα μέρος, ἀπ'τά ἔξω.

ΓΙΑΝ Τελευταία π.χ.ἔχουμε μεταβάλει ἕνα χῶρο στήν Μπανχοφ-στράσσε σέ χῶρο ἀνοικτῆς συνάντησης,γιά νά προκαλέσουμε σέ συζήτηση τούς ἐνήλικους."Ολοι ἦταν εὔθυμοι καί ἄνετοι.Αὐτό θεωρήθηκε σάν μεγάλη προβοκάτσια.Μᾶς ἐπιτέθηκαν ἑκατοντάδες μπάτσοι..Διακόσιους ἀπό μᾶς,σχεδόν ὅλους κάτω ἀπό τά 20,τούς ἔκλεισαν μέσα.Μετά ἡ μπατσαρία τηλεφώνησε στά σπίτια τους καί πανικόβαλε -τούς γονεῖς τους.'Η πήγανε τά παιδιά μέ τάπε ριπολικά στούς ἐργοδότες τους κι ἄλλα διάφορα.Μ'αὐτό τόν τρόπο τρομοκρατεῖται ἡ νεολαία.

ΣΠΗΓΚΕΛ Τί συναισθήματα σᾶς γεννᾶ αὐτή ἡ ἐπίδειξη δύναμης τῆς ἀστυνομίας;

ΓΙΑΝ Καμιά φορά μερικοί ἀπελπίζονται."Οταν σέ μιά διαδήλωση σούρχονται ἑκατοντάδες ὁπλισμένοι ροπαλοφόροι σάν μούμιες,πυροβολόντας μέ πλαστικές σφαῖρες καί ρίχνοντας δακρυγόνα,τότε εἶναι πραγματική τύχη ποῦ εἶσαι ἄοπλος. "Αλλιῶς θά πυροβολοῦσες.

ΑΝΤΡΕΑ Στό μεταξύ δέν σταματᾶνε πουθενά,προκειμένου νά μᾶς σπάσουν τά μοῦτρα . Πρίν σταθεῖς καλά-καλά στό δρόμο καί κυτάξεις γύρω-γύρω,ἄν ὑπάρχει καί κανένας ἄλλος,σέ γραπώνουνε.Οἱ διαφωνίες μέ τό κράτος, ὅμως θ'ἄπρεπε νά ἔχουν περιεχόμενο.Αὐτό ἐξαρτιέται ἀπ'τό τί κάνει ὁ καθένας,τί λέει,πῶς ἀντιδρᾶ.Αὐτοί ὅμως δέν τό θέλουν αὐτό,βάζουν μπροστά τήν μπατσαρία γιά νά μη χρειαστεῖ ν' ἀσχοληθοῦν μέ τό περιεχόμενό μας.

ΣΠΗΓΚΕΛ Αὐτές οἱ περιγραφές θυμίζουν μαρτυρίες διαφωνούντων ἀπ'τήν Πράγα ἤ τή Μόσχα ποῦ ἔρχονται στή Δύση. Εἶναι πραγματικά τόσο ἄσχημη ἡ κατάσταση στή Ζυρίχη;

ΜΑΡΤΙΝ Σέ μιά ὑγιεῖ κοινώτητα θά ἦταν δυνατή κριτική κι ἀλλαγή.'Αλλά σ'αὐτή -τήν κοινωνία τήν πορωμένη δέν ὑπάρχει κριτική ποῦ θά μποροῦσα νά ὁδηγήσει σ'ἀλλαγή.'Η ἀντιπαράθεση εἶναι ἀναπόφευχτη.

VIII. ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

ΣΠΗΓΚΕΛ Τί θά συνέβαινε ἄν τό κράτος ἀντίθετα μέ τίς προβλέψεις σας ἔδινε ἕνα Α.Κ.Ν. καί σεβότανε τόν ἐλεύθερο χῶρο σας;

ΜΑΡΤΙΝ "Ας μήν πετᾶμε στά σύννεφα,δέν ἔχει νόημα νά συζητᾶμε κάτι τέτοιο. Δέ μποροῦν καί δέ θέλουν νά μᾶς ἐπιτρέψουν ἕνα Α.Κ.Ν.

ΣΙΙΗΓΚΕΛ Δηλαδή έσύ άγωνίζεσαι γιά κάτι πού, δέ μπορεΐς ν άποχτήσεις;

ΜΑΡΤΙΝ Τό σπουδαΐο εΐναι ότι άγωνίζομαι,ότι είμαι ένα κομματι αύτής τής"κίνησης".θά ήταν άφέλεια νά κατεβαίνουμε μόνο στούς δρόμους γιά ν'άποκτήσουμε κάτι κι άν δέν κερδίζουμε τίποτα νά πηγαίνουμεστά σπίτια μας καί νά παίξουμε τόν ξεροκέφαλο.

ΣΙΙΗΓΚΕΛ Τό πρόβλημα εΐναι πόσο γρήγορα ένας άπ'τήν άρχή χαμένος άγώνας καταλήγει σ'έκούσια θυσία ή στό ριζοσπαστισμό.

ΜΑΡΤΙΝ 'Εγώ δέν πιστεύω πώς ή"κίνηση"θά ξεφτίσει.Σήμερα εΐμαστε άρκετά δυνατοί. Σύγχρονα μεγάλο ρόλο παίζει καί ή δημιουργία.Αύτό εΐναι κάτι καινούργιο:ό αύθορμητισμός μας καί ή κοινωνικότητά μας.'Ανήκεις σάν όλόκληρος άνθρωπος στό κίνημα κι όχι μόνο έγκεφαλικά."Εστω κι άν σού τή δίνει καί κλαΐς σέ μιά γωνιά νοιώθεις ότι άνήκεις σ'αύτό.

ΑΝΤΡΕΑ 'Εγώ γουστάρω καί τό ότι πολοί άριστεροί πού πιστεύουν στήν όργάνωση, έρχονται μαζί μας.Δέν εΐναι άκραΐο;

ΣΙΙΗΓΚΕΛ 'Απ'τή στιγμή όμως πού θά λείψουντά πεδία δράσης άσφυκτιάτε.Αύτό τό ξέρει ή άντίθετη πτέρυγα καί δρά άνάλογα.'Η "κίνηση"θά ξεφτίσει καί τό άποτέλεσμα θ'άναι ή στροφή στήν ύποκουλτούρα στό 'Αλκοόλ καί στά ναρκωτικά.

ΠΕΤΕΡ Σκέφτεστε τούς 'Ινδιάνους τής Ρώμης έτσι; Κι αύτό ήταν ένα κίνημα γεμάτο φαντασία πού ζούσε άπό Χάπενιγκ. Εΐναι άλήθεια ότι αύτός ό κόσμος σήμερα άνήκει ή στίς έρυθρές ταξιαρχίες ή στήν ένοπλη-παρανομία,ή τρυπιέται στούς δρόμους καθημερινά.'Αλλά δέν πιστεύω ότι αύτό μπορεΐ νά τό μεταφέρει κανείς στή Ζυρίχη,δέ ζούμε στή Ρώμη.

ΣΙΙΗΓΚΕΛ Δέ βλέπετε τόν κίνδυνο άπό άπελπισία ή άπό άνία νά παίζετε τόν ήρωα;

ΜΑΡΤΙΝ 'Ακριβώς έδώ κάηκανε άπό κάποιους -δύο μεγάλες άποθήκες ξύλου.'Αλλά αύτό δέν έχει κανένα στοιχεΐο ήρωισμού εΐναι περισσότερο έκφραση τής άπελπισίας μας. Νοιώθω ότι άναγκάζομαι ν'άρθω άντιμέτωπος μέ τό πρόβλημα τού άντάρτη (Γκουερίλια).

ΣΙΙΗΓΚΕΛ Αύτό εΐναι τό πρόβλημα:μπορεΐτε έσεΐς σάν κίνημα νεολαίας,χωρίς Α.Κ.Ν κι έλεύθερο χώρο,νά κρατήσετ ή θά παρεκτραπούν όλο καί περισσότεροι γιατί δέ μπορούν ν'άντέξουν τήν καταπίεση.

ΜΑΡΤΙΝ Δέν ξέρω άν θά διατηρηθεΐ αύτή ή διάθεση.'Από τώρα δοκιμάζεται ή άποχή-μας.

ΑΝΤΡΕΑ 'Εγώ εΐμαι σίγουρη πώς δέν πρόκειται νά σπάσω έστω κι άν οί μεγάλοι σπάσουν τήν "κίνησή" μας.Τότε θ'άρχίσει ό πραγματικός άγώνας.

ΜΑΡΤΙΝ 'Εγώ θά καταλάβαινα όποιονδήποτε θά τ'άβαζε στά πόδια.Τό θέμα εΐναι όμως νά διατηρήσουμε ένιαΐα τήν "Κίνηση".

ΣΙΙΗΓΚΕΛ Πώς;

ΓΙΑΝ Πρέπει τό καυτό καλοκαίρι τής Ζυρίχης ν'άκολουθήσει ένας καυτός χειμώνας.

ΣΙΙΗΓΚΕΛ Τί σημαίνει αύτό;

ΜΑΡΤΙΝ "Οτι θά παραμείνουμε στό κίνημα.

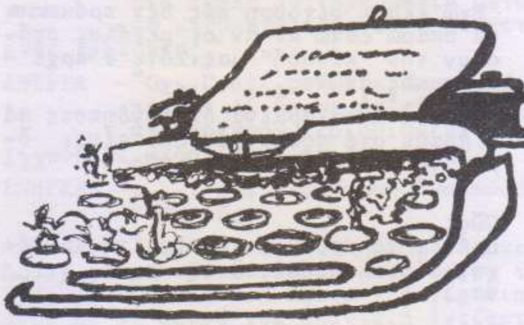
ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΤΑΞΕΙ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ...

...οἱ συγγραφεῖς

...οἱ ρεπόρτερς

... οἱ δακτυλογράφοι

...οἱ φωτογράφοι

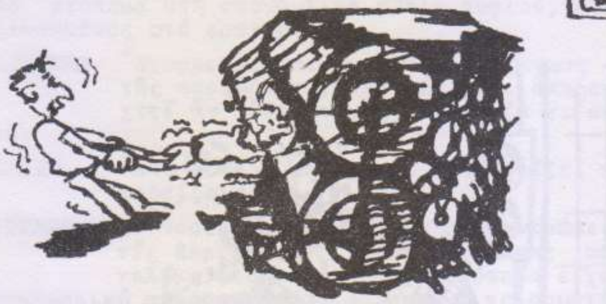

...διευθύνεται ἀπό συντακτική ἐπιτροπή

ὑπεύθυνη γιά τό νόμο

Χριστίνα Σταματοπούλου
Δερβενίων 39 Αθηνα

Τυπώθηκε στό τυπογραφείο

Κεντρική διάθεση
Δερβενίων 39
Ἐξάρχεια - Ἀθήνα Τ.Τ. 148
τηλ. 3602644

...τιμή
δρχ. 50

πρῶτα της βήματα καί παράμενε ἐξαιρετικά ἐπι
φανειακή. Καί κάτι τέτοιο δέν ἦταν τυχαῖο .
Στό ὀργανωτικό ἐπίπεδο ἐκφράζονταν μέ τό γε-
γονός ὅτι τό ἐπίπεδο ὀργάνωσης τοῦ νέου κινή
ματος δέν ξεπέρναγε σχεδόν ποτέ τίς ἐπιτρο -
πές, ἤ τό πολύ-πολύ τίς πολιτικές ὁμάδες (ἐ-
πιτροπή Σερίφη, ἐπιτροπή γιά τήν τρομοκρατία
ἐπιτροπές καί ὁμάδες στά Πανεπιστήμια, κά-
ποια ἔντυπα καί ὁμάδες ὅπως ἡ ΡΗΞΗ κλ.), ἐνῶ
στό ἐπίπεδο τῶν πολιτικῶν ὀργανώσεων κυριαρ-
χοῦσαν ὀργανώσεις πού μέ τό ζόρι - κάτω ἀπό
τήν πίεση τοῦ κινήματος συμμετείχαν σ' αὐτό
καί ἄρχισαν νά προσαρμόζουν τήν ἰδεολογία
τους, μπαίνοντας ταυτόχρονα σέ κρίση - ΕΚΚΕ,
ΚΚΕ(μ-λ), ἡ νεολαία τοῦ ΚΚΕἐσ. πού ἔγινε Β'
Πανελλαδική κλπ. Μ' αὐτό τό ἰδεολογικοπολιτι-
κό καί ὀργανωτικό ἐπίπεδο τό κίνημα ἀντιμετώ
πισε τήν προηγούμενη περίοδο. Εἶναι φανερή
λοιπόν ἡ ἀδυναμία του καί στά δύο ἐπίπεδα. Ὅ
μως κουτσα - στραβά προχώρησε. Στίς Ι6 Νοέμ-
βρη ὅμως φάνηκε πώς ἡ περίοδος τοῦ προχωρήμα
τος μέ μιά τέτοια συγκρότηση εἶχε τελειώσει.
Κι αὐτό ἐπιβεβαιώνεται παντοῦ καί πρῶτα ἀπό
ὅλα μέ μεγαλόπρεπο τρόπο στό φοιτητικό.

Γιά νά πάει πάρα πέρα τό κίνημα πρέπει νά
ἀνέβει ἡ συγκρότησή του. Πάει νά πεῖ νά ἀπο-
κτήσει ἀνώτερο ἰδεολογικόπολιτικό καί ὀργανω
τικό ἐπίπεδο. Δέν μπορεῖ νά προχωρήσει ἄνδέν
βαθύνει θεωρητικά καί ἰδεολογικά, ἄν δέν ἀπο
κτήσει μιά ὁλοκληρωμένη ἀντικαπιταλιστική ἀν
τίληψη καί πρόγραμμα ἄν δέν ἀποκτήσει μιά ἐ-
νιαία πολιτικά ἀντίληψη (π.χ. ἄν στό Πανεπι-
στήμιο δέν προχωρήσει ἡ διαδικασία πού ἄνοι-
ξε στήν Ἰατρική Θεσσαλονίκης ὅπου τό κέντρο
μπῆκε στό "τί σημαίνει ἰατρική, τί λειτουρ -
γία ἔχει, ποιά εἶναι ἡ σχέση μέ τούς ἄρρω -
στους", πράγμα πού μπόρεσε νά δόσει ἕνα ἰδεο
λογικό περιεχόμενο στήν κατάληψη), καί ἄν δέ
προχωρήσει καί ὀργανωτικά, πέρα ἀπό τό ἐπίπε
δο τῶν ἁπλῶν ἐπιτροπῶν πού τήν μιά μέρα φτιά
χνονται καί τήν ἄλλη διαλύονται. Ἐπί τέλους
θά πρέπει νά πάψει αὐτός ὁ χῶρος τοῦ "νέου
κινήματος" νά "δανείζεται" ὀργανώσεις, δηλα-
δή πότε τό μ-λ παρ' ὅλο πού τό βρίζει, πότετή
Πανελλαδική κ.ο.κ. καί νά βάλει μπρός τή δια
δικασία δικῆς του συγκρότησης. Κάτι τέτοιο
δέν ἔχουμε αὐταπάτες πώς μπορεῖ νά εἶναι εὔ-
κολο, ἀλλά χωρίς αὐτό δέν μπορεῖ νά γίνει κα
νένα νέο οὐσιαστικό βῆμα γιά τήν ἀνάπτυξητοῦ
κινήματος.

ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ

Φυσικά δέν πρόκειται γιά τήν "ἵδρυση"μιᾶς
ὀργάνωσης. Πρόκειται γιά μιά ὁλόκληρη δραστη
ριότητα πού θά σκοπεύει σ' αὐτή τήν κατεύθυν-
ση. Κι αὐτό θά πάρει καιρό. Ὅμως δέν ὑπάρ -
χει ἄλλος δρόμος. Καί ἐμεῖς, ἡ ΡΗΞΗ γιά και-
ρό μέχρι σήμερα πιστεύαμε ἴσως πώς κάτι τέ-
τοιο θά γινόταν σχετικά ποιό εὔκολα, ποιό μα
ζικά, ὑπερτιμώντας μερικές φορές τίς ἄμεσες
δυνατότητες τοῦ κινήματος, ἐνῶ τώρα ὑπάρχει
σ' ὅλους ἡ τάση τῆς ὑποτίμησης, "δέν γίνεται
τίποτε" κλπ. Σήμερα βλέπουμε πώς γιά νά γί-
νει κάτι τέτοιο πρέπει σέ πολλά πράγματα νά
πᾶμε ἐνάντια στό ρεῦμα, ἐνῶ ταυτόχρονα τά βή
ματα θά πρέπει νά γίνουν μέ σύνεση.

Κι ὅλα θά πρέπει νά ἀρχίσουν ἀπό ἕνα θεω-
ρητικό - ἰδεολογικό ἐπίπεδο - ξεκαθαρίσματος
τῶν ἀρχῶν τοῦ προγράμματος καί τῶν ὀργανωτι-
κῶν ἀρχῶν τοῦ νέου κινήματος - καί σέ ἕναπρῶ
το καί ἀποφασιστικό πολιτικό ἐπίπεδο, πού εἶ
ναι τό ζήτημα τῶν ἐκλογῶν. Γύρω ἀπ' αὐτά τά
ζητήματα πού τό κίνημά μας καθημερινά μιλάει
ἀσχολεῖται, κινεῖται, "ἔχουμε κρίση", "δέν ὑ
πάρχει μοντέλλο κοινωνίας", "τί θά γίνει,ποι
ός θά βγεῖ στίς ἐκλογές", "τί θά κάνει τόΜ-Λ
ἡ Β'" κλπ.,χωρίς ὅμως νά μπορεῖ νά προβάλλει
μιά ὁποιαδήποτε ἐνεργητική θέση, γύρω ἀπ' αὐ-
τά θά πρέπει νά ἀρχίσει τό ξεκαθάρισμα, γύρω
ἀπ' αὐτά θά πρέπει νά ξεκαθαρίσουν οἱ γραμμές.
Διαφορετικά θά ἔχουμε νά κάνουμε μέ τό ραφι-
ναρισμένο, ὅσο γίνεται, πρόγραμμα τοῦ πατε -
ρούλη, καί τῆς Τρίτης Διεθνοῦς, ἤ τοῦ ἄμοι -
ρου Ἀλθουσσέρ, πού δέν διαφέρει καί πολύ ἀ-
πό τοῦ πατερούλη. ἁπλᾶ εἶναι γραμμένο γιά δι
ανοούμενους, ἀπό τήν ἄλλη θἄχουμε τόν παιδι-
σμό τῶν ἑλλήνων ἀναρχικῶν, πού ἐξ' ἄλλου εἶ-
ναι ἀνίκανοι νά προβάλλουν κάποιο πρόγραμμα,
ἤ τέλος τό πραξικοπημα τό μοντέλλο τῶν τρομο
κρατῶν. Ὅσο γιά τίς ἐκλογές θά πολιτικολο -
γοῦμε ἀδιάκοπα, μή τολμώντας νά ἀγγίξουμε τό
καυτό θέμα, ἐνῶ ἡ πλειοψηφία θά "εὔχεται" νά
"βγεῖ ὁ Ἀντρέας" γιά νά ἀνασάνουμε, ἀλλά ἀ-
πό τήν ἄλλη θά ἀφήνει τούς λιποτάκτες τῆς Ι6
Νοέμβρη νά ξανασιδερώσουν τό φράκο τους μέ
κάποιο ἐκλογικό κατέβασμα τῆς "ἄκρας ἀριστε-
ρᾶς".
Πάνω σ' αὐτά τά κεντρικά προβλήματα κύρια πρέ
πει νά μπεῖ ἡ τομή, καί κεῖ θά πρέπει νά ξε-
κινήσουμε. Ἀπό κεῖ θά πρέπει νά ἀρχίζουμε
νά χτίζουμε. Ἀπό μιά ἰδεολογικοπολιτική συγ
κρότηση.

δρχ. 50